

SLOVA ŽIVOTA

**Biblické úvahy na každý den
pro rok 2003**

Vydala Bratrská jednota baptistů
v České republice

S vděčností Pánu Bohu vám dáváme do rukou pomůcku každodenního čtení, která čerpá i v tomto roce z materiálů „Our Daily Bread“ (Náš každodenní chléb). Jedná se o výběr úvah, které ve zmíněné pomůcce vyšly v letech 1989-1991. Protože se pod řadou úvah objevují zkratky jmen autorů, uvádíme i v tomto roce fotografii bratří, kteří se na úvahách podílejí.

Přejeme vám všem, abyste i z tohoto ročníku načerpali mnoho požehnání, byli posíleni v každodenním následování Pána Ježíše Krista a těšili se z poznávání Jeho vůle.

Dopisovatelé

Vzadu:

Paul Van Gorder (PRV), Denis De Haan (DJD), Dave Branon (JDB), Dave Egner (DCE), Herb Vander Lugt (HVL).

Vpředu:

Richard De Haan (RWD), Henry Bosch (HGB), Mart De Haan (MRD II).

Na vydání spolupracovali: S. Havlová, M. Brucknerová, J. Coufalová, P. Coufal, L. Donát, S. Havlová, L. Hallerová, O. Horáková, K. Kašparová, M. Klimešová, J. Kopová, S. Kulichová, J. Kubaňová, M. Matysová, L. Mesteková, E. Opravil, M. Pohlová, P. Pokorná, D. Sláma, P. Smilek, K. Šolcová, M. Šolc ml., E. Titěrová, J. Titěra, K. Truncová, H. Včeláková.

Jazyková úprava: PaedDr. Věra Mrkosová

Foto na obálce: E. Healy

Obálka a sazba: Ethics, Ostrava, www.ethics.cz

Vydavatelství: A-ALEF, Bořivojova 29, 718 00 Ostrava

Vytiskl: Tiskservis Ostrava

Vydání: první

Rok vydání: 2002

ISBN 80-86509-05-2

NOVÝ ROK

„Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojně ovoce, neboť beze mne nemůžete činit nic.“ (J 15,5)

Koho by nezaujala fotografie na titulní straně těchto Slovo života! Je na ní bohatý hrozen před dozráním. A teď si představme, že by si takový hrozen liboval ve své krásě a přitom si nepřiznal, že je podmíněna spojením s kmenem, ze kterého čerpá veškerou svoji sílu!

Dnešní oddíl nám přibližuje pravdu o Boží touze po stále bohatším ovoci. Tak jak v přírodě postupem doby nabývá ovoce na krásě a velikosti, tak tomu má být i v duchovním životě. Vinař musí ratolestem věnovat náležitou péči. Musí je čistit, aby byly plodnější. Podobně je tomu i s životem křesťanů. „Nebeský vinař“ o ně pečuje, aby nesli hojnější ovoce. Tím Božím nástrojem pro čištění je Písmo svaté. Pro jeho působení na naše srdce nabývá život křesťana na pravé krásě ve smyslu podobnosti Pánu Ježíši Kristu.

V minulém roce se naše Jednota zaměstnávala předmětem „konání“. V duchovním smyslu lze hovořit o „konání“ jako o „nesení ovoce“. Jaký byl ten náš minulý rok s ohledem na plnění Boží vůle? Nyní stojíme na prahu Nového roku! Budou zde nové a nové příležitosti k nesení ovoce. Jak v nich obstojíme? Vše je závislé na tom, do jaké míry budeme v Pánu Ježíši Kristu! V dopisu Efezským 2,10 čteme, že jsme „v Kristu Ježíši stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil.“

Náš dnešní oddíl nám má být velkým povzbuzením do Nového roku. V Pánu Ježíši jsou všechny předpoklady k plnému životu k Boží slávě.

Miloš Šolc ml.

Bez Pána Ježíše nemůžeme učinit nic!

ŽÍT ROZUMNĚ

„Lépe je na dlaň odpočinku, než hrstě plné pachtění a honby za větrem.“

(Kaz 4,6)

Práce může náš život změnit v marný závod s časem i lidmi. Jak se vyhnout stále se zvyšujícímu tempu vzájemného soutěžení, aniž bychom se stali nezodpovědnými? Jaký je vlastně rozumný přístup k získávání prostředků pro život? Autor knihy Kazatel nám nabízí odpověď.

Vykresluje nám lidi, kteří se mylně domnívají, že musí být vždy první, a vrhají se do všech možných činností s cílem získat více a být lepší než kdokoliv jiný (4,4). Špatný je i postoj těch lidí, kteří se rozhodli všechno vzdát a nedělat nic (4,5).

Podle tohoto pisatele je rozumný přístup k životu někde mezi těmi dvěma extrémy. Na rozdíl od těch, kteří všechno vzdávají, bychom měli žít svůj život se zaujetím. Na rozdíl od těch chamtivých a honičích se za stále větším ziskem bychom se měli spokojit raději s „jednou dlaní plnou odpočinku“ než se „dvěma hrstmi plnými pachtění a honby za větrem“ (v.6). Oběma uvedeným skupinám schází důvěra v Boha.

Proč bychom měli spoléhat na Pána Boha? Protože jen tehdy, když jej poznáme skrze Pána Ježíše, můžeme rozvíjet svou důvěru v jeho moc, moudrost a dobrodiní bez ohledu na to, jak nesmyslným se nám život jeví. Dá nám to klid a naději, i když kolem nás je plno nespravedlnosti (v. 1-3).

Rozumný způsob života je tedy důvěřovat Bohu, poslouchat jej a pomáhat druhým podle svých možností. *H. V. L.*

Pane, v životě se denně setkávám s mnohými nespravedlnostmi a nečestnostmi.

Prosím tě o moudrost žít podle tvé vůle a o tvou ochranu. *D. J. D.*

Život s Kristem není jednoduchý, ale bez něj je beznadějný.

Pátek, 3. leden

Ž 19,7-14

OPRÁŠENÝ NEBO OČIŠTĚNÝ

„Kdo může rozeznat bludy? Očisti mne i od vin, jež jsou mi skryty.“ (Ž 19,13)

Čím více jsme vystaveni vlivu světla Božího Slova, tím jasněji vidíme chyby ve svých životech. Žalmista chápal přirozenost hříchu být co nejméně nápadný, a proto žádal Boha, aby jej očistil i „od skrytých vin“.

Neradi si připouštíme, že i hříchy, kterých si nejsme vědomi, musí být očistěny. Jsme podobni jednomu čtyřletému chlapci, který neměl rád vodu a mýdlo, zvláště, když mu maminka chtěla důkladně umýt všechna hůře dostupná místa. Jednou se s ním o tom pokoušela promluvit a řekla: „Chceš přece být celý čistý, ne?“ A chlapec jen zabručel: „Ale ano, ale nemůžeš mne jen oprášit?“

V duchovním slova smyslu je mnohem snazší oprášení jednou za týden tím, že jdeme do sboru a vyznáme zjevné hříchy, než podvolovat se Duchu Svatému denně, aby nám ukazoval i ty skryté hříchy, které je třeba vyznat. Oproti tomu žalmista prosí: „Očisti mne i od skrytých vin.“ To by měla být i touha každého Božího dítěte. Kdo je lhostejný ke svým skrytým, neuvědomělým hříchům, u toho se dříve či později projeví závažné charakterové vady.

Různé náboženské činnosti a dobročinnost jsou pouhým vnějším oprašováním a nejdou až ke kořeni problému. Naše prosba musí být tak vroucí jako žalmistova: „Zbav mne i od vin, které jsou mi skryty.“

H. G. B.

Ve své milosti nám Bůh odpouští přestoupení ze slabosti.

Nemůže však strpět hřích – všechny musí být vyznány.

J. D. B.

Hřích, který se snažíme skrýt, nás může vést k pádu.

Sobota, 4. leden

Sk 21,1-14

NEJVĚTŠÍ OBĚŤ

„Vždyť já jsem připraven ... zemřít u Jeruzaléma pro jméno Pána Ježíše.“

(Sk 21,13)

Od počátků církve tisíce mužů a žen zemřelo za své křesťanské vyznání. Raději volili smrt, než by popřeli svou víru v Krista.

Polykarp (69-155), jeden z prvních církevních otců, byl souzen za svou víru v Krista. Když ho římský prokonzul vyzval, aby zapřel svou víru, Polykarp odpověděl: 86 let jsem mu sloužil a on mne nikdy nezradil. Jak bych mohl zapřít svého Krále, který mne spasil?

Prokonzul ho varoval, že bude hozen šelám, a Polykarp na to odpověděl: „Přivedte je.“ Pak mu pohrozili, že bude upálen na hranici. Ani tato hrozba s ním nepohnula. Řekl: „Vy mně hrozíte ohněm, který hoří jen malou chvíli, a nedbáte na oheň věčného trestu, který je připraven pro bezbožné.“

Toto jsou poslední Polykarpova slova: „Ó, Otče svého milovaného a požehnaného Syna Ježíše Krista, děkuji, ti, že jsi mne pokládal za hodna dožít se dne a hodiny, kdy se mi dostane podílu mezi množstvím mučedníků, kteří pili kalich Kristův.“

Co bychom asi učinili my v jeho situaci? Jak silný je náš vztah ke Kristu? Byli bychom ochotni podstoupit takovou vysokou oběť? Jsme ochotni pro něj snášet výsměch, ztrátu nebo i smrt?

R. W. D.

Jak by ses zachoval, kdybys měl zemřít pro Krista?

Možná, že nikdy nebudeš postaven před takovou volbu, ale můžeš se na takovou situaci připravit tím, že budeš denně umrtvovat tělesné žádosti a sobecké postoje.

Nejsi připraven žít, pokud nejsi připraven zemřít.

Neděle, 5. leden

Iz 40,6-17

DECH BOŽÍ

„Tráva usychá, květ vadne, zavane-li na něj dech Hospodinův.“ (Iz 40,7)

Procházel jsem se se svou vnučkou Kelsey. Bavili jsme se tím, že jsme rozfoukávali pampelišková semínka. Jedno fouknutí a semínka se jako malé padáčky rozlétala do všech stran. Zatímco se dítě smálo a radovalo, já jsem přemýšlel o tom, jak nebezpečným a hrozným se může tento svět stát dvouletému děvčátku.

Co ji asi čeká? Chystá se nějaká ekonomická krize? Celosvětová epidemie AIDS? Celosvětová válka? V té chvíli jsem se o ni začal velice bát.

Pak jsem si vzpomněl na verše 40. kapitoly Izajáše a ucítil jsem velikou úlevu. Mohu mít naději, že budoucnost mé vnučky bude pod nesmírnou Boží mocí a ochranou jeho Slova. Zlé národy mohou povstat, ale pro Boha jsou „jen kapkou ve vědru“, „jako prášek na vahách“ (v. 15). On může odfouknout i ty nejmocnější, podobně jako to udělala Kelsey se semínky pampelišky.

A tak se již nebojím, že se svět vymkne z Boží kontroly a zničí ji. Víím, že Bůh je vládce mocný, ale též dobrý v každém aspektu svého bytí. A tak je Kelsey bezpečná v jeho ruce – mnohem bezpečnější než v rukou mých. Odevzdal jsem jí i její budoucnost v důvěře do rukou Božích. I já jsem se v tu chvíli cítil mnohem bezpečněji.

Hledáš také své bezpečí v Boží náručí?

D. D. E.

*Pane, vládče nebes,
vždy plný milosti a moudrosti,
vezmi můj život do svých rukou
a veď mé kroky životem.*

Ryland

Důvěra v Boží moc předchází zmatku.

Pondělí, 6. leden

2 Tm 3,10-17

NEBEZPEČNÁ KNIHA?

„Hospodinův zákon je dokonalý, udržuje při životě.“ (Ž 19,8)

Ve večerníku mne zaujaly dva články. V prvním se psalo o tom, že skupina lidí se rozhodla odstraňovat Gedeonské Bible z hotelových pokojů, protože jejich čtení nepřispívá ke klidnému spánku, ale spíše ke zlým snům. Ve druhém článku přirovnává pisatel Bibli k hodně kritizovaným knihám, jako například ke knize „Kdo chytá v žitě“.

Mají ti lidé pravdu? Bible skutečně obsahuje pasáže, které jsou trochu drsné. A co ty příběhy o cizoložství, perverzi, nenávisti a vraždách? Mají tyto ne příliš uklidňující pasáže dát za pravdu pisatelům těch článků, že Bible je vlastně nebezpečná kniha?

Boží Slovo předkládá zcela realistický obraz hříchu. Avšak nikde v Bibli se zlo nevyzdvihuje jako dobro. Je vyobrazeno vždy ve střízlivých barvách zármutku, bolesti a smrti. Boží Slovo je až bolestně čestné při popisování hříchu. A Bůh má pro to jediný důvod. On jediný může vyřešit náš problém. On je ten jediný, kdo pozvedne náš zrak k Mesiáši, on je jediný, kdo může s hříchem něco udělat.

Písmo nám předkládá možnost srovnání: ukazuje na temný, neradostný svět hříchu, ale nabízí zářivý radostný svět spasení. Je tedy Bible nebezpečná kniha? Je, ale pouze tehdy, když ji nečeť!

J. D. B.

*Nechtějme se vzdát Bible, neboť ta jediná
nám ukazuje cestu k záchraně našich duší
od hříchu, smrti a pekla.*

Amen.

Bible je přehledem úplné lidské ztracenosti v hříchu a úplné Boží záchraně v Kristu.

Úterý, 7. leden

Sk 4,23-33

KDYŽ TO VÍŠ, TAK TO DEJ NAJEVO!

„Boží moc provázela svědectví apoštolů o vzkříšení Ježíše Krista.“ (Sk 4,33)

Význačný dirigent Reichel řídil velký sbor a orchestr na poslední zkoušce před uvedením Händelova Mesiáše. Právě se dostali k místu, kdy nastoupí sopranistka a zazpívá „Vím, že můj vykupitel je živ.“ Zatímco celý sbor ztichl, sálem se rozezvučel krásný, čistý hlas. Bylo znát, že pěvkyně má perfektní techniku dýchání a zřetelnou výslovnost.

Když dozněla poslední nota, celý sbor i orchestr očekával dirigentův souhlas. On sestoupil ze svého stupínku a šel k pěvkyni. Se zarmouceným pohledem jí řekl: „Má dcero, víte skutečně, že je váš Vykupitel živý?“ „Ano, jistě,“ odpověděla zpěvačka. „Tak to tedy zazpívejte!“ zvolal Reichel. „Řekněte to mně i všem, kteří vás uslyší, co pro vás znamená tato skutečnost, že je to vaše radost i posílá!“ Pak se obrátil k orchestru a dal povel k opakování. Tentokrát sólistka zazpívala tuto větu pravdivě, tak, jak to cítila ve své duši. Ti, kteří ji slyšeli, byli až k slzám dojati jejím mocným svědectvím.

Jestliže důvěřujeme Kristu jako svému Spasiteli, pak si jeho Duch v nás přeje, aby život Ježíšův byl na nás zjeven (2 K 4,10). Ostatní lidé potřebují svědectví od těch, kteří znají moc jeho zmrtvýchvstání. Uslyší takovéto svědectví od nás? Jestliže jsme si tím jisti, dejme to jasně najevo!

P. R. V.

Hleďme, aby naše svědectví bylo jasné a naše práce dobře viditelná, aby naši přátelé a blízcí byli přitahováni ke Kristu tím, že čtou v našem životě.

Nejlepšími svědky jsou ti, kdo svědčí svými životy.

Středa, 8. leden

Ž 109,1,14-31

PROČ STRÍLET RANĚNÉ?

„... za to, že nepamatoval na milosrdenství, ale pronásledoval člověka poníženého a ubohého ...“ (Ž 109,16)

Podle jedné zprávy v novinách byl na lůžku v nemocnici v Detroitu zastřelen pacient, který se právě uzdravoval ze zranění postřelením. Mluvící nemocnice řekl, že oběť byla již v dobrém zdravotním stavu a mohla být brzy propuštěna. Ostatní pacienti i nemocniční personál byli v šoku. Od založení této nemocnice před 50 lety se zde nic podobného nestalo.

Nebylo by to krásné, kdyby to bylo možno říci i o našich sborech? Jak by bylo povzbudivé, kdybychom mohli říci, že za 50 let setkávání se ve shromážděních, kde získáváme duchovní uzdravování, jsme nezaznamenali ani jediný případ zraněného člena, který by byl zasažen nelaskavostí spolubratří.

Mnozí z nás mají zkušenost s bolestí, jakou vyjádřil David ve 109. Žalmu. Když byl sláb, osamocený a zkroušený a potřeboval pomoc a útěchu, byl nemilosrdně pronásledován. Jistě, jestliže zhrěšil, potřeboval napomenutí. Co však nepotřeboval, bylo opovržení, pomluvy a sobecké odvracení se od něj.

Kdo podrazí nohy člověku, který klopýtl? Žádný, kdo má mysl Kristovu, by se neměl chovat ke zraněnému bratru či sestře v církvi nemilosrdně.

M. R. D. II

*Jestliže mohu pomoci někomu,
kdo má zraněné srdce,
jestliže se mohu s někým rozdělit o lásku,
jestliže mohu někomu pomoci vyprošením
požehnaní, pak prosím, Pane, ukaž mi jak!*
Brandt

Zkroušená osoba potřebuje pomocnou ruku, ne zdvižený odsuzující prst.

Čtvrtek, 9. leden

J 20,24-29

KDO JE JEŽÍŠ?

„Tomáš mu odpověděl: „Můj Pán a můj Bůh.“
(J 20,28)

Tomášova slova v dnešním textu jsou hluboce dojmavá. Když byl již zcela přesvědčen, že Ježíš vstal z hrobu a je živ, zvolal ke svému Mistru: „Můj Pán a můj Bůh.“ Všimněme si, že Ježíš neodmítl toto oslovení, ani Tomášovi nedomluvil za to, že jej nazval Bohem. Kdyby si nepřál, aby jej jeho následovníci uctívali, jistě by tuto příležitost využil k napomenutí.

Jeho následovníci pochopili, co svými slovy naznačoval. Ježíš hovořil o Bohu jako o svém Otci, – „tím více ho chtěli zabít“ – takže již bylo zřejmé, že „se staví na roveň Bohu“ (J 5,18).

Jindy ho se ho pokoušeli kamenovat. A důvod? „Ty, ač jsi člověk, děláš se Bohem.“ (J 10,33)

Kdo je tedy Ježíš? Jeho apoštolé v něm poznali Božího Syna. I jeho odpůrci vnímali jeho božství. Ti první jej zahrnovali láskou a úctou, ti druzí nenávisť a odmítáním. Lidé ve vztahu k Ježíši nemohou zůstat neutrální.

Můžeš-li z celého srdce říci o Ježíši „Můj Pán a můj Bůh“, můžeš se radovat z toho, že znáš živého a pravého Boha.

H. G. B.

*Ježíš, Spasitel, Přítel a Pán,
nyní i navěky oslavený,
vždy jedno se svým Otcem,
nám byl dán jako Bůh Syn.*

Reinwick

To, za koho považuješ Ježíše, určí tvou budoucnost.

Pátek, 10. leden

Jb 34,21-28

NIC NENÍ SKRYTÉHO

„Na cesty každého jsou upřeny jeho oči,
on každý krok vidí.“ (Jb 34,21)

Můj přítel, důstojník kanadské královské jízdni policie, mi ukázal jedno z nejnovějších laserových zařízení, které dokáže tak zvýraznit neviditelné otisky prstů, že až září. Dokonce i velmi staré otisky, které není možné odhalit chemickými prostředky, jsou při použití této nové techniky zřetelné. Tímto způsobem byly např. zjištěny otisky prstů na 40 let staré pohlednici, psané za druhé světové války.

Tělesná mastnota a pot i na porézních materiálech zanechají stopy, které paprsek laseru vyvolá do takové míry, že mohou být fotografovány. Barevné rozrušení může dokonce určit i stáří otisků, a tím přesnou dobu zločinu.

Jestliže smrtelný člověk dokáže vyvinout takové úžasné metody, jak obrovské potom musí být možnosti Boží? On zná a vidí všechno!

Je jistě hrůzu nahánějící zjištění hříšníka, že Bůh zná všechny jeho myšlenky i skutky. Pro Boží dítě je to však ujištění, že je stále sledováno láskyplným zrakem a vedeno milosrdnou rukou nebeského Otce.

Můžeme s důvěrou říci s Jobem: „On zná moji cestu.“ (Jb 23,10)

P. R. V.

*Není žádný čas ve dne ani v noci,
žádné místo na zemi ani na moři,
kdy by Bůh, jehož oko stále bdí,
o mně nevěděl.*

Vědomí, že nás Bůh vidí, nám dává ujištění i důvěru.

VĚDĚT, ŽE JSME MILOVÁNI

„Synu můj, podrobuješ se kázni Páně, a neklesej na mysli, když tě kárá.“

(Žd 12,5)

Pětiletý Štěpán velmi toužil po lásce a ujištění, že někomu patří. Přestože manželé Kastankovi měli své vlastní čtyři děti, neváhali přijmout do rodiny tohoto svého synovce Štěpána, když jeho matka zemřela. Jednou Štěpán úplně vyvedl svou novou maminku z rovnováhy, když jí řekl: „Mami, ty mne nemiluješ jako ostatní děti.“ – „Jak něco takového můžeš říct?“ zeptala se ho. „No, protože mne nikdy nehubuješ,“ odpověděl chlapec.

Pohled toho chlapce je snad možno aplikovat i na náš vztah k Bohu, našemu nebeskému Otci. Zkoušky nás mohou ujistit o jeho velké lásce k nám, protože mohou být nástrojem Boží kázně. Myslím, že toto měl na mysli můj strýc Dr. M. R. De Haan, když mi řekl: „Když jde všechno dobře, začínám být neklidný.“ Všichni máme temná místa ve svých životech. Proto, když Bůh dovolí, abychom se dostali do těžkostí, ať již formou pronásledování, nedobrymi vztahy lidí či nemocí, může to být jeho láskyplné pokárání.

Je třeba se vyvarovat dvou extrémních postojů, když procházíme takovým údobím: brát to Boží pokárání na lehkou váhu a říkat si, že to nebylo až tak zapotřebí, nebo to vzít jako neunesitelné břemeno. I když to bude bolestivé, nikdy nezústaneme bez naděje. Proč? Protože kárání a trestání našeho Otce je nám důkazem, že jsme jeho milované děti.

Jestliže Bůh použije svou pastýřskou hůl, aby nás vrátil na správnou cestu, jeho úmysl s námi je dobrý – chce pro nás jen to nejlepší.

D. H. D.

Boží trestání není kruté, ale napravující.

OSLAVA VÝROČÍ

„Po všechny dny byl Bůh naší chloubou, tvému jménu chceme vzdávat chválu věčně.“ (Ž 44,9)

Moje žena a já jsme se vrátili do města mé první duchovní služby, abychom pomohli uspořádat oslavu zlaté svatby jednomu milému manželům. Život Duana a Janet byl, jako pro mnoho z nás ostatních, směsicí příjemného i nepříjemného, radostí i zármutku.

Byli to lidé poměrně zámožní – vlastnili velký statek s krásnými budovami a více než 300 kusů dobytka. Vychovali sedm dětí a mohli sledovat s radostí jejich růst, odezdání se Kristu i jejich další spokojený život. Avšak i oni vědí něco o bolesti. Jejich čtrnáctiletý syn a později i jedenáctiletý vnuk zemřeli po pádu s kola.

Duan a Janet prožívali svůj život v klidu a pohodě. Jejich úspěchy je nevedly k pýše, ani jejich zármutek k hořkosti. Z jejich hovoru byl vždy patrný jejich zásadní postoj: „Díky za Boží dobrotu a za jeho nesmírnou milost.“

I my můžeme z příležitostných výročí udělat nádhernou událost. Ať již jde o oslavu narozenin, svatebních výročí apod. Při takových příležitostech si zpětně můžeme připomínat významné životní události a uvědomit si, kolik lásky, dobroty a milosti se nám v životě dostalo.

Žalmista se rozpomínal na historii Izraele a nemohl než prohlásit: „Po všechny dny byl Bůh naší chloubou, tvému jménu chceme vzdávat chválu věčně.“

H. V. L.

I v těch nejčernějších chvílích vím, že mne Pán drží svou mocí, zahrne mne svou láskou a milostí, až spočinu v jeho laskavé náručí.

Brandt

Když pomyslíš na všechno dobro, kterého se ti dostalo, vzdej za to Bohu dík!

Pondělí, 13. leden

1 Pt 5,5-7

PRO BOŽÍ SLÁVU

„Všichni se oblect v pokoru jeden vůči druhému.“
(1 Pt 5,5)

Co tím asi Petr chtěl říci – abychom se oblékli v pokoru? Mám za to, že tím myslel, abychom považovali ostatní za lepší, než jsme sami, a abychom za všechno, co děláme, vzdávali Bohu chválu. Je to obtížnější, než se na první pohled zdá, protože to v sobě zahrnuje jak postoj, tak i čin.

Dobře to vystihuje článek v jednom křesťanském časopise. Rostoucí sbor plánoval stavbu nového kostela. Stavební komise, která výstavbu připravovala, navrhla, aby na základním kameni bylo uvedeno jméno pastora, který zde sloužil mnoho let. On jim za tuto nabídku poděkoval a citoval verš z 1 Korintským 10,31: „Cokoliv děláte, všechno činite k slávě Boží.“ Pak požádal komisi, aby tam jeho jméno nebylo uvedeno. Pokud byste jeli kolem toho kostela dnes, četli byste na základním kameni tato slova: „Pro Boží slávu“.

Být oblečen do pokory znamená s čistým úmyslem odolat oslavování od lidí. Znamená to vidět sebe samy takové, jací skutečně jsme, ne se chtít považovat za lepší, než jsou ostatní.

Jak k takovému postoji můžeme dojít? Rozhodněme se dnes, že na základním kameni našeho života budou vyryta slova: „Pro slávu Boží“.

D. C. E.

Tvůj plán práce: Napiš si vlastními slovy, jak chceš žít pro slávu Boží.

Největší životní cíl člověka: vzdávat Bohu chválu.

Úterý, 14. leden

Ř 8,31-39

JISTÁ VĚC

„Hleďte, jak velikou lásku nám Otec daroval: byli jsme nazváni Božími dětmi.“
(1 J 3,1)

Vzpomínám si na ten okamžik, když se mé oči prvně setkaly s hnědýma očima děvčátka, které sedělo několik řad ode mne. Těžko se to vyjadřuje slovy, jak mne to zasáhlo. Byla to má první dětská láska na obecné škole. Byla to doba, kdy jsme odtrháváním listků kopretiny zkoušeli „má mne ráda – nemá mne ráda.“ A jak jsme byli nešťastní, když poslední listek označil, že mne nemá ráda!

To mi připomnělo příběh o malé divence, která příběhla domů s pláčem. „Co se ti stalo? Proč pláčeš?“ ptala se jí maminka. Děvčátko se vrhlo mamince do náruče a volalo: „Pán Bůh mne nemiluje!“ „Ale jistě tě miluje,“ ujišťovala ji maminka. „Ale já to vím, že mne nemiluje, zkoušela jsem to na kopretině.“

Existuje mnohem spolehlivější způsob, jak zjistit, zda nás Bůh miluje. Rozpomenout se na všechno, co pro nás dělá. A pokud zůstane ještě nějaká pochybnost, vzpomeňme si na to, co udělal, aby nás zachránil. Bible říká, že „Bůh prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní.“ (Ř 5,8)

Můžeme si být jisti Boží láskou, protože to prokázal nade všechnu pochybnost. To je jistá věc!

R. W. D.

*Jsem šťasten, že je náš Otec v nebi.
Vypráví o své lásce v Knize,
kterou nám daroval.*

*V té Knize nacházíme nádherné věci,
avšak nejkrásnější je, že mne Ježíš miluje.
Bliss*

Bůh miluje každého z nás tak, jako by každý z nás byl jediný, kdo je hoden milování.

Středa, 15. leden

J 6,28-41

„RÝŽE ŽIVOTA“

*„Já jsem ten chléb živý, který sestupu-
je z nebe, kdo z něho jí, žiu bude na věky.“
(J 6,51)*

Známý misionář Jonathan Goforth (1859-1936) kázal v kapli v jižní Číně. Po kázání za ním přišel jeden člověk a žádal ho o rozhovor. Řekl mu: „Slyšel jsem vás kázat už třikrát vždy na stejné téma. Proč stále mluvíte jen o Ježíši Kristu?“

Misionář odpověděl: „Pane, než odpovím na vaši otázku, dovolu mi zeptat se na něco vás. Co jste měl dnes k obědu?“ „Rýži,“ odpověděl muž. „A co jste jedl včera?“ „To samé.“ „A co předpokládáte, že budete mít zítra k jídlu?“ – „Samozřejmě rýži. To mi dodává sílu, bez rýže bych nemohl žít. Pane, ale to je ...“ - ten člověk váhal, zda se nemá ohradit silnými slovy za ty otázky. Pak ale řekl: „Pane, to je přece můj život.“ Misionář mu na to odpověděl: „To, co jste řekl o rýži, je Ježíš pro naši duši. On je tou „rýží“, nebo „chlebem života.“

Ten druh chleba, který měl Ježíš na mysli, když mluvil o sobě jako o chlebu života (J 6,35), byl chléb nekvašený, symbolizující nepřítomnost zla (1 K 5,6-8). On je Boží Syn bez hříchu, který nesl na svém těle naše hříchy na kříž. Proto, kdokoliv jí tento chléb, bude žít navěky (J 6,48-51).

Sytíš svou duši tímto Chlebem života? Modlitbou a rozmyšlením nad Božím Slovem poznáš, že Kristus je ten pravý zdroj života.

H. G. B.

Ty jsi pro mne Chléb života, můj Pane.

Tvé svaté Slovo je pravda,

kteřá mne zachraňuje.

Syť mne a nech mne žít v tvé blízkosti,

nauč mne milovat tvou pravdu,

neboť ty jsi láska.

Lathbury

Pouze chléb života může uspokojit duchovní hlad člověka.

Čtvrtek, 16. leden

Iz 55,1-5

POSLUŽ SI!

*„Vzhůru! Všichni, kdo žízníte, pojdte
k vodám!“
(Iz 55,1)*

Spasení se nedá koupit. Můžeme je získat pouze jako dar od Boha.

Jednou jsem navštívil svého přítele v jižní části státu New York a uviděl jsem tam něco, co bych rád uvedl jako názornou ilustraci dnešního zamýšlení. Když mne můj přítel prováдел jejich malebnou vesničkou, byl jsem potěšen její úpravností a čistotou. Před jedním domem mne upoutalo pestře natřené zahradnické kolečko naplněné až po okraj různou čerstvě natrhanou zeleninou a na něm nápis: „Poslužte si, prosím.“ Byla to velkorysá nabídka dobré potravy a na nás bylo jen ji přijmout.

Zní to trochu jako prorokovo pozvání v Izaiáš 55,1. „Vzhůru, všichni, kdo žízníte, pojdte, kupujte víno a mléko bez peněz.“ Pán Ježíš také podobně volá v J 7,37: „Žízní-li kdo, ať přijde ke mně a pije.“ To nebyl žádný obchodnický trik, to byla nabídka k odběru zdarma.

Avšak, jak může být spasení zadarmo? Je zadarmo, protože někdo jiný za nás zaplatil jeho cenu. Tento dar je možno získat jen pro smrt a zmrtnýchvstání Pána Ježíše.

Přijal jsi už tuto velkorysou nabídku Pána Ježíše? Spasení je pro tebe připraveno, abys je mohl přijmout. Je zadarmo. Tak si posluž!

P. R. V.

Bůh poslal za nás svého Syna na smrt,

žádný jiný život nás nemohl vykoupit.

*Proč tedy nesuřit svůj život Kristu dnes
a přijmout jeho velkorysý dar?*

J. D. B.

Spasení je zdarma, musíš je však přijmout.

Pátek, 17. leden

1 Pt 4,12-19

BEZÚHONNOST OTEVÍRÁ DVEŘE

„Hospodin je svědkem proti vám, ... že jste na mně nic neshledali.“ (1 S 12,5)

Při návštěvě švýcarského Bernu se můj přítel Herb Tyler zastavil v kavárně na šálek čaje. Když mu ho francouzská servírka přinesla, nabídla mu také smetanu servírovanou v malé konvičce se švýcarským znakem. Herb se jí zeptal: „Kolik by stála tato konvička?“ Servírka odpověděla: „Vy ji chcete koupit?“ „Ano,“ řekl. Ona reagovala překvapeně: „Američané si ji nikdy nekupují.“

Poté mu ukázala, co mnoho turistů dělá. Naznačila pohyb, jako když vylévá smetanu a rychle schovává konvičku do kapsy. Na to jí Herb odpověděl: „Ne však, když máme Ježíše ve svém srdci.“ Po několika minutách servírka dokončila svou práci a přisedla si ke stolu naproti Herbovi, který jí pověděl víc o Ježíši. Toho dne přijala francouzská servírka Ježíše jako svého Spasitele, protože bezúhonnost jednoho křesťana otevřela dveře k účinnému svědectví.

Být čestným bylo životně důležité také pro Samuela. Byl už starší muž, když předstoupil před Izrael, aby potvrdil Saula za krále. Připomněl jim, že se choval vždy spravedlivě, a oni souhlasili. Jakou důvěru by měli v Samuelovo ustanovení Saula králem, když by Samuel během svého života podváděl?

Protože jsme vyslanci Kristovi, naše chování nesmí vzbuzovat žádné výtky. Bezúhonnost se může stát klíčem, který otevře dveře duchovnímu požehnání.

*Stvoř ve mě srdce čisté, Bože,
a Ducha přímého obnov v nitru mém.*

**Naše svědectví bude pouze tak silné,
jak silný je náš charakter.**

Sobota, 18. leden

1 Pt 4,7-11

VYTRVALÁ LÁSKA

„Předeuším, mějte vytrvalou lásku jedni k druhým.“ (1 Pt 4,8)

Řecké slovo pro vytrvalost znázorňuje závodníka, který napíná každický sval v těle, aby mohl jako první protrhnout cílovou pásku. Jinými slovy, mít vytrvalou lásku znamená milovat usilovně.

Beverly Hamiltonová se setkala s podobnou výzvou, když se na schodech jejího domu objevila švagrová Klára. Tato žena se Beverly vysmívala pro její víru a pokoušela se rozbit její manželství. Objevila se jen tehdy, když potřebovala peníze, jinak se o svého bratra ani o ni nezajímala.

Nyní tam stála v ošuntělých šatech, zkroutěná a ubohá. Beverly měla chuť hned ji poslat pryč, ztišila se však k modlitbě, aby žádala Boha o sílu přijmout ji. Pozvala ji do domu, dala jí oblečení. Uvědomila si, že i kdyby Klára nezměnila své dřívější způsoby a názory, že Bůh od ní požaduje jednat s ní laskavě. Pán Bůh odměnil Beverlino úsilí a vykonal velikou proměnu v Klárině srdci.

Bůh od nás požaduje, abychom milovali se vši vytrvalostí. Když tak jednáme, odpouštíme. Najdeme způsob, jak překonat příkoří, kterého se nám dostalo od bližních. Jsme schopni nabídnout pomoc lidem, ať jakkoliv hluboko padli. Nebudeme se obírat jejich minulými hříchy a chybami, ale pomůžeme jim k lepší budoucnosti. To je láska vytrvalá, vřelá, jakou jsme dlužni ztraceným okolo nás. To je láska, kterou nám ukázal Bůh v Kristu Ježíši.

H. V. L.

Láska není slepá, rozhlíží se očima jiných a neptá se „Musím dávat?“, ale ptá se: „Mohu se obětovat?“

Ziegler

Míra naší lásky odpovídá míře naší obětavosti.

Neděle, 19. leden

L 19,11-27

ZVLÁDNEŠ VÍC

„Poněvadž jsi byl věrný v docela malé věci, budeš vládnout nad deseti městy.“

(L 19,17)

Za jedné bouřlivé noci vstoupil starší manželský pár do haly malého hotelu a prosil o ubytování. Recepční jim oznámil, že jsou plně obsazeni a že ani ostatní hotely ve městě nemají volné pokoje. „Ale nemohu vás nechat odejít do deště. Pokud by vám to nevadilo, mohu vám nabídnout svou místnost k vyspání.“ Po krátkém váhání manželé vděčně přijali nabídku recepčního. „Jste muž na správném místě, věřím, že byste byl schopen provozovat největší hotel ve Spojených Státech. Jednou ho pro vás postavím.“ Recepční se zdvořile usmál.

Po několika letech obdržel recepční dopis od toho staršího muže, který kdysi v deštivé noci u něho s manželkou přespal. Byl pozván do New Yorku. V dopise byla přiložena zpáteční jízdenka. Když muž přijel, hostitel ho odvedl na roh 5. třídy a 34. ulice, kde stále nádherná, nová budova. „To je hotel, který jsem postavil, a vás jsem si vybral, abyste jej řídil.“ Ten muž byl W. Waldorf Astor a hotel se jmenoval Waldorf – Astoria. Ten mladý muž se jmenoval George C. Boldt a stal se prvním ředitelem tohoto hotelu.

Nikdy nepodceňujte důležitost toho, co děláte pro Ježíše. On vše pozoruje. Odměnou za poctivost v malých věcech je pověření službou pro našeho Pána a Krále.

D. J. D.

*I v těch malých věcech života
tě mohu Pane, vidět.*

*V malých, ale i velkých věcech,
mi pomoz být ti věrný.*

anonym

Bůh vyžaduje věrnost, ale jeho odměna je hojná.

Pondělí, 20. leden

Da 1,1-8

KTEROU CESTOU SE DÁT?

„Ale Daniel si předsevzal, že se neposkvrní.“
(Da 1,8)

Jestliže ti o nic nejde, také nic nezískáš. V tomto starém úsloví je velká pravda, zvláště když to vztáhneme na růst křesťana. Jestliže si nestanovíme zvláštní duchovní cíle, dočkáme se jen velmi malého, pokud vůbec nějakého pokroku. Budeme jen tak bezcílně bloumat od jedné zkušenosti ke druhé.

Křesťané bez konkrétních cílů jsou podobní „Alence v zemi divů“ (Kniha od L. Carrola). V rozhovoru s kočkou se Alenka táže: „Můžete mi, prosím, říci, kterou cestou se odtud dostanu?“ – „To záleží na tom, kam se chcete dostat,“ řekla kočka. „Mně ani tak nezáleží na tom, kam,“ řekla Alenka. „V tom případě nezáleží ani na tom, kterou cestou se dáte,“ řekla kočka. Takový způsob života může být dobrý pro „zemi divů“, ale nehodí se do skutečného světa.

Máme-li dosáhnout duchovního pokroku, musíme mít určitý cíl. Nestací pouze říci: „Pokouším se být lepším křesťanem.“ To je příliš všeobecné. Musíme být konkrétní. Např. stanovit si plán, jak bojovat proti svému sklonu myslet si, že všichni ostatní mají snadnější život než my sami.

Jestliže si stanovíme, jako Daniel v dnešním textu, přesný cíl pro svůj duchovní růst, uvidíme brzy pokrok ve svém životě. Nebudeme se stále jen ptát: „Kterou cestou se mám dát?“

D. C. E.

V jaké oblasti svého života jsi dosáhl duchovního pokroku v minulých letech?

Jaký cíl sis dal pro svůj současný život v tento týden roku 2003?

Stanov si nějaké reálné cíle, které by vedly k posílení tvé víry!

Jestliže ti o nic nejde, také nic nezískáš.

Úterý, 21. leden

Ko 1,13-20

KRISTUS JE ODPOVĚĎ

„*Neboť tak se líbilo Otcí, aby v něm přebývala plnost.*“
(Ko 1,19)

V r. 1799 byla objevena tzv. Rosettská deska, na níž byly nápisy ve třech jazycích. Jeden z nápisů byl psán egyptskými hieroglyfy. Vědec Thomas Young předpokládal, že klíčem k rozluštění nápisu mohou být jména krále a jeho rodiny. A skutečně to tak bylo.

Podobně německý vědec Georg Friedrich Grotefend rozluštil klínové písmo, starý blízkovýchodní způsob psaní. Předpokládal, že určité shluky znaků se vztahují ke králi Dariovi. I on měl pravdu. V obou případech jméno krále bylo tím klíčem k „otevření“ neznámého jazyka.

Existuje jiný král, jehož jméno je odpovědí na nejobtížnější otázky, týkající se života: je to Ježíš Kristus. Jestliže jsme s ním v úzkém spojení, máme klíč k otázkám o hříchu a vině, o nebi a peklu. On dává věčný smysl našim zkouškám a slabostem těla i myslí, se kterými zápolíme jako členové padlého lidstva.

Možná, že právě nyní musíte čelit vážným problémům nebo nevyčísitelné nemocí. Dovolte, aby byl Pán Bůh vaší pevnou věží (Př 18,10). Jsme členy království milovaného Syna Božího (Ko 1,13). V Kristu je všechno dovršeno. Držme se ho – on má odpověď na naše problémy!

P. R. V.

*Ježíš je má skrýše,
má Skála ochrany,
moje Útočiště před bouří,
mé Slunce Spravedlnosti.*

Augsburg

**Kristus jako Spasitel nám přináší pokoj s Bohem.
Kristus jako Pán přináší Boží pokoj.**

Středa, 22. leden

Zj 22,12-17

NAPIJ SE A ŽIJ!

„... *kdokoliv touží, ať zadarmo naběře vodu života.*“
(Zj 22,17)

Vypráví se příběh o kazateli, který kázal na text Zjevení 22,17. Bylo velmi horko a někteří lidé jen stěží udrželi pozornost. I tomu kazateli bylo horko, a tak se čas od času napil vody, kterou měl na kazatelně, a po každém napití citoval verš: „... kdo touží, ať se napije vody života zdarma“.

Mezi posluchači byl malý chlapec. Kdykoliv kazatel zvedl orosenou sklenici studené vody ke svým rtům, chlapcova žízeň se zvětšovala. Nakonec se rozhodl, že až se kazatel znovu napije a bude citovat verš „kdo má žízeň, ať se napije vody života zdarma“, zvedne se a půjde se napít.

Právě v tu chvíli zaznělo znovu „pozvání k napití“. Chlapec odhodlaně vstal a šel ke kazatelně. Přítomní posluchači hleděli udiveně na chlapce, který si vzal sklenici a pořádně se napil. Pak se obrátil ke kazateli, uctivě mu poděkoval a šel si sednout na své místo. Kazatel byl dojat a použil tuto příhodu pro zdůraznění duchovní potřeby člověka a jejího naplnění. Řekl, že musíme přijmout Boží pozvání a pít vodu života vírou, chceme-li být spaseni.

Mnozí lidé zůstávají duchovně žízniví, protože nepřijímají Boží jasné a prosté pozvání. Dnes čirň pokání ze svých hříchů! Přijmi Ježíše jako svého Spasitele, napij se, žij!

H. G. B.

*Napij se zdarma - ta slova naplňují mou duši radostí,
mé srdce jása, neboť když Ježíš volá:
„Kdokoliv touží ...“
myslí tím i mne.*

Oatman

Pokud se nyní nenapiješ „vody života“, budeš žíznit navěky.

Čtvrtek, 23. leden

Da 6,1-10

KŘEŠŤANÉ VŠEDNÍCH DNŮ

„... ale žádnou záminku, ani zlé jednání nalézt nemohli, neboť byl věrný ...“
(Da 6,4)

Jeden mladý muž dělal přijímací pohovor do zaměstnání. Uchazeč byl velmi upravený a udělal na majitele firmy dobrý dojem. Měl výborně připravený přehled svého dosavadního vzdělání a praxe i doporučení od učitele nedělní školy a staršího sboru, kam chodil. Majitel firmy si důkladně přečetl předložené materiály a pak řekl: „Těší mne, že máte tak pěkná doporučení od vašich přátel ze sboru, kam chodíte, ale rád bych také viděl nějaká doporučení od někoho, kdo vás zná ze všedních dnů.“

Je to smutné, ale mnohdy je velký rozdíl mezi chováním křesťana v kostele a ve světě. Ty principy, které slyšíme v neděli v kostele, by měly být žity i ve všední dny.

Daniel byl ideální vzor ve svém vztahu k Bohu i k lidem. Nebyl obojkový. Jeho každodenní chování bylo v souladu s jeho duchovními hodnotami. Jeho nepřátelé se pokoušeli proti němu najít nějakou záminku, pokud se to týkalo jeho vztahu ke království, avšak žádnou nenalezli (6,4). Jeho chození před světem bylo v souladu s jeho chozením s Bohem.

Byli by tvoji přátelé ze sboru nemile překvapeni, kdyby mohli sledovat tvé jednání a tvá slova v práci nebo doma? Dobrý nedělní křesťan bude také dobrým křesťanem všedních dnů.

R. W. D.

Důslednost! Stále potřebujeme hlídat své kroky, žít život, o jakém hovoříme, dokud nespatříme Boží tvář.

anonym

Pokrytec je osoba, která v neděli není sama sebou.

Pátek, 24. leden

2 K 13

SVATÉ POLÍBENÍ

„Pozdraďte jedni druhé svatým políbením.“
(2 K 13,12)

Jednou jsem vedl studentský studijní zájezd do Evropy. Zastavili jsme se v Katerini v Řecku. Když jsem byl představen řediteli křesťanského sirotčince, dotkl se svým oblíbením obou mých tváří ve „svatém políbení“. My se takto v Americe nezdravíme, a proto jsem byl trochu v rozpacích. Na tuto zkušenost jsem si vzpomněl, když jsem slyšel, že v některých křesťanských kruzích dochází k obnovení tohoto pozdravu.

Svaté políbení je zmiňováno na několika místech Nového zákona (Ř 16,15, 1 K 16,20, 2 K 13,11, 1 Te 5,26, 1 Pt 5,14). V biblické době bylo zvykem zdravít se navzájem políbením a tento způsob pozdravu zůstává na Středním východě dodnes. Právě první křesťané dávali různým běžným zvykům duchovní význam, a tak tomu bylo i s políbením. Byl to praktický způsob vyjádření jednoty v Duchu – o mír a lásku se věřící dělili v Kristu.

Nevím, jestli bych si zvykl na líbání, kdyby to bylo zavedeno v mém sboru. Ale líbí se mi ta vzájemnost, jež se tím vyjadřuje. Vyjadřuje jednotu, mír a ochotu dát stranou rozdíly rasové i sociální pro Boží lásku.

Možná, že se ve svém sborovém prostředí zdravíte podáním ruky nebo objetím. Ale ať již je u vás běžný ten či onen způsob pozdravu, hleďte, aby to nebylo jen prázdné gesto. Ať váš pozdrav znamená přesně to, co znamenal křesťanský polibek v prvním století!

D. C. E.

*Pane, nauč nás milovat tebe,
o to tě dnes prosíme,
nauč nás též milovat jedni druhé,
to je naše vroucí prosba.*

anonym

Bůh miluje tebe i mne a my se tedy milujme navzájem.

Sobota, 25. leden

Mt 7,24-29

DĚRAVÁ STŘECHA

„A spadl přívál, přihnaly se vody, zvedla se vichřice a obořily se na ten dům. A dům spadl.“
(Mt 7,27)

Silný déšť ustal právě ve chvíli, když řidič, projíždějící kolem, zahlédl starého farmáře, jak si prohlíží trosky své stodoly. Zastavil a ptal se, co se tady stalo. „Střecha se propadla.“ – „Proč jste ji neopravil dřív?“ ptal se cizinec. „To máte tak, pane, nikdy jsem se k tomu nedostal. Když bylo pěkné počasí, tak to nebylo třeba, a když přšelo, bylo to příliš mokré, než aby se tam dalo pracovat,“ odpověděl farmář.

Je hloupé myslet si, že „jednoho dne se začnu zabývat svými hříšnými návyky, jednou začnu žít pro Krista“. Takový přístup k řešení důležitých životních otázek je podobný tomu farmářovu přístupu k opravě střechy. Ježíš řekl: „Každý, kdo slyší tato má slova a plní je, bude podoben rozváznému muži, který postavil svůj dům na skále.“ (Mt 7,24)

Stáváme se charakterově silnějšími, když aplikujeme Boží Slovo do svého všedního života. Musíme v tom být stálí. Zanedbání našich povinností, omlouvání chyb nebo neodpovědného jednání nás sráží zpět, i když se nám to zdá zprvu nedůležité.

Tajemství vybudování „pevné střechy“, stejně jako položení pevného základu zbožného křesťanského charakteru, spočívá v každodenní poslušnosti Božího Slova, a to jak v méně důležitých, tak i v zásadních životních postojích a povinnostech.

D. J. D.

*Ó Pane, ty vidíš, co je v mém srdci,
znáš mne skrz naskrz.*

*Prosím, dej mi sílu, abych mohl
žít dobrý a pravdivý život!*

D. J. D.

Charakter, který si vybudujeme v tomto světě, si odnášíme do toho příštího.

Neděle, 26. leden

2 K 4,8-18

PROČ TAKOVÝ NÁKLAD?

„Toto krátké a lehké souzení ... působí přenesmírnou váhu věčné slávy.“
(2 K 4,17)

Křesťan není zbaven problémů a bolestí. Pavlův životní příběh zahrnuje slova jako „utiskován, zmatený, pronásledovaný, srážení.“ Ve 2 K 11 čteme o bičování, uvěznění, ztroskotání, trápení, únávě, hladu a žízní. Asi vás napadne otázka: „Proč to všechno? Proč Bůh dovolí, aby bylo tolik naloženo na tohoto apoštola?“ Nebo se zeptáte: „Je úžasné, že apoštol Pavel dokázal tím vším projít, ale co moje břemeno?“

August van Rijn ve své knize „Vzmuž se“ vypráví příběh, který vám pomůže zodpovědět vaši otázku. Jednoho dne zastavilo před domem dodávkové auto. Bylo to v zimě a domovní schodiště bylo pokryto sněhem a ledem. Když šel řidič auta oznámit do domu, že dostali zásilku, sklouzl a upadl. Zvedl se, zazvonil na domovní zvonek a vrátil se k autu. Vytáhl těžký kufr, naložil si ho na ramena a šel zpět k domu. S tou váhou na rameni šel po schodech bez uklouznutí. Náklad na jeho rameni jej tlačil dolů, což jej současně udrželo na nohou.

Často se nám naše břemeno zdá příliš těžké, ale Bůh si ho používá k tomu, abychom šli pevně dál. On buduje náš charakter a přizpůsobuje nás do podoby svého Syna. Váha našich obtíží se může zdát vyčerpávající, ale tím by být neměla. Může to být Boží způsob, jak nás učinit závislími na Něm samém.

P. R. V.

*Zkoušky, které denně podstupujeme,
jsou jen stupně vzhůru.*

*Pomáhají nám spoléhat se na Pána
a jen jemu plně důvěřovat.*

Tolley

Bůh na nás neposílá zkoušky, aby nás oslabil, ale aby nás upevnil.

Pondělí, 27. leden

Př 31,10-31

JAK POMOCI SVÝM DĚTEM

*„Její synové poustávají a blahořečí jí.“
(Př 31,28)*

Dobří rodiče stále hledají způsoby, jak pomáhat svým dětem. Proto existují učitelé hudby, gymnastiky, rodičovská sdružení.

Ale co dětem skutečně pomůže? Kromě toho, že rodiče vedou své děti k osobnímu vztahu s Ježíšem Kristem, mohou velmi dobře ovlivnit své děti krásným manželským vztahem. To dá dětem jistotu, ochranu a lásku, kterou potřebují ke zdravému vývoji.

Všimli jste si vůbec, jak je popsán v Příslaví 31 vztah muže a ženy? Přesto, že se obvykle zaměřujeme na to, jak je v této pasáži vyzdvihována „vzorná matka“, je také důležité zaznamenat, co se zde říká i o jejím manželovi. To nám pomůže proniknout do vztahu dvou úspěšných partnerů.

- 1) On jí důvěřuje, ona mu prokazuje dobro a nezpůsobuje mu žádnou škodu (v. 11,12).
- 2) On je uznáván – zjevně proto, že v jeho domě jsou dobré vzájemné vztahy (v. 23).
- 3) On ji veřejně chválí (v. 28).

Tito dva lidé se zřejmě milují a umějí být příkladem i svým dětem. Není divu, že „její děti povstávají a blahořečí jí“.

Chceš být pomocí svým dětem? Pak svého manželského partnera miluj, chval a důvěřuj mu.

J. D. B.

*Děti v křesťanském domově
jsou nesmírně obohaceny.
Požehnané věno patří těm,
jejichž rodiče je milují a pečují o ně.*

D. J. D.

Naše děti nás pozorují. To, jací jsme, mluví zřetelněji než to, co jim říkáme.

Úterý, 28. leden

Ž 119, 153-160

JE TO VŽDY PRAVDA!

*„To hlavní v tvém slovu je pravda.“
(Ž 119,160)*

Georgie Barna cituje ve své knize „Čemu věří Američané“ výsledky průzkumu veřejného mínění z roku 1991 o absolutní pravdě. Otázka zněla: „Souhlasíte naprosto, souhlasíte jen částečně, částečně nesouhlasíte, nebo naprosto nesouhlasíte s následujícím tvrzením: Není zde něco takového jako absolutní pravda, různí lidé mohou definovat pravdu rozporuplným způsobem a stejně to považovat za správné.“

Jen 23 % evangelikálních křesťanů vyjádřilo silnou víru v absolutní pravdu. Zbytek pochyboval a vyjádřil různé stupně přesvědčení, že cokoli může být považováno za jisté. Jinými slovy, věří tomu, že pravda je relativní.

Tento druh myšlení má dalekosáhlé důsledky. Před několika desetiletími jsme slyšeli mnoho o „mravní situaci“, která se stala dnes normou. To znamená, že situace, ve které jsme nyní, s absolutně nebiblickými morálními normami, určuje, co je správné nebo špatné. Například se může vyskytnout situace, ve které je krádež ospravedlnitelná. Ale co uděláme s Žalmem 119,156 a s příkázáními „Nebudeš krást“ (Ex 20,15)?

Potřebujeme se znovu dívat na Boží normy v Bibli a učit se podle nich žít. Jeho zjevená pravda je mnohem spolehlivější než cokoli, s čím bychom mohli přijít – nezáleží na situaci.

J.D.B.

*Možná si vždy nejsi jistý tím,
co je správné, abys udělal,
ale jedna věc, kterou si můžeš být jistý –
Boží slovo je pravdivé.*

Boží pravda není relativní.

Středa, 29. leden

2 K 6,1-10

MRZUTÍ KŘEŠŤANÉ

„... ale ve všem se prokazujeme jako Boží služebníci, ... v souženích ... trpělivostí.“
(2 K 6,4;6)

Ned ve sboru neustále brblal, zvláště si myslel, že vedoucí mládeže neklade dostatečný důraz na osobní skupinky pro duchovní růst. Kdosi komentoval jeho chování s příděchem sarkasmu: „Ned se mnohokrát věrně zapojil do takových skupinek, ale stále je ubrblaný!“

Někteří lidé mohou vystupovat na veřejnosti příjemně, ale doma jsou mrzouti. Jedna karikatura znázorňuje manželku, která říká svému zamračenému manželovi kazatelovi: „Mám skvělý nápad! Dnes budeme mrzutí ve sboru a doma budeme milí, co ty na to?“

Apoštol Pavel uvedl mezi své osobní charakteristiky Božího služebníka vlastnost vytrvalosti v soužení, která může být definována jako „trpělivost, snášenlivost, mírnost“. Nevychloubal se, vždyť trpělivost je známkou ovoce Ducha svatého v životě křesťana (Ga 5,22). Kdyby byl Pavel mrzutým člověkem, nemohl by to o sobě říci.

Měli bychom si dát za cíl mít rádi druhé láskou, která je „trpělivá a laskavá“ (1 K 134). A budeme motivováni takto jednat, vzpomeneme-li si, jakou trpělivost má Bůh s námi. I když je již dlouho naší vlastností rozmrzelost a podrážděnost, Bůh nám může pomoci stát se milými, mírnými a trpělivými.

Už žádní mrzutí křesťané!

H.V.L.

*Maličkosti nás rozčilují,
vedou k brblání a stěžování si,
jsou pro nás zkouškou,
ale Bůh nás skrze ně učí prokazovat se
podstatnými vlastnostmi svatých.*

Někteří lidé tráví většinu svého života stěžováním si.

Čtvrtek, 30. leden

Tt 2,11-15

JAK SE SČÍTÁ TVŮJ ŽIVOT?

„... abychom žili rozumně, spravedlivě a zbožně v tomto věku ...“ (Tt 2,12)

Někdo spočítal, jak je stráven typický život, který trvá 70 let. Zde je výpočet:

Spánek	23 let	32,9 %
Práce	16 let	22,8 %
TV	8 let	11,4 %
Jídlo	6 let	8,6 %
Cestování	6 let	8,6 %
Volný čas	4,5 let	6,5 %
Nemoc	4 roky	5,7 %
Oblékání	2 roky	2,8 %
Náboženství	0,5 let	0,7 %
Celkem	70 let	100 %

Když se náš život chýlí ke konci, jaký příběh vypoví? Bude odrážet priority, které vycházejí z uctívání Boha? Budeme moudří a ještě teď se rozhodneme, jak lépe naložíme s časem?

Tt 2,11-12 čteme, že Boží milost nás učí žít „rozumně, spravedlivě a zbožně“. Když dovolíme svatému Duchu, aby vedl naše životy, budeme schopni rozvrhnout si svůj čas, důkladně a moudře jej investovat. Musíme požádat Boha, aby nás „naučil počítat naše dny, ať získáme moudrost srdce“ (Ž 90,12). Potom budou roky našeho života sečteny k něčemu opravdu hodnotnému.

P.R.V.

*Vykupujte čas – jen Bůh ví,
jak brzy skončí naše životy,
tak jak plyne každá chvíle
se všemi jejími potěšenými i žaly.*

Moudrý člověk čas jen tak netráví, ale investuje ho.

Pátek, 31. leden

Mt 11,25-30

TENDENCE K ZÁVISLOSTI

*„Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout.“
(Mt 11,28)*

Už jste někdy zaznamenali svůj sklon být na něčem značně závislí – na jídle, pití, li-dech, práci nebo na něčem jiném, dobrém či zlém? Vzdání se těchto berliček je jedním z cílů poradenství. Prostřednictvím podpůrných a někdy konfrontačních vztahů se mnoho lidí stává více nezávislymi a svobodnějšími.

Po tom toužil a zároveň se toho obával drogově závislý mladík Jan. Jednoho večera, když seděl u krbu v domě dvou křesťanů, Joanie a Billa Yoder, řekl: „Nenávidím svůj problém závislosti. Vím, potřebuji se stát skutečně svobodným člověkem, ale nedovedu si představit, že bych nebyl na ničem závislý!“ „Ani já,“ odpověděla Joanie. „Nenapadlo tě někdy, že nás Bůh stvořil, abychom byli závislymi ... na něčem dobrém?“

Ježíš nás zve, abychom vyměnili své závislosti za osvobozující břemeno .jeho jha (Mt 11,29). Mnohým z nás to trvá roky, možná celý život, abychom se vzdali své závislosti na něčem nezdravém. Můžeme potřebovat pomoc poradce, kazatele, důvěryhodného přítele nebo podpůrné skupiny, aby nás udrželi pro zodpovědnost. Kéž bychom včas zjistili, že čím více se spolehneme na Pána Ježíše, tím více zakusíme celistvost, která přichází k nasměrování našeho sklonu k závislosti na Něm.

D.J.D.

*Ale Ty, milující Spasiteli,
ty jsi pro mě vším,
má slabost se stane silou,
když se na Tebe cele spolehnu.*

Největší bezpečí křesťana je v jeho neviditelném způsobu podpory.

Sobota, 1. únor

Sk 4,13-31

PŘÍMÉ SPOJENÍ

*„Přistupme tedy směle k trůnu milosti.“
(Žd 4,16)*

Starší kazatel šel ráno do sboru do své pracovny. Najednou u něj zastavil mladý podnikatel, člen téhož sboru, a nabídl mu, že ho svezí. Cestou se ještě rychle zastavili v kanceláři podnikatele. Ten pozval kazatele dál. Vyřídil telefonáty a mluvil s dvěma důležitými klienty.

Kazatele zaujala prostorná kancelář s nejmodernějším vybavením, ale byl také trochu skleslý. Pomyslel si: „Přede mnou stojí muž téměř o polovinu mladší než já, má krásnou kancelář, zaměstnance a zařízení ke komunikaci s celým světem. A já jdu do svého malého sboru s nemnoha prostředky a s nepatrným vlivem na svět.“

Když se kazatel konečně dostal do své pracovny, poklekl k modlitbě. V tu chvíli si uvědomil: „Nepotřebuji telefon, zaměstnance, ani elektronické zařízení, abych mluvil s Bohem celého stvoření. Aniž bych opustil kancelář, mohu se přimlouvat za křesťany v jiných zemích a za členy sboru z celého města.“ Po modlitbě jeho srdce naplnila radost.

Jako ten kazatel a křesťané ve Skutcích 4 máme přímý přístup k Bohu. Můžeme kdykoli projednávat své záležitosti s Otcem v Ježíšově jménu. Toto velké privilegium by mělo být naší nejvyšší prioritou. Je to přímé spojení s Bohem celého vesmíru.

P.R.V.

*Nikdy není noc či den,
kdy by nás Bůh neslyšel,
není žádná doba a žádné místo,
kde by On odepíral svou lásku a milost.*

Modlitba je křesťanův otevřený dopis do nebe.

BAPTISTICKÁ NEDĚLE

„A usilovně hleďte zachovat jednotu Ducha, spojení svazkem pokoje.“ (*Ef 4,3*)

Dnešní neděle, první v únoru, nám má opět připomenout, že z Boží milosti i my, čeští baptisté, patříme k velikému společenství Světového svazu baptistů, který má v současné době již 206 členů – unií („jednot“) a konvencí. Podle upřesnění ze září 2002 má toto společenství více než 44 milionů pokřtěných věřících a spolu s dětmi a přáteli pak více než 110 milionů lidí. Při posledním Generálním koncilu BWA v Seville v červenci 2002 bylo zdůrazněno více než kdy jindy předtím, že celé toto společenství je ve svém životě a službě plně zaměřeno na Krista, na jeho lásku a uzdravující moc ve všech oblastech našeho každodenního života. To je ten, který nás znovu a znovu sjednocuje v Duchu svatém. Ignácius z Antiochie, učedník apoštola Jana, řekl před svou smrtí tato slova: „Udělal jsem, co na mně bylo ... abych posunul kupředu jednotu v církvi, protože Bůh nepřebývá tam, kde je rozdělení a stopy hněvu a zlosti.“ Každý z nás by měl být nástrojem této jednoty, o kterou církev zápasí po celou dobu své historie. Protože to je cesta k tomu, aby svět uvěřil ... (*J 17,21*).

V čele Světového svazu baptistů (BWA) stojí nyní bratr Dr. Billy Kim z Jižní Koreje, kterému Pán Bůh svěřil úkol přivést toto společenství na práh třetího tisíciletí. Tento skromný a velice pokorný bratr to činí s velikým nadšením pro Boží království a s velikou moudrostí. Má rovněž veliký dar povzbuzování. Jeho sbor – Suwon Central Baptist Church se modlí každý den v pět hodin ráno za jeho práci a celou rodinu BWA na světě. A ovoce modliteb těchto spravedlivých je patrné! Nemí to radostný příklad i pro nás?

Bylo potvrzeno, že od roku 2004 se stává naše hlavní město Praha střediskem evropského baptistického života. Kancelář generálního tajemníka EBF se natrvalo přesune k nám – do areálu IBTS. Je to velká výzva i pro nás všechny. Bylo by smutné, kdybychom přestali všestranně růst, kdybychom měli především stagnovat ve své misijní práci. Kdybychom přestali být „silnými v Kristu“! Každé hnutí, má-li být silné a efektivní, však musí usilovat o jednotu. Necht tak činíme i my tím, že budeme denně zápasit i na svých modlitbách o **jednotu v Kristu a pro Krista!**

*Jan Titěra***ŽÁDNÁ PRÁZDNÁ MÍSTA**

„Ten, kdo při práci otálí, je bratrem zhouboce.“ (*Př 18,9*)

Freddie, pomocník v jednom obchodě, byl v jednání se zákazníky hrubý a netrpělivý. Již několikrát mu chtěl jeho zaměstnavatel dát výpověď. Neudělal to, protože měl soucit s Freddieho ženou a dětmi, které by po jeho propuštění strádaly nejvíce.

Jednoho dne se v obchodě zastavil stálý zákazník a všiml si, že tam Freddie není. Zeptal se na něho vedoucího a dozvěděl se, že si našel jinou práci. Když se zákazník zeptal: „Přijmete místo něho někoho jiného?“ vedoucí odpověděl: „Ne není potřeba. Po Freddiem tady nezůstalo žádné volné místo.“ Freddieho pracovní výkon byl tak špatný, že zaměstnavateli bylo lépe bez něho. To by nemělo platit o žádném zaměstnanci, natož o křesťanovi.

Apoštol Pavel vyzývá služebníky, aby poslouchali své pány a „lidem sloužili ochotně, jako by sloužili Pánu“ (*Ef 6,7*).

Jestliže Bůh v době apoštola Pavla očekával, že křesťanští služebníci budou horlivě sloužit svým pánům, tím spíše bychom měli my svým zaměstnavatelům odvést poctivou práci za poctivou mzdu! Takové jednání posílí naše svědectví o Kristu.

Dobrý způsob, jak můžeme zjistit hodnotu své práce, je položit si otázku: Kdybych opustil své zaměstnání, vzniklo by prázdné místo?

R.W.D.

*Sílu dej, Bože,
abych dnes svou dělnou lásku bližním nes,
ze srdce vyhnal pýchy hřích,
věrný Ti byl i v souzeních.
Za sílu konat dílo Tvé
Tě prosí srdce upřímné.
Na každý den mi sílu dej,
v slabostech mých mne podpírej!*

Rexford

**Příliš mnoho lidí přestane pracovat,
když získají zaměstnání.**

Úterý, 4. únor

Ř 8,31-39

DVOJITÁ OCHRANA

„Ale v tom ve všem slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval.“ (Ř 8,37)

Když jsme stavěli novou verandu v zadní části našeho domu, použili jsme dřevo ošetřené chemikáliemi na ochranu před hnitím. Předpokládali jsme, že tak bude veranda dostatečně chráněna. Ale muž, který ji stavěl, nám řekl, abychom použili ještě jeden ochranný nátěr – kvůli počasí, které někdy v Michiganu panuje.

Křesťan potřebuje také dvojitou ochranu. Jako to dřevo na verandě. Přestože už bylo jednou ošetřeno, uvědomoval jsem si, že dvojitě opatření ho plně ochrání. My jsme již ochráněni. Vírou v Krista jsme byli zachráněni od věčného odsouzení (Ř 8,1). Přesto můžeme být každý den poškozeni hříchem a satanovým vlivem v naší společnosti. Proto potřebujeme dodatečnou ochranu. A Bůh nám ji dává, když prosíme o ochranu jeho Slovem (Ž 119,1-9). Dává ji také prostřednictvím strážného účinku modlitby (Fp 4,6-7), posilující podpory pravého přátelství (Př 13,20) a bezpečí jeho pokoje (Fp 4,8-9).

Další způsob pohledu na tuto dvojnásobnou ochranu proti duchovnímu úpadku je rozpoznat Boží úlohu a svoji úlohu. On ochraňuje nás a my podnikáme kroky, abychom chránili sebe.

J.D.B.

*Popřemýšlejte o tom:
jak můžeme být ochráněni Božím slovem?
Modlitbou? Správnými přáteli?
Proměněnou myslí? Božím pokojem?*

Boží ochrana a naše vytrvalost poskytují základní ochranu.

Středa, 5. únor

2 Tm 4,9-22

HLEDÁ SE PŘÍTEL

„Pospěš si, abys přišel za mnou co nejdříve... Jediný Lukáš je se mnou. Marka vezmi s sebou...“ (2 Tm 4,9,11)

Krajský politik, šťastně ženatý muž a otec čtyř dětí, byl krivě obviněn ze sexuálního zneužívání a byl uvězněn. V srdci byl hluboce raněn. Jeho žena byla pokořena. Jeho děti trápili spolužáci. Přátelé se jim vyhýbali.

Soud shledal muže nevinným. Rozsudek však nemohl zachránit jeho kariéru ani odejmout jeho zranění. Když muž vycházel ze soudní síně, přistoupil k němu starý přítel a řekl: „Vím, zklamal jsem tě. Chtěl jsem ti nějak pomoci, ale nemohl jsem. Cítil jsem se tak bezmocný.“ Zraněný muž později řekl: „Potřeboval jsem vrocnost jeho přátelství, ale on si chtěl hrát na Boha. Není se čemu divit, že se cítil bezmocný.“

Máme tendenci si myslet, že pokud nemůžeme říci nebo udělat něco speciálního pro přítele, který prochází těžkým obdobím, můžeme zůstat stranou. Ve skutečnosti to, co je nejvíce potřeba, je jednoduchý projev našeho přátelství – objetí, povzbudivé slovo, příležitost si popovídat.

Když byl Pavel ve vězení a očekával opravu, potřeboval přátele. Pravda, měl Pána, ale přesto toužil po lidském společenství. Proto požádal Timotea, aby přišel a vzal s sebou Marka.

Pane, pomoz mi být přítelem zraněným lidem tím, že s nimi budu, když mě potřebují.
H.V.L.

*Co to znamená být přítelem?
Pomáhající ruka na konečné cestě,
oddané a milující srdce.
Žádný úkol není příliš těžký,
aby ho přítel nesplnil.*

Skutečný přítel tě nenechá o samotě.

Čtvrtek, 6. únor

Tt 2,1-5

PROČ JSOU DŮLEŽITÍ?

„Starší ženy...ať vyučují mladší ženy, ...aby měly rády své muže a své děti.“

(Tt 2,1-5)

Prarodiče jsou skvělí stavitelé mostů. Moji prarodiče, s farmářským zázemím obou rodin, vyrůstali jako děti 19. století. A proto s sebou nesou důležité dědictví historie i víry celého svého života. Dnes čerpají z víry prarodičů mé děti, protože vidí, že jsme s manželkou přijali víru svých rodičů. A naše děti vidí a slyší svědectví prarodičů, které je k užtku pro jejich vlastní životy.

V jistém smyslu se zdá zvláštní, že prarodiče mohou mít tak dalekosáhlý vliv, přestože je od vnoučat odděluje 40 až 70 let. Navzdory tomu mají tajuplnou schopnost překlenout tuto generační propast – a někdy dokonce lépe než rodiče.

Starší křesťané, včetně prarodičů, mají jedinečnou zodpovědnost a příležitost - viz instrukce ve verši, což přímo či nepřímou udržuje živé dědictví víry.

Budme vděční za silné dědictví víry, lásky a rodiny, které mohou prarodiče zanechat těm, kdo přicházejí po nich. Prarodiče by se měli chopit každé příležitosti k budování vztahu se svými vnoučaty tak, aby se víra našich otců stala vírou dětí našich dětí.

J.D.B.

*Neprosím o mocná slova,
abych jimi udělal dojem,
ale dej, ať můj život je pravdivý,
aby moje rodina byla požehnaná.*

To nejbohatší dědictví, které mohou prarodiče zanechat, je příklad zbožného života.

Pátek, 7. únor

Da 6,1-10

TRÁVA NA TVÉ STEZCE?

„...klekal na kolena, modlil se...jako to činival dříve.“

(Da 6,10)

První obrácení křesťané v jedné oblasti Afriky byli velice horliví v modlitbách. Každý z těchto věřících měl své vlastní místo mimo vesnici, kam se chodil o samotě modlit. Vesničané se dostávali do těchto „modlitebních pokojků“ po své soukromé vyšlapané stezce v buši. Když začala stezka zarůstat travou, bylo zřejmé, že se osoba, které tato stezka patří, příliš nemodlí.

Protože se tito noví křesťané zajímali o duchovní prospěch jeden druhého, vznikl jedinečný zvyk. Kdykoli si někdo všiml zarůstající „modlitební stezky“, zašel za onou osobou a v lásce ji upozornil: „Příteli, na tvé stezce je tráva!“

V dnešním biblickém textu čteme o Danielovi, který „tříkrát za den klekal na kolena, modlil se a vzdával čest svému Bohu, jak to měl ve zvyku“ (6,10). Také my si musíme udržet zvyk pravidelně se v určitý čas setkávat s Pánem v modlitbě. Pro každého z nás by bylo dobré zkontrolovat, jestli nemáme sklon zanedbávat své ztišení s Bohem.

Už ses dnes setkal s Pánem? Přicházíš pravidelně k „trůnu jeho milosti“, abys „došel milosrdenství a nalezl milost a pomoc v pravý čas“ (Žd 4,16)? Je „na tvé stezce tráva“?

R.W.D.

*Pane, děkuji ti za Tvé pozvání,
abych přišel a mluvil s Tebou.
Kéž bych nezanedbával tento čas,
ale prožil celý svůj život s modlitbou.*

Žádný den není dobře strávený, pokud nestrávíme čas s Bohem.

Sobota, 8. únor

J 5,31-39

PROČ STUDOVAT?

„...Písma svědčí o mně.“ (J 5,39)

Četl jsem o osmnáctiletém studentovi, který se hluboce zajímal o různé vědecké obory, zvláště o astronomii. Jeho otec mu proto koupil velmi drahý teleskop. Mladík studoval optiku a byl teleskopem zcela uchvácen. Vzal si jej stranou, zkoušel čočky, prováděl detailní výpočty vzdálenosti ohniska aj. Byl tak pohlcen touhou získat co nejvíce technických znalostí o teleskopu samotném, že jej nikdy nevyužil k pozorování hvězd.

Totéž se může stát i nám při studiu Božeho Slova. Můžeme jej analyzovat, třdit, hodnotit, a přitom opomenout ten hlavní záměr, proč nám bylo Písmo dáno. Nechci vzbudit dojem, že pečlivě a pozorné studium Bible není potřebné. Ale čtení Božeho Slova bez uvážení toho, pro koho bylo napsáno a co nám chce říci, může vést k chybné interpretaci. Znat sebelépe všechna fakta a postavy obsažené v Bibli není tím hlavním záměrem, proč nám Bůh dal své Slovo.

Apoštol Pavel řekl, že všechny věci považuje za nicotné proti výsadě znát Krista (Fp 3,9). Jeho přáním bylo „poznat Ježí“ (v. 10). To je důvod, proč bychom měli studovat Písmo.

P.R.V.

Zkoumej Písmo, nacházej zde Krista, jeho poklad drahocenný, zkoumej a vypátrej, jak působí, aby obohatilo tvůj život celý.

Studuj psané Slovo, abys poznal Krista – Živé Slovo.

Neděle, 9. únor

Mt 26,36-46

KDYŽ BŮH ŘÍKÁ NE

„Otče můj, není-li možné, aby mne ten kalich minul, a musím-li jej pít, staň se tvá vůle.“ (Mt 26,42)

Mandy se narodila těžce postižená. Její rodiče se modlili k Bohu, aby změnil její stav, ale doposud zní jeho odpověď ne. Rodiče přesto nejsou ustrašení. Důvěřují Bohu, že dá Mandy bohatší věčnost kvůli jejímu trápení. Mandy se může radovat z věčnosti. Bůh má vždy na mysli naše věčné dobro.

Jak moc vděční bychom měli být za Otce, když nám odpověď „ne“ na prosbu, kterou na Něž Pán Ježíš vznesl. Náš Pán byl v Getsemanské zahradě přemožen smutkem a úzkostí. Chystal se nabídnout sám sebe jako obětího beránka, aby snal hřích světa. Ztotožnil se s hříchem, abychom mohli být my zachráněni z našich hříchů. (2 K 5,21) Stal se předmětem Božího hněvu. Jeho lidství se tento plán záchrany přičil. Nad to vše ale chtěl splnit vůli svého Otce. Proto se modlil tímto způsobem.

Bůh řekl „ne“ svému Synu, když žádal o odejmutí kalicha hořkosti. Ale ve své milosti a ve svém slitování poslal Bůh Otec anděla, aby Pána Ježíše pro jeho úkol posílil. (L 22,43).

Když nám Bůh říká ne, můžeme si být jisti, že to je pro nás vždy to nejlepší. A můžeme počítat s tím, že nám dá sílu vytrvat v každé zkoušce, kterou v našem životě dopustí.

H.V.L.

Modlil jsem se: odpověď dlouho nepřicházela, nedostal jsem věc, o kterou jsem usiloval. Bůh odpověděl lépe, než jsem prosil, ano, lépe, než jsem si myslel.

Když je Boží odpověď negativní, jeho důvod pro ni je pozitivní.

Pondělí, 10. únor

Ž 85,1-7

MODLI SE ZA PROBUZENÍ

„Což nám nenavrátíš život, aby se tvůj lid z tebe radoval?“
(Ž 85,7)

E. M. Bounds se stal po americké občanské válce kazatelem ve Franklinu v Tennessee. O rok dříve poskytoval jako kaplan pomoc spojeneckému vojsku v bitvě o Franklin, která byla jednou z nejkrvavějších v celé válce.

Mladý muž E. M. Haynes, který se stal později rektorem vysoké školy v Asbury, napsal jako člen sboru ve Franklinu, že při svém příchodu našel Bounds sbor v bídném duchovním stavu. Když si Bounds uvědomil hlubokou potřebu lidí, shromáždil půl tuctu mužů a scházel se s nimi každé úterý večer po celý rok k modlitbám za probuzení. Klečeli na kolenou a modlili se za sebe, za sbor a za město. „Bůh konečně odpověděl ohněm,“ zapsal Haynes. Trvalo to okolo šesti týdnů a přineslo obrovské duchovní uzdravení.

E. M. Bounds později napsal oblíbenou knihu *Moc modlitby*, která se zrodila právě ze zkušeností ve Franklinu v Tennessee.

Mnoho z nás je zděšeno apatií a světským chováním v našich sborech a v našich vlastních srdcích. Možná přišel čas modlit se za probuzení.

D.C.E.

Ó, Chlebe života, přijď a dotkni se nás, obnov svou církev životem a mocí.

Ó, Chlebe života, přijď, očisti a obnov nás, dej své církvi, aby poznala ten čas.

Nejlepší způsob, jak postavit církev na nohy, je dostat její lid na kolena.

Úterý, 11. únor

Sk 8,1-8

PŘÍLIŠ DŮLEŽITÉ!

„Ti, kteří se z Jeruzaléma rozprchli, začali kázat evangelium všude, kam přišli.“
(Sk 8,4)

Výrobci aut se z důvodu silné konkurence v automobilovém průmyslu snaží utajit vzhled svých nových modelů. Společnost, která může nabídnout nový a žádoucí vzhled aut, se dostává na čelní místo drsného obchodního trhu.

Asi proto jsem byl překvapen, když jsem viděl v televizi reklamu na Mercedes-Benz. Ukazovali bezpečnostní test, při němž auto narazilo do cihlové zdi. Prozradili, jakým způsobem konstrukce vozu odolala nárazu a jak by tedy zachránila lidem životy. Ačkoli má Mercedes-Benz patent na bezpečnostní design, konkurenti jej mohou používat, protože společnost netrvá na svém právu.

Když se ptali proč, mluví Mercedes-Benz odpověděl: „Některé věci jsou v životě příliš důležité, proto je nemůžeme zamčít.“

Následovníci Ježíše Krista objevili, co může zachránit životy. Je to evangelium, dobrá zpráva, že Pán Ježíš zemřel za hříchy světa. A kdokoli v Něho věří, tomu jsou Bohem odpuštěny hříchy a je zachráněn od Božího hněvu.

Poselství spasení je tou nejlepší zprávou, jakou kdy lidstvo dostalo. Ale stává se příliš často, že dobrá zpráva se nešíří k druhým. Tak ji někomu řekni. Evangelium je příliš dobré na to, abychom jej drželi v tajnosti.

D.C.E.

Evangelium musí být svobodně zvěstováno, dříve než bude příliš pozdě.

Nesmíme skrývat, co jsme našli, jeho hodnota je příliš velká.

Evangelium je příliš důležité na to, abychom jej nesdělili druhým.

Středa, 12. únor

Př 6,16-23

VÍTEJTE VAROVÁNÍ

„Ukazuje stezku k životu, kdo dbá na napomenutí, kdežto kdo si domluv nevsílá, zavádí na scestí.“ (Př 10,17)

Jel jsem rychlostí 60 km/hod, když jsem se na chvíli zadíval mimo cestu. Najednou jsem uslyšel hrrrr, hrrrr a ucítil silné vibrace volantu. Na krajnici byly blízko sebe rozmístěny malé žlábky, které mají varovat řidiče, že se vychyluje z přímého směru. A ty upoutaly mou pozornost!

Bible nám říká o podobných vibracích, které si Bůh používá, aby nás upozornil, když scházíme z jeho cesty. Nazývají se „domluvy a karání“ (Př 6,23). Mohou přicházet od rodičů (29,17), přátel (27,5-6), kazatelů (2 Tm 4,2), z Bible (2 Tm 3,16) a ze svědomí (Ř 2,15). Ale za nimi je milující a věrný hlas Božího Ducha (J 16,8).

Někdy se ženeme za své fyzické a emocionální hranice. Může se dostavit tělesná slabost a nemoci. To je varování!

Zahráváme si s hříšnými potěšenými. Brzy ztrácíme zájem o Boží Slovo. To je varování!

Využíváme lidi, aby podpořili naše vlastní ambice. Vztahy se začínají hroutit. To je varování!

Pane, učiň nás citlivými na Tvé domluvy na cestě životem. Uchraň nás duchovní pohromy.

D.J.D.

Dostat se zpět na cestu:

Je nějaká oblast v mém životě, ve které se chovám nemoudře, nebo si zahrávám s hříchem?

Jak mě Bůh učí být ostražitým před nebezpečím?

Co mohu udělat pro to,

abych dbal na jeho varování?

Bůh posílá varování, aby nás ochránil, ne potrestal.

Čtvrtek, 13. únor

L 6,39-45

NEDELEJ RYCHLÉ ZÁVĚRY

„Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra, ale trám ve svém vlastním oku nepozoruješ?“ (L 6,41)

Jan jel pozdě večer domů a vzal stopaře. Jak tak jeli, začal být ke svému spolujezdci podezřívavý. Sáhnu do kapsy kabátu na straně spolujezdce, jestli tam má svou peněženku, ale ona tam nebyla! A tak šlápnul na brzdu, přikázal stopaři, ať si vystoupí, a vyzval ho: „Podej mi okamžitě tu peněženku!“ Vystrašený stopař mu podal peněženku a Jan odjel. Když přijel domů, začal manželce vyprávět svůj zážitek, ale ona ho přerušila. Řekla mu: „Než zapomenu, Jane, víš to, že jsi dnes ráno nechal svou peněženku doma?“

Zákoníci a farizeové v Ježíšově době byli rychlí k odsouzení druhých a přitom si nepřipouštěli ještě horší chyby ve svých vlastních životech. Ježíš je pokáral za to, že hledají třísku v oku druhého, ale trám ve svém vlastním oku nevidí (L 6,41-42).

Dávejme si pozor na to, abychom si neudělali vlastní názory o druhých před tím, než známe všechna fakta. Místo toho bychom se měli nejprve poctivě podívat sami na sebe.

Jen proto, že je někdo příliš rychlý k odsouzení druhého, bylo řečeno mnoho nelaskavých slov a došlo ke zraněním v mnoha vztazích. Jak velice je důležité nedělat rychlé závěry!

H.G.B.

Pomoz mi být trochu vlídnější, přivíř oči nad chybami druhých.

Pomoz mi tě více chválit,

ať jsem ti více odevzdán

a jsem něžný jako Ježíš,

žehnajíc všem,

kteří procházejí kolem mne.

Lidé, kteří přicházejí s rychlými závěry, často vycházejí ze lži.

ZNÁMKA UČEDNÍKA

„Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.“ (J 13,35)

Během druhé světové války přikázal Hitler všem náboženským skupinám, aby se sjednotily, aby je mohl lépe kontrolovat. Asi polovina z Křesťanských sborů souhlasila a polovina odmítla. Ti, kteří se přizpůsobili, měli snazší život. Ti, kteří odmítli, čelili tvrdému pronásledování. Téměř v každé rodině těch, kteří vytrvali ve svém přesvědčení, někdo umřel v koncentračním táboře.

Když válka skončila, zůstal mezi skupinami pocit hořkosti a velké napětí. Nakonec se lidé rozhodli, že tento stav potřebuje uzdravení. Vedoucí jednotlivých skupin se setkali na klidném místě. Po několik dní se každý z nich sám modlil a zkoumal své srdce ve světle Ježíšových přikázání. Potom se sešli dohromady.

Francis Schaeffer, kterému vyprávěli o této příhodě, se zeptal svého přítele a účastníka setkání: „Co jste dělali potom?“ „Byli jsme jedno,“ odpověděl přítel. Když vyznali své nepřátelství a hořkost Bohu a vydali se pod jeho vládu, Svätý Duch mezi nimi vytvořil ducha jednoty. Láska naplnila jejich srdce a rozpustila jejich zášť.

Když mezi věřícími přebývá láska, zvláště v dobách silného nesouhlasu, je to pro svět nesporná známka skutečného následovníka Ježíše Krista.

D.C.E.

*Uč mě milovat, tak jako jsi miloval ty,
ať celý svět ví,
že Ježíš Kristus v srdci mém žije
a jeho nádherné světlo zjevné je.*

Kristova láska je jako olej, který zmírňuje tření.

KOLÁČ, NEBO PENÍZ?

„Stačí, když máš mou milost, vždyť u slabosti se projeví má síla...“ (2 K 12,9)

Čtyřletý syn Eileen Butler byl moc zklamáný, když maminka vrátila prodavačce balení jeho oblíbených koláčků. Stálo jeden dolar a mamince chybělo 99 centů, protože právě pomohla zaplatit drobný nákup jedné chudé paní ve frontě před ní.

Z očí chlapčka se začaly kutálet slzy. Eileen vtiskla chlapci do dlaně poslední cent. Chlapec na to reagoval slovy: „K čemu mi je dobrý, když si za něho nekoupím mé oblíbené koláčky?!“

„Pane, co to dělám?“ zašeptala maminka. Náhle si vzpomněla na slova „Důvěřujeme Bohu“, která jsou na minci vyražena. Přečetla je svému synkovi a dodala, že jsou cennější než koláčky, nebo i všechno zlato na světě. Potom chlapci vysvětlila, že Bůh chtěl, aby té chudé paní pomohli. Když odcházeli z obchodu, zeptala se Eileen chlapce, jestli si chce za svůj peníz koupit žvýkačku. Zakroutil hlavou, že ne, a pevně sevřel peníz v dlaní. Porozuměl této životní lekci.

Zapřená touha může bolet. Tak to prožíval Pavel, když mu Bůh odepřel odejmout „osten v jeho těle“. Místo toho obdržel neocenitelný „peníz zaslíbení“ – ujištění Boží posily ve své slabosti. A tento mocný zdroj podpory nebude nikdy vyčerpán.

Nedáš raději přednost zaslíbení dobrého po celý život, než pár „koláčkům“?

D.J.D.

*Bůh dává zdarma svou milost všem,
kdo se spoléhají na jeho Slovo,
protože se naučili tajemství
jeho nekonečné podpory.*

Když přijímáme Boží milost, můžeme očekávat Boží pokoj.

Neděle, 16. únor

Př 3,1-12

HODNO OPAKOVÁNÍ

„Můj synu, na mé příkazy nezapomínej.“
(Př 3,1)

„Poslouchej.“ „Nezapomeň.“ „Dávej pozor.“ Tato Šalomounova slova v prvních kapitolách knihy Přísloví (1,8. 3,1. 4,1) zní, jako když otec mluví se svým synem, nebo ne? Připomínají mi krátké promluvy k mému přítelovému Stevovi, které mám každý týden před tím, než ho pošlu za učitelem do nedělní školy. Abych pomohl klidnému průběhu vyučování, skloním se až k Stevovu uchu a připomínám mu: „Nezapomeň, Steve. Nestrkáme se. Neječíme. Jsme laskaví, chováme se slušně.“ Alespoň si to táta myslí.

Možná, že Šalomoun říkal „poslouchej, nezapomínej a dávej pozor“, protože rozuměl významu udržení dětské pozornosti. A určitě platí, že vodítka, která dával Šalomoun svému synovi, jsou dostatečně důležitá, aby se opakovala: „Dodržuj mé příkazy,“ říká (3,1). „Ať tě neopouští milosrdenství a věrnost“ (v. 3). „Důvěřuj Hospodinu“ (v.5). „Boj se Hospodina“ (v. 7). „Cti Hospodina ze svého majetku“ (v. 9). To jsou věci, které máme vytrvale říkat svým dětem.

Budme si jisti, že jsme zavázáni k tomu, abychom vyučovali děti cestám svého Pána. Svět, ve kterém se pohybují, je drsný, ale můžeme jim pomoci přežít. Musíme následovat Šalomounův příklad a pevně, ale něžně zároveň, připomínat svým synům a dcerám věci, které jsou hodné opakování.

J.D.B.

Naše děti jsou darem od Boha, abychom je vychovávali a milovali. Potřebují naši pomoc a vedení, aby obrátily svou mysl „vzhůru“.

Naše děti mohou jít špatnou cestou, když je nenasměrujeme na cestu dobrou.

Pondělí, 17. únor

Ž 107,8-22

OBĚŤ DÍKUVZDÁNÍ

„Vybízím vás, ... abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť...“
(Ř 12,1)

Pro pisatele 107. žalmu byla důležitým tématem vděčnost. Napsal: „Ti ať vzdají Hospodinu chválu za jeho dobrotu!“ (v. 8) Potom naznačil, jak konkrétně vzdávat díky: „Ať mu obětují oběť diků, ať s plesáním vypravují o všech jeho skutcích.“ (v. 22) Žalmista se nepochybně odvolával na obřadní oběti, které vyjadřovaly vděčnost za Boží dobrotu.

Jako křesťané nemáme žádný chrám, oltář ani kněze, jako měl Boží lid ve starozákonní době. V této době milosti nepřinášíme oběti tím způsobem, jak to dělávali dříve. Jak tedy můžeme naplnit výzvu v Žalmu 107? Odpověď je, jak věřím, v listu Římanům 12,1. Apoštol Pavel napsal: „A proto vás vybízím, bratři, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť, to ať je vaše pravá bohoslužba.“ Kristovo tělo je chrámem, ve kterém přebývá Bůh (1 K 6,19). Chce, aby náš jazyk mluvil chvály jemu, naše ruce konalas jeho dílo, naše nohy šly a nesly evangelium ztracenému světu.

Přinášíme ochotně své životy jako oběť, s milující vděčností za vše, co pro nás Bůh dělá. Můžeme začít chválou: „Pane, dávám ti sebe sama – ducha, duši a tělo. Použij si mě tak, jak sám uznáš za vhodné.“

R.W.D.

Pane, s vděčnými srdci ti nyní sami sebe vydáváme, pomoz nám přinášet oběti tím, co říkáme a děláme.

Vzdát dík je dobré, ale lepší je žít v neustálé vděčnosti.

Úterý, 18. únor

Ef 5,25-33

DOKUD NÁS SMRT NEROZDĚLÍ

„Muži, milujte své ženy, jako si Kristus zamiloval církev a sám se za ni obětoval.“
(Ef 5,25-26)

Když jsem skončil kázání v jednom sboru v Kalifornii, všiml jsem si dvou přátel, které jsem již několik let neviděl. Byli členy mého domovského sboru v Ohiu, ale potom se na důchod přestěhovali do Kalifornie. Připomenul jsem si, že Joe vydal svůj život Ježíši, když mu bylo 70 let. Nedávno mi napsal, abych se za něho s manželkou modlil, protože procházejí velmi těžkým obdobím.

Když se ke mně přibližovali, viděl jsem Heleniny krásné bílé vlasy. Podíval jsem se do jejích očí a hned jsem věděl, že mě nepoznala. Měla Alzheimerovu chorobu. Stála tam a cítila se bezpečně vedle svého manžela. Joeovi vytryskly slzy z očí, když mi říkal: „Davide, když má někdo, koho miluješ, Alzheimerova, je to skutečně těžké.“

Joe vypadá zcela zdravě, má dobrou fyzickou kondici. Je stále atraktivní aktivní muž. Srdečně jsem ho objal. Potom mi řekl: „Slíbil jsem své manželce, že ji budu milovat a starat se o ni v dobrém i ve zlém, v bohatství i v chudobě, v nemoci i ve zdraví, dokud nás smrt nerozdělí. Mohu s ní zůstat jen s Boží pomocí a s vírou v Pána. A protože jsem to slíbil, budu ji chránit.“ A to také Joe dělal, dokud Bůh nevzal Helenu do nebeského domova.

Když důvěřujeme Kristu, dává nám moudrost a sílu naplnit naše manželské sliby v nemoci i ve zdraví, dokud nás smrt nerozdělí.
D.L.B.

Manželský svazek spojující dvě srdce nemůže zrušit žádná moc na zemi, pokud je zabezpečen společnou modlitbou a podílí se na něm Kristova láska.

Věrnost je zkouškou opravdové lásky.

Středa, 19. únor

Sk 4,1-13

ARÉNA VÍTĚZSTVÍ

„Když viděli Petrovu odvalu...žasli.“
(Sk 4,13)

Jako křesťan jsem utrpěl jednu ze svých nejvíce pokořujících porážek v šatně v továrně. Někteří z lidí, se kterými jsem pracoval, vedli odporné řeči, byli zuřiví a nevěřili v Boha. Potřebovali Pána. I když jsem měl úžasnou příležitost říci jim o Kristu, potichu jsem seděl a bál jsem se.

Nejsem sám. Petr udělal na chrámovém nádvoří podobnou věc. Třikrát zapřel Pána, ale potom hořce zaplakal (L 22,54-62).

Ježíš po svém vzkříšení Petra konfrontoval a s láskou obnovil jejich vztah (J 21,15-19). O několik dní později stál Petr na tom-těž nádvoří, kde předtím Pána zapřel, ale tentokrát hlásal Krista. Když byl s Janem předveden před velekněze, mluvil Petr statečně a s odvahou (Sk 4,1-13).

Pro Petra se stalo místo porážky arény vítězství. Pro mě se to stalo také. Později, v téže šatně, kde jsem byl potichu, mi dal Bůh milost mluvit nahlas o Kristu.

Máš nějaké takové místo porážky? Šatnu? Jídelnu? Kancelář? Řekni o tom Pánu. Vydej mu svůj strach a důvěřuj mu, že ti dá odvalu svědčit o Něm. Pán Ježíš promění tvé místo porážky v arénu vítězství!

D.C.E.

My, kteří se radujeme z toho, že tě známe, jsme obnovováni před tvým trůnem.

Vážený slib ti dáváme - půjdeme a řekneme o tobě lidem.

Odměna za vydávání svědectví stojí za risk.

Čtvrtek, 20. únor
Ř 10,1-13

STAČÍ, KDYŽ O TO POŽÁDÁŠ!

„Milostí tedy jste spaseni skrze víru... je to Boží dar.“
(Ef 2,8-9)

Clara Bartonová dohlížela na práci Červeného kříže na Kubě během španělsko-americké války. Jednoho dne k ní přišel C. T. Roosevelt a chtěl nakoupit jídlo pro nemocné a zraněné vojáky Rough Riders. Ale ona mu odmítla cokoli prodat.

Roosevelt byl zmaten. Jeho muži potřebovali pomoc a on byl připraven nakoupit za veškerou hotovost, kterou měl. Když se kohosi zeptal, proč nemohl nakoupit potřebné suroviny, bylo mu řečeno: „Stačí, když o to požádáš!“ Na Rooseveltově tváři se objevil úsměv. Nyní pochopil – potraviny nebyly na prodej. Vše, co měl udělat, bylo jednoduše požádat a oni by mu dali potraviny zdarma.

Podobně přijímá hříšník věčný život. Spasení je dar. Kdyby mohlo být zakoupeno na aukci, milionáři by se předháněli v částce za pořizovací cenu, a většina lidí by byla z koupě vyloučena. Kdybychom mohli spasení získat za práci, silní by připravili slabé o možnost ho dosáhnout. Ale Boží odpuštění je zdarma pro ty, kdo o ně požádají. Jen skrze víru v Krista a v to, co pro nás udělal na Kalvárii, můžeme získat nejhlubší potřebu své duše.

Máš věčný život skrze Ježíše Krista? Je ti k dispozici, jestli pokorně uznáš svůj hřích a požádáš Pána Ježíše, aby tě spasil.

P.R.V.

*Důvěřuji jen Tvým zásluhám,
hledám tvář Tvoji,
uzdrav mého zraněného ducha,
zachraň mě milostí svojí.*

Proč platit vysokou cenu za to, že jsem ztracený, když je záchrana nabízena zdarma.

Pátek, 21. únor
2 K 1,10-17

NUTNOST JEDNOTY

„Vybízím vás, bratři, ...abyste neměli mezi sebou roztržky...“
(2 K 1,10)

Olympijské hry v Atlantě roku 1996 byly považovány za jednu z obrovských možností zvěstovat evangelium tisícům lidí. To si vzali za cíl mnozí křesťané sloužící v oblasti sportu. Jones si vzal jako jeden z vedoucích za cíl zorganizovat křesťanské společenství.

Když Jones mluvil o této evangelizaci na konferenci pro křesťany sloužící v oblasti sportu, řekl, že práce může přinést dobré výsledky, bude-li mezi věřícími v Krista jednota. Zdůraznil, že pokud křesťané chtějí uspět v zasažení lidí pro Pána, musí spolupracovat bez ohledu na ekonomické nebo rasové rozdíly. Když nevěřící neuvidí jednotu, kterou předpokládají, neodpoví na výzvu.

Jonesovo téma je nám dobře známé. Před dvěma tisíci lety žádal Pavel korintské věřící, aby překonávali své odlišnosti, vyhýbali se roztržkám a „dosáhli plné jednoty smýšlení“ (1 K 1,10). Nevěřící neradi přicházejí ke Kristu, když se jeho následovníci vyznačují sobectvím, pomluvami a hádkami.

Pokud chceme oslovit své sousedy, spolužáky nebo spolupracovníky, musíme obnovit své snahy a zbavit se rozdělení. Potom církev Ježíše Krista poroste.

J.D.B.

Je zde tolik práce, kterou je třeba vykonat v každodenní službě Pánu, že bychom náš drahocenný čas měli využívat ke sdílení, k lásce a k modlitbám.

Církev s jedním srdcem a jednou myslí směřuje k tomu, aby získala svět pro Krista.

Sobota, 22. únor

Př 16,1-9

KDO TO MÁ POD KONTROLOU?

„Člověk uvažuje v srdci o své cestě, ale jeho kroky řídí Hospodin.“ (Př 16,9)

Smál jsem se, když mi přítel vyprávěl svůj zážitek z jízdy taxikem v New Yorku. Zdálo se, že se řidič, který uměl trochu anglicky, rozhodl předvést své dovednosti a odvahu ve zdolávání dopravních nástrah velkoměsta. Projížděl rušnými ulicemi, náhle zatáčel, tak tak že se nenaboural, a se skřípěním brzd zastavoval u dopravních značek Stop. Můj přítel si byl jist, že tento výlet skončí na hřbitově. Byl znechucený a bál se, protože situaci neměl pod kontrolou. Cítil, že je jeho život v nespolehlivých rukou.

Když jsem přemýšlel o zážitku svého přítele, připomnělo mi to náš lidský sklon - chceme mít vše pod svou kontrolou. Jsme nervózní, kdykoli cítíme, že se nám kontrola vymkla z rukou.

Jako následovníci Krista ale víme, že se potřebujeme poddávat vládě svého Pána. Můžeme to dělat bez obav a s vědomím, že on nikdy nebude ve svém vedení bezohledný. Potřebujeme se naučit spočinout v Něm a věřit Mu. On zvládne cokoli, co dopustí do našich životů.

Také potřebujeme zodpovědně žít a plánovat. Máme moudrost, abychom rozpoznali Boží vedení (Př 16,9, Jk 4,13-17). Není to naše snaha, ale Boží vůle, která nás bezpečně drží při životě.

Nejlepší místo, kde můžeme být, je v Jeho rukou.

M.R.D. II

*Neví, co může přinést dnešní den,
zítěk mi neznámý je,
ale vím, že můj Pán,
neměnný Kristus, kraluje.*

Moje neznámá budoucnost je bezpečná v rukou mého vševědoucího Boha.

Neděle, 23. únor

Dt 3,23-29

ZMÍRAJÍCÍ TOUHOU PO POVZBUZENÍ

„Dej příkazy Jozuovi, dodej mu síly a povzbuď ho...“ (Dt 3,28)

V dnešním oddílu Písma čteme o tom, že Mojžíš měl povzbudit Jozua, který se chystal převzít vedení nad izraelským lidem. Není pochyb, že se Jozue obával a cítil se nekompetentní k převzetí Mojžíšovy role - chodit v jeho stopách. Proto Pán říká Mojžíšovi, aby Jozua povzbudil.

Každý z nás potřebuje čas od času slovo povzbuzení, aby nás podpořilo, když jsme vyzýváni k významnějšímu úkolu. Ale také potřebujeme slova uznání a chvály při každodenním nesení zodpovědností jak doma, tak v zaměstnání.

Když spáchal hlavní účetní jedné společnosti sebevraždu, snažili se zjistit, co ho k tomu vedlo. Zkontrolovali účetní knihy, ale nenašli žádné manko. Neodhalili nic, co by jim dalo odpověď, proč si účetní vzal život – až našli lístek. Na něm bylo napsáno: „Za celých 30 let se mi nedostalo slova povzbuzení. Už toho mám dost!“

Mnoho lidí dychtí po alespoň náznaku pochvaly. Potřebují uznání, pozorný úsměv, vřelé podání ruky a upřímné vyjádření toho dobrého, co vidíme na nich a na jejich práci.

Rozhodněme se každý den pochválit (ne polichotit) alespoň jednoho člověka. Splňme svou úlohu a pomozme těm, kteří jsou kolem nás a zmírají touhou po povzbuzení.

RWD

*Zdá se nevýznamné
říci slovo nebo dvě,
ale když darujeme slovo povzbuzení,
jaký zázrak to může udělat.*

Slovo povzbuzení může ovlivnit to, zda se vzdát, nebo pokračovat.

Pondělí, 24. únor

Jk 3,13-18

TICHÁ MOUDROST

„Kdo je mezi vámi moudrý? Ať ukáže své skutky ...v tichosti, kterou dává moudrost.“
(*Jk 3,13*)

Malý sbor, který jsem navštívil, právě zažil bolestivé rozdělení. Jeden host si stouplul za kazatelnu a pronesl slovo, vůči kterému vznesli někteří lidé námitku. Kazatel, který si uvědomil, že to slovo je dvojsmyslné, svolal setkání, aby vyjasnil nedorozumění. Ale obě strany v diskusi reagovaly s hněvem. Setkání jen prohloubilo rozkol a část lidí odešla ze sboru.

K této nešťastné situaci nemuselo dojít, kdyby se lidé zapojení do diskuse prokázali „tichou moudrostí“, o které píše Jakub (3,13). Jakub nevyzýval ke slabosti nebo bezpáteřnosti. Řecké slovo užitě pro *tichost* znamená *síla pod kontrolou*. Tento pojem se používal ve světské literatuře, aby popsal divokého koně, který byl zkrocen. Jestliže máme tuto tichost, nepocítíme potřebu zničit své oponenty. Nikomu to nepomůže, ale obvykle to všechny zraní. Místo toho vedme naše diskuse s čistými motivy. Pozorně naslouchejme, mysleme upřímně a odpovídejme jemně.

Kdyby se všichni křesťané projevovali tichostí, kolika rozkolům bychom se vyhnuli! Kolika citovým zraněním bychom předešli!

Pane, pomoz nám ukázat ve svém chování, že se cvičíme v „tiché moudrosti“.

H.V.L.

*Jaká moudrost se nachází v jemnosti!
Jaká síla se skrývá v opravdové tichosti!
Když se spojí s Kristovou láskou pravda,
odhalí se dobrá zpráva.*

Tichost je síla ustoupit z boje, o kterém víš, že jsi ho mohl vyhrát.

Úterý, 25. únor

J 15,1-4

NĚST OVOCE

„Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe... tak ani vy, nezůstanete-li ve mně.“
(*J 15,4*)

Joseph Stowell, ředitel Moodyho teologického semináře, se při své návštěvě Ruska setkal s křesťany, kteří strávili kvůli své víře deset let ve vězení. Řekli mu, že byli přinuceni pracovat v kamenolomu. Při práci s klady často zpívali o Ježíši. To se tak nelíbilo vězeňskému veliteli, že jim nařídil zpívat před posmívající se stráží ve dvě hodiny v noci. Tito věřící zpívali z celého srdce.

Jedné noci za nimi velitel přišel do kasáren. „Povězte mi o tom Kristu,“ řekl. Křesťané přivedli ruského velitele ke Kristu. Viděl opravdovost jejich blízkého vztahu s Kristem.

Než byl Pán Ježíš ukřižován, povzbudil své učedníky podoběnstvím o vinném kmeni a ratolestech, aby zůstali v blízkém vztahu s Ním. Ve dnech, které měly přijít, by se jim převrátil svět vzhůru nohama. Věřím, že Pán říkal: „Spolehněte se na všechno, co jsem vám řekl. Zůstaňte mi věrni. Žijte v mé lásce. Když tak budete žít, vaše životy ponесou ovoce.“

Možná hned nevidíme dramatická obrácení nebo okamžité výsledky toho, že zůstáváme v Kristu. Ale kdekoli zůstávají ratolesti při kmeni, tam je život a ovoce.

Pane, pomoz nám zůstat v společenství s Tebou, abychom mohli nést ovoce.

D.J.D.

*Přidrží se Tě ještě blíž, drahý Spasiteli,
Ty jsi na vše dostačující vinný kmen,
Ty sám mě můžeš učinit plodným,
jси požehnaný zdroj Božího života.*

To, zda křesťan nese ovoce, záleží na jeho společenství s Kristem.

Středa, 26. únor

L 22,39-44

DRAHÉ SPASENÍ

„...nebyli jste vykoupeni pomíjitelnými věcmi, stříbrem nebo zlatem, nýbrž převzácnou krví Kristovou...“ (1 Pt 1,18-19)

Na konci shromáždění přišel k anglickému kazateli a spisovateli G. Campbell Morganovi jeden horník a řekl mu: „Dal bych cokoli, abych uvěřil, že mi Bůh odpustí moje hříchy. Ale nemohu prostě přijmout myšlenku, že vše, co musím udělat, je důvěřovat mu. Je to příliš laciné.“

Morgan se ho zeptal: „Byl jste dnes v práci?“ „Ano, byl jsem dole v šachtě.“ „Zaplatil jste, abyste se mohl dostat zpět nahoru?“ „Jistěže ne!“ odpověděl horník. „Nic mě to nestálo. Nastoupil jsem do těžní klece a vyjel jsem na povrch.“ „Nebál jste se svěžit sám sebe této klecí? Nebylo to příliš levné?“ „Ne. Jízda je zdarma. Ale společnost zaplatila mnoho peněz za vyhloubení šachty a za její zabezpečení.“

Najednou tu pravdu horník pochopil. Poznám, že spasení je zdarma, ale zároveň si uvědomil, že to stálo Božího Syna obrovskou cenu, aby přišel z nebe a zachránil padlé lidské stvoření.

V Lukáši 22 získáme náhled na zápas, který Kristus vedl při modlitbě v zahradě. S představou kříže viděl hrozné fyzické a duchovní utrpení, které bude snášet, až bude umírat za naše hříchy.

Nikdy nezapomeňme, že naše spasení, i když je zdarma, bylo vykoupeno za velmi drahou cenu.

P.R.V.

*Krev je cenou za vykoupení -
krev, která je čistá a dobrovolná,
taková, jakou nebeský Syn
nabídl za tebe a za mě.*

Kristus zaplatil dluh, který nedlužil, aby učinil zadost dluhu, který bychom my nemohli splatit.

Čtvrtek, 27. únor

Mt 1,18-25

VÍRA A TO NEMOŽNÉ

„...učinil, jak mu přikázal anděl Hospodinův...“ (Mt 1,24)

Jeden kněz se mi svěřil, že nemůže věřit tomu, že Marie byla panna, když porodila Ježíše. Řekl: „V naší osvícené době víme, že zázrak jako porod panny je v rozporu s možnostmi přírody.“ Odmítl tuto zprávu evangelia jako fantazii spisovatelů, kterým se nedostalo vzhledu do moderní vědy.

Odpověděl jsem mu: „Připusťme, že jsme ve vědeckém poznání urazili od prvního století dlouhý kus cesty. Ale myslím si, že Josef a muž, který napsal Nový Zákon, dokonale věděli, jak se plodí dítě. Faktem je, že Josef ztratil důvěru v Mariinu věrnost, když se dozvěděl, že je těhotná. Byl připraven zrušit jejich zasnoubení. Ale anděl Páně ho ujistil, že počala z Ducha svatého.“

Jestliže nejsme ochotni věřit v zázraky, unikne nám pravý význam Vánoc – že nekonečný Bůh, který všechno stvořil a drží to ve svých rukou, stlačil sám sebe do droboučkého dítěte. To je zázrak přesahující možnosti komprese! Pokud nevěříme, že se tak stalo, zůstaneme v duchovní temnotě. Na druhé straně, pokud tomu věříme, přijmeme snadno myšlenku, že se Ježíš narodil matce panny. Budeme mít víru, abychom věřili nemožnému.

H.V.L.

*Bouřlivá radost nad úžasným narozením -
z panny narozený roztomilý chlapec je Pán
země,*

*ano, hvězdy září za zpěvu krásného,
neboť jesle v Betlémě kolébají
Krále vzácného.*

Věř v Boha a uvěříš zázrakům, uvěř v jeho Syna a jeden zázrak zažiješ.

POHLED DO DÁLKY

„Pozvedám své oči k horám...“
(Ž 121,1)

Žena, která pracovala doma a prováděla mnoho výzkumů, začala mít problémy se zrakem. Proto zašla k očnímu lékaři. Po vyšetření jí lékař řekl: „Vaše oči jsou extrémně unavené. Potřebují odpočinek.“

„Ale to není možné,“ odpověděla žena. „Moje zaměstnání vyžaduje práci očí po celou dobu.“

Lékař se na chvíli zamyslel a potom se zeptal: „Máte z okna vašeho domu výhled na rozlehlou krajinu?“ „Ano. Z přední verandy vidím vrcholky Blue Ridge Mountains,“ odpověděla.

Na to jí lékař doporučil: „Příště, až se vaše oči unaví, vytrvale se po dobu 10 až 15 minut dívejte na tyto hory. Pohled do dálky přinese vašim očím odpočinek.“

Co je pravdivé v oblasti fyzické, je také pravdivé v oblasti duchovní. Když žalmista říká „Pozvedám své oči k horám“ (Ž 121,1), myslel na hory Jeruzaléma, Božího města. Uvědomil si potřebu dívat se k Bohu, od něhož přichází péče a ochrana, které uklidňují žalmistovo znepokojené srdce.

Náš duchovní zrak se vyčerpává, když se zaměřujeme jen na své problémy. Ale pokud obrátíme svou pozornost k dalekému horizontu Boží lásky a prozíravosti, získáme novou perspektivu. Jen potom skutečně získáme odpočinek, který tak zoufale potřebujeme.

H.G.B.

Problémy, kterým každý den čelíme, se mohou zdát příliš těžké, než abychom je unesli, až dokud svůj zrak ke Kristu neobrátime a nesvěříme se do jeho starostlivé péče.

Když je tvůj výhled zastřen problémy, zaostři na Krista.

HNÍZDO V NEKLIDU

„Jako bdí orel nad svým hnízdem, ... tak Hospodin sám ho vedl.“ (Dt 32,11-12)

Jeden farmář pozoroval ptáka, jak si pilně staví hnízdo. Bohužel si vybral místo na hromadě odumřelých větví, nedávno okleštěných ze stromů. Farmář si uvědomoval, že je to místo nebezpečné na vyvedení mladých, a tak hnízdo zničil. Příštího dne neúnavná nastávající matka pokračovala ve svém snažení a farmář zmařil její úsilí po druhé. Třetího dne začal pták konečně stavět hnízdo na větvi stromu poblíž kuchyňských dveří farmy. Tentokrát je tam farmář nechal být. Než pták ta vejce vyseděl, ta nebezpečná hromada větví, ze které ho farmář dvakrát odehnal, už byla dávno spálená.

Také my občas zjistíme, že naše plány jsou zmařeny. Divíme se, proč Pán Bůh zničil naše pozemské hnízdo, o které jsme tolik zápasili a které jsme vystavěli s takovým úsilím. Ale kdybychom mohli vidět tak, jako On vidí, tak bychom věděli, že pro nás hledá vyšší úděl, místo s větším bezpečím a zaopatřením našich potřeb.

Tím způsobem vedl svůj lid – Izrael z Egypta přes poušť do Zaslíbené země. On věděl, kde je nebezpečí a kde je bezpečí.

Kéž bychom se naučili důvěřovat Bohu bez pochybování o Jeho moudrosti a dobrotě – dokonce i v temných chodbách života, když je naše hnízdo plné neklidu.

H.G.B.

Kéž bych měl pokoj dokonalé důvěry v Tebe, můj milující Bože. Neochvějnou víru, která nikdy nepochybuje, že Ty vybíráš jen to dobré.

Zkoušky učí důvěře.

Neděle, 2. březen

Ko 3,1-10

ÚZKÁ CESTA

„Město se strženými hradbami je muž,
který se neovládá.“ (Př 25,28)

Když jsem jel nedávno postranními cestami do sousedního města, jel jsem zatáčkou a náhle jsem se dostal do velmi úzkého železničního podjezdu. Vzhledem k úzké zatáčce a stísněnému prostoru mezi zdmi tohoto minutunelu se silnice zdála téměř nebezpečná pro dvousměrný provoz.

Moje první myšlenka byla: „Tady bude mít určitě někdo nehodu. Proč to nenechají rozšířit, aby nebylo tak těžké tudy projet?“ Ale při zpáteční cestě tím podjezdem jsem si všiml, že se s tím všechna auta vypořádají docela dobře. Všechno, co bylo zapotřebí, byla zvýšená pozornost, snížená rychlost a pár vteřin navíc. Dospěl jsem k závěru, že kdyby měl na tom místě někdo nehodu, byla by způsobena řidičem, a ne tím tunelem. Každý pozorný řidič tudy mohl projet bez jakýchkoliv problémů.

Když jsem měl tu možnou řidičskou krizi za sebou, pomyslel jsem si, jak je podobná naší cestě životem. Když se dostaneme do nepřijemnosti, protože neposloucháme Boží příkazy, často chceme vidět vinu v tom, jak jsme vedeni. Ale to by bylo stejné, jako bychom vinili ten tunel za naši neopatrnou jízdu.

Může se nám zdát, že nás Boží příkazy omezují, ale s pomocí Ducha Svatého se můžeme naučit se ovládat a následovat tu úzkou cestu, která je vždycky bezpečná.

J.D.B.

*Náš Pán nám dal příkázání
a řekl nám, abychom je poslouchali.
Naše vlastní záměry jistě ztroskotají,
jestli nebudeme dbát jeho cesty.*

Abys získal sebeovládání, nech se ovládat Pánem.

Pondělí, 3. březen

Mt 6,9-15

UMĚNÍ ODPOUŠTĚT

„Neboť jestliže odpustíte lidem jejich přestoupení, i vám odpustí váš nebeský Otec.“ (Mt 6,14)

Leonardo da Vinci byl nadaný umělec. Říká se, že zrovna než začal malovat Poslední večeři, osklivě se pohádal s jiným malířem. Leonardo cítil ke svému soupeři takovou zášť, že se rozhodl namalovat tvář svého nepřitele jako tvář Jidáše. Takto by se tomu muži pomstil. Tím, že by ho zobrazil jako Ježíšova zrádce, by vystavil jeho tvář opovržení všech lidí, kteří by si obraz prohlíželi.

Tvář Jidáše byla jednou z prvních, které da Vinci dokončil, a každý v ní snadno poznal tvář malíře, se kterým se předtím pohádal. Da Vinci přesto necítil nad hotovým dílem radost. Zdálo se, že i přes jeho sebelepší snahu mu v tom něco brání. Podle tohoto příběhu nakonec došel k závěru, že je jeho dílo mařeno kvůli té pokračující nenávisti k jeho nepříteli. Leonardo okamžitě přemaloval Jidášovu tvář a začal malovat tvář Kristovu, tentokrát s takovým úspěchem, že je mu za ni po celé věky vzdávána chvála.

Tato příhoda je podobenstvím naší křesťanské zkušenosti. Pokud malujeme v našem srdci barvami hněvu a nenávisti, pak Duch Svatý nemůže malovat v našich životech Kristovy krásné rysy.

H.W.R.

*Ach, o jaké pozhelnání se připravujeme,
když odmítáme odpouštět!
Obecenství s Bohem je přerušeno
a naše srdce zatvrdne a vychladne.*

Můžeme přestat odpouštět jiným, jen když Kristus přestane odpouštět nám.

„ZDE PŘÍCHÁZÍM“

„I když půjdu roklí šeré smrti, nebudu se bát ničeho zlého.“ (Ž 23,4)

Když mi bylo asi deset let, šplhal jsem na velkou borovici na našem dvorku. Chytil jsem nejvyšší větev a vytáhl se nahoru, abych získal co nejvýhodnější postavení. Náhle vršek staré borovice praskl a já jsem plnou vahou spadl dolů a přistál na zádech. Náraz mi vyrazil dech. Jak jsem tak ležel a lapal po dechu, myslel jsem si, že umírám – ale nebyl jsem vystrašený. Vlastně si vzpomínám, že jsem si pomyslel, že jdu do nebe. Těsně před tím, než jsem ztratil vědomí, jsem řekl: „Otče, zde přicházím.“

Můj tatínek právě něco studoval pod nedalekým stromem a slyšel, jak se s rachotem řítím dolů. Spěchal ke mně, sebral mě a zanesl do domu. Jak jsem byl překvapený, když jsem otevřel oči a zjistil, že jsem doma na gauči místo v nebi!

Ten zážitek mě již v mladém věku naučil, že křesťan může prožívat pokoj i v roklí šeré smrti. Pro věřící „odejít z těla“ je „být už doma u Pána“ (2 K 5,8). Jako děti Boží tedy můžeme prožít každý den v jistotě, že ať se stane cokoli, ať žijeme, či umřeme, patříme Pánu.

Jestliže znáš Krista jako svého Spasitele, můžeš prožívat úžasný pokoj, i když jsi povolán, abys kráčel „roklí šeré smrti“ (Ž 23,4).

R. W.D.

Přímo do svého Domova tam nahoře pokojně cestuji

a zpívám si v životě či ve smrti:

„Můj Pane, nechť se stane Tvá vůle.“

Můžeš zemřít v pokoji, pokud žiješ pro věčnost.

TRNY, NEBO RŮŽE

„Lid si začal Hospodinu stěžovat na těžkosti. Hospodin to slyšel a vzplanul hněvem.“ (Nu 11,1)

Dva chlapci jedli hrozny. Jeden z nich poznamenal: „Ty jsou ale sladké!“ „Myslím, že jsou,“ odpověděl ten druhý, „ale jsou plné semínek.“ Procházeli se po zahradě a ten první chlapec vykřikl: „Podívej na ty velké, krásně červené růže!“ A ten druhý na to podotkl: „Jsou plné trnů!“ Byl horký den, a tak se zastavili v obchodě pro limonádu. Po pár doušcích si ten druhý mládenec stěžoval: „Moje láhev je už zpola prázdná.“ Na to první hned odvětil: „Za to moje je ještě napůl plná!“

Mnoho lidí připomíná toho negativně myslícího chlapce z našeho příběhu. Vždycky se dívají na život tmavými brýlemi. Jako děti Izraele v dnešním oddílu Písma si stěžují a reptají, když by měli chválit Pána za Jeho laskavé zaopatření. Ale díky Bohu, ne každý je takový. Jsou lidé, kteří se soustředují na jasné stránky života a září štěstím a vděčností. Jsou si vědomi i stinných stránek, ale neprojevují nad nimi svou nelibost a mrzutost.

Negativní myšlení můžeš překonat. Bez ohledu na to, kdo jsi a v jakých okolnostech žiješ, vždycky je spousta věcí, za které můžeš být vděčný. Pomysli na Boží lásku k tobě. Chval Ho za Jeho prozřetelnou péči. A pak místo aby sis stěžoval na trny - budeš děkovat za růže.

R. W.D.

Často sedíme plni mrzutého neklidu a stěžujeme si na to, jak se věci mají.

Horoucně toužíme po věcech,

kteří jsou nám odepřeny,

a přitom sklízíme daleko četnější požehnaní.

Nereptej, když nemáš to, co chceš. Bud vděčný, že nedostáváš to, co si zasloužíš.

Čtvrtek, 6. březen

Mk 6,45-52

ON POZORUJE TVOU LODKU

„Spatřil je (učedníky) zmožené veslo-
váním.“ (Mk 6,48)

Ježíš kráčet po vodě. To je ohromující!
Je to skutečný zázrak – důkaz velké Boží
moci.

Ale v tom příběhu se stalo ještě něco ji-
ného, nad čím bychom měli žasnout ještě
více. Týká se to Ježíšova soucitu a péče o Jeho
přátele.

Poté, co poslal své učedníky do loďky,
Ježíš se šel modlit na horu. Ale nezapomněl
na ně. Stále je pozoroval. Když silný vítr zvedl
vlny do výše a veslování se stalo skutečným
zápasem, viděl jejich nepříjemnou situaci.
Brzy jim byl po boku a uklidňoval jejich
obavy.

Tim, jeden můj přítel, četl tento oddíl
a zapůsobilo na něj, jak Ježíš pozoroval loď-
ku poté, co vyslal učedníky na jezero, o kte-
rém věděl, že se může rychle rozbourit. Když
Tim přemýšlel o tom příběhu, pochopil celou
pravdu: Ježíš nás pozoruje, jak zápasíme,
a přichází nám na pomoc, když to potřebuje-
me.

Tento postřeh nabyt po Tima nového
významu o pár dní později, když mu lékař
oznámil, že má rakovinu. Tim věděl, že na
něj čekají rozbourené vody, ale také věděl,
že jeho Spasitel ho bude pozorovat a bude
připravený mu přijít na pomoc, kdykoli bude
zápasit.

Máš čelit těžkému období? Uvědom si,
že Ježíš pozoruje tvou loďku.

J.D.B.

*Bůh vidí každý zákrut cesty,
po které jdeme,
každý zármutek, bolest a žal.
Nikdy mne neopustí –
vždyť všechny Svě vlastní zná.*

**I když před sebou vidíš jen těžkosti,
Bůh tě jimi určitě provede.**

Pátek, 7. březen

Sk 2,1-13

SVĚTOVÝ DEN MODLITEB „DUCHU SVATÝ, NAPLŇ NÁS.“

Když tehdy byli shromážděni všichni po-
spolu, snad ještě prožívali smutek po Ježíšo-
vě nanebevstoupení. Pochopili, že s nimi již
nebude. Scházel jim. V uších jim však zněl
jeho příslib o seslání Utěšitele, Přímluvce,
Ducha pravdy (J 14,16; 15,26). Od té doby
žili v očekávání. Sliby svého Mistra brali váž-
ně. Vždyť jej dobře znali a věděli, že na jeho
slova se mohou spolehnout.

Stalo se to tehdy v čase letnic během
společného setkání. Domem tehdy prolétl
prudký vítr a nastal hukot z nebe. Všichni
bez výjimky byli naplněni Duchem svatým
a mluvili jinými jazyky. To bylo úžas, to bylo
divení. Tam, kde lidé něco v jednotě očeká-
vají, tam je možné žasnout.

Petr vystupuje pohotově a připomíná
Boží dávné zaslíbení (Jl 3,1-5), které je plat-
né až do dnešních dnů. Proto smíme také
spolu s libanonyskými sestrami, které při-
pravily letošní program Světového dne mod-
liteb, volat: „Duchu svatý, naplň nás“.

Jana Kubaňová

*Ó Tvůrce, Duchu svatý, přijď,
rač v myslích našich hostem být.
Tvá naplň milost vznešená
ta srdce tebou stvořená.*

POCHOPENÍ PRO RODIČE

„Syn moudrý dělá radost otci, kdežto syn hloupý působí žal matce.“ (Př 10,1)

Moudré děti budou chtít potěšit své rodiče. Napřed jim ale musejí rozumět. Jak každý dospívající ví, pochopit rodiče je dost těžké. Těchto sedm rad vám v tom může pomoci:

1. Neostýchej se mluvit jejich jazykem. Zkus použít některá divně znějící slova jako: „Já ti pomůžu s nádobím“ nebo „Ano“.

2. Zkus porozumět jejich hudbě. Pouštěj si na přehrávači „Když zřím ten divuplný kříž“, dokud si na ten nářev nezvykneš.

3. Měj trpělivost s jejich slabostmi. Když přistihneš mamku, že si pro sebe tajně zabavila čokoládovou tyčinku, tak jí to hned nemusíš předhazovat. Raději jí tiše buď dobrým příkladem.

4. Povzbuď rodiče, aby hovořili o svých problémech. Uvědom si, že věci, jako je vydělávání na živobytí nebo splácení hypotéky, se jim zdají důležité.

5. Buď tolerantní k jejich zjevu. Když se tvůj otec nechá ostříhat, nesnaž se ho ukrýt před svými přáteli. Uvědom si, že pro něj je důležité, aby vypadal jako lidé jeho společenské úrovně.

6. Když udělají něco, co ty pokládáš za špatné, tak jim dej vědět, že se ti nelíbí jejich chování, a ne oni.

7. A především se za ně modli. Mohou se na povrchu zdát sebevědomí, ale uvnitř se cítit slabí. Potřebují Pána Boha, aby jim pomohl dostat se přes tato obtížná léta.

H.W.R.

Když to promyslíme po druhé, tak jsou tyto rady vhodné i pro rodiče. S tímto vědomím si je přečti znovu a pak je vyzkoušej.

Správný postoj k Bohu v sobě chová i správný postoj ke tvé rodině.

PROTIJED NA PÝCHU

„A tak tentýž já sloužím svou myslí zákonu Božímu, ale svým jednáním zákonu hříchu.“ (Ř 7,25)

Jeden protestantský kněz, který byl kdysi za dramatických okolností vysvobozen ze života plného hlubokého hříchu, měl málo soucitu pro ty, kdo zápasili s hříchem, který je ovládal. Mluvil s nimi o své zkušenosti způsobem, který zněl téměř vychloubavě. Jeho ženu to trápilo a rozhodla se, že se mu pokusí pomoci, aby viděl svou duchovní pýchu.

Jednoho rána, když našel nějaké chyby na tom, jak připravila snídani, se ho zeptala: „Máš pocit, že mě miluješ stejně, jako Kristus miloval církev?“ Také mu taktně ukázala na to, co sobeckého a nelaskavého v poslední době řekl nebo udělal. On napřed protestoval, že jsou to pouhé slabosti. Ale pak připustil, že posuzováno měřítkem Ježíšova dokonalého života, nemůže jeho chování obstát.

List Římanům 7,14-25 mě pokořuje. Pomáhá mi vidět, že ačkoliv chci dodržovat to velké přikázání, abych miloval svého Pána celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí (Mt 22,37), ani zdaleka to nedokážu. Ukazuje mi všechno to sobectví smíchané s mou láskou k Bohu. Ten oddíl Písma samozřejmě nezobrazuje celý život křesťana. Ale ten zápas, který bojujeme za to, že nejsme tím, čím víme, že bychom měli být, a dokonce chtěli být, ten určitě zahrnuje každého křesťana.

7. kapitola listu Římanům je zaručeným protijedem na pýchu. *H.V.L.*

Jak plné pýchy je to přemítání v srdci, které říká: „Já nehřeším!“ Vždyť ve světle Ježíšova života nemůžeme vůbec obstát.

Ti, kdo znají Boha, budou pokorní. Ti, kdo znají sami sebe, nemohou být pyšní.

ÚLEVA V ŽÍZNI

„Poušť v jezero mění a zem vyprahlou
ve vodní zřídla.“ (Ž 107,35)

Před nějakou dobou jsem se cítil duchovně vyschlý jako větrem vysušený písek. Měl jsem hrdlo vyprahlé žízni po Bohu. Čekal jsem, že mi pomůže.

K svému překvapení jsem našel úlevu, když jsem četl o Ježíši své vnučce, a radost a Boží pokoj se ke mně vrátily.

Rád bych se s vámi podělil o své poznatky o tom, co nám může pomoci najít občerstvení, když se cítíme duchovně vyprahlí.

1. Přečti si znovu Žalm 1 nebo list Filipským 4, 4-20.

2. Rozeber si, o čem přemýšlíš. Nad čím trávíš při přemýšlení nejvíc času? Je to zdravé?

3. Pošli vzkaz přátelům, kteří potřebují, aby se jim připomenula Boží láska.

4. Popovídej si s dítětem o Ježíši.

5. Poděl se o své břemeno s přítelem.

6. Poslechni si svou oblíbenou křesťanskou hudbu a zazpívej si k ní.

7. Najdi si tiché místo a modli se déle než obvykle.

8. Pros Pána Boha, aby ti ukázal další krok k růstu ve tvém duchovním vývoji a pak ten krok podnikni.

9. Navštiv někoho, kdo je osamělý.

10. Popros Pána Boha, aby ti posloužil při shromáždění v modlitebně.

Takže něco udělej! Stejný Bůh, který proměnil pro Izrael poušť v jezero, může občerstvit i tvou žíznivou duši!

D.C.E.

*Když ti tvůj život připadá jako poušť,
suchý a vyprahlý a nepožehnaný,
Ježíš touží dát ti vodu.
Hledej Ho a On tě občerství.*

**Žízeň po živém Bohu může uspokojit
jen Kristus – On je ta živá voda.**

PRACUJ, JAK NEJLÉPE UMÍŠ

„Cokoli děláte, dělejte upřímně, jako
by to nebylo lidem, ale Pánu.“ (Ko 3,23)

Jméno Stradivari je synonymem pro výborné housle. Je tomu tak proto, že Antonio Stradivari trval na tom, že žádný nástroj vyrobený v jeho dílně nesmí být prodán, dokud nebude tak dokonalý, jak ho jen lidská péče a dovednost dokážou vytvořit. Stradivari jednou poznamenal: „Bůh potřebuje housle, aby mohl na svět seslat Svou hudbu, a jestliže budou housle vadné, Boží hudba bude pokazená.“ Jeho životní filozofie byla shrnuta v jedné větě: „Jiní lidé mohou vyrábět jiné housle, ale nikdo nevyrobí žádný lepší.“

Antonio Stradivari od svých dělníků očekával, že budou při výrobě houslí pracovat, jak nejlépe budou umět. O co více bychom my křesťané měli usilovat o výborné výsledky v práci, která nám byla svěřena! Ačkoliv slova apoštola Pavla v našem textu byla určena otrokům, vztahují se na nás všechny. Řekl: „Cokoli děláte, dělejte upřímně, jako by to nebylo lidem, ale Pánu, s vědomím, že jako odměnu dostanete podíl na jeho království. Váš Pán je Kristus, jemu sloužíte (Ko 3,23-24). Když máme toto vědomí a důvod potěšit svého Pána, pak budeme chtít v naší práci vyniknout. A to přinese Pánu Bohu čest a slávu.

Dělejme všechnu naši práci „jako Pánu“. Ať se dá o nás vždy říci, že jsme pracovali co nejlépe!
R.W.D.

*Rád bych věděl, jestli jsem udělal to nejlepší pro Ježíše,
který zemřel na tom krutém dřevě kříže.
Když pomyslím na Jeho velkou oběť na Golgotě,
vím, že můj Pán ode mne očekává to nejlepší.*

**Bůh od tebe nežádá, abys byl nejlepší
– jen abys dělal to nejlepší, co umíš.**

OCENĚNÍ

„Bude se mluvit na její památku o tom, co ona učinila.“
(Mt 26,13)

Hrdinové a hrdinky Bible nás často překvapují. Žena z dnešního výňatku z Písma je toho nejkrásnějším příkladem. Byla vybrána Pánem Ježíšem, aby se o ní mluvilo, kdekoliv se bude kázat evangelium. Pobouřila některé z těch, kteří s Ježíšem stolovali, svou úžasnou štědrostí. V předtuše Ježíšovy smrti Ho pomazala drahou masťou, která měla větší cenu než celoroční plat.

„Proč takové plýtvání?“ ptali se ti, kdo seděli u stolu a vyjadřovali svůj zájem o chudé. Kdyby se stejní lidé zúčastnili Ježíšova pohřbu místo hostiny s Ním, věřím, že by se zachovali jinak. Avšak když Mu tato žena projevila svou štědrá lásku ještě za Jeho života, ostře ji kritizovali za takové plýtvání.

Z oddanosti této ženy si můžeme vzít cenné poučení. Je třeba, abychom rozbili nádoby s naší nejdražší masťou pro živé. Až příliš často čekáme, až někdo zemře, abychom mu projevili ocenění, které jsme se mu zdráhali prokázat za jeho života.

Přichází vám na mysl nějaký známý, přítel nebo člen rodiny, kterého by potěšil nebo povzbudil projev vaší lásky a ocenění? Pak to nějakým skutkem projevte – a to dokud ten člověk ještě žije!

H.W.R.

*Vzdej chválu lidem mladým i starým,
povzbuď je, dokud jsou ti nablízku.
Vždyť až odejdou pro svou odměnu,
nezaslechnou ani tu nejhlasitější chválu.*

**Zapomeň na sebe kvůli ostatním
a ostatní nezapomenou na tebe.**

SLIBY A MODLITBY

„Rozpomeň se prosím na slovo, které
ji přikázal svému služebníkovi Mojžšovi.“
(Neh 1,8)

Obsah našich modliteb je důležitější než způsob, jakým se modlíme. Dovoďte, abych to vysvětlil. Jako mladý chlapec jsem si všiml, že rodina, která bydlela vedle nás, při modlitbách nahlas křičela. Nezdálo se však, že by jejich modlitby byly účinnější než modlitby, které tichým, hovorovým tónem pronášel můj otec. Později jsem zjistil, že mnozí lidé, známí účinností svých modliteb, hovořili k Pánu Bohu tiše a prostě.

Nehemjáš při modlitbě plakal, protože byl hluboce zarmoucen zprávou, že se věci nevyvíjejí dobře pro jeho lid, který se právě po dlouhém období vyhnanství vrátil do Jeruzaléma. Jeho modlitby byly naplněny silným citem. Ale Pán Bůh mu neodpověděl kvůli intenzitě jeho citů. Rozhodujícím faktorem bylo, že se odvolával na Boží sliby (v. 8-9).

Pán Bůh nám neřekl, že můžeme očekávat pozemský blahobyt nebo dokonalé tělesné zdraví. Ale slíbil nám, že nás nikdy nepustí (Mt 28,20), že nás nenechá pokoušet víc, než bychom mohli snést (1 K 10,13), a že všechny věci nechá působit pro naše dobro (Ř 8,28-30). A když se odvoláme na tyto sliby, budou naše modlitby účinné.

Ano, naše modlitby by měly vycházet ze srdce. Ale to, zač se modlíme, je mnohem důležitější než to, jak to říkáme.

H.V.L.

*Nemusíme křičet nebo zápasit se smrtí.
Pro náš strach nebudeme vyslyšeni.
Modlitby, které pohnou Boží rukou,
jsou ty, které se odvolávají na Jeho Slovo.*

Boží sliby jsou velkým podnětem modliteb.

Pátek, 14. březen

2 Tm 4,6-18

PRO CO ŽIJEŠ?

„Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru zachoval.“ (2 Tm 4,7)

Ačkoliv služba apoštola Pavla přinášela odměnu, nebyla snadná. Hodnocen světským měřítkem úspěchu se Pavlův život zdá téměř bezvýznamný.

Svůj druhý dopis Timoteovi psal v době, kdy chřádl ve studeném a vlhkém vězení a očekával svou popravu. Za několik týdnů měl Pavel stanout před položeným Neroem a jeho život a služba měly skončit. On ale věděl, že po smrti obdrží korunu života od Krále králů. A my nyní víme, jak vliv jeho života pokračoval a měnil běh samotné historie.

Mnoho lidí prožívajících soumrak svého života si náhle uvědomí, jak prázdný a bezcílý život vedli. Uzavřeli nějaké obchody a užili si trochu legrace, ale co se týká získání nějakého uspokojivého přátelství a trvalých hodnot, nic takového v jejich životě nebylo. Šplhali po žebříku úspěchu jen proto, aby nakonec objevili, že ho po celou dobu opírali o špatnou zeď.

Starověcí historikové psali celé svazky o nádheře Nerona a pravděpodobně se nikdy nezmínili o apoštolu Pavlovi. Ovšem my dnes dáváme jméno Nero našim psům a jméno Pavel našim synům. Myslím, že to, pro co žijeme, je nakonec velmi důležité.

Mimochodem, pro co žijete vy?

H.W.R.

*Jeden život, abych ho žil pro Krista, svého Pána,
jeden život, abych v něm splnil svou roli,
jeden život, abych v něm vše odezdal
s vroucností srdce.*

S Pánem Ježíšem není poražených a s ďáblem není vítězů.

Sobota, 15. březen

L 6,17-26

MIZERNÁ MAŠINA

„Blaze vám, chudí, neboť vaše je království Boží.“ (L 6,20)

Před mnoha lety jsem si koupil ojeté auto, které mi nepřineslo nic než nepříjemnosti. Uvěřil jsem předešlému majiteli, že je auto ve výborném stavu a že ten zvuk v motoru, který slyším, je jen neškodné „klepání pistů“. Příštího dne jsem našel důkazy, že se auto kdysi převrátilo. O dva týdny později se motor sám zničil. Musel jsem nechat namontovat nový, ale s autem jsem měl potíže po celou dobu, co jsem ho vlastnil.

To staré auto jsem si připomněl, když jsem četl, co napsal C.S.Lewis. Ten řekl, že křesťané čelí na cestě životem mnoha úderům. Někteří lidé jsou otráveni špatnou výchovou, jiní jsou osedláni svými nepřírodními tužbami anebo je den za dnem trápí pocit méněcennosti. „Jestliže se to vztahuje na vás,“ napsal Lewis, „tak si nezdějte. Jste jedním z těch chudých, o kterých Ježíš řekl, že jim bude blaze. On ví, jak mizernou mašinu se snažíte řídit. Jednoho dne ji hodí na smetiště a dá vám novou. A pak nás možná všechny překvapíte – a sebe nejvíce – vždyť jste se učil řídit v hodně tvrdé škole.“

Lidé, které Pán Ježíš popisuje jako „chudé“ a o kterých říká, že jim bude „blaze“, jsou ti, které okolnosti neustále nutí spoléhat se na Pána. A to je dobrá zpráva pro nás všechny, kdo musíme jet životem v „mizerné mašině“.

H.V.L.

*To hříšné tělo, ve kterém přebýváme,
nám znemožňuje žít
spravedlivě bez Pána,
který zemřel, aby nás osvobodil.*

Beznadějné situace nám připomínají, že bez Pána Boha jsme bezmocní.

NEOCHABUJTE V DOBRÉM DÍLE

„A odejdu-li, abych vám připravil mísu, opět přijdu a vezmu vás k sobě.“ (J 14,3)

„Vy však, bratří, neochabujte v dobrém jednání.“ (2 Te 3,13)

Ochablost v konání dobra není totéž jako fyzická únava. Je to situace, kdy jsme znechuceni při plnění úkolů, které jsme dostali od Boha, nebo při činění dobra. Služba se nám začne zdát jednotvárná. Nevidíme výsledky své práce. Začínáme si říkat: „Jaký to má smysl?“ A jsme připraveni všeho nechat. Avšak apoštol Pavel řekl, že nemáme umdlávat v konání dobra: neochabneme-li, budeme sklízet v ustanovený čas (Ga 6,9). Jednoho dne, v Bohem daném čase, bude naše těžká práce odměněna.

V jedné brožurce je příběh o muži, který rozdával na rohu ulice evangelizační letáčky. Po letech, kdy neviděl ani jednoho člověka přijít ke Kristu, této činnosti zanechal. O dva roky později šel náhodou kolem tohoto známého rohu a uviděl zde člověka, který rozdával lidem letáčky. Šel blíže k cizímu muži a začal si s ním povídat. Zjistil, že o něco málo více než před dvěma roky se tento muž stal křesťanem, když si přečetl letáček, který dostal na tomto rohu. „Mnohokrát jsem se sem vrátil, abych poděkoval tomu muži,“ řekl cizí člověk, „ale on tady nikdy nebyl. Tak jsem došel k závěru, že musel zemřít a že již získal svou odměnu. Proto jsem převzal jeho místo!“

Jestliže důvěřujete Kristu jako svému Spasiteli, Bůh vám skrze svého Ducha dá sílu k vytrvalosti. Nevzdávejte se! Vytrvejte v dobrém díle!
D.J.D.

Neochabujme v činění dobra, přestože těžká práce bolí.

Zcela jistě budeme sklízet zrno, které jsme zaseli.
anonym

Pracujeme-li na Božím díle, je vždy příliš brzy na to, abychom skončili.

NAŠE ZÍTRKY

„Nemějte starost o život, co budete jíst, ani o tělo, co budete mít na sebe.“

(L 12,22)

I když bychom se s Pánem Ježíšem nechtěli hádat, někdy možná pochybujeme o tom, jestli má smysl pro realitu. Konec konců, copak bychom se neměli starat o to, co bude zítra? Předpokládejme, že budeme propuštěni z práce. Nebo onemocníme. Cožpak není strach, že nebudeme mít chléb a oděv a přístřeší, tím nejsilnějším strachem, jaký máme?

Žádná slova v jakémkoli jazyce nemohou vyvolat větší znepokojení než slova: „Co když?“ Šeptáme si je a začneme si představovat jednu špatnou možnost, pak druhou a pak obě špatné možnosti dohromady. Nemyslíme na to, že naše potřeby byly vždycky v minulosti uspokojeny a že máme dostatek i pro dnešek. Vždycky se objeví ten tísnivý strach, že zítra může naše studna vyschnout.

Jistě je moudré myslet na budoucnost, ale představovat si zítřejší žízeň, přestože dnes je naše studna plná, to vede k neuhasilné žízni. Pán Ježíš učil, že dělat si starosti o budoucnost je neužitečné. Neměli bychom se trápit tím, co by se mohlo stát, nebo tím, co by se od nás mohlo vyžadovat. Taková předpokládaná potřeba zítřka je potřeba, kterou Pán Bůh nemůže uspokojit.

Pokud nám Pán Bůh dal dostatek jídla a pití pro dnešek, proč Ho nenecháme se postarat i o náš zítřek?

H.W.R.

Každý den se učíme ze včerejška o velké Boží lásce a péči.

A každé břemeno, kterému budeme muset čelit, nám On určitě pomůže nést.

Obavy jsou jako úroky z těžkostí, které platíme dříve, než jsou splatné.

Úterý, 18. březen

J 3,1-21

VELMI CENNÝ DAR

*„Bohu budiž vzdán dík za Jeho nevystižitelný dar!“
(2 K 9,15)*

Říká se, že císař Augustus měl přítele, kterému chtěl věnovat dar obrovské hodnoty. Avšak když mu ho nabídl, ten přítel řekl: „To je pro mne příliš mnoho, abych to přijal.“ Císař odvětil: „Ale není to příliš mnoho pro mne, abych to daroval.“

Někteří lidé odpovídají stejným způsobem na Boží dar odpuštění. Jedna žena mi řekla, že je příliš špatná na to, aby jí bylo odpuštěno. Navenek to znělo, jako by byla dokonale uchazečkou o Ježíšovu pomoc. Ale tento druh falešné pokory ve skutečnosti maskuje hluboko zakořeněnou pýchu, která člověku brání přijmout dar odpuštění.

Naznačil jsem jí, že pokud Bůh říká, že Ježíš zemřel za nejhorší hříšníky, a pokud ona cítí, že je příliš špatná, aby jí bylo odpuštěno, pak se vlastně staví nad Pána Boha a nazývá Ho lhářem. Okamžitě popřela, že by něco takového mínila. A přitom přesně toto dělala – a přesně toto dělají mnozí z nás – tím, že odmítáme Boží odpuštění pod záminkou, že jsme tak špatní, že si ho nezasloužíme. Je pravda, že si ho nezasloužíme, ale On nám ho ve svém milosrdenství nabízí.

Boží odpuštění prostřednictvím nejvyššího daru – Jeho Syna – čeká na naše přijetí. Můžeme mít pocit, že je to příliš mnoho, abychom to mohli přijmout, ale přitom to není příliš mnoho pro Něj, aby to mohl darovat. Není divu, že apoštol Pavel nazval Pána Ježíše Božím „nevystižitelným darem“.

D.J.D.

Boží odpuštění je tak plné a bezplatné, neboť Ježíš zemřel na Golgotě. Je darováno každé hříšné duši, která k Němu volá, aby jí uzdravil.

Odpuštění je bezplatný dar, ale musíš ho přijmout.

Středa, 19. březen

Mt 7,15-23

DOKAŽ TO!

*„Tak každý dobrý strom dává dobré ovoce, ale špatný strom dává špatné ovoce.“
(Mt 7,17)*

Slavný malíř Paul Gustave Doré (1832-1883) ztratil při svých cestách po Evropě pas. Když přijel na hraniční přechod, vysvětlil svou nepříjemnou situaci jednomu z celníků. Když mu sdělil své jméno, Doré doufal, že ho celník pozná a nechá ho projít. Celník však řekl, že se mnoho lidí pokouší přejít přes hranice a přitom se vydávají za osoby, kterými ve skutečnosti nejsou.

Doré trval na tom, že je tím, za koho se vydává. „Tak dobře,“ řekl ten celní úředník, „my vás podrobíme zkoušce, a když v ní obstojíte, tak vás necháme projít.“ Podal umělci tužku a list papíru a řekl mu, aby nakreslil několik rolníků, kteří stojí opodál. Doré to udělal tak rychle a dovedně, že celníka přesvědčil, že je skutečně tím, za koho se vydává. Jeho práce potvrdila jeho slovo!

Pán Ježíš řekl: „Po jejich ovoci je poznáte.“ (Mt 7,16) Ačkoliv těmito slovy lidem vysvětloval, jak rozpoznat falešné proroky, stejná zásada platí i pro věřící. I my jsme poznáni podle svého ovoce (Jk 2,14-26).

Kdosi položil tuto otázku, která zkoumá naše srdce: „Kdybys byl obviněn, že jsi křesťan, našlo by se dost důkazů, které by tě usvědčily?“ Tvrdíme, že jsme následovníky Krista. Dokazuje to i náš život?

R.W.D.

Ať tedy naše rty i náš život vyjadřují to svaté evangelium, které hlásáme. Ať naše dílo i naše schopnosti září tak, aby dokazovaly naše duchovní učení.

Ten, kdo chodí s Kristem, je chodícím kázáním.

Čtvrtek, 20. březen

Fp 4, 10-23

MED A ŽIHADLA

„Do všeho jsem zasvěcen: být syt i hladou, mít nadbytek i nedostatek.“ (Fp 4,12)

Malý chlapec si hrál na dvorku domu, když zpozoroval na květu jetele včelu. Když ji chtěl chytit, včela zabodla žihadlo do jeho baculaté ručičky. S jekotem běžel za maminkou a křičel: „Nenávidím včely!“

Maminka udělala, co se dalo, aby zmírnila jeho bolest, a pak mu dala krajíc chleba s medem. Jak jedl, maminka se ho zeptala: „Opravdu ti to chutná, že?“ Chlapec odpověděl: „Ano, mám to moc rád!“ Ona mu pak vysvětlila, že ta stejná včelka, která nás občas bodne, také vyrábí ten sladký med, který nám tak chutná.

Žádný křesťan nemůže doufat, že bude sklízet jen dobré věci, které přicházejí v životě řízeném Pánem Bohem, a že zároveň nepocítí i ostré ostny, které jsou součástí Božího láskyplného plánu, jak ukáznit náš život. Spolu se sladkými částmi života musíme přijímat také bodnutí. Řešení je v tom, že prosíme Pána Boha o milost, abychom byli spokojeni s tím, co On dopouští v našem životě, a abychom na to správně odpovídali.

Apoštol Pavel napsal: „Naučil jsem se být spokojen s tím, co mám.“ A také: „Všechno mohu v Kristu, který mi dává sílu.“ (Fp 4,11 a 13)

Zjistěme, jaký je náš postoj. Jsme mrzutí a stěžujeme si, nebo jsme spokojeni a podobní Kristu? Rozdíl je v našem přístupu, a ne v okolnostech.

H.G.B.

*Ó, Pane, dej mi tu milost,
abych byl spokojený s tím, co mi dáváš!
Ne! Více než to, dej, abych se těšil
ze všeho, co na mne sesíláš – je to Tvá
volba!*

Spokojený člověk se naučil přijímat hořké spolu se sladkým.

Pátek, 21. březen

Ag 2,1-9

PUSŤ SE DO PRÁCE

„Bud' rozhodný, ... Dejte se do díla, neboť jsem s vámi.“ (Ag 2,4)

Byl čas začít stavět a každý v našem malém sboru to věděl. Při bohoslužbách bylo přeplněno. Bylo zoufale třeba více místa pro nedělní školu. Musely být omezeny programy mládeže.

Vedoucí sboru však váhali se začátkem stavby. Byli neochotní začít kvůli tomu, kolik času, energie a peněz by tento projekt potřeboval.

Nakonec, po dlouhých diskusích a modlitbách, vedoucí sboru cítili, že si Bůh přeje, aby se do stavění pustili. Když byla stavba dokončená, tak vedoucí sboru říkali: „Proč jsme tak dlouho váhali? Proč jsme neprojevili důvěru Pánu dříve?“

Izraelité v době proroka Agea měli postavit chrám, ale nedělali to. Dvakrát v knize Ageus řekl Pán Bůh Izraeli: „Já jsem s vámi.“ (1,13 a 2,4) A když začali, řekl jim: „Od tohoto dne budu žehnat.“ (2,19)

Někdy jsme jako lid v dobách Agea. Máme práci, kterou je třeba udělat, ale nepouštíme se do ní. Jsme spokojeni s tím, jak to je. Nechceme se vrhnout do práce. Ale když cítíme, že si Pán Bůh přeje, abychom to udělali, tak to udělat musíme! A On bude stát při nás.

Je něco, co by váš sbor měl začít dělat? Nebo nějaká práce, o které víš, že bys ji ty měl dělat? Je čas se do ní pustit!

D.C.E.

*Odvaž se dělat, co je správné! Odvaž se
být opravdový!
Máš práci, kterou nemůže udělat nikdo
jiný.
Udělej ji tak statečně, laskavě a dobře,
že budou andělé spěchat, aby o tom mohli
vyprávět.*

Mít dobrý cíl nestačí, pokud nezmačkneš spoušť.

Sobota, 22. březen

Sk 5,1-11

ŽIJ V BEZPEČÍ, A NE V LÍTOSTI

*„Plamen Ducha nezhášejte.“
(1 Te 5,19)*

Dvě mladé ženy přišly o život při požáru, který vypukl v jejich bytě, zatímco spaly. Jejich domov byl vybaven detektorem kouře, který byl v naprostém pořádku, ale přesto nespustil poplach. Proč? Požární inspektoři došli k závěru, že toto bezpečnostní zařízení bylo vyraženo z provozu kvůli večíрку, který se v bytě konal předešlý večer. Někdo požární hlásič odpojil, aby nehoukal kvůli kouři z vaření nebo ze svíček.

Ve Skutcích v páté kapitole máme jiný příklad dvou lidí, kteří patrně odpojili poplachový systém, který jim mohl zachránit život. Ananiáš a Safira určitě uhasili Ducha Svatého tím, že nenaslouchali hlasu svého svědomí a věřili, že mají spoustu dobrých důvodů k tomu, co dělají. Ale tento čin je stál život.

Kéž bychom si uvědomili, že Duch Svatý nám nebyl dán k tomu, aby nás obtěžoval jako nějaké citlivé požární čidlo. On nespouští planý poplach. Když burcuje naše svědomí tím, že nám uvádí na mysl zásady a varování z Božího Slova, pak jsou to opravdu skutky Jeho lásky a moudrosti.

Když zvážíme varování Jeho lásky a srovnáme to s tím, kolik by nás stála naše hloupost, brzy si uvědomíme, že je vždy lepší žít v bezpečí, než později litovat.

M.R.D. II

*Naše svědomí je darem od Pána Boha,
je to světlo, které nás vede.
A když je k němu připojeno Boží pravdivé
Slovo,
ukazuje nám, co je správné.*

Jestliže nenásleduješ své svědomí, vrháš se po hlavě do nepřijemnosti.

Neděle, 23. březen

L 16,19-31

NEMŮŽEŠ SI VYBRAT OBĚ CESTY

*„A nad to vše je mezi námi a vámi veliká propast.“
(L 16,26)*

Učitel v nedělní škole vyprávěl dětem příběh o bohatém muži a Lazarovi. Vysvětlil jim, že ten boháč měl skvělé šaty, žil v přepychu a měl všechno jídlo, které chtěl jíst. Ale neměl soucit s žebrákem, který toužil alespoň po několika drobtech z boháčova stolu. Ten bezcitný muž zemřel a skončil v plamenech pekla. Avšak ten nemocný a opuštěný věřící člověk našel Boží pokoj v ráji.

Když učitel dokončil ten příběh, zeptal se dětí: „No chlapci, kým byste byli raději – tím boháčem, nebo Lazarem?“ Jeden chlapec odpověděl: „Chtěl bych být tím bohatým mužem, dokud žiji, a Lazarem, až umřu.“

Možná se usmějeme nad chytrým nápadem toho hochy, ale Bible říká zcela jasně, že nemůžeme žít pro dábla zde na světě a očekávat, že potom budeme žít s Pánem Bohem. Ta úzká cesta víry v Pána Ježíše Krista vede k stálému životu v nebi, ale ta široká cesta vede k věčnému odsouzení v pekle (Mt 7,13-14).

Jestliže jsi přijal Pána Ježíše jako svého Spasitele, připojíš se k Lazarovi v nebi. Ten našel na konci své životní pouti věčnou radost. Ale jestliže jsi jako ten muž, který žil po celý život jen pro tento svět, nemůžeš očekávat radost v nebi, až umřeš. Nemůžeš si vybrat obě cesty!

H.G.B.

*„Vyber si dnes,“ zní zpráva,
která tě vybízí, abys řekl,
že si chceš vybrat tu cestu vzhůru
a vyhnout se cestě zla.*

Ten, kdo žije jen pro tento život, bude mít celou věčnost na to, aby toho litoval.

DÁVAJÍCÍ SRDCE

„Spravedlivý dává a nešetří.“ (Př 21,26)

Následovníci Kristovi by měli štědrě dávat, aby ostatním pomohli buď hmotnými statky, nebo povzbuzujícími činy. Měli bychom následovat příkladu našeho nebeského Otce, který neušetřil Svého jediného Syna, ale vydal Ho za naše hříchy.

Jedna křesťanská matka měla na dveřích ledničky připevněna následující slova:

Šťastní jsou ti, kdo ....

- Dávají lásku, spíš než aby ji vyžadovali.
- Podávají ostatním, spíš než aby očekávali, že někdo bude podávat jim.
- Přejí si raději být přítelem než mít přátele.
- Vyslovují ocenění, než aby je očekávali.
- Ulevují v utrpení, než aby mysleli jen na své vlastní utrpení.
- Modlí se „Bůh žehnej ostatním“ a ne jen „Bůh žehnej mně“.
- Myslí na dobré stránky jiných lidí a ne na jejich poklesky.
- Zapomínají na sebe, když konají skutky, které si lidé budou pamatovat.

Vidíte, co se skrývá za každou z těchto vět? Je to způsob myšlení, které se soustřeďuje na jiné lidi víc než na sebe samotné.

Pane, pomoz mi, abych položil zájmy jiných lidí nad své vlastní sobecké tužby. Dopřej mi dávající srdce.

D.C.E.

Návrhy k činnosti:

- *Který z výše zmíněných bodů mohu dnes uvést do praxe?*
- *Kdo potřebuje mou pozornost, povzbuzení, pomoc?*
- *Jak v sobě mohu vypěstovat dávající srdce?*

Opravdu žijeme teprve tehdy, když žijeme, abychom dávali.

118. VÝROČÍ ZALOŽENÍ BRATRSKÉ JEDNOTY BAPTISTŮ

„Neboť s královstvím nebeským je to tak, jako když jeden hospodář hned ráno vyšel najmout dělníky na svou vinici.“ (Mt 20,1)

V souvislosti s výročím založení naší Jednoty bychom si mohli připomenout množství skutečností, které Pán Bůh skrze naši Jednotu vykonal. Vždyť tím, že člověk uvěří v Pána Ježíše Krista jako Syna Božího a Spasitele, přijímá nejen záchranu, ale také povolání k práci na Božím díle. Z množství možností vybíráme jednu událost, která by mohla být inspirací pro naši budoucnost. Jedná se totiž o „kulaté výročí“ založení Dětského domova Chelčického v Podbořanech nad Vltavou. Tento domov byl založen na popud kazatele Józy Novotného (syna prvního kazatele pražského sboru) roku 1922 a uplynulo tedy od této události osmdesátjedna let.

Tomuto domovu se všeobecně říkalo „Domček“ a jednalo se ve skutečnosti o sirotčinec, který byl spravován „Ženským odborem Bratrské jednoty Chelčického na Královských Vinohradech“ a byl provozován z darů amerických přátel prostřednictvím Misijního spolku baptistických žen v New Yorku. Jen v prvních šesti letech prošlo tímto ústavem 56 dětí a 41 z nich „bylo vypraveno do života“. (Na Slovensku jsme měli podobný domov, který se jmenoval „Rodina“, ten byl založen o rok dříve.)

V archivu naší Jednoty je pečlivě vedená kronika tohoto domova, ve kterém je ještě statistický list z roku 1939, ze kterého víme, že do Domova přibýlo 21 dětí, odešlo 18, počet dětí byl 13.

Umějme dnes na svých modlitbách poděkovat za ty, kteří tehdy porozuměli tomu, že se jedná o práci na Boží vinici a poslechli Boží výzvu. Obratme se také v modlitbě k Pánu Bohu s prosbou, abychom i my vždy porozuměli tomu, k jaké práci si Pán Bůh povolává nás osobně, naše sbory i celou naši Jednotu.

Miloš Šolc ml.

Nikdo si nemůže stěžovat, že by nešel uplatnění na Boží vinici.

Středa, 26. březen

Dt 6,16-25

DĚLAT TO, CO JE SPRÁVNÉ

„Budeš dělat jen to, co je správné a dobré v Hospodinových očích.“

(Dt 6,18)

Pán Bůh očekává, že budeme dělat to, co je správné. A protože Ho milujeme, tak to chceme dělat. Ale poznat to, co je správné, není v našem složitém světě vždycky snadné.

Samuel Florman, teoretik etiky, napsal: „Většinu zlých skutků nespáchají darebáci, ale spíše slušné lidské bytosti – a to v zoufalství, ve chvílkové slabosti nebo proto, že nejsou schopni rozeznat, co je morálně správné a co špatné uprostřed protikladných požadavků různých okolností. Rozhodnutí být dobrí si můžeme vytvořit už v raném věku, ale pak se můžeme po celý život zabývat definicí toho, co je dobré, nebo alespoň přijatelné.“

Při složitosti dnešního vzdělání, společenských a lékařských otázek, má stále více a více lidí potíže rozpoznat to, co je správné. Ve skutečnosti univerzity zařazují do svých vzdělávacích programů kurzy etiky, aby pomohly studentům rozlišit správné od špatného.

Tady mají následovníci Krista výhodu. Víme, co je správné, protože to Pán Bůh jasně řekl v Bibli v přesně vymezených příkázáních. A pokud nemáme nějaké přesně stanovené příkázání, pak jsou tu zásady Božího Slova, aby nás vedly. Jestliže budeme studovat Bibli a hledat na modlitbách Boží vůli, pak budeme vždycky vědět, co je správné a co špatné. A pak to musíme dělat, aby i svět mohl vidět, co je správné.

D.C.E.

*Vlož do mého srdce, drahý Pane,
hlubokou touhu znát Tvé Slovo.
Chci se naučit slyšet Tvůj hlas,
ať se vždy rozhodnu pro Tvou vůli.*

Názor člověka nemůže být náhradou za Boží Slovo.

Čtvrtek, 27. březen

2 Tm 2,15-26

HLOUPÉ OTÁZKY

„Nepouštěj se do hloupých sporů, víš, že vedou jen k hádkám.“ *(2 Tm 2,23)*

Po celá staletí historie se debatovalo o mnoha hloupých otázkách týkajících se náboženských záležitostí. A obvykle při nich vzniklo více horka než světla! Některé z těch sporných otázek byly tak bezvýznamné, že je těžké si představit, že se jimi vůbec někdo vážně zabýval. Zde jsou některé příklady:

- Jaký tvar měla křídla archanděla Gabriela?
- Zpívají někteří andělé barytonem?
- Používal Pilát při mytí rukou mýdlo?
- Mohl se Kristus proměnit v ďábla nebo v dýni?
- Kolik vína vypili hosté na svatbě v Káně?
- Smí se jíst vejce snesené ve sváteční den?

Může se nám zdát těžké uvěřit, že by lidé mařili čas a energii na takové nesmysly. Ale není pro nás někdy snadné se zaplést do diskusí o podobných sporných otázkách, o kterých se Bible nezmiňuje? Hádky o takovýchto věcech jsou riskantní a nijak nás nepoučí ani nepovznesou. Většinou působí rozdělení mezi věřícími a podporují konflikty, zlou vůli a pýchu.

Dávejme si pozor na hloupé otázky, které plodí spory. Zaměřme se na to, na čem opravdu záleží – povězme lidem o Kristu a o tom, jak se Mu stát podobnějšími.

R.W.D.

*Boží lidé toho mají tolik na práci
při každodenní službě Kristu,
že by měli používat svůj cenný čas
ke sdílení, k lásce a k modlitbám.*

Můžeme bojovat za víru, aniž bychom byli svárliví.

SATANOVA LÁKADLA

„Váš protivník, ďábel, obchází jako lev řvoucí a hledá, koho by pohltil.“ (1 Pt 5,8)

Ďábel je mistrem podvodu. Svoje pasti pokušení halí do polopравd a přikrývá je krásným nátěrem, aby ukryl zlou podstatu svých lákadel.

V australské krajině roste malá rostlinka zvaná „sluneční duha“. Má štíhlý stonek a drobné, kulaté listy olemované chloupky, které se třpytí jasnými kapkami tekutiny tak krásně jako duha. Ale běda hmyzu, který se odváží na ni slétnout. I když jsou její atraktivní chomáče červených, bílých a růžových květů neškodné, listy jsou smrtící. Zářivá vlhkost na každém listě je lepkavá a uvězní každého brouka, který se jí dotkne. A jak hmyz zápasí, aby se osvobodil, záchvěvy způsobí, že se listy kolem něj sevrou ještě těsněji. Tato nevině vypadající rostlina se pak nakrmí svou obětí.

Když procházíme stezkou života, musíme si být vědomi Satanových svodů ke hříchu. Bude se nám zdát, že květy pokušení jsou neškodné, ale jsou to smrtící pasti. Pokud se nebudeme neustále spoléhat na Ducha Svatého, nebudeme schopni se dáblovým svodům vyhnout.

Křesťane, buď v každé době na stráž. Čti Bibli. Modli se. Spolehej na Pána a Jeho pomoc a sílu. Nemůžeš si dovolit nevědět o Satanových lákadlech.

H.G.B.

Ďábel je chytrý, podvodný a lstivý, jeho metody jsou dovedné a maskují jeho lži.

Ale my dokážeme jeho pokušení s jistotou rozpoznat, jestliže se budeme denně zabývat Božím varováním.

Vyhni se Satanu jako lvovi, boj se ho jako hada a obávej se ho jako anděla světla.

PŘÁNÍ PRO STARÉ LIDI

„Nezamítej mě v čas stáří.“ (Ž 71,9)

„Jako bílá svíce na svatém místě, taková je krása staré tváře.“ Tento verš z básně Josepha Campbella se vztahuje na lidi, kteří po celý svůj život sloužili Pánu a i v pokročilém věku ještě stále přinášejí ovoce.

Za starou tvář dlouholetého křesťana jsou vzpomínky na rodinu a přátele. Vrásky odrážejí dobu upřímných modliteb, milující péče a desetiletí užitečné práce. Jejich krása už není jen kouzlem mládí, které nesahá hlouběji než na kůži, ale je to časem prověřená krása dobře prožitého života.

Moje manželka slouží jako pečovatelka milým starým lidem v domově důchodců. Patří mezi ně například muž, který ji každou noc, kdy má službu, informuje o předpovědi počasí, nebo ženy, které po celé roky sloužily Bohu a nyní pokračují v modlitebním zápalu.

Ale starší lidé nejsou vždy doceňováni. Bezohlední lidé bez mravních zásad je nutí žít v bídných podmínkách. Jeden politik se vyjádřil, že by „měli zemřít a odklidit se z cesty“.

Jiní naznačují, že jsou zbytečným břemenem.

Jako křesťané musíme takovým názorům čelit a snažit se takovýto trend zvrátit. Mnozí z těchto vzácných lidí se cítí zavržení a opuštění. Modleme se za staré lidi, pečujme o ně a milujme je ve jménu Pána Ježíše. Možná můžeme být odpovědí na jejich modlitby: „Nezamítej mě v čas stáří.“

J.D.B.

Ti starší svatí, kteří důvěřují Božímu slovu, již kráčeli stezkou, kterou ty teprve půjdeš. Oni již vybojovali bitvy, které ty teprve budeš bojovat.

V jejich řeči je pravda a moudrost.

Laskavost ke starším lidem pomáhá rozjasnit léta na sklonku jejich života.

Neděle, 30. březen

Ž 40,1-10

NOVÉ PÍSNĚ

„Do úst mi vložil novou píseň, chvalo-
zpěv našemu Bohu.“ (Ž 40,4)

Píseň dlouhoploutvé velryby je jednou z nejpodivnějších písní v celé přírodě. Je to tajuplná kombinace vysoko a nízkou laděných stenů. Lidé, kteří tyto velryby studovali, říkají, že jejich písně jsou pozoruhodné, protože je tito obří hlubinu neustále mění. Přidávají nové nápěvy a staré vypouštějí, takže po určitém časovém období velryba zpívá úplně novou píseň.

V tomto smyslu by měl také křesťan neustále skládat novou píseň chvály na čerstvé skutky Božího milosrdenství. Bohužel mnozí z nás stále zpívají „tu stejnou starou píseň“. Samozřejmě musíme opakovaně upevňovat základy své víry. Ale jak nám žalmista říká, skutky Božího vysvobození v životě Jeho lidu jsou mnohé a dávají nám důvod k tomu, abychom vyjádřili Jeho chválu novým způsobem. Jeho skutků je tolik, že je nelze vypovědět (Ž 40,6).

Proč je tedy naše svědectví o Boží spásné milosti vyjadřováno rok za rokem stále stejným, dobře známým způsobem? Čerstvá zkušenost o milosrdenství kříže a o Kristově oživující moci by měla neustále naplňovat naše srdce a mysl novými písněmi.

Příběh evangelia se nikdy nemění. Díky Bohu za to. Ale písně našich chval by měly být vždy nové.

M.R.D. II

*Boží požehnání jsou příliš početná,
abychom je mohli sečíst během jedné noci.
Proto mu můžeme vzdávat chválu
vždy čerstvou jako ranní světlo.*

**Pohled na Boží dílo v našich životech
dává novou píseň našim rtům.**

Pondělí, 31. březen

Žd 12,1-11

MRÁZ A OVOCE

„(Přísná výchova) přináší ovoce pokoje
a spravedlnost těm, kdo jí prošli.“

(Žd 12,11)

Jeden křesťanský časopis psal o mladém muži, který se rozhodl pěstovat broskve. Pustil se do toho naplno a investoval všechno, co měl, aby vybudoval sad. Ale jednou na jaře udeřila pohroma a silný mráz zničil většinu broskvových květů. Když nastala neděle, ten mladý muž nešel do shromáždění. Další týden zase chyběl. A totéž se opakovalo v následující Den Páně.

Jeho kazatel si začal dělat starosti a šel ho navštívit. Ten mladý muž vykřikl: „Už nikdy nepůjdu do shromáždění! Myslíte si, že mohu uctívat Boha, který se o mne stará tak málo, že nechá zničit mrazem všechny moje broskve?“

Kazatel mu odpověděl: „Bůh miluje víc tebe než tvoje broskve. Ví, že zatímco broskve prospívají lépe bez mrazů, není možné vychovat nejlepší lidi bez občasných sežehnutí mrazem. Boží snahou je vychovávat lidi, ne pěstovat broskve.“

Bůh trestá Svoje děti, protože je miluje. Jeho cílem není jim uškodit, ale přivést je k zralosti, tak aby se jejich životy vyznačovaly spravedlností a pokojem.

Místo abychom si stěžovali, děkujme raději Otci za to, že nás má tak rád, že nás činí takovými, jaké nás chce mít. Chce, abychom byli jako Ježíš.

R.W.D.

*Protože srdce našeho Otce je zarmoucené,
když odbočujeme na scesti,
On zvedá v lásce Svou trestající ruku,
aby nám pomohl vidět Jeho cestu.*

Napominání je jedním z důkazů Boží lásky.

ZÁZRAK TRVÁ

„Jejich hlas byl vyslyšen a jejich modlitba vešla až do jeho svatého příbytku, do nebe.“
(2 Pa 30, 27)

Premýšleli jste někdy o tom, že modlitební shromáždění je zázrak? Napadlo mě to jednou večer ve sboru, když jsme se rozdělili na malé skupinky, abychom se modlili. Všude kolem mne hovořili lidé k Bohu. Nezasvěcený člověk by si myslel, že je to pěkný zmatek. Ale je to zázrak. Bůh slyšel každou modlitbu – spolu s miliony dalších, které k němu lidé vysílali po celém světě v mnoha různých jazycích.

Ti z nás, kteří propadají zoufalství, když na ně mluví dvě děti zároveň, považují skutečně za zázrak to, že Bůh dokáže poslouchat tolik svých dětí najednou.

Zamyslete se nad tím, jak Chizkijáš slavil svátek nekvašených chlebů. Svolal Izraelce, aby k němu přišli do Jeruzaléma, aby tam chválili Boha a modlili se. Ačkoli se tomuto pozvání mnozí smáli, přesto zástupy lidí přišly. To byla oslava! Začala jako týdenní setkání, ale skončila jako dvou týdnů shromáždění chval. Při bohoslužbě „lévijci i kněží chválili Hospodina den co den“ (v. 21). Velké množství lidí mluvilo současně a „jejich hlas byl vyslyšen a jejich modlitba vešla... až do nebe“ (v. 27).

A tento zázrak trvá. I dnes se miliony lidí po celém světě modlí k Bohu. Radujme se z toho – vždyť víme, že Bůh každou modlitbu slyší.

J.D.B.

*Není žádného
příliš hříšného,
aby nesměl volat.
Bůh je blízký všem,
kdo ho v upřímném
duchu chtějí vzývat.*

Na modlitební lince do nebe nikdy není obsazeno.

A KDO SE VÁS PTAL?

„V obrácení a ztišení bude vaše spása.“
(Iz 30, 15)

Jeden židovský pisatel vypráví o postarším Židovi, který hleděl v uzemářství na maso vystavené za sklem. Starý muž se díval, co nabízejí. Jeho bílé vlasy, vousy a černý oblek vyjadřovaly klasický obraz zbožnosti.

Nakonec, když se dobře rozmyslel, ukázal na kus masa a řekl: „Čtvrt libry soleného hovězího, prosím.“ Řezník za pultem decentně podotkl: „Je mi líto, pane, ale to je šunka.“ Načež se zákazník naježil a řekl: „A kdo se vás ptal?“

Všichni máme tendenci být jako tento muž. Chceme, aby nám lidé říkali to, co chceme slyšet. Když dostaneme na něco chuť a toužíme po něčem, co Bůh nedovoluje, máme sklon k odporu vůči tomu, kdo nám poctivě chce říct, jaká je pravá podstata naší touhy.

Z jednoho dobrého důvodu bychom však měli poslouchat, co nám Pán říká – protože Bůh nás miluje a je ten nejmoudřejší. Kéž bychom si to připustili, když se mýlíme, a důvěřovali Mu! (v. 15) Kéž bychom přijali pravdu Jeho lásky a očekávali na Něj (v. 18), pak bychom poznali moudrost Jeho cest!

Otče, pomoz nám poslouchat každého, kdo nám říká pravdu o nás samých.

M.R.D. II

*Pokuseň když blížíš se,
je se mnou Přítel můj,
svou radou vždy mne předchází,
mu věřím stůj co stůj!*

Čím více člověk propadne nějaké neřesti, tím méně stojí o rady.

Čtvrtek, 3. duben

Ř 8,18-30

VYVOLÁN V TEMNÉ KOMOŘE

*„...ty také předem určil, aby přijali podobu jeho Syna, ...“
(Ř 8,29)*

Bůh nás nespasil jen proto, abychom nešli do pekla, ale také abychom mohli být dotvořeni v podobu Kristovu (Ga 4,19). Ve chvíli, kdy Její přijmeme jako svého Pána a Spasitele, začíná tento proces. Od této chvíle si Bůh používá všechny okolnosti v našem životě k tomu, abychom „přijali podobu jeho Syna“ (Ř 8,29). Obzvláště to platí o temných obdobích zkoušek.

Znal jsem se s jedním profesionálním fotografem. Ten mi řekl, že rozdíl mezi průměrnou a vynikající fotografií závisí na čase, který stráví v temné komoře. Dělal snímky ve svém studiu. Fotografované předměty se nesmazatelně otiskly na citlivý film. Ale to byl jen začátek. Film se pak musel vyvolat a k tomu bylo třeba tmy, správné teploty, správných chemických látek a času. Jen skrze tento proces se mohl otisk na filmu „ukázat“ a vyvolat.

Podobně je tomu, když jsme spaseni: v našem srdci se objeví trvalý „otisk“ Spasitele. Ale celý život spolu se všemi zkouškami je třeba k tomu, aby se jeho obraz v nás rozvíjel.

Děkujeme Bohu za „temnou komoru“, kterou používá k tomu, aby nás učinil „dokonalými a neporušenými, prostými všech nedostatků“ (Jk 1,4).

P.R.V.

*Bůh dobře zná tvých kroků cíl
a vede je ve slávy říši,
kde v tichém blahu milých chvil
svá utrpení pochopíš.*

K obrácení dojde v okamžiku. Ke zralosti však potřebujeme celý život.

Pátek, 4. duben

Zj 22,1-5

NEBE BEZ JEŽÍŠE?

„...budou hledět na jeho tvář...“

(Zj 22,4)

Když začal John W. Peterson psát evangelizační melodie a texty, vydavatelé některé z nich odmítali. Při jedné příležitosti to bylo opravdu hrozné. Peterson zrovna napsal píseň „Slunce zapadá nad horami“. Přemýšlel při tom o onom slavném dni, kdy vstoupí do radosti v nebi a uvidí tam Spasitele. Zdálo se, že hudebnímu vydavateli, se kterým jednal, se píseň líbila. Jenže pak mu tento muž navrhl: „Vyškrtněte jméno Ježíš a napište tam něco víc o nebi.“ Peterson se zamyslel: Nebe bez Ježíše? To je nemyslitelné! Sebral tedy svůj rukopis a odešel.

Brzy mu přišla na mysl další píseň, která přesně vyjadřovala jeho pocity: „Nemám jinou píseň, než tu o Kristu Králi, o jeho nezměrné lásce a o jeho smrti, která mi přinesla vykoupení. A já ji teď budu zpívat stále dokola až navěky.“

Bůh se k Johnu Petersonovi přiznal za to, že nečinil ve věci pravdy kompromisy. Obě písně nakonec vyšly a během let byly mnoha lidem útěchou.

Jako křesťan si Peterson nedovedl představit nebe bez Krista. Věděl, že když stojí věřící lidé tváří v tvář smrti, je pro ně útěchou radost, která je očekává v Boží přítomnosti.

Příteli, těšíš se na to, až uvidíš Ježíše v nebi?

H.G.B.

*Ó, jak toužím povznést se vzhůru tam,
do nebeských výšin, kde svůj domov mám,
ó, jak toužím Ježíšovu vidět tvář,
spatřit jeho krásu, vidět nebe zář!*

Čím více miluješ Ježíše, tím více se těšíš do nebe.

Sobota, 5. duben

Př 2,1-13

OTCOVA NADĚJE

„Syn moudrý dělá radost otci...“

(Př 10,1)

Někdy se v noci chodím podívat na svého syna Štěpána, jak spí – jen se tak na něj dívát. Leží v postýlce, objímá svého medvěda a oddechuje a já přemýšlím o jeho budoucnosti s nadějemi. Doufám, že tenhle malý špunt s velkýma hnědýma očima brzy pochopí a přijme to, co pro něj Pán Ježíš udělal na kříži. Doufám, že až začne příští rok chodit do školky, že se bude rád učit. Doufám, že až bude mladík, bude mít život stejně rád jako teď. A doufám, že bude umět dobře odpálit míček. Ale ze všeho nejvíc doufám, že se stane mužem, který bude chtít dělat radost Bohu.

Ale doufat nestačí. Ačkoli je Štěpánova budoucnost v rukou nebeského Otce, i já mám velký úkol a podíl na jejím utváření. Více než kdo jiný jsem zodpovědný za to, že povedu jeho pozemskou cestu.

Kde najdete otce v tomto světě, který neustále přináší svým dětem nové obavy a hrozby, ale i pomoc? Třeba na příkladu pisatele Příslaví. On své děti káral (1,8), podporoval matčino poučování (1,8-9), varoval své děti před zlým (1,10), učil je důvěřovat Bohu (3,5) a naléhal na ně, aby byly milosrdné (3,27-28).

Když sedím potichu vedle svého spícího syna, vím, že s Boží pomocí a pod vedením Jeho Slovem se mé naděje o něm mohou naplnit.

J.D.B.

Pán Ježíš je přítel dětí a svým slovem učí nás.

Chvalozpěv náš k nebi letí, do té říše věčných krás.

Jemu patří naše díky, On svým slovem vede nás.

Je jednodušší vychovat chlapce, než napravit muže.

Neděle, 6. duben

Př 12,17-22

PANE, DEJ, AŽ JSEM POCTIVÝ

„Zrádné rty jsou Hospodinu ohavností, kdežto zalíbení má v těch, kdo prosazují pravdu.“ *(Př 12,22)*

První australský generální guvernér se jmenoval Lord Hopetoun. Jednou z věcí, kterých si nejvíce vážil, byla 300 let stará účetní kniha, kterou zdědil od Johna Hopea, jednoho ze svých předků. Hope měl podnik v Edinburghu, kde tuto účetní knihu používal. Když ji Lord Hopetoun dostal, všiml si, že na první stránce byla napsána tato modlitba: „Pane, ať jsme já i tato kniha čestní!“ John Hope věděl, že k tomu, aby zůstal čestným, potřebuje Boží pomoc.

Čestnost je pro křesťana nesmírně důležitá vlastnost. Zamlžujeme-li pravdu, zastíráme-li fakta, manipulujeme-li s čísly či nedáváme svému zaměstnavateli za celodenní mzdu celodenní práci – to vše je nečestné a Bohu se to nelíbí. Měli bychom se snažit žít před Bohem i před lidmi bezúhonně, svědčit tak o novém životě v Kristu a ve všem, co děláme, se líbit Pánu.

Jeden můj známý mi řekl o jednom našem společném věřícím příteli, že má pevné zásady a je přímý a poctivý. Chtěl říct, že náš přítel je upřímný, pravdivý a hodnověrný – čestný, nejen pokud jde o jeho motivy, ale i ve skutcích. Ať je tomu tak s námi se všemi!

Modleme se také modlitbou Johna Hopea: „Pane, dej, ať jsem čestný!“

P.R.V.

Kdo v Tvém stánku, Bože, bude dlít?

Kdo na vrchu se svatém bude skuít?

Kdo zastává se pravdy,

snáší křivdy, nezná zrady,

ve svém slově stojí navždy – smí tam dlít.

Čestnost je první kapitolou knihy moudrosti.

Thomas Jefferson

Pondělí, 7. duben

Ef 1,11-23

DUCHOVNÍ VNÍMAVOST

*„Hospodine, dej mi rozum podle své ho slova.“
(Ž 119,169)*

Mám rád koncerty, ale ne tolik, jako někteří moji známí. To jsem si uvědomil, když jsem jednoho dne navštívil muže, který se jmenuje Ernie. Ernie miluje vážnou hudbu.

Když jsme poslouchali jednu symfonii, upozorňoval mě na to, co přijde. „Teď dobře poslouchej,“ řekl, „teď uslyšíš krásné sólo na hoboj.“ Líbilo se mi, ale když jsem se podíval na Ernieho, viděl jsem, že on je hudbou uchvácen mnohem víc než já. Dříve hrával v orchestru a láska k hudbě se u něj daleko více rozvinula. Nyní chtěl, abych i já měl z hudby stejný požitek jako on.

Apoštol Pavel si vážil duchovních pravd, podobně jako si Ernie vážil hudby. I on chtěl, aby jeho čtenáři vnímali duchovní pravdy stejně citlivě. Když přemýšlel o zázraku spasení, nesmírně ho to nadchlo: ten zázrak, že ho Bůh povolal k věčnému životu, zázrak tohoto slavného dědictví, do kterého vstoupil, zázrak Boží moci, která ho spasila a která mu byla dána (Ef 1,18-21).

Víme-li o těchto pravdách, zbohacuje to naše životy, dává nám to radost a prohlubuje se naše láska k Bohu.

Pane, necht' žijeme pro bohatství, které máme v Kristu. Prosim, dej, ať jsme duchovně vnímaví.

H.V.L.

*O tom mé srdce vděčně pje,
o tom chci svědčit každému:
všecko, co jsem, jen milost že je,
již's udělal mně hříšnému.*

Člověku, který smýšlí duchovně, ukazuje vše na Boha.

Úterý, 8. duben

1 Pt 3,8-12

MOC POŽEHNÁNÍ

*„...žehnejte těm, kdo vás proklínají, dobře číňte těm, kdo vás nenávidí, a modlete se za ty, kteří vás urážejí a pronásledují.“
(Mt 5,44)*

Když se Sheila a Mark nastěhovali do nového domu, dělala si Sheila starosti, jak budou vycházet se sousedy. Přijmou sousedé jejich děti? A co pes? Brzy dostala na tyto otázky odpověď. Krátce poté přistál totiž v sousedově zahradě kopací míč. Když syn přeskočil plot, aby si pro něj zašel, starý pán ho honil po zahradě, nadával mu, a ať prý se to už neopakuje.

O pár dní později šla Sheila uklidnit psa, který štěkal. Soused už na ni čekal. Řekl jí, že jestli ten pes nebude zticha, zavolá policii. A znovu nadával. Sheily se zmocňoval vztek. Zrudly jí tváře a na mysl jí přišla ostrá slova – ale neřekla nic. Místo toho prosila Pána, aby jí pomohl.

Když tentýž den později pekla borůvkové koláče, udělala plech navíc. Pak poprosila Boha o odvahu a odnesla plech sousedovi. „Ty jsem udělala pro vás,“ řekla mu.

Muž něco zamumlal, ale koláče si vzal. I následující týdný k němu byla Sheila laskavá. Jeho postoj se postupně měnil a pak jednoho dne mu mohla říci o Kristu.

Sheila byla svědkem o moci žehnání. I vy můžete prožít totéž. Proste Boha, aby vám pomohl být dnes někomu požehnaním.

D.C.E

*Tam nesme zvěsti míru, lásky,
kde vládne hřích, zlost, bolest, žal,
a všichni smělé dosvědčujeme,
co Bůh nám v Kristu daroval.*

Hněv můžete zabít laskavostí.

NOČNÍ PRÁCE

„Nadarmo časně ustáváte, dlouho vy-
sedáváte...“
(Ž 127,2)

Kolik energie věnujeme obavám! Kdo z nás v noci nebděl, když se snažil vyřešit nějaký problém, zatímco Bůh nám chtěl pomoci usnout?

Můj tchán mi říkal, že se někdy velice strachoval o svého syna Davida, který byl námořním pilotem helikoptéry ve Vietnamu. Létal na mise, při kterých evakuoval zraněné vojáky z bojiště.

Jedné noci, kdy se normální nepokoj změnil v strach, mu Boží Duch dal pokoj právě skrze Žalm 127, verš 2. Můj tchán si uvědomil, že se zbytečně pozdě v noci strachuje, namísto toho, aby nechal Boha, ať On jeho syna chrání.

Šalomoun řekl, že všechna těžká práce je k ničemu, není-li v ní Bůh (Ž 127,1-2). Větu ve 2. verši „Bůh dopřává svému milovanému spánek“ lze také přeložit: „Bůh dopřává svému milovanému ve spánku.“ Podle mne má tento verš dva možné významy: za prvé, Bůh nám dává samotný spánek, aby obnovil naše síly, a za druhé, stará se o naše problémy a potřeby, zatímco my spíme.

Jestli ses dnes ráno vzbudil občerstven, děkuj Bohu. A když dnes večer položíš hlavu na polštář, pamatuj na to, že spolu s odpočinkem, který potřebuješ, se Bůh také plně stará o tvé problémy. Vždy je bude mít pod kontrolou, protože On pracuje i v noci.

D.J.D.

Premýšlej o Žalmu 127,1-2

Jak se můžeme v noci dobře vyspat?

Jakým výrazem označuje Bůh svůj lid?

Co to pro tebe znamená?

Neber si s sebou do postele zítřek.

DÍVEJTE SE VZHŮRU!

„Byl jsem pokořen a bylo mi to k dobru, naučil jsem se tvým nařízením.“

(Ž 119,71)

Krátce předtím, než skotský misionář John G. Paton zemřel, mu jeden přítel řekl: „Je mi líto, že tady takhle ležíš na lopatkách.“ Paton se jej s úsměvem zeptal: „Víš, proč nás Bůh položí na lopatky? Abychom se mohli dívat vzhůru.“

Jiný křesťan, který se díval na utrpení z té správné perspektivy, byl Eugene Clark, autor mnoha písní. Clark trpěl vážnou revmatickou artrózou a zeleným zákalem. Posledních deset let svého života strávil upoután k lůžko. A přesto dál psal písně a články k Boží slávě. Svou službou obohacoval životy tisíců lidí. Ačkoliv na tom byl fyzicky špatně, naučil se dívat vzhůru.

Slunečná obloha, bezstarostné dny a klidné noci nejsou vždy tím nejlepším prostředím, abychom si vypěstovali duchovní vytrvalost. Často je to právě ve chvílích utrpení, kdy se přibližujeme našemu milujícímu nebeskému Otci.

Možná také nyní procházíš nějakým utrpením. Nezpochybňuj Boží prozřetelnost, ale děkuj Bohu za Jeho milost, opři se o Jeho pevnou paži a dívej se na Jeho láskyplnou tvář. I ty se můžeš mnoho naučit od pisatele 119. Žalmu, od Johna Patona a od Eugena Clarka: Když jsme dole, učíme se dívat nahoru.

P.R.V.

*Nenaříkej, nelkej v strasti,
potěšení v Pánu měj;*

*Hořkosti On mění v slasti,
jen mu celé srdce dej.*

*Života až tvého zazní hodina už poslední,
nelekej se! V smrti strážni vírou k nebi pohlédni.*

Když se podíváš ven, je možná noc. Ale když se podíváš nahoru, je vždy světlo.

Pátek, 11. duben

Ga 5, 16-26

„TO NEMOHU.“

*„Touhy lidské přirozenosti směřují proti Duchu Božímu, a Boží Duch proti nim, ...“
(Ga 5, 17)*

V jednom článku, který jsem napsal, jsem se zmínil o mladé ženě, jež se mne zeptala, jak se křesťané baví. Když článek vyšel, dostal jsem dopis, ve kterém se mě jeden člověk ptal, jak má lidem odpovědět, když se ho ptají, proč se určitých věcí straní, aniž by to vyznělo, že je „svatější“ než oni.

To je dobrá otázka. Je to pravda, řekneme-li, že se určitých věcí straníme proto, že to Bible zakazuje, a že se chceme líbit Bohu. Ale někteří lidé to mohou považovat za jakési pokrytectví.

Můžeme však také říci: „Kdybych to udělal, mé svědomí by mě velice trápilo.“ To je také pravda a může to vést k rozhovoru. Pak máte otevřené dveře k tomu, abyste lidem vysvětlili, že jste křesťané a že díky Duchu svatému, který žije ve vás, je vaše svědomí citlivé, a tak vysílá určitý varovný signál, aby vás ochránilo před něčím, co by vám ublížilo. Můžete vysvětlit, že taková věc odporuje verši z Ga 5, 17 a že když jednáte proti svěmu svědomí, cítíte se pak hrozně.

Vaši přátelé, kterým na vás opravdu záleží, nebudou chtít, abyste dělali něco, z čeho se budete pak cítit strašně a co je proti vašemu přesvědčení. Pochopí to, když na jejich pozvání odpovíte: „To nemohu.“

J.D.B.

*Svět je zlý a plný vin,
každý z nás je smrti syn;
v Kristu chceš nám život dát,
k němu budu lidi zvát.*

Křesťan by se neměl stydět za evangelium, ani mu dělat ostudu.

Sobota, 12. duben

1 Te 1, 1-10

NOVÝ BŮH

*„... a jak jste se obrátili od model k Bohu, abyste sloužili Bohu živému a skutečnému.“
(1 Te 1, 9)*

Tim Burke je věrný křesťan, oddaný manžel a dobrý otec. Ale nebyvalo tomu tak vždy. Kdo je vlastně Tim Burke? Je podpůrným nahazovačem hvězdného týmu Montreal Expos. On sám o svém dřívějším životě říká: „Celý můj život byl baseball. Když jsem se stal profesionálním hráčem, baseball už pro mě nebyl jen hrou. Byl to můj bůh.“

Kdyby Tim nehrál dle očekávání, jeho tým by ho asi poslal domů. Tlak, aby podával dobré výkony, rostl. Aby se vyrovnal s rostoucím stresem, dal se na alkohol. Brzy ztratil schopnost dobře nahazovat. Pak začal mít problémy v manželství. Když bylo nejhůře, Tim a jeho manželka Christine byli pozváni na skupinku biblického studia. Tim si poprvé uvědomil, že křesťanství neznamená jen, že se snažíme být dobří, ale že je to vztah ke Kristu.

Po týdnech zápasů poprosil Tim Ježíše, aby mu odpustil, a odevzdal svůj život Kristu. A pak se změnilo tři věci: Tim začal svou ženu vidět milujícíma očima, přestal toužit po alkoholu a baseball pro něj přestal být bohem. Jeho život dostal hodnotu.

Uctíval jsi místo Krista něco jiného? Možná to nebyl profesionální sport, ale možná tvá práce, tvůj domov či bohatství. Počkat ano, pak potřebuješ nového Boha. Obrát se k Ježíši. On je ten pravý Bůh.

D.C.E.

*Nad celý svět mi dražší je
Pán Ježíš Kristus sám;
On síla má, den ode dne
v něm všechno blaho mám.*

Ze života máte nejvíc tehdy, když jej odevzdáte Kristu.

Neděle, 13. duben

Mt 21, 1-11

KVĚTNÁ NEDELE **MUŽ KONTRASTŮ**

„Požehnaný, který přichází ve jménu Hospodinové!“
(Mt 21, 9)

Člověk by očekával, že v tu první palmovou neděli Král Ježíš vjede do Jeruzaléma na ušlechtilém koni. On si ale místo něj vybral obyčejného osla. Předtím, než mohl přijít vládnout jako Král, musel přijít umřít jako Spasitel. Pán Ježíš byl po celý svůj život zde na Zemi mužem zarážejících kontrastů, které odrážely jeho opravdové lidství a zároveň plně Božství.

Jeden člověk o Pánu Ježíši napsal: „Ten, který byl Chlebem života, začal svoji službu tím, že hladověl. Ten, který byl Vodou života, skončil svůj život žízní. Kristus hladověl jako člověk, a přesto jako Bůh nasýtil lidi. Zaplatil daně, a přesto je sám Králem. Nazval jej dáblem, ale byl to On, kdo vyháněl demony. Modlil se, a přesto je tím, kdo modlitby vyslýchá. Plakal, a je tím, kdo otírá naše slzy. Byl prodán za třicet stříbrných, a přesto je to On, kdo vykupuje hříšníky. Byl veden jako beránek na porážku, a přesto On sám je ten Dobrý Pastýř. Položil svůj život a tím, že zemřel, porazil smrt.“

Takové kontrasty můžeme očekávat v životě toho, kdo byl plně Bohem a zároveň plně člověkem. Pán Ježíš, svrchovaný Pán vesmíru, se stal člověkem, aby nám získal vykoupení. Jednoho dne se ale vrátí jako Král králů.

Ježíš Kristus – Bůh-člověk – si zaslouží naši chválu.

R.W.D.

*Ježíši krásný, panovníče jasný,
Boží i lidský Synu!
Tebe milovat a oslavovat
žádám v každou hodinu.*

Ponižený tesař z Nazaretu byl také mocným architektem vesmíru.

Pondělí, 14. duben

Žd 10, 5-10

BOŽÍ OBĚŤ

„Nebo Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna.“
(J 3, 16)

Oběť znamená vzdát se něčeho velmi drahého pro něco nebo někoho jiného.

V jednom časopise vyšel příběh o starém japonském farmáři, který právě sklídl z rýžového pole bohatou úrodu. Jeho statek stál na vyvýšené planině, ze které viděl na celou vesnici a na mořský břeh. V tu chvíli otřáslo zemí lehké zemětřesení, ale vesničané na to byli zvyklí, a tak tomu nevěnovali pozornost.

Farmář se podíval na moře a všiml si, že voda na horizontu je hrozivě temná. Ihned věděl, co to znamená – přijde slapová vlna. „Rychle, přines mi pochodeň,“ zavolal na svého vnuka. Pak utíkal ke stohům rýže a zapálil je.

Když zvon v nedalekém chrámě začal bít na poplach, lidé rychle běželi do prudkého svahu, aby sousedovi pomohli zachránit úrodu. Farmář na ně čekal na okraji planiny a volal: „Ohlédněte se!“ Uviděli obrovské množství vzduté vody, která se na ně řítí. Když vlna narazila na břeh, smetla celou vesničku. Ale protože farmář ochotně obětoval svou úrodu, zachránilo se více než 400 lidí.

Bůh Otec nám také dal něco, co mu bylo velmi drahé – svého jediného Syna. Díky tomu přijaly miliony lidí spasení skrze víru v Krista. Měli bychom být Ježíši – Boží oběti – nesmírně vděční.

D.C.E.

*Nemohl nikdo vykoupit bratra,
za hříchy tekla Tvoje krev svatá.
Beránku, nesl jsi i moje viny,
ty jsi umíral, ty sám nevinný.*

Spasení je zdarma, ale někdo za něj zaplatil nesmírnou cenu.

Úterý, 15. duben

Mt 21, 1-11

KRÁLOVSKÁ NABÍDKA

„Zástupy, které šly před ním i za ním, volaly: Hosanna Synu Davidovu!“

(Mt 21, 9)

Zajímalo by mě, kolik z těch, kteří v Květnou neděli nadšeně křičeli „Hosanna“, křičelo o pár dní později „Ukřizuj! Ukřizuj!“ Někteří možná byli velmi zklamaní, možná rozložením, že Kristus nevyužil svou zázračnou moc k tomu, aby založil pozemské království. Cožpak neměl skvělou příležitost získat podporu lidu, když slavnostně vstoupil do Jeruzaléma, a stát se Králem?

Mnozí lidé si však neuvědomovali, že než Ježíš prosadí otevřeně svou svrchovanost, musí nejdříve vládnout v jejich srdcích. Největší potřebou Židů nebylo osvobození od vlády císaře, ale zbavení řetězů pýchy, pokrytectví a vzpoury proti Bohu. Oni chtěli viditelné království, které bylo prorokováno ve Starém zákoně, se všemi jeho materiálními výhodami. Ale Mesiáš musel nejdříve zemřít za hříchy lidstva a vstát z mrtvých, což bylo základem jeho duchovní vlády.

Dnes je tomu stejně. Kristus nenabízí osvobození od těžkostí života, lék na každou nemoc nebo finanční úspěch – ačkoli to mnozí káží. To, co Král nabídl tehdy, nabízí i dnes – sám sebe jako oběť za naše hříchy, a vyzývá nás, abychom Mu sloužili. Přijme-li Jeho nabídku, nezklameme se v Něm.

D.J.D.

*Zklamou naše naděje, přítel oklame,
avšak jeden Přítel je, který nezklame.
Byl i mraky, černota, visely nad hlavou,
Ježíš pomoc připraví rukou všemocnou.*

Dáme-li Krista na první místo, dosáhneme trvalého uspokojení.

Středa, 16. duben

Gn 2, 8-17

JEDNO JE JISTÉ

„A jako každý člověk jen jednou umírá, a potom bude soud, ...“ (Žd 9,27)

Jeden muž chatrného zdraví se rozhodl, že se přestěhuje do teplejšího podnebí. Chtěl si být jist, že si vybere oblast, která bude nejlépe vyhovovat jeho potřebám, a tak navštívil několik různých míst. Když byl v Arizoně, zeptal se tamějších obyvatel: „Jaká je zde průměrná teplota? A co vlhkost? Kolik dní zde svítí slunce?“ Když položil otázku „Jaké je zde procento úmrtnosti?“, odpověděli mu: „Stejně jako tam, odkud pocházíš, příteli – jedna smrt na každé narození!“

I přes lékařský pokrok v otázce prodloužení života a zlepšení jeho kvality se procento úmrtnosti nemění. Důvodem je to, že „všichni zhřešili“ (Ř 3,23) a že „odplatou hříchu je smrt“ (Ř 6,23). Každému je uloženo jen jednou zemřít!

Proto je nezbytné, abychom žili se správnou perspektivou – po životě následuje smrt a po smrti soud (Žd 9,27). Ti, kteří důvěřovali Kristu a hledali u Něj spásu, vyjdou z hrobů „ke vzkříšení k životu“, zatímco ti, kteří Jej odmítli, „budou vzkříšeni k soudu“ (J 5,29). Pro nevěřící je smrt pečeti jejich konce. Pro věřící je však vstupem do slávy!

Moudrý je ten, kdo se smíří s jistotou smrti. A ještě moudřejší ten, kdo se na ni připraví (Jan 3,16; Ř 10,13).

*Já věřím v svého Mistra moc
a smrt mne neleká;
a vím, že svítí v bouře noc
mi přístav zdaleka.*

Smrt je poslední kapitolou času, ale první kapitolou věčnosti.

Čtvrtek, 17. duben

Mt 26,36-42

**ZELENÝ ČTVRTEK
BOLESTNÁ VOLBA OTCOVA**

„Otče můj, je-li možné, ať mne mine tento kalich!“ (Mt 26,39)

Na nejvyšším pahorku ve španělském Toledo se hrdě vypíná Alcazar, pevnost ze 16. století. Za občanské války ve 30. letech 20. století se Alcazar stal bojištěm, když se tzv. loajalisté snažili vypudit nacionalisty, kteří pevnost drželi.

Během jedné dramatické situace dostal vůdce nacionalistů v pevnosti telefonickou výzvu od svého syna, který byl zajat nepřáteli a dostal ultimátum: jestli jim otec nevydá Alcazar, bude syn zabit. Otec zvažoval tuto výzvu a po dlouhé chvíli řekl s těžkým srdcem synovi: „Tak tedy zemři jako muž.“

Bylo to tvrdé? Snad. Tragické? Jistě. Ale podle názoru tohoto velitele stálo za to obětovat život jednoho člověka – i jeho vlastního syna – za záchranu jiných a ve prospěch věci, za kterou bojovali.

V noci před svou smrtí prosil Syn Boží svého nebeského Otce, aby, je-li možné, byl ušetřen bolestného ukřižování. Ale mlčení Otcovo Mu zjevilo, že není jiné cesty. Syn musel zemřít, aby nepřítel byl poražen a aby byly zachovány životy všech, kdo jednou vejdu do Jeho království.

Poděkoval jsi již dnes Pánu Bohu za to, že způsobil, aby pro tebe byla přinesena tato oběť?

Bolest nebeského Otce se stala naším věčným zbohacením.

Pátek, 18. duben

Mt 27,27-50

**VELKÝ PÁTEK
DOBRÁ ZPRÁVA
VELKÉHO PÁTKU**

„Krev Krista Ježíše, Syna Božího, očisťuje nás od všelikého hříchu.“ (J 1,7)

V Chicagu se konala velká konference za účasti zástupců téměř všech světových náboženství. Při jednom zasedání oslovil delegát Dr. Joseph Cook, křesťan: „Chtěl bych vám představit ženu, která velmi trpí. Na jejích rukou lpí krev a nic, o co se dosud snažila, ji neodstraní. Je to krev zavražděné oběti a ta žena je na pokraji zoufalství. Je ve vašem náboženství něco, co smaže její hřích a dá jí pokoj?“

Dr. Cook se odmlčel. Nikdo neodpovídal. A tu on obrátil oči k nebi a zvolal: „Jene! Můžeš říci této ženě, jak se zbavit toho strašného hříchu?“ – Po několika okamžicích zvolal: „Poslyšte! Jan mluví: Krev Krista Ježíše, Syna Božího, očisťuje nás od všelikého hříchu.“

Ze všech „evangelií“, hlásaných světovými náboženstvími jen evangelium Kristovo zvěstuje Boží odpuštění. V epištole Židům 9,22 čteme, že „bez vylití krve není odpuštění“. Petr v dopise věřícím, kterým bylo odpuštěno, prohlásil: „Nebyli jste vykoupeni pomijitelnými věcmi, ... nýbrž převzácnou krví Kristovou, ... jakožto Beránka nevinného a neposkvrněného.“ (1 Pt 1,18-19)

Ježíš Kristus prolil svou krev, aby smazal naši vinu: to je dobrá zpráva Velkého pátku!

*Ach, krev že svoji proléval,
že Král a Pán můj mřel,
že svatý On svůj život dal,
bych já v něm život měl?
Že pro hřích, jež jsem spáchal já,
On stěnal v bolesti?
Ó, soustrasti ty nestihlá, ó lásko, milosti!*

Jediný platný „pas“, pro vstup do nebe je zapečetěn krví Kristovou.

**BÍLÁ SOBOTA
ŘEČ LÁSKY**

„Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul ...“ (J 3,16)

Řeči lásky může rozumět nejdivočeji kmenový válečník na Nové Guinei stejně jako nejotrlejší finanční podnikatel v New Yorku. I když bývá nepochopena a odmítána, je láska uznávána lidmi každé národnosti a každé kultury.

Manželé Woodovi poskytují křesťanské pohostinství studentům různých národností na Doanově koleji v Nebrasce. Každý z nich pak po ukončení studia dostane od Woodových bibli v angličtině i ve své mateřštině. Biblické poselství o Boží lásce v Kristu spolu s laskavou péčí a přátelstvím Woodových mluvívá jasně k jejich duším.

Jeden čínský student jim napsal: „Byl jsem jako člověk bez duše. Nenáviděl jsem svět a v nic jsem nevěřil. Cítil jsem se velmi osamocen. Ale teď jsem dal své schopnosti, své city a svou vůli Kristu a jsem nadšen! Přeji si, aby mnoho mladých lidí v Číně četlo Bibli, protože potřebují Boží lásku. Doufám, že jednoho dne budu moci seznámit s Bibli své přátele i jiné mladé lidi – včetně těch, které jsem dříve nenáviděl.“

Bůh přišel v osobě Ježíše Krista, který zemřel na kříži pro naše hříchy a vstal z mrtvých: to je řeč, které může každý rozumět. A náš úkol je naučit se této řeči a učit jí své bližní.

*Láska Boží nejužlejší,
Synu z nebe přišlý k nám,
přibyték v nás zvol si skromný
a tam kraluj věčně sám!
Ty jsi, Jezu, slitovník náš,
přenesmírná láska jsi,
z milosti své nekonečné posilň
duše toužící!*

Řeč lásky nepotřebuje tlumočníka.**BOŽÍ HOD VELIKONOČNÍ
„POJĎTE SE PODÍVAT ...
JDĚTE RYCHLE POVĚDĚT!“**

Není to náhodou, že každá zpráva evangelii o vzkříšení Pána Ježíše Krista mluví o běhu. Dvě ženy opustily hrob a „s bázní a radostí velikou běžely, aby zvěstovaly učedníkům“ (v.8). Ženy, které nakoupily vonné masti „všly a utíkaly od hrobu“ (Mk 16,1-8). Petr a Jan „vstali a běželi“ (J 20,3-4). Kristovo vítězství nad hrobem je úžasná zpráva – událost, která musí být sdělována lidem!

Erwin S. Johnson řekl: „Jeden z největších misijních textů v celé Bibli je obsažen ve slovech anděla za onoho prvního rána po vzkříšení. Čtyři slova shrnují program a plán Páně, jak nést lidem evangelium: pojďte – pohledte – jděte – povězte! Zamyslete se nad nimi. Kde by se našlo dokonalejší vyjádření! Jak by to mohlo být jednodušeji řečeno? Zde je poselství evangelia i celý misijní text.“

Když jsme přišli skutečně ke Kristu pro spasení a spatřili pravdu evangelia, musíme jít do celého světa a povědět to ostatním. Náš zmrtvýchvstalý Pán buduje svou církev a brzy přijde znovu.

Tato pravda by nás měla vést k tomu, abychom chtěli běžet a vyprávět evangelium jiným lidem! Jestliže nás vzkříšení Páně nevzrušuje a nevede ke svědectví, pak jsme asi ještě nedocenili jeho skutečnost a význam.

*„Kristus Pán vstal z hrobu dnes,
všude radost, jásoť, ples!
K Jeho slávě celý svět, země, nebe,
musí pět: Aleluja!“*

Zmrtvýchvstalý Kristus je důvodem pro naše svědectví.

**VELIKONOČNÍ PONDĚLÍ
NENECHTE JEJ NA KŘÍŽI**

„A jestliže Kristus nebyl vzkříšen, pak je naše zvěst klamná, a klamná je i vaše víra.“
(1 K 15,14)

Když si učedníci uvědomili tu strašnou pravdu, že Kristus je mrtev, jejich naděje se zhroutila. Věřili sice, že jejich Přítele, který dělal zázraky, seslal Bůh, aby zde ustanovil království. Ale teď leželo jeho tělo v Josefově hrobě a jejich sny zemřely spolu s Kristem.

Bůh však učinil zázrak a Pán Ježíš vstal v oslaveném těle z hrobu. Jejich naděje ožila, když si jeho následovníci uvědomili, že jejich mrtvý vůdce se stal vzkříšeným Pánem. Byl naživu!

Je to smutné, ale mnozí lidé si dnes neuvědomují, že Kristus doslovně vstal z hrobu. Když jsme bydleli v Manile, viděli jsme na Velký pátek zvláštní představení. Sledovali jsme, jak jednoho muže, který představoval Ježíše, přivázali ke kříži mezi dva jiné. V průběhu dramatu tento muž „zemřel“. Když k tomu došlo, zástupy přihlížejících se jednoduše rozešly. O Kristově vzkříšení nebyla ani zmínka. Velikonoční neděle byla ponurá. Pro mnohé Filipínce znamenala Kristova smrt konec příběhu. Věděli o mrtvém Kristu, neznali však vzkříšeného Spasitele.

Bez Kristova vzkříšení je evangelium neúplné. Uvědomte si, jak velký vliv má tato obrovská událost na váš život a na vaši věčnost – přečtěte si 1 K 15,12-28. A pak napište tři věci, které ve vašem srdci vzbuzují naději. Nenechte Krista na kříži.

J.D.B

- VZKŘÍŠENÍ: 1.
2.
3.

Oběť ukřižování se stala vítězem při vzkříšení.

RIZIKO

„Co prospěje člověku, získá-li celý svět, ale ztratí svůj život?“
(Mk 8,36)

Mnoho lidí zahyne při nehodách proto, že riskovali. K tomuto závěru došla jedna kanadská organizace, která se snaží snížit počet automobilových a železničních nehod. Národní ředitel „Operace Záchrana života“ Roger Cyr připisuje největší vinu za osudná neštěstí řidičům, kteří riskují. „Studie ukazují, že když lidé uslyší houkat vlak, napadne je, že by měli zrychlit,“ říká Cyr.

Asi 43 % nehod se stane na železničních přejezdech vybavených světelnou či zvukovou signalizací a závorami. Cyr také uvedl, že mnoho řidičů neohroženě závory objíždí nebo podjíždí. Riskují. Myslí si, že jsou rychlejší než vlak a že ke srážce nedojde – a to má tragické následky!

Daleko rizikovější chování však kolem sebe vidáme denně. Tisíce lidí ignorují biblické varování, že je „lidem uloženo jednou zemřít a potom bude soud“ (Žd 9,27). Život je jako nebezpečný přejezd. Využít šance a ignorovat světlo Božího slova a odmítnout Jeho spásu znamená riskovat svou duši.

Ježíš řekl: „Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“ (J 14,6) Neriskujte svou duši. Svěřte ji Kristu. Pak můžete bezpečně „přejet“ do věčnosti.

P.R.V.

*Pojď, kdokoli jsi, hle, blízko Pán,
On za nás všechny byl v obětí dán.
Nás všechny volá, zve ze všech stran:
Ó, slyš a věř a pojď.*

Kristův kříž je jedinou bezpečnou cestou do věčnosti.

JAK SI TO ZAPAMATOVAT?

„Tvou řeč uchovávám v srdci, nechci proti tobě hřešit.“
(Ž 119,11)

Jednoho dne přišel mladý křesťan do misijní stanice v Koreji navštívit muže, který ho vyučováním přivedl k obrácení k Pánu Ježíši. Po obvyklých pozdravech se ho misionář zeptal, proč za ním přichází. „Naučil jsem se některé verše z Bible,“ odpověděl, „a chtěl bych vám je přednést.“ Ušel stovky mil, jen aby mohl říci nazpaměť několik veršů z Písma tomu, kdo mu posloužil k víře.

Misionář naslouchal, jak přednáší bez chyby celé kázání na hoře. Pochválil mladíka za jeho pozoruhodnou paměť a pak ho napomenul: nesmí jen „odříkat“ Písmo, nýbrž praktikovat je. Se zardělou tváří mládenec odpověděl: „Tím jsem se to právě naučil! Snažil jsem se je zapamatovat, ale nešlo to. Tak jsem přišel na tenhle plán: napřed se naučit verš a pak to, co říká, uplatnit na sousedu, který není křesťan. Zjistil jsem, že takhle si jej mohu zapamatovat.“

Vida – je tohle to tajemství, jak si zapamatovat Slovo Boží? Někteří z nás se ohánějí pravdou, kterou nepřevádějí do životní praxe, a to je velmi nebezpečné pro každého křesťana! Apoštol Jakub dává tento jasný příkaz: „Budte činiteli slova, ne posluchači toliko...“ (Jk 1,22)

Vyzkoušejte metodu onoho korejského křesťana, když se učíte Písmu zpaměti, a já jsem si jist, že vám pak v paměti utkví.

*Učíme se pozeňnanému Slovu Božímu,
abychom si je pevně uštíplili do srdce;
a když podle tohoto Slova budeme jednat,
pak nás jeho pravda neopustí.*

Chcete-li si osvojit Písmo, dovolte, aby si Písmo osvojilo vás.

BOLEST LÁSKY

„Věrně jsou míněny šlehy od milujícího, ...“
(Př 27,6)

Co byste řekli o lékaři, který by zamířel pacientům důležité informace, protože jim nerad říká zlé zprávy? Představte si, že chodíte k takovému lékaři. Vyšetření je rutinní záležitostí. Ale pak lékař řekne, že by chtěl udělat ještě nějaká další vyšetření. V laboratoři zjistí, že jste vážně nemocní, ale je možné vás vyléčit, pokud se ihned s léčením začne. A teď si představte: lékař drží v ruce výsledky z laboratoře, chápe, v jak vážném stavu jste, a přesto vás ujistí, že jste v pořádku.

O několik měsíců později sedíte v ordinaci jiného lékaře. Tentokrát se dozvíte šokující zprávu, že vám zbývá posledních šest měsíců života a že, kdybyste se byl léčil dříve, mohl jste se uzdravit.

Ačkoli neradi slyšíme od lékaře zlé zprávy, jistě bychom si ho nevážili, kdyby nám zamlčoval pravdu, která nám mohla zachránit život. Musíme si uvědomit, že stejně tak my nemůžeme zamlčovat pravdu lidem, kteří se potřebují smířit s Bohem. Pavel plakal, když musel Korintským sdělit tvrdou pravdu, ale udělal to, protože je miloval.

Otče, odpusť nám, když se druhým lidem nepostavíme, jdou-li špatnou cestou. Nechť tvá láska překoná nedostatek naší odvahy. Dej nám moudrost a citlivost, abychom, byť i bolestně, projevovali lásku tam, kde je jí třeba.

M.R.D. II

*Slyš tedy, vzdálen dosud kdo jsi,
cest zanech zlých a za Pánem jdi!
Pak o něm vděčně vypravuj všem,
aby též našli spasení v něm.*

Lepší jsou zjevná kárání než skrývaná láska.

Prísloví 27,5

Pátek, 25. duben

Př 4,10-19

DVA ODLIŠNÉ OBRAZY

„Stezka spravedlivých je jak jasné světlo, které svítí stále víc, až je tu den.“

(Př 4,18)

Když jsem se díval na obraz velkého učence Bertranda Russella z jeho posledních let života, padl na mě smutek. Ačkoli jeho tvář odrážela odvahu, byla zachmuřená a nedal se z ní vyčíst žádný náznak radosti či naděje. Russell se narodil v křesťanské rodině a byl rodiči veden k víře v Boha, ale on to všechno odmítl a stal se otevřeným ateistou. Jeho dcera Katherine Tait o něm řekla: „Někde v koutku jeho srdce, v hloubi jeho duše bylo prázdné místo, které kdysi naplňoval Bůh, ale otec nikdy nenašel nic jiného, čím by toto místo zaplnil.“

Obraz mého dědečka Vandera Lugta, který přibližuje jeho podobu z posledních let jeho života, je nápadným kontrastem. Odráží nádhernou vyrovnanost, která se rodí z hluboké víry v Boha, jež se mnoho let tříbila. Když dědečkovi táhlo na devadesát let, stále s námi žertoval a vtipkoval. A vzpomínám si, s jakým pokojem s námi hovořil, když v posteli umíral.

Dědečkův život odpovídal verši z Př 4, 18 – „Stezka spravedlivých je jak jasné světlo, které svítí stále víc, až je tu den.“ Tolik jsem vděčný Bohu, že z Jeho milosti jsem mohl uvěřit v Krista a mohu kráčet po téže cestě.

Po jaké cestě kráčíš ty? Na tvém rozhodnutí nesmírně záleží – nejen na tom, jak budeš ve stáří vypadat, ale také kde strávíš věčnost.

H.V.L.

*Ó, nechod světem sám a sám,
pojď s námi k nebes výšinám,
pojď s námi domů jen!
Pojď s námi tam, kde blaha říš,
kde na věky se potěšíš,
kde věčný svítá den.*

Ti, kteří žijí pro věčnost, mohou zemřít vyrovnaně.

Sobota, 26. duben

Mt 20,17-28

BEZEJMENNÍ SLUŽEBNÍCI

„... a kdo chce být mezi vámi první, buď vaším otrokem.“ (Mt 20,27)

Skutečně pokorný člověk chce dělat něco pro druhé lidi, aniž by na sebe nebo na své skutky upoutal pozornost.

Jean Frederic Oberlin, kazatel, který žil v 18. století v Německu, cestoval jednou v zimě pěšky, když tu ho zastihla prudká sněžná bouře. Brzy se ve vánici ztratil a měl strach, že někde zmrzne. V zoufalství se posadil a nevěděl, kudy dál. A zrovna v té chvíli projížděl kolem muž s vozem a zachránil ho. Odvezl ho do blízké vesnice a zajistil, aby se tam o něj lidé postarali.

Když tento muž chtěl jet dál, Oberlin ho požádal: „Řekněte mi své jméno, abych na vás mohl vzpomenout alespoň v modlitbě.“ Muž, který mezitím Oberlina poznal, mu odpověděl: „Vy jste kazatel. Řekněte mi: Jak se jmenoval milosrdný Samaritán?“ Oberlin řekl: „To nevím, v Písmu se to neuvádí.“ Jeho dobrodinec odpověděl: „Dokud mi neřeknete jeho jméno, dovolte mi, prosím, abych já vám zamlčel své.“

Příkladem je nám Ježíš. Nepřišel, aby ho lidé chválili a sloužili Mu, ale aby sám nesobecky sloužil druhým (Mt 20,28). Naše služba by měla být stejná.

Nezáleží na tom, znají-li druzí lidé naše jméno, alespoň potud ne, pokud jim laskavost, kterou jim projevíme, připomíná Ježíš.

P.R.V.

*Ty víš, Pane, co bych rád,
dokud živ jsem, zdráv a mlád:
rád bych celým srdcem svým
sloužil velkým cílům tvým.*

Když zapomeneme sami na sebe, děláme věci, které si budou druzí pamatovat.

Neděle, 27. duben

Jb 12,1-12

NEJVĚTŠÍ ŽIVOČICH NA ZEMI

„Ať ho chválí nebesa i země, moře se vším, co se v nich hemží.“ (Ž 69,35)

Které zvíře je delší než tři nákladní automobily, těžší než 110 automobilů Honda Civic a má srdce velké jako Volkswagen „Brouk“? Je to plejtvák obrovský. Kolik jidla sežere takové zvíře? Čtyři tuny drobných koryšů – tj. 3 miliony kalorií! Dokonce i mláďe plejtváka obrovského spořádá za 24 hodin 450 litrů mléka. Když se plejtvák vynoří, aby se nadechl, vdechne více vzduchu, než jakákoli jiná živá bytost. Také vystřikuje vodu do větší výšky, než kolik měří telefonní sloup.

Job říká, že v Boží ruce je život a dech všeho tvorstva a že zvířata, ptáci a ryby – ti všichni hovoří o Jeho moudrosti a moci (12,7-10). Pokud jde o plejtváka obrovského, je to jistě pravda. Jeho obrovské rozměry a síla si žádají obrovské množství potravy – tu stvořil a dává Bůh sám. Lidé žasnou nad jeho kardiovaskulárním systémem, dýchací soustavou či trávicím systémem. Všechny tyto systémy spolupracují na tom, aby mohl žít.

Vznikl snad plejtvák obrovský náhodou? Je snad hříčkou evoluce? Rozhodně ne! Byl to Mistr Návrhář, kdo umístil tohoto obrovského tvora do moře. A každý, kdo se zamyslí nad jeho záhadnou velikostí, si uvědomí, že právě ona nesmírně výmluvně hovoří o úžasné Boží moci.

D.C.E.

*Ó, velký Bože, Tvá když vidím díla,
stvořená mocným tvůrčím slovem Tvým,
nádherné hvězdy, které Tvoje síla
zdržuje, nese mžikem každičkým,
tu plesá Bože, Tobě vstříc můj duch:
Tys' slavný Bůh, Tys' slavný Bůh!*

Celé stvoření je prstem ukazujícím na Boha.

Pondělí, 28. duben

1 K 1,1-9

PŘÁTELSTVÍ S JEŽÍŠEM

„Věrný je Bůh, který vás povolal do společnosti se svým Synem, naším Pánem Ježíšem Kristem.“ (1 K 1,9)

John Gilmour, zbožný Brit, který velmi rád svědčil o Kristu, u sebe vždy nosil evangelia, aby je mohl při různých příležitostech rozdávat.

Jednoho dne šel malou vesnicí, když potkal starého Ira, který prodával poklice, kastroly a pánve. Gilmour ho pozdravil: „Dobrý den, jak vám jdou obchody?“ „Ále, nemůžu si stěžovat,“ odpověděl muž.

Gilmour pokračoval: „Je to skvělé být spasen!“ Starý muž se na něj upřeně podíval a řekl: „Znám něco lepšího.“ „Lepšího než spasení? Tak to by mě zajímalo.“ Muž se usmál a odpověděl: „Obecenství s Tím, který mě spasil, pane.“

Křesťanský život není jen v tom, že je nám odpuštěno a že půjdeme do nebe, až zemřeme. Kristus chce, abychom se každý den radovali z obecenství s Ním. Tak poznáváme jej a moc jeho vzkříšení i účast na jeho utrpení a bereme na sebe podobu jeho smrti (Fp 3,10).

V jedné staré písni se zpívá: „Přátelství s Ježíšem, Boží obecenství, jak požehnané, sladké společenství! Ježíš je přítel můj.“ Tento svatý důvěrný vztah získáváme, vyznáme-li své hříchy a uposlechneme Krista. Radujes se z obecenství s ním a nacházíš v něm uspokojení?

P.R.V.

*Mám zde přítele – Pána Ježíše –
a na rámě jeho spoléhám.
V něm své štěstí mám, pokoj nalézám,
když na rámě jeho spoléhám!*

Když lidské přátelství zklame, přátelství s Kristem trvá.

Úterý, 29. duben

Joz 6,1-5,20

BIBLE OBSTOJÍ!

„Izraelští věřili, a proto před nimi padly hradby Jericha, když je obcházeli po sedm dní.“ (Žd 11,30)

Nevěřící se dlouho vysmívali biblickému příběhu o pádu Jericha. Proto jsem byl potěšen, když jsem na přední straně novin uviděl tento titulek: NOVÁ STUDIE PODPORUJE BIBLICKOU VERZI O ZÁNIKU JERICHA. Článek začínal slovy: „Podle archeologické studie se hradby Jericha skutečně propadly tak, jak je to v Bibli popsáno.“ Archeolog Bryant G. Wood z torontské univerzity řekl: „Porovnáme-li archeologické důkazy z Jericha s biblickým vyprávěním o tom, jak Izrael porazil Jericho, nacházíme zajímavou shodu.“ Wood poznamenává, že v Bibli k této události došlo po jarní sklizni a podle Bible také Izraelci Jericho spálili – obě fakta potvrdily archeologické pozůstatky.

Archeologie znovu vydává svědectví o pravdivosti Písma. Nevěříme však Bibli jen proto, že ji autenticky dosvědčují lidská slova. Věříme jí, protože je to Boží Slovo. Jak nám říká 2 Tm 3,16 – „Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha.“ Proto mu můžeme plně důvěřovat.

Je to fakt – hradby Jericha se zřítily. Bible obstojí!

R.W.D.

*Sluice mým nohám a stezce mé
na všech mých cestách je Slovo Tvé;
vůdcem je, rádcem neomylným,
učí mne neklamným pravdám Tvým.*

Moudrému stačí slovo.

Středa, 30. duben

Ž 23

JEHO NEJVĚTŠÍ POŽEHNÁNÍ

*„Ale svůj lid (Bůh) vedl jako ovce, ...
vodil je bezpečně, ...“ (Ž 78,52-53)*

John Henry Jowett byl v mládí natolik odhodlán věnovat se kariéře právníka, že se ani neptal Pána, co On chce, aby udělal se svým životem. Jednoho dne potkal svého starého učitele z nedělní školy, který se ho zeptal, co se všemi těmi hřívnami bude dělat. Jowett odpověděl, že studuje práva. Jeho přítel, zklamán, odpověděl: „Modlil jsem se roky za to, aby ses stal kazatelem.“

Mladého studenta tato slova zarazila a začal vážně uvažovat o kazatelské službě. Později Jowett napsal: „Tehdy jsem začal hledat Boží vůli a s bázní jsem uposlechl Jeho volání. Nyní, po 35 letech v Jeho službách, mohu říci, že jsem své volby nikdy nelitoval.“

Místo plánování své budoucnosti hledejte Boží vedení. Jeho vůle stojí na Jeho nekonečné lásce a moudrosti, a proto si můžete být jisti, že největší radost a naplnění najdete, budete-li dělat to, co po vás Bůh chce.

Bůh nevolá každého k tomu, aby byl kazatelem či misionářem, ale když se Mu poddáte, povede vás na místo, které pro vás zvláště vybral. On vždy vede tam, kde vás bude moci nejlépe využít.

Když následujete Pána, život se stává krásným dobrodružstvím. On vždy povede vaše kroky cestou největšího požehnání.

H.G.B.

*Po všech cestách Pán mne vodí,
nač bych jinam hledět měl?
Nezměrná je milost jeho,
se mnou žitím celým šel.*

Bůh vás možná vede oklikou, ale vždy vás povede správně.

Čtvrtek, 1. květen

2 K 8,1-15

RADOST Z VELKORYSOSTI

„... z jejich nesmírné radosti a veliké chudoby vzešla jejich bohatá štědrost.“

(2 K 8,2)

Po skončení války v Koreji jeden muž ze západu cestoval zemí a všiml si starého muže a mladého chlapce, kteří namáhavě vlekli pluh půdou, aby si připravili malé políčko k setbě. Když je cizinec pozdravil, nedávali najevo žádnou sebelítost, ale jejich tváře zářily přátelskými úsměvy.

Cizinec, který byl křesťan, se dozvěděl jejich příběh. Muži byli také věřící. Jejich malý kostel byl zničen během války. Křesťané, kteří přežili, se dohodli, že si znovu vystavějí místo pro své bohoslužby a každý dá, co bude moci.

Tento starý muž a chlapec žili v takové bídě, že neměli žádné peníze, aby přispěli. V bojích ztratili svou rodinu a svůj domov a jediné, co jim zůstalo, byl jejich vůl. Po nálehavých modlitbách se rozhodli, že ho prodají a peníze dají na obnovení kostela. A nyní museli vláčet pluh sami. Cizinec k tomu doložil: „Pro tyto muže nebyl dar obětí, ale radost.“

Makedonské církve v Pavlových dobách byly chudé, ale dávaly ve stejném duchu. Pavel říká, že dali „i nad možnost.“ (v. 3) Jejich dávání nebylo obětí, ale radostí.

Tento druh dávání mě silně znepokojuje. Vás také?

H.G.B.

Vše, co máš, dej svému Pánu!

Méně přec nemožno dát.

*Lásce, jež hotova byla
pro tebe všeho se vzdát!*

Dáš-li ty, bude ti dáno.

Únavy nedbej, ni ztrát.

Služ Pánu Ježíši z lásky!

Nejlepší, co máš, dej rád!

H.G.B.

Oběť je pravou mírou velkorysosti.

Pátek, 2. květen

Ko 4, 1-5

ROZRUCH KVŮLI MALICHERNOSTEM

„Jedněte moudře ve styku s okolním světem a využijte čas vám svěřený.“

(Ko 4,5)

Jedna žena jela vlakem na krátký výlet do oblasti, která je známá svou krásnou scenérií. Ve vlaku se nějakou dobu snažila nacpat svá zavazadla do přihrádky nad sebou. Pak se jí zas nedařilo nastavit si podle svých představ roletu na okně. Nato se rozhodla, že si raději sedne do zadní části vagonu, a tak si přesedla na jiné sedadlo. Když se ujistila, že má v kabelce zpáteční lístek, uklidnila se a řekla si, že si konečně užije té nádherné krajiny, kterou právě projíždějí. A zrovna v té chvíli průvodčí ohlásil, že vlak právě vjíždí do stanice, kam tato žena cestovala. „To není možné!“ zvolala. „Kdybych věděla, že sem dojedeme za takovou chvíli, nepromarnila bych čas zbytečností.“ Tolik jí záleželo na osobním pohodlí a uspokojení, že zmeškala všechny krásné výhledy, které se po cestě naskytly.

Čas je cenný. Je třeba s ním zacházet moudře a neplýtvat jím. Kdosi napsal: „Kolo času letí a poslední stanice je již na dosah. Mnohé věci jsou jen malichernosti. Soustřed se ve svém životě na to hlavní. Žij tak, jak bys chtěl žít, až uslyšíš, že hlásí poslední stanici.“

Když cestujeme životem, staráme se o to, na čem opravdu záleží? A nebo se jen vzrušujeme kvůli malichernostem?

R.W.D.

Jeden život máme, ach, jak ten je krátký!

Ani jedna chvíle neurátí se zpátky.

*Přijde náš Pán, přijde, ty své vyhledá si,
jejich věrnost odmění blahem věčné spásy.*

To, co jsme zmeškali, jsme nežili, ale ztratili.

JDOU PO NAŠICH DĚTECH

„... nevyrovnají se jí (moudrosti) žádná tuvé skvosty.“
(Př 3, 15)

Madison Avenue jde po našich mladých lidech. Reklamní agentury stále více zaměřují své reklamy na děti ve věku 9–15 let. Tato věková skupina má totiž silný vliv na to, co kupují jejich rodiče, a protože mají sami stále větší kupní sílu, agentury utrácejí miliony dolarů, aby upoutaly jejich pozornost.

Lidé od reklamy vědí, že mladý spokojený spotřebitel by se mohl stát celoživotním zákazníkem, který dychtí po tom, kupovat si v budoucnu jejich výrobky. Stejně i my bychom měli vést naši mládež k tomu, aby „si kupovala podíl“ na dobrých věcech, které pro ně má Bůh připraveny pro celý jejich život .

Podle 3. kapitoly Príslovií leží před našimi dětmi, které se rozhodnou jít za Bohem, úžasné věci: dlouhý život a pokoj (v. 2), milost a uznání v očích Božích i lidských (v. 4), Boží vedení (v. 6), zdraví a síla (v. 8), hojnost (v. 10), štěstí (v. 13). Člověk, který důvěřuje Bohu, ctí Jej a bojí se Ho, nachází moudrost, která je nesrovnatelnou výhrou.

Svět utrácí miliony, aby přesvědčil naše děti, že nemohou být šťastné, nemají-li ty či ony boty. My jim můžeme nabídnout mnohem víc. Musíme jim ukázat, že štěstí naleznou tehdy, budou-li chodit s Bohem!

J.D.B.

*Hleďte jej pilně ve dnech mladosti,
On vás obdarí pak věčnou radostí.
Od něho se dejte poslušně vždy vést,
poznáte, jak věrný a jak dobrý jest.*

Více než to, co zanecháme svým dětem, by nás mělo zajímat, co zanecháme v nich.

PŘESTAŇTE POSUZOVAT

„Můj podíl je Hospodin,“ praví má duše, „proto na něj čekám.“ (Pl 3, 24)

Jedna matka mi napsala, že se modlíla denně za ochranu pro svého syna, ale přesto jednoho dne přišel o život při nehodě v práci. „Celé poslední čtyři roky,“ psala, „hledám odpověď na to, proč se to stalo.“

V jiném rodině vzal infarkt nenadále Raye od Sylviiina boku a zanechal ji, aby čelila osamělému životu. Když jsme ji, moje žena a já, navštívili po pohřbu doma, setkali jsme se se ženou, která byla sice hluboce zarmoucená, ale nežádala po Bohu vysvětlení.

V čem je rozdíl? Bylo špatné, že matka kladla otázky Bohu? Jistě ne. Sylvia určitě také nerozuměla Božím úmyslům v této tragédii. Ale ze své předchozí zkušenosti už věděla, že Bohu může úplně důvěřovat. Mohla Ho přestat posuzovat. „Nepotřebuji se ptát proč,“ řekla nám.

Jeremiáš vyjadřuje v dnešním oddílu z Písma stejný postoj. Všechno vypadalo, jako kdyby ho Bůh opustil. Přesto říká: „Můj podíl je Hospodin.“ Jeho víra nebyla nerozumným slepým skokem do tmy. Stály za ní rozumné důvody, založené na předchozí zkušenosti.

Nesoudíme-li Boha, když mlčí, vzdáváme Mu tím úctu, protože Ho odmítáme naríknout z nespravedlnosti. Ty, kdo mají takovou víru, posiluje Duch Svätý, a poznávají, jak mocný a dobrý Bůh skutečně je.

D.J.D.

*Ačkoli přicházejí zkoušky
a dotírají strachy,
ačkoli zkouškám málokdy rozumíme,
jedna pravda září jasně
– ta nemůže zklamat –
můj Bůh je spravedlivý a dobrý.*

Hager

Těm, kdo chválí Boha ve svých zkouškách, Bůh ve zkouškách pozhěná.

Pondělí, 5. květen

Ř 14,7-13

VÝMLUVY

„Každý z nás tedy sám za sebe vydá počet Bohu.“ (Ř 14,12)

Jedna společnost rozeslala svým zaměstnancům oběžník, ve kterém jim vysvětlovala, že hlavním důvodem, proč někteří lidé nebyli povýšeni, bylo „svalování odpovědnosti na druhé.“ Uváděla například tyto výmluvy: „Domníval jsem se, že...“ „Doufal jsem, že to udělá někdo jiný.“ „Zapomněl jsem.“ „Myslel jsem si, že na tom nesejde.“ „Tu práci měl dostat někdo jiný.“ Je vám některá z těchto vět povědomá?

Jedna věc je nebýt povýšen, ale daleko trpčí jsou následky toho, snažíme-li se vymlouvat z naší osobní zodpovědnosti Bohu. I v Písmu je zaznamenáno několik výmluv: „Žena, kterou jsi mi dal, aby při mně stála, ta mi dala z toho stromu a já jsem jedl.“ (Gn 3,12) „Had mě podvedl.“ (Gn 3,13) „Nes jsem člověk výmluvný.“ (Ex 4,10) „Koupil jsem pole a musím se jít na ně podívat.“ (L 14,18) „Koupil jsem pět párů volů a jdu je vyzkoušet.“ (v. 19) „Oženil jsem se, a proto nemohu přijít.“ (v. 20)

Jednoho dne bude každý z nás stát před Bohem. Smutno bude člověku, který se snaží zakrýt svou vinu nějakou výmluvou. Tehdy budou umlčena každá ústa a celý svět bude usvědčen z viny (Ř 3,19). Jak šťasten však bude ten, kdo dovolil, aby všechny jeho výmluvy smetla a všechny jeho hříchy očistila Kristova krev!

P.R.V.

*Nuž nechci déle, již nechci dlít,
Tobě chci žítí, Tvým vždycky být.
Ty jsi má skála, Ty můj jsi štít,
Ty můj jsi Bůh a Pán.*

Hřích není souzen podle toho, jak jej vidíme my, ale jak jej vidí Bůh.

Úterý, 6. květen

Ko 3, 1-11

KDYŽ JE TŘEBA ZEMŘÍT

„Proto umrtvujte své pozemské sklonny.“ (Ko 3,5)

Někdy je třeba radikálního kroku k tomu, abychom nevystavili svůj život hanbě, či abychom se vymanili ze smrtícího sevření hříšných návyků.

Pavel vyjádřil zodpovědnost věřících těmito slovy: „... umrtvujte... smilstvo, necudnost, vášeň, zlou touhu a hrabivost, která je modloslužbou.“ (Ko 3,5) To znamená, že musíme udělat konkrétní krok. Abychom se tohoto hříchu zbavili, možná se musíme svěřit některému zralému křesťanu, či se přidat ke skupině lidí, která se snaží vyřešit tentýž problém. Možná budeme muset zápasit s těžkou otázkou: Co miluji nejvíce? Jídlo, alkohol, pornografii, nezákonný sex, peníze – nebo Ježíše? Kdo nebo co ve mně má zemřít?

Pastor Ed Dobson při jednom nedělním kázání řekl, že napsal Bohu dopis, který zapečetil a dal do zásuvky ve stole. V dopise je napsáno doslova toto: „Pane, kdybych měl být někdy nevěrný své manželce a pošpinit tvé jméno, vezmi si můj život, než zhřeším.“ A myslel to vážně!

Hřích vyžaduje radikální skutek (Mt 5,29). Ježíše naše vysvobození od prokletí a moci hříchu stálo život. Jsme-li spaseni, zemřeli jsme a znovu vstali s Kristem a náš život je nyní ukryt v Bohu. (Ko 3,1-3) Ale k vítězství nad konkrétními hříchy je třeba rozhodného činu z naší strany a toho, že tomuto hříchu zemřeme.

D.J.D.

*Bože, který krásou zdobíš celou naši zem,
Ozdo i to srdce moje krásy paprskem.
Učiň, aby bylo čisté jako pramen vod,
duši smělost dej a sílu přemáhati svod.*

Ovládní hřích ve svém životě, nebo hřích ovládne tebe.

Středa, 7. květen

1 K 4, 1-5

VZÁCNÁ VODA

„... tehdy se člověku dostane chvály od Boha.“
(1 K 4,5)

Jedna legenda vypráví o poutníkovi, který našel na poušti křišťálový pramen čerstvé vody, jaké se žádná jiná nevyrovнала. Voda byla tak čistá, že se rozhodl zanést trochu svému pánu. Sotva uhasil svou vlastní žízeň, naplnil kožený měch a mnoho dní nesl vodu pouští. Slunce páliło, ale on nakonec přeci došel k paláci.

Když konečně svůj dar položil k nohám svého pána, voda byla zatuchlá, protože byla tolik dní ve starém měchu. Ale král nedal svému věrnému poddanému ani na chvíli najevo, že by se snad nehodila k pití. Ochutnal ji a na jeho tváři se rozhostil výraz vděčnosti a potěšení a jeho věrný služebník odešel se srdcem naplněným radostí.

Když byl pryč, ochutnali vodu i další lidé a byli překvapeni, proč král předstíral, že mu chutná. Král však řekl: „Neočutnal jsem tu vodu, ale lásku, která mi tento dar přinesla.“

Naše služba může být poznamenána mnoha nedokonalostmi, ale náš Pán se dívá na motivy. Raduje se z našich věrných skutků, ať si o nich myslí druzí lidé cokoliv.

Už jsi někdy ztrácel při své práci pro Pána odvahu? Vzpomeň si na toto podobenství o vodě. Nechť ti slouží k tomu, abys dál sloužil svému Králi. Jednoho dne dojde tvé věrné úsilí Boží chvály.

H.G.B.

*Nejlepší, co máš, dej Pánu,
mladosti květ jemu dej,
do boje za pravdu svatou
nadšením vyzbrojen spěj.
Následuj Ježíše věrně, Boží se vůli uč znát,
miluj ho velikou láskou, nejlepší, co máš,
dej rád.*

Co pro Krista uděláme dnes, bude odměněno na věčnosti.

Čtvrtek, 8. květen

J 1, 35-51

NALEZLI A BYLI NALEZENI

„Druhého dne Ježíš... vyhledal Filipa.
(Filip řekl): „Nalezli jsme ho...“
(J 1,43-45)

Před mnoha lety v jedné hodině teologie na Moodyho biblickém institutu jeden student řekl: „Když jsem našel Krista, byl jsem...“ Větu však nedokončil. Profesor ho přerušil: „Vy jste ho našel? Nevěděl jsem, že se ztratil.“ Když viděl na studentově tváři úžas, učitel rychle věc třídě vysvětlil. Řekl, že mu šlo o to, aby si studenti uvědomili, že my hledáme a nacházíme Boha proto, že On nejprve hledal a našel nás.

Ve svých podobenstvích o ztracené minci, ztracené ovci a ztraceném synu (L 15) Ježíš zdůrazňoval tuto pravdu: Bůh nás hledá. Ale zároveň prorok Izajáš mluvil o zodpovědnosti člověka, když řekl: „Hledejte Hospodina, dokud je možno ho najít.“ (Iz 55,6) Obě strany této pravdy lze vidět v 1. kapitole Jana. Ježíš nejdříve našel Filipa (v. 43), později Filip řekl Natanaelovi, že našel Ježíše (v. 45).

Znáš-li Pána jako svého Spasitele, měl by sis uvědomit, že to, že můžeš mít vztah s Bohem, se stalo z Boží iniciativy. Jeho Duch tě usvědčil z hříchu a dal do tvého srdce touhu být spasen, aby ses mohl radovat z nalezení Krista.

Tak jako „my milujeme, protože Bůh napřed miloval nás“ (1 J 4,19), tak jsme Jej také našli, protože On napřed našel nás.

H.V.L.

*Já nevím, proč mne, hříšného,
Pán v světě vyhledal,
jak k sobě si mne povolal,
mně spásnou víru dal.*

Když nalezneme Krista, zjistíme, že jsme to byli my, kdo byl ztracen.

ŽRALOCI

„Ze všech stran jsi mi však, Hospodine, štítem, ...“ (Ž 3,4)

Představa, že nás obklopují žraloci, není zrovna příjemná. Často jsem rybařil v Mexickém zálivu, četl jsem hodně článků o jejich zubech ostrých jako břitva a viděl jsem hodně filmů, v nichž žralok někoho napadl, a tak jsem si uvědomoval, jak mohou žraloci být nebezpeční. Ale také jsem zažil zkušenost, kdy jsem byl obklopen žraloky, a přece jsem se cítil v naprostém bezpečí.

Mořský svět v Orlandu na Floridě má podvodní výstavu žraloků. Chodbičkami z plexiskla se můžete procházet nádrží, ve které je množství živých žraloků. Prohlídky s průvodcem vám umožní vstoupit do světa jedněch z nejobávanějších dravců, můžete cítit jejich přítomnost a moc, a přesto být v bezpečí před jejich útokem.

I David prožil zkušenost, kdy byl „v hlubině“ obklopen dravci. Ale jako muž podle Božího srdce se naučil spoléhat na Boží ochranu. Co bylo jeho tajemstvím? Podle 3. žalmu přednášel David své strachy Pánu. Odmítl poslouchat ty, kteří říkali, že mu Bůh nepomůže. Dokonce se naučil uléhat s důvěrou, že se ho nic nemůže dotknout, aniž by to Pán dovolil. David našel své útočiště v Bohu.

Otče, dej nám také takovou důvěru. Nauč nás Ti důvěřovat. Ty jsi náš štít a naše ochrana.

*Je-li Pán Bůh skrýše tvoje,
tvoje zbraň i záštita,
vítězstvím své skončíš boje,
triumf tebe uvítá.*

Bezpečí neznamená, že nám nehrozí nebezpečí, ale že Bůh je s námi.

CHVALTE JEHO MAJESTÁT

„Na plášti a na boku má napsáno jméno: Král králů a Pán pánů.“ (Žj 19,16)

Jack Hayford a jeho manželka Anna byli na dovolené v Británii zrovna v době 25. výročí korunovace Alžběty II. Při svém pobytu neustále naráželi na něco, co královnu připomínalo. Tato skutečnost spolu s návštěvou několika hradů přivedla Hayforda k tomu, že si uvědomil, jaké to je „vyrůstat jako dítě v královském prostředí.“ Právě to měl na mysli, když jednoho dne projížděli krajinou a když Annu požádal, aby zapsala tato slova: „Majestát, chvalte jeho majestát! Ježíši buď všechna sláva, moc a chvála.“ A tak vznikla jedna z nejznámějších oslavných písní Majestát (Majesty).

V Písmu je Ježíš nazýván „Veleknězem“, „Knížetem míru“, „Beránkem Božím“, „Chlebem života“, „Světlem světa“ či „Dobrým pastýřem“. Ale snad nejkrásnější titul, titul budící respekt, je oslovení „Král králů“. Připomíná nám, že jeho moc zdaleka převyšuje moc kteréhokoliv smrtelného vládce. Ukazuje na nádhru jeho království, ve kterém bude navždy vládnout. To nejkrásnější na tom je, že my, kteří známe Krista jako Spasitele, jsme dětmi Krále!

Jak bychom na to měli reagovat? Hayfordova píseň říká, že máme „velebit a vyvyšovat jméno Ježíše“ každý den a ve všem, co děláme, „oslavovat Krista Ježíše, našeho Krále“. Naším prvním úkolem je chválit jeho majestát.

J.D.B.

*Rád bych, Jezu, chválu Tvoji
celou duší vyzpíval,
rád bych, aby - lásky zdroji -,
Tebe každý miloval.*

Nikdy nemůžeš chválit Boha víc, než by si zasloužil.

Neděle, 11. květen

Mk 1,32-39

SVÁTEK MATEK **MODLITEBNÍ PŘESTÁVKA**

„Netrapte se žádnou starostí, ale ... předkládejte své žádosti Bohu.“ (Fp 4,6)

Jenom málo zaměstnání je náročnějších než být matkou malých dětí. Na jedné straně je to úkol, který skýtá obrovské uspokojení, na druhé straně přicházejí chvíle, kdy doma vládne naprostý chaos, kdy se hromadí neudělaná práce a kdy děti se prostě chovají jako děti.

Představte si množství denní práce, které musela čelit matka evangelisty Pavla Radera. Vychovala deset dětí. Když Rader vzpomínal na léta svého dětství, popsal také okamžiky, kdy situace začala být opravdu náročná: „Vždycky, když jsem viděl matku tlačenu do úzkých, sundala svou bavlněnou zástěru a řekla: ‚Pavle, hlídej brambory, ať se nepřipálí.‘ Potom na několik minut opustila místnost.“

Jednoho dne se Pavel rozhodl zjistit, kam maminka chodí, když ji malí Raderovi rozlobí. Šel za ní do jejího pokoje. Maminka si tam klekla na kolena a modlila se: „Ježíši, chci se s tebou setkat. Začínám být nervózní, a to je špatné. Ale ty jsi citlivý a máš pro všechno porozumění.“ Potom vstala a šla dolů, vrátila se ke své práci a přitom si zpívala. Rader k tomu říká: „Je to opravdu mocná věc, když se matka deseti dětí může vrátit od modlitby bez starostí.“

Čeká vás právě další den hektické práce? Udělejte si modlitební přestávku a „předkládejte své žádosti Bohu“.

J.D.B.

Ach, kdyby tak lidé znali skrytou sílu, která může rozradostnit každý den a hodinu!

Nezměnili by na píseň denní rutinu, čerpačice z pramenu modlitby?

Buckham

Když vám podjíždějí nohy, raději si klekněte na kolena.

Pondělí, 12. květen

Ř 8, 1-11

ZÁKON BEZ ŽIVOTA

„Bůh učinil to, co bylo zákonu nemožné pro lidskou slabost.“ (Ř 8,3)

Po dálnici se smí jezdit 130 km/hod. Podíváte se na tachometr - je na něm 140 km/hod. V té chvíli vás předjede auto, které jede nejméně 150 km/hod. Za ním jede obrovský kamion, který vás skoro vytlačí z vozovky. Ale co předpisy - 130 km/hod?

Zákony jsou v knihách předpisů jen slovy bez života. Omezují vás pouze tehdy, stojí-li za nimi nějaká moc. Kdo z nás neubral plyn, když uviděl ve zpětném zrcátku policejní auto? Takovou moc má policie. Pamatujete si snad, že by ve vás někdy zákon nebo policista probudil takovou lásku, že byste jeli jen 130 km/hod?

A tak je tomu s Božími příkazy. Strach z trestu či z toho, že budete přistiženi, může rozhodovat o tom, co uděláte. Ale máme-li sami chtít poslouchat, je k tomu zapotřebí větší síly. Tato síla pochází z osobního vztahu k Ježíši Kristu. On dokonale naplnil zákon a svou smrtí na kříži zaplatil za to, že my zákon porušujeme. Nyní Bůh může prohlásit: „Již není odsouzení!“ Když se poddáme Ježíši, On sám naplní zákon v nás a skrze nás svým Duchem. A když jej porušíme, jeho milost je zde, aby nás obnovila.

Zákon nám přesně říká, co od nás Bůh očekává, a to nás vede na kolena, abychom Jej prosili o milost. Ale Kristus nás svým Duchem obnovuje a zmocňuje, abychom o to víc toužili žít podle jeho zákonů.

D.J.D.

*Bože veď mě ku pokoře,
stále hlouběji každý den,
zažeň pýchu, nechť hned shoří,
nechť srdce zná Tebe jen.*

Boží zákon nám ukazuje potřebu, kterou může naplnit jen Bůh sám.

Úterý, 13. květen

1 J 4, 7-21

ROZDÁVEJ LÁSKU

„... *zadarmo jste dostali, zadarmo dejte.*“
(Mt 10,8)

Četl jsem o jednom muži v Santiagu de Chile. Jmenoval se Muínoz a byl odsouzen za opilství do vězení. Když jej policisté vedli do vězení, zastavili je dva křesťané a poprosili je, jestli by se o něj mohli postarat. Policisté souhlasili. Věrní Kristovu přikázání tito věřící muže nasýtili, postarali se o něj, našli mu práci a řekli mu o Ježíši.

Evangelium dalo Muínozovi nový život. Přestal pít, chodil do práce a pilně pracoval. Začal spravovat boty a uživil dostatečně svou rodinu. Začal se svými sousedy mluvit o Boží lásce, která mění jeho život. Brzy vedl v sousedství bohoslužby. Netrvalo dlouho a stal se pastorem sboru, který měl 70 lidí a do jehož nedělní školy chodilo 150 dětí. Muínozův život se změnil, protože dva křesťané mu dali dar lásky.

Věříš-li v Krista a sám jsi zažil nádhernou Boží lásku, nenechávej si ji jen pro sebe. Uposlechni přikázání a příkladu Pána Ježíše a dávej ji dál. Všude kolem tebe jsou lidé, kteří žijí prázdným, nespokojujícím životem, protože neznají Boží lásku. Ty jim můžeš pomoci. Jdi k nim ve jménu Krista! Rozdávej lásku!

D.C.E.

*Tam nesme zvěsti míru, lásky,
kde vládne hřích, zlost, bolest, žal,
a všechněm směle dosvědčujme,
co Bůh nám v Kristu daroval.*

Srdce plné lásky má vždy co dát.

Středa, 14. květen

Fp 4,1-7

NA MODLITBĚ ZÁLEŽÍ

„... *v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu.*“ (Fp 4,6)

Mnozí z nás již zpívali: „Marně jítřil jsem svou ránu, marně snášel mnohý žel, proto jen, že nést vše k Pánu v modlitbě jsem zapomněl.“ Nic není příliš malé, abychom to nemohli přinést před Otcův trůn. Těžkosti, se kterými se v životě potýkáme, by byly menší, kdyby se modlitba stala naší každodenní praxí.

V Oklahomě žije jeden můj známý. Je farmář, pěstuje pšenici a chová hovězí dobytek. Tento člověk má obcerstvující dětskou víru v účinnost modlitby, dokonce i ve věcech, které se zdají banální. Řekl mi, že zjistil, jak se vyplatí modlit se za drobné opravy, které musí provádět na traktoru. Jednou si nevzpomněl na Pavlovo nabádání, abychom „vše dělali s modlitbou“ a spěchal do práce. Nakonec se velice zdržel tím, jak musel hledat maticku nebo šroubek, který mu upadl do písku.

Někteří lidé se ptají, jestli našemu nebeskému Otci záleží na rutinních záležitostech jeho dětí. Ale Jemu na nich záleží! Úklid domácnosti, problémy se zákazníky, vyúčtování a zkoušky, schůze zaměstnanců, neočekávaná nemoc, neshoda se sousedy, neočekávané výdaje – to vše jsou věci hodné Boží pozornosti a mohou se stát žádostmi, které Bohu předkládáme.

Všechno by dopadlo jinak, kdybychom o každém problému hovořili s Bohem! Naše starosti by nahradila stále rostoucí důvěra v Něj.

P.R.V.

*Ó, jak vzácné štěstí pro mne,
Ježíš můj že přítel jest!
Co mne v srdci hněte, v domě,
v modlitbě smím k němu nést.*

Čím více modliteb, tím méně každodenních starostí.

ZASAŽEN LÁSKOU Z GOLGOTY

„Rozhodl jsem se totiž, že mezi vámi nebudu znát nic než Ježíše Krista, a to Krista ukřižovaného.“ (1 K 2,2)

Když přišli moravští misionáři poprvé do Grónska, zjistili, že lidé, kteří tam žijí, vůbec neznají význam slov jako je hřích, spravedlnost a ospravedlnění. A tak jim chtěli tyto teologické pojmy vysvětlit. Výsledky však byly natolik neuspokojivé, že misionáři po nějaké době došli k závěru, že to nemá smysl a že mohou klidně odjet domů.

Protože nějakou dobu nejela žádná loď, jeden z misionářů začal překládat do místního jazyka části Nového zákona. Chtěl si ověřit, nakolik je jeho práce přesná, a tak přečetl jeden oddíl týmž lidem, kteří předtím na jeho službu nijak nereagovali. Vybral pasáž o Kristově utrpení a smrti na kříži.

Když dočetl, náčelník kmene jej požádal, aby to přečetl ještě jednou. Misionář tedy pasáž přečetl znovu. „Proč jste nám nejprve neřekli o tomhle?“ zeptal se náčelník. „Nedíždějte! Velice rádi bychom slyšeli slova Člověka, který za nás tolik trpěl.“

Moravští bratři zůstali, hlásali Krista a viděli mnohé ovoce své práce. Příběh o kříži si získal lidská srdce.

I my máme příležitost říkat druhým o lásce, která vedla Krista k tomu, aby za ně zemřel. Necht' je kříž hlavním tématem našeho svědectví.

H.G.B.

*Já dal jsem život svůj,
svou svatou prolil krev,
by blahý byl díl tvůj,
bys nebes uzřel zjev.
Já za tebe jsem život dal,
co dal jsi za mne ty?*

Nejsme spaseni tím, že odříkáme vyznání víry. Jsme spaseni, přijmeme-li Krista.

KEŘE, NEBO STROMY?

„Požehnan bud muž, který doufá v Hospodina... bude jako strom zasazený u vody; své kořeny zapustil u vodního toku, ...“ (Jr 17,7,8)

Když chodil Jirka s Markétou, šel jednoho dne ve shromáždění dopředu a vyznal víru v Krista. Když se však vzali, začal postupně ztrácet zájem o církev. Nyní říká, že v Krista věří, ale nijak nedává najevo, že je jeho víra opravdová. Hledá rady u nekřesťanů a jeho pohled na život protičečí tomu, co učí Bible.

Prorok Jeremjáš připodobňuje lidi, jako je Jirka, ke keři na poušti. Tyto malé keře nikdy pevně nezakoření. Některé z nich zahynou v době sucha. Ty, které přežijí, zůstanou zakrslé, i když přijde doba deště. Proti kladem jsou stromy, které mají kořeny hluboko a které jsou dobře zavlažovány. Tyto stromy nesou hojné ovoce. K takovým stromům přirovnává Jeremjáš lidi, kteří pevně a vytrvale důvěřují Bohu.

Jako křesťané se můžeme rozhodnout, jestli budeme jako keřík na poušti, nebo úrodný strom. Krmíme-li svou mysl televizním brakem a brakovou literaturou, přijímáme-li normy tohoto světa a řídíme-li se radami lidí, kteří Boha neznají, zůstaneme slabí a bez ovoce. Když však čteme Boží slovo a rozjímáme nad ním, trávíme s Bohem čas na modlitbách, hledáme obecenství s jeho lidem a řídíme se zbožnými radami, budeme růst v síle a poneseme ovoce.

Ubohý keřík, nebo hluboce zakořeněný strom – můžeš si vybrat.

H.V.L.

*Ó, kéž by mně to navždy dal,
bych k jeho cti se zelenal,
a dobrým svědčil ovocem,
vždy se mu líbit dychtív jsem.*

Obecenství s Kristem je tajemstvím ovoce, které pro Krista neseme.

Sobota, 17. květen

Ž 55, 13-23

STÁLE V JEHO PÉČI

„Na Hospodina slož svoji starost, postará se o tebe a nedopustí, aby se kdy spravedlivý zhroutil.“
(Ž 55, 23)

David napsal tento žalm v době, kdy čelil protivenství ze strany člověka, který kdysi býval jeho přítelem. Kdysi důvěřoval tomuto člověku, který proti němu nyní strojí intriky, vzbouřil Jeruzalém a málem se mu podařilo sesadit jej z trůnu. David neměl, jak by takovému tlaku unikl (v. 7-9), a tak se obrátil k jedinému zdroji pomoci, ke kterému se mohl upnout – k Pánu. Složil svou starost na Boha, o němž věděl, že mu bude oporou.

Nedávno zpívala jedna žena v našem sboru dojemnou píseň od Phila Johnsona o Boží péči. Nikdy předtím jsem tuto píseň neslyšel, a proto jsem ji požádal o slova. Jsou stejně krásná jako její melodie:

*Hospodinovy oči se na mne dívají,
vidí uše, co dělám.*

*Hospodinovy paže mne objímají,
u něj jsem v bezpečí.*

Zvláště důležitá jsou slova refrénu, protože vyjadřují jistotu Boží péče i ve chvíli, kdy Boha neuposlechneme:

*A i když byly chvíle,
kdy jsem opustila jeho vůli,
přesto jsem stále byla v Jeho péči.*

Jaká je to nádherná pravda! Jako Boží lid, i přes naše pády, jsme stále v Jeho péči.

D. C. E.

*Dá, čeho třeba, v pravý čas,
Bůh v péči své tě má,
tvé tužby zná, tvůj slyší hlas,
On v péči své tě má!*

Můžete na Boha zapomenout, ale on na vás nikdy nezapomene.

Neděle, 18. květen

Kaz 11, 1-6

DOBRODRUŽSTVÍ

„Rozséev své símě zrána, nedopřej svým rukám klidu do večera, ...“ (Kaz 11, 6)

Jeden muž umírající na rakovinu mi řekl: „Život víry je sérií dobrodružství. Na své cestě k domovu nyní stojím před tím posledním a nejlepším.“

V prvních verších 11. kapitoly knihy Kazatel vidím smysl pro dobrodružství. Starověký podnikavý kupec se pouští do riskantního kroku víry, když vysílá na moře loď naplněnou zbožím. Tato loď bude dlouho pryč, ale on je ochoten vše riskovat a doufá, že se vrátí s jiným zbožím a že mu přinese zisk (v. 1). Nadšený lidumil nasytí velký zástup lidí (výraz „sedm, ba i osm“ symbolizuje neurčitý počet), ačkoli neví, co přinese zítřek (v. 2). Pilný farmář, ač nemůže ovládat přírodní živly, také riskuje, když připravuje půdu, zasévá semena a pracuje až do večera (v. 3-6).

Nebudme příliš obezřetní jen proto, že nevíme, co z toho vzejde. Musíme investovat svůj život do života druhých – našich milovaných, příbuzného, který bere drogy, malého chlapce, kterého rodiče týrají, manželů, kteří mají problémy v manželství. Nevíme, jestli naše úsilí přinese úspěch, ale náš život bude až do konce jedno velké dobrodružství. A budeme tak připraveni stát tváří v tvář tomu největšímu a nejlepšímu dobrodružství ze všech.

H.V.L.

*Pane, buď vždy vůdcem mým
v plavbě mezi úskalím!
Veď ty sám mne slovem svým,
Pane, buď vždy vůdcem mým!*

Když ve všem vidíme Boha, vše se může stát dobrodružstvím.

Pondělí, 19. květen

Gn 45, 1-8

KATASTROFA, ČI POŽEHNÁNÍ?

„A tak jste mě sem neposlali vy, ale Bůh.“ (Gn 45, 8)

Jestli si někdo mohl stěžovat na okolnosti, tak to byl Josef. Bratři jej hodili do jámy a pak prodali do otroctví. Měl tedy důvod k reptání: „Proč se mi to stalo?“ Ale Josef se naučil dívat dál než jen na druhotné věci. Podle tohoto biblického oddílu věřil, že i tyto okolnosti má Bůh pod kontrolou.

Když generál Jackson přišel v bitvě o ruku, jeho kaplan zvolal: „Generále, to je ale katastrofa!“ Jackson mu poděkoval za projev soucitu, ale pak odpověděl: „Vidíte, že jsem raněn, ale nejsem v depresi. Nejsem nešťastný. Věřím, že se to stalo podle Boží svaté vůle a plně to přijímám. Možná vám to připadá divné, ale nikdy jste mě neviděl spokojenějšího, než jsem dnes. Jsem si totiž jist, že můj nebeský Otec to dopustil k mému dobru. Jsem zcela spokojen a vím, že buď v tomto životě, nebo v tom, který má přijít, zjistím, že to, co nyní považujeme za katastrofu, je vlastně požehnání.“ To byla ale víra!

Často označujeme nepříznivé okolnosti nebo zdrcující zkušenost jako „katastrofu“. Ale kdybychom věci viděli tak, jak je vidí Bůh, nechtěli bychom se připravit o ty neocenitelné duchovní lekce, kterých by se nám jinak nedostalo.

Důvěřujme Bohu. V Jeho čase uvidíme Jeho záměry – ne-li na zemi, pak v nebi.

P.R.V.

*Nechi reptat ni se rmoutit,
že kříž denně musím nést.*

*Pán mí jím chce k blahu sloužit,
buď mu za to věčná čest.*

Bůh často vyprázdňuje naše ruce, aby mohl naplnit naše srdce.

Úterý, 20. květen

1 S 2, 12-17, 22-32

VELKÉ DŮSLEDKY

„Hřích těch mládenců byl před Hospodinem nesmírně veliký, protože Hospodinovy obětní dary přicházely u lidí v nevážnost.“ (1 S 2, 17)

Podle Detroit News se dostal jeden obyvatel anglického města Chichester do potíží, protože se snažil pomoci své přítelkyni stihnout letadlo. Šlo však o něco víc. Tento muž zavolal na letiště, že je v letadle bomba, protože chtěl jeho odlet zdržet, aby jeho přítelkyně, která zaspala, stihla let. Kvůli tomuto telefonátu měl let britských aerolinek čtyřhodinové zpoždění. Mužovy životní plány však nabraly také zpoždění, když byl za to odsouzen na rok do vězení.

Někdo by mohl říci, že mladíci, kteří jsou popisováni v 1 S 2, se dostali do potíží, protože příliš jedli a protože si chtěli trochu užít. Ale také šlo o něco víc. Tito mladí mužové byli kněží a jejich neuctivé a sexuálně promiskuitní činy byly svědectvím o tom, že naprosto pohrdají Hospodinem. Dokonce i jejich otec Ěli měl potíže kvůli něčemu, co by někdo mohl označit jen jako trošku té otcovské shovívavosti. Ale zase šlo o něco víc. Ěli byl ke svým synům shovívavý a neuvědomoval si, jak strašné následky to bude mít pro něj i pro jeho syny. Pokud šlo o hřích, byl krátkozraký.

Otče, pomoz nám vidět skutečný dopad našich skutků. Dej nám, abychom dokázali čelit svým hříchům a opustit je. Otevři naše oči, abychom viděli vážné následky svých hříšných cest.

M.R.D. II

*Pán Ježíš má tu moc nás zbavit hříchu pout.
Nechť každý se ho přidrží, kdo nechce zahynout.
Pán Ježíš má tu moc ti pokoj, radost dát,
má moc tě břemen zbaviti, v to můžeš spoléhat.*

Nejhorší hříchy na nás neskočí. Přikradou se.

Středa, 21. květen

Kaz 2,1-11

SKUTEČNÉ USPOKOJENÍ

„... nenasytí se oko viděním, nenaplní se ucho slyšením.“ (Kaz 1,8)

Jeden muž se zastavil v cestovní kanceláři a řekl, že by chtěl podniknout zaoceánskou plavbu. „Kam?“ zeptali se ho. „Nevím,“ odpověděl. Zaměstnanec cestovní kanceláře mu navrhl, že by se mohl podívat na velký globus, který stál v místnosti. Návštěvník jej pozorně studoval. Po chvíli s výrazem naprostého zklamání zvolal: „A to je vše, co nabízíte?“

Ve světě, ve kterém žijeme, je mnoho věcí, které nás lákají a my se z nich můžeme radovat. Vynikající jídlo spolu s přáteli zahřeje naše srdce. Krásy přírody nás inspirují a naplňují úžasem. Pěkná hudba obcerství naši duši. I práce může být uspokojující.

Ano, i v hříchem prokletém světě můžeme najít spoustu radosti. Ale ani tato zábava nám nepřinese plné a trvalé uspokojení. Lidé, kteří žijí jen pro sebeuspokojení, ať jsou jejich úspěchy sebevětší, touží po něčem víc. Nezáleží na tom, jak hluboko pijí ze studnice světských potěšení. Jejich žízeň není nikdy ukojena. Musejí říci slovy Šalomouna, že „vše je pomíjivost a honba za větrem.“ (Kaz 2,17)

Jen v životě, který je naplněn Kristem, prožijeme skutečné uspokojení.

R.W.D.

Blaženost pravá jen v těch duších pučí a uzkvétá, kterým Pán sám věnec věčného života splétá. Sloužití Pánu a ozdobou být jeho domu, co v celém světě by mohlo se rovnati tomu!

Kristus na prvním místě přináší do našeho života trvalé uspokojení.

Čtvrtek, 22. květen

2 K 1,3-7

ÚSMĚŠKY A UTRPENÍ

„Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, Otec milosrdenství a Bůh veškeré útechy!“ (2 K 1,3)

Vyvrací existence utrpení ve světě existenci Boží? Někteří lidé si myslí, že ano.

Když navštívil křesťanský spisovatel Terry Muck sjezd humanistů ve městě Buffalo, věděl, že zde uslyší životní názor, který protičí jeho vlastnímu. Jeden mluvčí se zeptal: „Proč Bůh dovolí, aby děti umíraly, aby zemětřesení ničila města a aby hladomor pustošil vesnice?“ Shromáždění humanisté se pochechtávali, protože věděli, že dobrý a všemohoucí Bůh do této holé reality jaksi nezapadá. Mysleli si, že kdyby taková Bytost existovala, nebylo by tolik utrpení. A protože utrpení existuje, pak neexistuje taková Bytost.

Než my jako křesťané pustíme takovou logiku z hlavy, je třeba, abychom se ptali sami sebe, nakolik dobře rozumíme tomu, co Bůh dělá v tomto hříchem prokletém světě. Jedním problémem, kvůli kterému nám Boží existence jen stěží zapadá do utrpení, je naše pomíjivost. Nedokážeme přemýšlet stejně jako nekonečný Bůh. Bylo by troufalé říct, že milující Bůh by nikdy nedovolil přírodním silám, aby působily utrpení.

V tomto dilematu najdeme pokoj, otevřeme-li své srdce útěše, kterou nám Bůh dává, když trpíme. Důvěřujeme-li Mu, pak se nám Jeho přítomnost a Jeho moc stane skutečností. A to nás ujistí nejen o Jeho existenci, ale i o tom, že je v našem utrpení s námi.

J.D.B.

Když mě tísní pochybnost, Ježíš světlo dá, a když síly nemám dost, On mě zachová. V slabostech a ve mdllobě Ježíš podpírá, moje srdce studené láskou zahřívá.

Boží láska nás nevyjímá ze zkoušek, ale vidí nás skrze ně.

Pátek, 23. květen

1 Tm 2,1-7

MODLITBA ZA KRUTOVLÁDCE

*„ Na prvním místě žádám, aby se ko-
naly prosby... za všechny lidi, za vládcy...“*

(1 Tm 2,1-2)

Jak často se modlíme za zlé vládcy toho-
to světa? Ve svém listu Timoteovi k tomu
Pavel křesťany nabádá. Věřící tehdy žili pod
vládou krutého římského císaře Nera. Pro-
tože Bůh respektuje lidskou svobodu a do-
voluje člověku, jako byl Nero, jít si svou vlastní
cestou, zdá se nám, že je zbytečné žádat Je-
ho, aby žehnal panování člověka, jenž páchá zlo.

Když jsem sám zápasil s tímto problé-
mem, našel jsem pomoc v oddíle z Ezdráše,
1. kapitoly. Ačkoli tato pasáž nemluví
o modlitbách za bezbožné vládcy, hovoří
o tom, jak si Bůh použil pohanského Kýra,
aniž by ho nutil činit Jeho vůli. I když tento
perský král uctíval modlu Marduka, vydal
usnesení, které dovolovalo Židům ve vyhnan-
ství odejít do Jeruzaléma. Dokonce jim vrátil
chrámové poklady.

Někteří sekulární badatelé prohlašují, že
to udělal proto, že byl pověřivý a věřil, že
všichni bohové mají nějakou moc. A tak si
myslel, že by nebylo od věci být i s Hospodi-
nem zadobře. Je to možné, ale Ezdráš říká,
že Bůh „vzbudil jeho ducha.“ (Ezd 1, 1) Bůh
Kýra nenutil, ale vedl jeho smýšlení tak, aby
se Židy ve vyhnanství zacházel laskavě.

Přimlouváme se tedy za vládcy i tehdy,
jsou-li zlí. Když se modlíme, Bůh naplňuje
svou vůli. H.V.L.

*Ó bratře, buď jak Eliáš a v prosbách neustaň,
moc modlitby když poznáváš,
vždy uživej tu zbraň.*

*Když od sucha již pustne zem,
když vadne žízni květ,
ty modli se a Bohu věř,
že má moc spasit svět.*

**Když se modlíme za vládcy světa, účast-
níme se dění ve světě.**

Sobota, 24. květen

L 10,25-37

UDĚLEJ TO!

*„Ježíš mu řekl: Jdi a jednej také tak.“
(L 10,37)*

Když byl D. L. Moody v Indianapolis na
konferenci o masových evangelizacích, po-
žádal vedoucího chval Iru Sankeyho, aby na
něj počkal jednoho večera v šest hodin na
rohu ulice.

Když tam Sankey přišel, pan Moody jej
požádal, aby se postavil na krabici a zpíval.
Jakmile se sešel zástup lidí, Moody krátce
promluvil a pak lidi pozval do nedaleké haly,
kde se konala konference. Brzy se hlediště
zaplnilo duchovně hladovějícími lidmi a ten-
to velký evangelista jim kázal evangelium.
Když začali přicházet delegáti konference,
Moody přestal kázat a řekl: „Teď musíme
skončit, na pódium by chtěli přijít bratři
z konference a hovořit na téma: Jak zasáh-
nout masy lidí.“ Moody názorně ukázal roz-
díl mezi tím, když o něčem mluvíme, anebo
když jdeme a uděláme to.

Jedním z poselství podobnosti o milo-
srdném Samaritánovi je to, že Bohu se líbí
ten člověk, který uvede svou víru do praxe.

Lehce se dáme odlákat skrze schůze vý-
boru či zasedání, ačkoli jsou důležitá. Jenže
podél cesty, po které kráčíme, lidé dál umí-
rají. Přichází však čas, kdy se musí přestat
s mluvením o tom, jak efektivně svědčit či
jak nejlépe pomáhat druhým. Musí přijít chví-
le, kdy půjdeme a uděláme to!

D.C.E.

*Šli na tvůj pokyn v nebezpečí
a opustili rodný práh,
by skutkem svědčili i řečí
těm, kteří v nevěry jsou tmách.*

**Máš v plánu dělat Boží dílo, nebo pra-
cuješ na Božím plánu?**

Neděle, 25. květen

Dt 5,28-33

ŽIVOTNÍ ZÁKONY

„Musíte se ve všem držet cesty, kterou vám Hospodin, váš Bůh, přikázal jít, a tak zůstanete naživu...“ (Dt 5,33)

Jeden rodinný časopis uveřejnil článek o matce, která se zahanbením vyznávala, že svého syna při výchově stále jen peskovala. Když se jí ptali, jak na to přišla, odpověděla: „Uvědomila jsem si to ve chvíli, kdy se ho někdo zeptal, jak se jmenuje. Odpověděl: Tommy Ne Ne.“

Mnoho lidí si myslí, že když se chtějí trochu pobavit, Bůh pohrozí kosmickým prstem a řekne: „Ne! Ne!“ J. B. Phillips ve své knize „Tvůj Bůh je příliš malý“ tuto představu o Bohu nazývá „místní policista.“

Toto pojetí Boha jako morouse vychází ze špatného pochopení Desatera. Ačkoli nám sedm přikázání v něčem brání, ve skutečnosti nás chrání od morální zkázy a zároveň nám doširoka otevírá dveře ke svobodě. Bůh řekl Mojžíšovi, že bude-li lid chodit po Jeho cestách, bude žít. Bude se jim dobře dařit a bude jim dáno více dnů. Není to zárukou toho, že všichni křesťané se dožijí 90 let, že nikdy neonemocní a nikdy nebudou mít problémy, je to obecný princip.

Bible mnoho věcí zakazuje – cizoložství, vraždu, krádež, lež, dychtění. Všechna tato přikázání lze shrnout slovy: „Milovatí budeš bližního svého jako sebe samého.“ (Ř 13,9) A láska přináší život. Veškeré Boží zákazy jsou k naší ochraně a k naší dokonalosti.

D.J.D.

*Pokusení přemoz, podvodný je hřích,
strhej jeho sítě, sic jsi lapen v nich!
Jednej mužně, bratře, vášni odpírej,
Ježíš pomoc jistá, k němu zření měj.*

Poslušnost nás nestojí nic ve srovnání s tím, co by nás stála neposlušnost.

Pondělí, 26. květen

Ř 8,12-18

VĚC ŽIVOTA A SMRTI

„...jestliže však mocí Ducha usmrcujete hříšné činy, budete žít.“ (Ř 8,13)

Příroda je krutá. Život a smrt jsou zákonem na poli, v potoce i v džungli. Lev stopuje gazelu. Volavka stojí nehybně na okraji rybníka a má natažený dlouhý ostrý zobák, je připravená zabíjet. Vysoko nad ní letí jestřáb s nachystanými pařáty a sleduje každý pohyb v trávě. Zničehonic uchvátí orel králíka. Rodina leopardů žije na úkor zebry. Každý přežívá jen proto, že umírá někdo jiný. Zní to celkem přirozeně, ale je to ještě názornější, než si většina z nás uvědomuje.

Princip, kdy nic nežije, pokud něco jiného nezemře, přesahuje hranice přírody a týká se našeho každodenního chození s Bohem. Touhy těla se musí poddávat touhám Ducha, jinak se touhy Ducha poddají touhám těla. V džunglích, polích či potocích našeho vlastního srdce vždy musí něco zemřít, aby něco jiného mohlo žít.

Nemůžeme se odevzdat zároveň Kristu i světu. Nemůžeme být naplněni Jeho Duchem, držíme-li si pro sebe současně život sobeckých zájmů. Proto náš Pán tak tvrdě řekl, že musíme denně umírat sami sobě, máme-li chodit s Ním. (L 9,23-24) Neustále se musíme rozhodovat. Co zemře, aby On v nás mohl svobodně žít?

M.R.D.II

*Chci mrtev být všemu, co Kristu nežije,
pro světa rozkoš, slávu mé srdce nebije.*

Umíráme, žijeme-li sami sobě, a žijeme, umíráme-li sami sobě.

PŘÍBĚH O DVOU KOŤATECH

„Kdo by se však napil vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky ...“ (J 4,14)

V časopise „Křesťanství dnes“ vyšel článek, který se jmenoval „Příběh o dvou koťatech“. Margaret Clarkson v něm vykresluje duchovní ponaučení, které si vzala od svých dvou koček. První se jmenovala Mehi a byla to obyčejná kočička, která se narodila za domem Clarksonových v kůlně u řeky. Tato kočička nikdy nezapomněla na to, jak byla vychovávána. Lovila, chytala ryby a starala se sama o sebe. Když měla žízeň, napila se z řeky.

Její krásný černý nástupce Figaro byl jiný. Také se mu líbilo u řeky. Ale nelovil, snad jen příležitostně sportovně. A také odmítal pít z řeky. Když mu Clarksonovi zapomněli naplnit misku vodou, zvláště pak v létě, brzy upadl do apatie. Clarksonová píše: „Žít na břehu velké, tekoucí řeky a přitom trpět žízní – jak smutné!“

My, Boží děti, se někdy chováme podobně jako Figaro. Víme, že Ježíš je živou vodou. Dal nám spasení, a tak uspokojil naši duchovní žízeň. A přesto mnozí z nás, kteří jsme k Němu přišli v touze po spasení, se k Němu již znovu nevracíme, aby nám pomohl růst. Svým Duchem svatým žije v nás, aby porazil hřích a aby v nás vybudoval křesťanský charakter. (Ga 2,20; 5,16-26) Ale nespolečáme-li denně na Něj, zůstaneme zničenými, slabými křesťany.

Učme se být na Ježíši závislí a hledat u Něj sílu a vedení, které potřebujeme, abychom mohli pro Něj žít.

D.C.E.

*Ó, života prameni,
palčivou mou žízeň ztiš,
vodu živou dávej mi,
zůstaň věčně se mnou již!*

Ten, který ti dal nový život, může tvůj život stále obnovovat.

IZOLACE

„Jděte do celého světa a každé evangelium všemu stvoření.“ (Mk 16,15)

Roku 1403 zemřel jeden z nejbohatších mužů v Paříži a celý svůj majetek odkázal své dceři Agnes. Agnes byla krásná a ctnostná dívka, o kterou se ucházelo mnoho mužů. Ona se však rozhodla vzdát se všeho jmění a žít jako poustevnice. Aby se oddělila od společnosti, požádala, aby jí uzavřeli do cely u zdi kostela. Vstup byl zazděn, zůstal jen malý otvor, kterým jí podávali jídlo. Žila v této malé místnosti od svých 18 let až do své smrti v 98 letech.

Možná obdivujeme rozhodnutí této ženy osvobodit se od vlivu tohoto světa, ale zároveň si uvědomíme, že svůj život tragicky promarnila.

Ve své modlitbě, která je zaznamenána v J 17. kap., Ježíš řekl o svých učednících: „Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa.“ (v. 16) Jako věřící v Krista jsme občany nebeského království. Tento svět není naším domovem. Ježíš však také řekl: „Neprosím, abys je vzal ze světa.“ (v. 15) Bůh si nás nevezme okamžitě do nebe, když jsme spaseni. Nechává nás zde na zemi jako své vyslance.

Abychom účinně sloužili Pánu, nesmíme se izolovat od světa. Máme být světu svědky.
R.W.D.

*Ó, pojdte, necht vám povím,
co učinil mi Pán,
On vytrhl mne slavně z tmy hříchu,
z pekla bran.
Vždyť já jsem hynul v hříchu
a přemáhal mne svět,
tu Vykupitel drahý mě vrátil Bohu zpět.*

Bůh nás nechal v tomto světě, abychom mu svědčili.

Čtvrtek, 29. květen

Ef 4,7-16

NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ VYUŽIJ SVÉ DARY

„Vystoupil vzhůru, zajał nepřátele, dal dary lidem.“ (Ef 4,8)

Kristus dal každému věřícímu hřivny a duchovní schopnosti, aby jimi pomáhal k budování církve. Ale tyto dary jsou pro Boha i pro nás bezcenné, pokud je nevyužíváme.

V Detroit News jsem četl krátký humor-
ný příběh o staré matce Billa Cosbyho, kte-
rý krásně ukazuje, jak jsou dary zbytečné,
pokud se nepoužívají. Tato žena vyrůstala
v chudobě, a když byl Bill malý, rodina měla
málo peněz. Proto matka nikdy neměla mo-
derní vybavení a zvykla si dělat věci složitě.
Když děti vyrostly a začaly pracovat, často jí
dávaly k Vánocům elektrospotřebiče, aby jí
usnadnily život. Ale ona je nikdy nepoužívala.

Bill si zvlášť vzpomíná na to, jak měla
matka po nějaké době už dva nebo tři opé-
kače topinek. Nechala je však všechny v kra-
bici, postavila je na ledničku a na snidani dál
dělala topinky v troubě. Když chlapci pro-
testovali, vždy říkala: „Jen je nechejte na led-
ničce. Já to dělávám postaru.“

Někteří z nás jsou jako matka Billa Cos-
byho. Spolu se vzácným darem spasení jsme
dostali od Boha další krásné dary – ale nepo-
užíváme je. Následkem toho nemá církev
užitek ze schopností, které nám Bůh dal. Jaká
to škoda! Dary jsme dostali proto, abychom
je používali.

D.C.E.

Přečtěte si Ř 12,4-8; 1 K 12,1-11; Ef 4,7-
16 a 1 Pt 4,10-11.

*Jaké konkrétní dary vám Bůh dal, abyste
Jemu a církvi sloužili? Používáte tyto dary?*

**Boží dary máme proto, abychom je po-
užívali, ne proto, abychom je jen obdi-
vovali.**

Pátek, 30. květen

Ř 8,28-32

POCHYBOVÁNÍ O JEHO DOBROTĚ

„On neušetřil svého vlastního syna, ...
jak by nám spolu s ním nedaroval všec-
ko?“ (Ř 8,32)

V Dundee ve Skotsku žil jeden muž, kte-
rý upadl, zlomil si páteř a pak byl po čtyřicet
let upoután na lůžko. Ani jeden den neměl
bez bolesti, ale Bůh mu dal milost a sílu, aby
žil dál. Jeho radostná nálada a velká láska
k Pánu Ježíši byla inspirací pro každého, kdo
ho přišel navštívit.

Jednoho dne se jeho přítel zeptal: „Co-
pak tě ďábel nikdy nepokouší, abys pochy-
boval o Bohu?“ „Ale ano, zkouší to – zvlášť
když já tady musím ležet a vidím své bývalé
spolužáky, jak kolem jezdí v autě a dobře se
baví se svými rodinami. Občas jako kdyby
mi Satan našeptával: „Jestliže je Pán tak
dobrý, tak proč tě tady drží? Proč dopustil,
aby sis zlomil páteř?“

Když se ten přítel ptal, jak čelí takovým-
to útokům, muž odpověděl: „Ukážu mu na
Kalvárii a na rány svého Spasitele a řeknu:
„Pak že mě nemiluje!“ Na to ďábel neumí
odpovědět, a tak vždycky uprchně.“

Víra tohoto muže v Boží lásku dovedla
čelit jakýmkoli pochybnostem o Jeho dob-
rotě. Věděl, že ten, kdo dal svého jednozo-
ného Syna, aby ho spasil, ho určitě miluje
a zamýšlí jeho dobro navzdory té nehodě
a všemu tomu trápení.

Křesťane, měl bys čelit svým pochybnos-
tem o Boží dobrotě tím, že se zaměříš na
Jeho obětavou lásku.

H.G.B.

*Jestliže jsi pokoušen k tomu,
abys popřel dobrotu Boží milosti,
pohlédni na kříž Kalvárie,
kde Ježíš zaujal tvé místo.*

**Jeden pohled na Kalvárii může rozptý-
lit tvé pochybnosti.**

SEVŘENÍ V JEJICH NÁRUČÍ

„... nikdo je z mé ruky nevyrvé.“
(J 10,28)

Když jeden americký kazatel navštívil rodinu, která patřila do jeho sboru, zjistil, že matka je velmi sklíčená a že má pocit, že ji Bůh opustil. Kazatel se podíval na dítě v jejím náručí a pak řekl: „Pusťte to dítě na zem.“ Ženu taková věta velmi vyděsila a nevěřičně se na něj podívala. „Za jakou cenu byste to udělala?“ zeptal se jí kazatel. Pobouřeně mu odpověděla: „Ani za nic.“ A on se jí pak laskavě otázel: „Povězte mi, opravdu si myslíte, že milujete své dítě víc, než Bůh miluje své děti?“ Tato pravda prolomila její zoufalství.

Ve chvílích velkých zkoušek jsme někdy v pokušení pochybovat o svém spasení. Možná máme pocit, že nás Bůh opustil. Právě tehdy si musíme připomínat dvojí ochranu, kterou máme – jsme pevně v rukou Kristových a pak v rukou Otcových (J 10,28-29). Jistějšího místa pro nás není!

Jestliže náš Spasitel dovolil, aby byly jeho ruce přibity na kříž a jestliže prolil svou krev za naše hříchy a přestoupení, nezachová snad ty, které vykoupil?

V tom můžete nalézat útěchu, když přijdou pochybnosti. Bylo-li by absurdní očekávat, že milující matka schválně upustí své bezmocné nemluvně, je nemyslitelné, aby náš nebeský Otec a Jeho Syn povolili milující sevření své všemohoucí náruče.

*Boží rámě je v soužení můj pevný hrad,
Boží rámě, uč se na ně vždycky spoléhat.*

Kristovou krví jsme spaseni, jeho slovem jsme ujištěni.

TUNELY A MOSTY

„Protože sám prošel zkouškou utrpení, může pomoci těm, na které přicházejí zkoušky.“
(Žd 2,18)

Jedna malá holčička jela poprvé vlakem. Očka vykulená úžasem pozorovala, jak se kolem míhají telegrafní tyče, auta, domy i krávy. Lekla se, když se vlak blížil k řece: „Mami,“ řekla, „vlak jede do řeky!“ Ale po mostě přešli na druhou stranu. Když později vlak mířil ke kopci, dítě se znovu strachovalo: „Mami, vrazíme do toho kopce!“ Ale vlak projel tunelem na jeho úpatí. „Ach, maminko,“ řeklo dítě, „někdo musel jet před námi a udělat nám cestu.“

To je právě to, co náš Spasitel a Pán udělal pro nás všechny, kdo Mu důvěřujeme! Autor listu Židům Ho popsal jako dokonalého původce spásy (v. 10). Pán Ježíš se nejen postavil nebezpečí zhoubné síly hříchu, nýbrž prošel cestou smrti samé a vyšel jako vítěz. Přemohl Satana, vysvobodil nás z moci hříchu, která vede k odsouzení, a provede nás i hrůzami smrti.

Když na nás padá strach a cítíme se ohroženi mocí hříchu a Satana, myslíme na „původce našeho spasení“! Je to On, kdo nám dodává odvahy na cestě životem. On šel napřed (Mk 10,32) a připravil pro nás tunely i mosty.

D.J.D.

Podněty k zamyšlení nebo k rozhovoru:
*Kdy ti bylo tak jako té holčičce ve vlaku?
Čeho se bojíš?
Co pro tebe udělal Ježíš, aby ti dodal odvahy a pomohl překonat tvé obavy?*

Můžeme projít čímkoliv, protože před námi šel tudy Ježíš.

BĚH K CÍLI

„Vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo.“
(Žd 12,1)

Autor našeho textu použil obraz běhu o závod, aby popsal život křesťana. A vyzývá nás, abychom běželi vytrvale, než překročíme cílovou čáru. Byl si ovšem dobře vědom toho, jak snadno nás mohou odvrátit od vytčeného cíle marnosti tohoto života.

Hráč kopané také ví, jak důležité je vytrvat. Jeho protihráči budou na něj útočit, vrátet do něj a srážet ho na zem. Snaží se nahnat mu strach, aby se nesoustředil na svůj cíl – dostat míč do sítě. Ale dobrý hráč jde přese všechno za svým cílem.

Přesně tak to musíme dělat my, když se nám Satan snaží zabránit, abychom zůstali v životě věrní Kristu. Může použít nečestné jednání ze strany jiných nebo nějaké svůdné žádosti, abychom mysleli víc na sebe a na své potřeby, než na poslušnost Pánu Bohu.

K překonání Satanovy strategie nám pomůže vědomí, že jiní věřící čelili podobným okolnostem a závod dokončili. Ten „zástup svědků“ (v. 1) jsou svatí, o kterých je řeč v 11. kapitole a kteří vytrvali. Pomáhá též poznání vlastních slabostí, abychom mohli odhodit „všecku přítěž i hřích“, který se nás „snadno přichytí“.

Nedejte se svést na scestí ve svém křesťanském životě a spějte vytrvale za svým cílem!

D.C.E.

*Když se cesta zdá dlouhá,
když je silné pokušení,
když tvá síla je skoro vyčerpána
– tehdy je čas
úporně sledovat cíl.*

**Běžet trpělivě znamená vytrvat v běhu
za cílem.**

MÉ POCHVALY

„Doporučuji vám naši sestru Foibé ..., neboť i ona byla pomocnicí mnohým i mně samému.“
(Ř 16,1-2)

Když mě někdo pochválí, příjemně mě to uvnitř zahřeje. Někdy jsem se cítil obviněný, že mne pochvala těší: není to konec konců jistý druh pýchy? Ale došel jsem k závěru, že není nesprávné mít dobrý pocit, když potěšíme jiné a oni nás za to upřímně pochválí.

Když se těšíme z pochvaly a sami doveďeme pochválit druhé, dáváme tím vlastně najevo, že pýcha nevládne našemu životu. Pyšný člověk je totiž do té míry zaměřen jen na sebe, že si nevšímá, co dělají ostatní, a necítí potřebu je chválit. Když však nás potěší upřímná pochvala, dokazujeme, že náš zájem se nesoustřeďuje na nás samé a že chceme činit dobře svým bližním.

Pavel bez zábran „doporučoval“ své přátele v Římě, protože věděl, že je to povzbudí. A my bychom měli dělat totéž.

Dejte lidem pohlázení, když si to zaslouží! Pochvalte dítě, které něco udělalo dobře. Vyslovte uznání svobodné matce, která chodí pravidelně do sboru se svými dětmi. Povzbudte toho, kdo neúnavně pomáhá jiným, i když bývá málo oceněn. A snažte se působit radost Pánu Bohu i lidem kolem sebe. Není třeba cítit výčitky za to, že je vám dobře, když vás někdo pochválí.

H.V.L.

K zamyšlení:

*Jak reaguji, když mne někdo pochválí?
Proč je někdy těžké pochvalu přijmout?
Chválím ochotně druhé za to, co je při nich dobré?*

Chval nahlas, kárej potichu.

Středa, 4. červen

Jk 1,1-8

JAK UHLADIT VRÁSKY?

„Zkušení víry vaší působí trpělivost. Trpělivost pak ať má dokonalý skutek.“

(Jk 1,3-4)

Jako chlapec jsem sedával a pozoroval matku, když žehlila. Byly to srolované, pomáchané košile, které předtím nakropila. Horkost a tlak žehličky odstranily i nejhlubší záhyby, o kterých jsem myslel, že se prostě nedají vyžehlit.

Bůh ví, že naše myšlení je všelijak „pomáchané“ a že náš charakter má své „vrásky“. Proto zadržuje svou ochrannou ruku a dopouští nečekané trampoty i dlouhodobé těžkosti: používá těchto tlaků, aby nás polepšil.

Nám se ovšem nelíbí, když máme procházet těžkostí. Když rodina má někoho postiženého dlouhou nemocí, je to těžké pro všechny její členy. Když ztratíme zaměstnání a těžko hledáme jiné, je to tvrdé. Když uděláme rozhodnutí, které vyvolá napětí v našich vztazích, trpíme tím všichni.

Ale pomysleme: kdykoliv procházíme něčím podobným s neotřesenou vírou a pevnou důvěrou v Pána, vyjdeme z toho čistší a pevnější. Kdosi napsal: „Co mne nezabije, to mne posílí.“

Měli bychom se skutečně radovat (v. 2), protože je to Boží způsob, jak používá „horka a tlaku“, aby byly „uhlazeny naše vrásky“, odstraněna každá nerovnost.

D.C.E.

V bolestech našeho srdce

Bůh sleduje svůj účel,

Spasitel vždycky ví, co je nejlepší.

V každé bolesti a zkoušce

se naučíme mnoho cenných lekcí.

Bůh používá ve své polepšovací metodě tlak, který učí trpělivosti.

Čtvrtek, 5. červen

J 16,25-33

SÁM, NIKOLI VŠAK OPUŠTĚN!

„...mne necháte samotného. Ale nejsem sám, neboť Otec je se mnou.“

(J 16,32)

Ten krátký dopis mluvil za celé svazky knih: „Jsem postižená osoba na invalidním vozíku,“ psala. „Jsem osamělá, i když vím, že nikdy nejsem docela sama: Bůh je stále zde. Nepotřebuji mluvit s mnoha lidmi.“

Kdosi řekl, že slovo „samota“ je nejsmutnější výraz v naší řeči. Nepůsobí na ně věk, rasa, hospodářské postavení ani inteligence. Albert Einstein řekl: „Je to divné – být známý po celém světě, a přece být tak sám.“

Bůh nás stvořil pro obecenství a důvěrné styky s bližními. „Není dobré, aby člověk byl sám,“ (Gn 2,18) řekl, ještě než se vyskytl hřích. Proto mnozí lidé často cítí vnitřní prázdnotu.

I Pán Ježíš znal samotu. Jistě ji cítil, když ho opustili jeho učedníci (Mk 14,50). Ale Otcova přítomnost působila mnohem více: „Nejsem sám, neboť Otec je se mnou,“ řekl. A tento důvěrný vztah k Otci je otevřen všem, kdo důvěřují Jemu a Jeho Slovu (J 14,16-23).

Můžeme svůj pocit samoty poněkud zmírnit, když vyhledáváme styky s lidmi. Ale mnohem důležitější je hledat obecenství s Pánem. On je vždycky s námi a chce, aby chom zůstávali v Jeho blízkosti po celý den.

D.J.D.

Když se cítíme zcela osamělí a zdá se, že o nás nikdo nedbá, musíme si připomenout, že Ježíš řekl: „Já jsem s vámi po všechny dny!“

Být sám s Bohem znamená okoušet nebe.

Pátek, 6. červen

Abk 1,1-4

JAK SE MODLIT?

*„Přistupme tedy směle k trůnu milostiví!“
(Žd 4,16)*

Jeden nový křesťan se poprvé zúčastnil modlitebního shromáždění a bál se modlit se nahlas, protože to neuměl jako ti ostatní. Když byl vyzván, vstal a řekl: „Pane, jsem Jim. Ten, který se s Tebou setkal minulý čtvrtek večer. Odpusť mi, Pane, že to nedovedu říci jako ti druzí zde – ale já Ti povím, jak to umím nejlépe: miluji Tě! Amen.“ A tato prostá modlitba přímo nadchla celé modlitební shromáždění.

Mnozí lidé si myslí, že se nedovedou modlit, protože jim příliš záleží na tom, jak budou jejich slova znít Bohu i lidem. Ale ve skutečnosti záleží nejvíce na tom, zda jsme vůči Bohu upřímní a otevření. Smíme k Němu přistupovat „směle“ (Žd 4,16) a vyjadřovat své dotazy, svou chválu, své obavy i své prosby. Na výmluvnosti nezáleží.

Prorok Abakuk například mluvil k Bohu velmi prostě a upřímně. Řekl, že na něj doléhají zloba a násilí (Abk 1,4). A když se pak divil Boží reakci, řekl Pánu, že bude vyhlížet, jakou odpověď dostane na svou stížnost (Abk 2,1).

Nedělej si proto starosti s volbou slov: mluv prostě k Bohu z celého srdce. To je správný způsob modlitby!

H.V.L.

*Jaká výsada, že smím přijít před Otcův trůn,
abych k Němu mluvil v upřímné modlitbě
a oznámil Mu všechna svá přání!*

Srdcem modlitby je modlitba jdoucí ze srdce.

Sobota, 7. červen

Ž 17,1-9

ZVLÁŠTNÍ PĚČE

*„Ochraňuj mne jako zřítelnicí oka,
skryj mne ve stínu svých křídel.“ (Ž 17,8)*

Lidské oko je opravdu pozoruhodný orgán. Pán je tak úžasně stvořil, že řasy a obočí brání vniknutí cizího tělesa do oka. A když nějaké malé zrníčko písku oko dráždí, slzní váčky na víčku je vyplaví.

Podobně i v duchovní oblasti náš nebeský Otec věnuje zvláštní péči těm svým, o nichž náš text mluví jako o „zřítelnicí Jeho oka“. Čteme: „Kdo se vás dotkne, dotkne se zřítelnicí mého oka“ (Za 2,8) a „chránil ho jako zřítelnicí oka“ (Dt 32,10).

Tyto výpovědi se týkají Izraele, avšak jsou stejně pravdivé o všech, kdo náležejí Bohu skrze víru v Ježíše Krista. On nás svou milostí zázračně ochraňuje a drží nás ve všech zkouškách na naší cestě ze země do slávy. A když nás ohrožuje nepřítel, On rychle přichází, aby nás chránil.

Zřítelnicí oka potřebuje zvláštní péči, protože skrze ni vstupuje světlo do oka. Sama se nemůže chránit, je úplně závislá na řasách, obočí, víčkách a slzních váčcích. Tak i my musíme spoléhat na Krista, jehož něžná péče a láskyplná účast nás budou chránit před útokem nepřítele.

Pamatuj, křesťane, že jsi Bohu tak drahý, jako „zřítelnicí Jeho oka“!

P.R.V.

*„Ó, chraň mne tak, jako zřítelnicí oka,
když útočí krutí nepřátelé, volám k Tobě,
jen k Tobě!“*

Naše životy nejsou nikdy bezpečnější, než když je chrání Bůh.

Neděle, 8. červen

Sk 1,1-11

**SVATODUŠNÍ NEDELE
NÁŠ SPASITEL NA NEBESÍCH**

„Vystoupil vzhůru, zajał nepřátele, dal dary lidem.“ (Ef 4,8)

Jako malý chlapec jsem měl velmi rád příběh o Ježíšově vystoupení na nebesa. Představoval jsem si Ho, jak se pomalu vznášá nad zemí a rozpatýma rukama žehná svým následovníkům. Pamatuji se, že jsem se divil, proč viditelně vystupoval vzhůru a nezmlizel okamžitě, jako jindy po svém zmrtvýchvstání. Také jsem si říkal, kde asi nebe je a co tam Pán Ježíš dělá.

Proč Ježíš viditelně vystupoval na nebe? Snad aby ukázal, že Jeho služba na zemi je dokonána a že Ho Jeho učedníci už neuvidí. Zaplatil pokutu za naše hříchy (Ř 5,8), přemohl Satana (Žd 2,14) a zlomil moc smrti (Zj 1,18). Dal svým následovníkům vše, co potřebovali vědět a znát, aby mohli pro Něj žít (Sk 1,1-3).

Za jakým účelem vstoupil na nebesa? Aby 'dal dary lidem' (Ef 4,8), aby seslal Ducha Svátého (Sk 2,3), aby se za nás přimlouval (1 J 2,1) a aby převzal své poslání jako Hlava církve (Ef 1,20-23).

Kde je nebe? Kdysi jsem si je představoval jako planetu vzdálenou miliony mil kdesi ve „vnějším vesmíru“. Nyní myslím, že je to sféra blízká na dosah, ale neviditelná. Víím, že je tam Pán Ježíš a že tam jednoho dne přijdu i já. A to plní mé srdce vděčností a chválou. Jak nádherné, že máme Spasitele, který vystoupil na nebesa!

*Celé Jeho dílo je skončeno
a my radostně zpíváme:
Ježíš vystoupil vzhůru
– sláva našemu Králi!*

**Kristus, který kdysi žil s námi v těle,
žije nyní v nás svým Duchem.**

Pondělí, 9. červen

1 K 1,26-31

CHLOUBA

„Jak je psáno: Kdo se chlubí, ať se chlubí v Pánu.“ (1 K 1,31)

Chlouba se ozve snadno. Známe to dobře: „Mně to sluší lépe než jí. – Naše fotbalové mužstvo je lepší než jejich. – Mé auto je lepší než jeho.“ A tak to jde dál a dál.

Chlubíme se tím, na co jsme hrdí, a jsou to obyčejně dost bezvýznamné věci – třeba místo, kde nakupujeme, nebo lidé, se kterými se stýkáme. Můžeme dokonce být hrdí na svůj sbor nebo na své dobré skutky.

Apoštol Pavel toho mohl hodně povědět o své činnosti, zejména lidem v korintském sboru. Zmínil dva nesprávné předměty chlouby, kterými se možná chlubíme i my: lidi (1K 3,21) a zevnějšek (2K 5,12). Není správné oslavovat lidi, kteří se stávají „hrdiný“, nebo se chlubit něčím, co nás „zkrášluje“.

Oproti tomu nás apoštol vyzývá, abychom se chlubili utrpením (Ř 5,3), svými slabostmi (2K 12,5), svým Pánem (1K 1,31) a křížem našeho Pána Ježíše Krista (Ga 6,14). Co nám to říká? To vše ukazuje na Boha a na to, co On činí v našem životě.

Jste „jen trochu“ hrdí na svou duchovní úroveň? Chlubíte se „jen trochu“ sebou samými? Přestaňte s tím! A slyšte Slovo Boží: „Kdo se chlubí, ať se chlubí v Pánu.“

D.C.E.

*V kříži Krista já se chlubím,
který pne se do výše
nade věků sutinami –
mocný pomník Ježíše.*

**Nikdo nemůže současně oslavovat sebe
i Krista.**

BŮH NASLOUCHÁ!

„Ještě nemám slovo na jazyku, a ty, Hospodine, víš už všechno.“ (Ž 139,4)

Když skotský teolog John Baillie vyučoval na univerzitě v Edinburghu, začínal vždy svůj kurz o Bohu těmito slovy: „Když mluvíme o Bohu, musíme mít na paměti, že o Něm nemůžeme mluvit, aniž by On slyšel každé naše slovo. Můžeme snad mluvit o lidech za jejich zády, ale Bůh je všude – ano, i v této učebně. Proto si při našich rozhovorech musíme uvědomovat Jeho stálou přítomnost a mluvit o Něm jako před Jeho tváří.“

Vědomí, že Pán je všude, by mělo nesmírně ovlivňovat to, co říkáme. Když David myslel na všudypřítomného Boha, prohlásil: „Ještě nemám slovo na jazyku, a ty, Hospodine, víš už všechno.“

Lži, pomluvy, nelaskavé poznámky, zlomyslné komentáře, zlostná slova, nevážné řeči a neuctivé užívání jména Páně by nikdy neměly zaznít z našich úst. Měli bychom raději říkat jen to, s čím Bůh souhlasí. Měli bychom toužit po tom, co David vyjádřil v 19. žalmu: „Kéž se ti líbí řeč mých úst i to, o čem rozjímám v srdci, Hospodine, má skálo, vykupiteli můj!“ (v. 15) Pamatuj: Bůh naslouchá!

R.W.D.

Před lidmi můžeme skrýt něco, co jsme mysleli, řekli a udělali, před Pánem to skrýt nemůžeme, On o tom všem ví!

Každé slovo, které řekneme na zemi, je zaznamenáno v nebi.

DOUFEJ V HOSPODINA

„Blaze muži, který doufá v Hospodina.“ (Ž 40,5)

Před mnoha lety byl jeden námořník důstojník se svou ženou na moři, kde právě zuřila bouře. Zkušený námořník viděl v jejích očích zděšení a marně se snažil překonat její strach. Když se chytla jeho paže a vykřikla: „Jak můžeš být tak klidný při takové bouři?“ – vytasil šavli a řekl: „Bojíš se?“ – „Ovšemže ne,“ odpověděla bez váhání. „Proč ne?“ zeptal se. „Protože vím, že je šavle v ruce mého manžela, který mne příliš miluje, než aby mi ublížil.“ Muž odpověděl: „Pamatuj si, že i já vím, komu jsem uvěřil, a On to je, kdo drží větry svou pěstí a vody v dlaní své ruky.“

Žalmista nebyl nezranitelný v bouřích zkoušek. Obklíčen nepřáteli a zradou těch, které považoval za své přátele, byl David stále schopen chválit Pána za jeho nepomíjející milost. Složil svou naději ve všemohoucího Boha, který vládne větru i vlnám.

Jen naše přání by nás mohlo vést k víře, že nikdy žádná bouře nebude. Život naopak je plný otřesů! Klid dneška může být zítra rozvrácen náporom zkoušky. A když se to stane, můžeme doufat, že Bůh nás příliš miluje, než aby nám ublížil.

Doufejme v Hospodina!

P.R.V.

*Všecka vlnobití Tvá
se valí na mne ze všech stran,
věřím však, že na mne zase vzhledneš,
bych byl zachován.
Nesmírné Tvé lásky moc
sešle píseň v moji noc,
na věky Tě budu ctít,
Pána Boha svého žití.*

Bůh všeho stvoření dovede zvládnout každou situaci.

Čtvrtek, 12. červen

Mt 6,5-13

PODIVNÁ PROSBA

*„A nevydej nás v pokušení, ale vysvobď nás od zlého.“
(Mt 6,13)*

Nedávno se mě po mém kázání ve sboru zeptal jeden muž: „Všiml jsem si, že jste vynechal slova ‚nevydej nás v pokušení‘. Většina kazatelů je nedovede vysvětlit.“

Věděl jsem, co myslí: na první pohled jako by tato prosba nebyla na místě. Když slovo „pokušení“ chápeme jako „navádění ke zlu“, zdálo by se nemístné prosit Boha, aby nás v ně nevydával, protože Bůh nikoho nepokouší (Jk 1,13).

Jestliže chápeme „pokušení“ jako „zkoušku“ nebo „dopuštění“, vystává nám další problém: podle Ř 5,1-5 a Jk 1,2-4 se máme ze zkoušek radovat, protože rozvíjejí charakter křesťana. Proč bychom tedy měli Boha prosit, aby nás jich ušetřil?

Jsem přesvědčen, že prosbou „nevud nás v pokušení“ (Bible Kralická) vyjadřujeme pokoru, vědomí své slabosti a sklonu k hříchu. Proto i když přijímáme zkoušky, které na nás přicházejí, a důvěřujeme Bohu, že nás jimi provede, neměli bychom Pána vyzývat, aby je na nás seslal, nýbrž pokorně Ho prosit, aby nás ušetřil zkoušek a dopuštění, která by nás mohla svést k hříchu – pokud je to Jeho vůle. Takže dnešní text není nakonec tak „podivná prosba“!

H.V.L.

*Vezmi jméno Krista s sebou,
dítka trudu, bolesti!
Na tvých cestách sprovodí tě
nebes čistou radostí.
Jméno Krista vezmi vždycky,
co štít v pokušení zlém.
Vyslov je, když nepřítel jde,
opakuj je v srdci svém.*

Drž se Boha, abys odolal pokušení.

Pátek, 13. červen

Př 22,1-6

STOPA V BETONU

*„Zasvěť už chlapce do jeho cesty, neodchýlí se od ní, ani když zestárne.“
(Př 22,6)*

Jedna mladá matka se obrátila se zvláštní prosbou na dělníka, který právě uhlazoval cement čerstvě nanesený na novou cestu. Ptala se, zda by mohla do betonu vtisknout nožky svého děcka. Když řekl „ano“, postavila dítě na mokrý cement, špičkami směrem k nedaleké modlitebně. I když nevíme, co přesně k tomu onu matku vedlo, tušíme, že zřejmě chtěla udělat trvalou stopu, která by určila v budoucnu směr života jejího hošíka.

Tento neobvyklý projev péče i vědomí zodpovědnosti by měl vyjadřovat touhu všech křesťanských rodičů po správném duchovním zaměření jejich dětí. Musíme své děti postavit na správnou cestu a chápat důležitost církve v jejich životě. Duchovní výchova našich dětí musí začít v útlém věku! Máme povinnost povzbuzovat je k tomu, aby přijaly Pána Ježíše Krista jako svého Spasitele, jakmile dosáhnou věku, kdy pochopí význam spasení. Tak v nich vypěstujeme úctu k církvi a vstoupíme do jejich srdcí lásku k Bohu a Jeho Slovu.

Chtějme poučováním, vlastním příkladem a modlitbami dosáhnout toho, aby kroky našich dětí byly obráceny správným směrem!

R.W.D.

*Nechte dítěte jíti ke mně, praví Pán,
Já jim chystám v nebi krásný, věčný stan.*

Naše děti mohou zabloudit, když je nepovedeme správným směrem.

Sobota, 14. červen

Ř 6,11-23

ZNEUŽÍVANÁ SVOBODA

„Máme snad hřešit, protože nejsme pod zákonem, ale pod milostí? Naprosto ne!“ (Ř 6,15)

Lidé východní Evropy jsou velmi vděční za nové výsady po letech komunistického útlaku. Ale teď, kdy mohou svobodněji mluvit, ucházet se o politickou kariéru a svobodně podnikat, zneužívají někteří svou novou svobodu.

Například v televizním provozu jsou lidé, kteří využívají svých nových možností k vysílání programů, které přímo propagují nemravnost, materialismus i nezákonné užívání drog.

Mnozí křesťané si vedou podobně, když zneužívají svou svobodu v Kristu. Protože nejsou „pod zákonem“ a byli osvobozeni od odsouzení za hřích, myslí si, že mohou hřešit bez obav z následků. Apoštol Pavel však důrazně prohlašuje „naprosto ne!“. Lidé, kteří takto smýšlejí, vlastně ukazují, že si nikdy nezvolili Boží cestu – že jsou dosud otroky hříchu. Ale i těm, kdo jsou spaseni, ukazují jasně texty 1K 11,32 a Žd 12,6, že Bůh kázní své děti, když nejsou poslušné.

Ano, jsme svobodni od pravidel a nařízení Starého zákona. Ano, jsme zbaveni břemene „zásluh“, kterými bychom si měli získat cestu do nebe. Ale tato svoboda nám nedává povolení k hřešení. Naopak, zavazuje nás k životu vděčně poslušnosti. Nechtějme ji nikdy zneužít!

H.V.L.

*Můj Pane, jak Ty chceš!
Na vůli Tvé mám dost.
Jen Tobě, Pane můj,
svou svěřím budoucnost
a klidně k domovu již spěje duše má
a zpívá blaženě: „Bud', Pane, vůle Tvá!“*

Jen ti, kdo jsou připoutáni ke Kristu, jsou zbaveni pout hříchu.

Neděle, 15. červen

Mk 11,1-11

KŘÍŽ A KORUNA

„Hle, přichází k tobě tvůj král, ... poškořený, jede na oslu.“ (Za 9,9)

Kdyby byl Ježíš vjel do Jeruzaléma na bujném koni, byl by vypadal spíš „královsky“. Ale On přišel pokorně – tak, jak prorokoval Zacharjáš. Proč? Odpověď zní, že králové na Východě jezdili za mírovými záležitostmi na oslech, kdežto kuň se používal na válečná tažení. A tak, přestože Ježíš přicházel jako Král Izraele, nebyla to současně jízda politického rebela.

Zástupy tomu ovšem nerozuměly. Měly na mysli jen pozemský prospěch a osvobození od Říma, a tak Ho nadšeně vítaly. Avšak žel, jen o několik dní později volaly zástupy: „Ukřižuj Ho!“

Dnes mnozí lidé Ježíše obdivují, ale nepoznávají v Něm Spasitele hříšníků. A přece není možné splnit nejmítnější potřebu člověka, dokud nebyl poznán a překonán problém hříchu. Právě pro tento účel jel Ježíš do Jeruzaléma na oslu, tváří obrácen ke kříži, v plném vědomí, že tam vytrpí bolestnou smrt.

Nyní, když zaplatil cenu za lidský hřích, je vyvýšený na pravici Boha Otce a opět přijde jako Král králů a Pán pánů. Ale koruně musel předcházet kříž.

Jestliže doufáš, že budeš náležet v budoucnu ke Kristovu království, musíš se Mu nyní odevzdat jako svému Spasiteli!

H.V.L.

*Až pomine tento svět,
až i slunce zhasne vznět
a já stanu s Kristem tam,
kde uše zjevné bude nám:
pak zuím, Pane, teprve, c
o jsem dlužen lásce Tvé!*

Bez kříže by nebylo koruny.

MŮŽEŠ MILOVAT ROZHNĚVANÉHO BOHA?

„Kdo je odsoudí? Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás!“ (Ř 8,34)

Volala z velké dálky a nechtěla říci své jméno. Říkala třesoucím se hlasem: „Jak mohu milovat Boha, který mne stále odsuzuje? Stále se hněvá a hrozí peklem a odsouzením.“

Řekl jsem: „Takového Boha bych já také nemohl milovat. Ale ten, kterého vy popisujete, není Otec Ježíše Krista. Ano, bude soud a existuje peklo. Ale On neposlal Ježíše proto, aby nás odsoudil, nýbrž aby nám odpustil hříchy a učinil nás podobnými Jemu.“ Na okamžik se zdálo, že spatřila Boha tak, jak Ho nikdy předtím neviděla.

Ta žena měla zřejmě velké trápení. Slyšela mnoho kázání o Božím hněvu a soudu, znovu a znovu chodila ke zpovědi a hledala odpuštění, a přece nenašla pokoj. Vzmáhal se v ní odpor proti Bohu a nedovedla spočinout v blažené jistotě Božího Slova: „Není žádného odsouzení – na věky!“

Jak je vůbec možný tak bezpečný, láskyplný vztah k Bohu? On vylil na Ježíše všechnu svou hněv pro náš hřích (1 J 2,2). Kristus vzal na sebe Boží hněv a zaplatil pokutu, kterou jsme si my zaslouhovali.

Pán milostivě připravil cestu úniku před svým hněvem a nabízí nám dokonalé odpuštění. Kdo by mohl nemilovat takového Boha?

D.J.D.

*Viz, na Golgotě vztyčen kříž, je Kristus přibit naň.
To pro hřích světa krvácí mu ruce, nohy, skrání.
Tam pod křížem krev Kristova mne očisťuje z vin:
je dílo spásy skončeno, mne s Otcem smířil Syn!*

Abychom unikli Božímu hněvu, musíme se utíkat k Boží lásce.

CHVÁLA ZA SEVRĚNÍ

„Hospodin zkoumá spravedlivého.“
(Ž 11,5)

Jeden chlapec s úžasem pozoroval pohyby ve hmyzí kukle. Můrka tam uvnitř se snažila dostat ven, ale šlo to pomalu a zřejmě to bylo namáhavé. Myslí, že by mohl pomoci: kapesním nožičkem rozřízl kuklu a hmyzí „mládě“ vylezlo ven. Ale nemělo žádnou barvu, nemohlo létat a brzy zahynulo. Chlapec se později dozvěděl, že zápas o uvolnění z kukly je nutnou součástí vývoje hmyzu a povzbuzuje činnost tělních tekutin, které dodávají lesk jeho křídům.

Těžkosti života mohou také mít pro křesťana pozitivní důsledky. Jeden věrný následovník Pána Ježíše, kterému bylo skoro sto let, řekl: „Když se dívám zpět na svůj život, tu to, co Bůh na mne dopouštěl a co se mi tehdy zdálo nesmírně trpké, se mi dnes, když na to vzpomínám a chápu Jeho záměry, jeví jako nejsladší.“

Většina z nás musí přiznat, že je nám těžko trpělivě snášet doby utrpení a zkoušek. Ale když pochopíme, že Bůh má důvod pro seslání nebo dopuštění těžkostí, budeme schopni vděčně je přijímat. Když ve víře přijmeme trpká zklamání, bolestná utrpení a hluboký žal, mohou se stát prostředky k posílení našeho charakteru.

Jaký pokoj nás naplní, když se naučíme chválit Pána za to, co nás svírá! P.R.V.

*Nenaříkej, nelkej v strasti,
potěšení v Pánu měj,
hořkosti On mění v slasti,
jen mu celé srdce dej.
Nestěžuj si na tíž svoji
v světě nikdy nikomu,
k Pánu já! On bolest zhojí
svému dítěti každému.*

Chceš-li, aby se z břemen stalo pozeňování, nauč se ve svých zkouškách vzývat Boha!

Středa, 18. červen

J 1,6-13

AŽ SVĚTLO SVÍTÍ!

„Vy jste světlo světa ... Tak ať svítí vaše světlo před lidmi ...!“ (Mt 5,14-16)

Na konci hlášení v ubytovně motoristů zaznívá z rozhlasu povzbudivé: „Necháme pro vás svítit světlo.“ Moje maminka říkávala totéž. Někdy jsem pracoval v továrně na odpolední směně, nebo jsem se vracel domů pozdě večer z koleje. Ať jsem přicházel kdykoliv, vždycky nad vchodem do domu svítilo světlo. Jeho teplá záře jako by říkala: „Sem patříš. Tady tě má někdo rád. Jsi doma.“

Jednou v noci tam světlo nebylo – dobře si pamatuji na své pocity. Zlobí se rodiče na mne? Udělal jsem něco nesprávného? Nejsm už vítaný? Vysvětlení bylo snadné: prasklá žárovka – všechno bylo v pořádku.

Pán Ježíš je to pravé světlo, ale my jako Jeho následovníci to Jeho světlo odrážíme do svého okolí. Naše věrné následování v poslušnosti je signálem Boží lásky a pravdy. Naše svědectví jsou paprsky teplého světla, které pronikají studenou tmou tohoto světa. Jsme jako to „světlo nad vchodem“, které přitahuje nevěřící k Pánu Ježíši a ujišťuje je, že Někdo je miluje a čeká, aby je přivítal doma.

Možná, že tvůj bratr či sestra je ještě ve tmě. Nebo snad přítel či kolega. Nebo syn nebo dcera. Nepřestávej se za ně modlit! Hledej stále způsoby, jak jejich pozornost obrátit k Pánu. Nech pro ně svítit světlo!

D.C.E.

*Učiň mne, Bože, světélkem,
jež kolem ve tmy říš
svým jasným svítí plaménkem,
kam Ty je postavíš!*

**Můžeš přitáhnout hříšníky ke Kristu,
když budeš mít ve svém životě Jeho světlo.**

Čtvrtek, 19. červen

2 Pa 20,1-18

ČÍ JE BOJ?

„Nebojte se a neděste se ... Boj není váš, ale Boží.“ (2 Pa 20,15)

Judský král Jóšafat obklopený svým lidem zápasil s pokušením propadnout zmatku, ale vzhlížel k Hospodinu s prosbou o ochranu před nepřítelem, který obléhal Jeruzalém. Byl si vědom toho, že on sám a jeho lid nemají sílu čelit útočníku. Řekl: „Vzhlížím k Tobě.“ (v. 12) To je nádherná modlitba!

Boží odpověď přišla rychle: „Nebojte se a neděste se tohoto velikého množství. Boj není váš, ale Boží.“ (v. 15) V onen den poznal král a jeho lid, že nebeský Otec je schopný i ochoten vybojovat bitvu proti každému nepříteli, jestliže Mu Jeho děti budou důvěřovat.

Jedna holčička, která přijala Pána Ježíše jako svého Spasitele, se brzy ve svém křesťanském životě naučila stejné lekci. Jeden starší věřící se jí zeptal: „Co když Satan přijde k tvým dveřím, aby tě potrápil?“ Holčička řekla: „Tak poprosím Pána Ježíše, aby On otevřel dveře!“

Jakožto věřící v Ježíše Krista máme proti sobě mocné zlé vlivy Satanovy a jako Judejci „nemáme sílu.“ (v. 12) Martin Luther to řekl správně: „Kdybychom důvěřovali ve svou vlastní sílu, byl by náš boj ztracen.“ Ale když přiznáme svou bezmocnost a spooleháme se na Pána, On porazí nepřítele za nás. Boj není náš, ale Boží!

P.R.V.

*Hrad přepevný jest Pán Bůh náš,
zbroj úborná i síla.
On nás chrání, když Satanáš
své proti nám vysílá.*

Bůh vždycky stojí mezi křesťanem a nepřítelem.

Pátek, 20. červen

2 Pt 3,10-18

MYSLÍME NA BUDOUCNOST?

„Když tedy se toto vše rozplyne, jak svatě a zbožně musíte žít vy, ...“ (2 Pt 3,11)

Když máme udělat důležité rozhodnutí, musíme si položit otázku: „Dělám to s myšlenkou na důsledky v budoucnosti?“

Během let jsem vídal celé řady lidí, kteří litovali, že si kdysi nepoložili tuto otázku. Někteří se touhou po okamžitém požitku stali otroky nezákonného sexu, alkoholu nebo drog. Studenti opustili vysoké školy a šli do zaměstnání, aby si mohli koupit auto. Muži a ženy pro povrchní zamilovanost rozvrátili manželství a domovy. Podnikatelé se pro ziskuchtivost dostali do rozporu se zákonem. Tito všichni zaplatili vysokou cenu za to, že nemysleli na budoucnost.

V našem textu zdůrazňuje apoštol Petr, že jednoho dne bude Země a všechno, co je na ní, zničeno ohněm. Protože my budeme dále existovat, nebylo by moudré zamyslet se nad touto dalekou perspektivou? To znamená především dát do pořádku to, co má být naším údělem – nebe, či peklo – tím, že uvěříme v Ježíše Krista, který zemřel na kříži, aby zaplatil pokutu za náš hřích. A potom jako věřící máme vždy stavět na první místo duchovní skutečnosti, které mají trvalou hodnotu a snažit se „dorůstát v Krista“ (Ef 4,15) – v jeho bezhříšnou podobu.

Díváš se na život pod zorným úhlem věčnosti? To je ten správný výhled do budoucnosti.

H.V.L.

*Ó Pane, Ty chceš,
abychom to jedno měli na mysli,
abychom viděli jednu pravdu:
že totiž naše každodenní rozhodování
bude utvářet náš úděl v budoucnu.*

**Ve věčnosti budeme sklízet, co jsme
rozsévali ve svém životě.**

Sobota, 21. červen

Zj 12

VÝROČÍ SMRTI 27 PŘEDSTAVITELŮ STAVOVSKÉHO ODBOJE BYLO TO VÍTĚZSTVÍ?

*„Oni nad ním zvítězili pro krev Beránkovou a pro slovo svého svědectví. Nemilovali svůj život tak, aby se zalekli smrti.“
(Zj 12,11)*

Když chci přátelům z ciziny ukázat naši krásnou Prahu, těším se na Staroměstské náměstí. První, co vidí, je Staroměstský orloj, potom sochu M. J. Husa, potom krásnou architekturu a potom to přijde. Musí vidět místo, které ukazuje na jeden z největších mezníků našich českých národních a hlavně duchovních dějin. Místo, na kterém nebyli popraveni vrazi, ale věrní následovníci Krista. Byli to lidé, kteří patřili mezi elitu národa, celkem 27 pánů, rytířů a měšťanů, českého i německého jazyka, z nichž nejméně sedm bylo bratří Jednoty bratrské, jeden katolík evangelického smýšlení a ostatní evangelici. Jako první byl popraven vůdce luteránů hrabě Šlik a hned po něm bratr Budovec. Dle historických pramenů právě tento muž osvědčil svou pevnost ve víře a své biblické vzdělání v polemice s jezuitu, kteří se marně snažili získat někoho z odsouzených pro svou církev. Všichni zachovali věrnost svému Pánu. Tímto dnem to ovšem neskončilo, ale začalo. Další vraždění, hromadné násilné obrácení do římské církve, vyhnanství těch, kteří se hlásili k Jednotě a k evangelikům. Majetky byly všem sebrány a věnovány vráhům.

Jeden ze zahraničních přátel mi po tomto vysvětlení položil otázku: „A bylo to vítězství?“ To bylo vítězství, kterého bych si přál být účasten. Mohli odvolat, zachovat si životy, majetek a rodiny. Ale oni milovali Spasitele více, než všechno ostatní dohromady. To byli muži víry, kteří Slovo Boží brali se vší vážností. Zapřít Ježíše Krista pro ně bylo nemyslitelné. To bylo jedno z nejučinnějších kázání v historii křesťanské církve, jaké známe. Také naše vítězství je možné jedině v Ježíši ukřížovaném a zmrtvýchvstalém. V zachování věrnosti pro den vzkříšení.

Vladislav Donát

KDO JE MILOVÁN?

„Synu, ty jsi stále se mnou a všechno, co mám, je tvé.“
(L 15,31)

Jeden sociolog psal knihu o potížích dospívání v početné rodině, a tak pozval k rozhovoru matku třinácti dětí. Po několika základních otázkách se jí zeptal: „Myslíte, že si všechny děti zaslouží plnou, nestrannou lásku a pozornost matky?“

„Ovšem,“ řekla matka.

„Dobrá, které ze svých dětí máte nejraději?“ – ptal se, aby ji přistihl, že si protirečí.

Odpověděla: „Toho, kdo je nemocen, dokud se neuzdraví, a toho, kdo je mimo domov, dokud se nevrátí.“

Odpověď té matky mi připomíná pastýře, který odešel od 99 ovcí, aby vyhledal jednu, která se ztratila (L 15,4), ženu, která prohledala dům pro jednu minci (v. 8), a otce, který uspořádal slavnost, když se vrátil jeho vzpurný syn (v. 22-24).

Náboženští vůdcové v době Ježíše Krista neradi viděli, že věnoval tolik pozornosti hříšníkům (v. 1-2). Proto jim vyprávěl tyto příběhy, aby zdůraznil Boží lásku k lidem ztraceným v hříchu. Bůh má víc než dost lásky, aby ji mohl rozdávat. A přitom ti, kdo jsou „dobří“ a nejsou „ztraceni“, zakoušejí Otcovu lásku stejně plně jako ti, kterým On věnuje zvláštní pozornost (v. 31).

Otče, odpusť nám, že se cítíme „přezíraní“, když Ty vyléváš svou lásku na hříšníky, kteří ji potřebují. Pomoz nám, abychom viděli, jak i my jsme potřební a zůstávali ve Tvé bezmezné lásce!

M.R.D. II

*Ten, který stvořil nebesa
a zemřel na Kalvárii,
se raduje se svými anděly,
když jsou hříšníci osvobozováni.*

**Bůh miluje každého z nás tak, jako by
byl jediným předmětem Jeho lásky.**

PÍSNĚ V NOCI

„... v noci písnička jeho se mnou,
a modlitba má k Bohu života mého.“
(Ž 42,9)

Za třicetileté války v 17. století musel německý pastor Paul Gerhard se svou rodinou uprchnout ze svého domova. Jednou v noci, když byli v malé vesnické krčmě jako ustrašení bezdomovci, se jeho žena zhroutila a začala nahlas zoufale křičet. Aby ji potěšil, připomínal jí Gerhard zaslíbení Písma o Boží pomoci a ochraně. Pak vyšel na zahradu, aby byl sám – a také se zhroutil a rozplakal. Cítil, že nastala nejtemnější hodina jeho života.

Brzy nato pocítil Gerhard, že jeho břemeno z něj bylo snáto a znovu si uvědomoval Boží blízkost. Vzal své pero a napsal píseň, která mnoha lidem přinesla útěchu: „Větrům dej své obavy, doufej, a buď dobré mysli, Bůh slyší tvé vzdechy a počítá tvé slzy, Bůh ti hlavu pozdvihne. On tiše razí cestu vlnami, mračny a bouřemi. Dočkej Jeho času a noc brzy přejde v radostný den.“

Je to tak, že často právě v našich nejtemnějších dobách nám Bůh dává nejjasněji prožívat svou přítomnost. Využívá naše trápení a nesnáze k tomu, aby nám ukázal, že On je jediným zdrojem naší síly. A když my poznáme tuto pravdu, pak jako Gerhard získáváme novou naději.

Procházíš velkou zkouškou? Buď statečný. Svěř se rukám Božím. Dočkej Jeho času. On ti dá „v noci písničku“.

P.R.V.

*Slož, co srdce tísni, pěči světu nech!
Pánu pověz v písni o svých strastech všech.
V temné noci žalu prospěš k Ježíši –
věř a doufej směle, bouř se utiš!*

**Bezpečí není tam, kde není nebezpečí,
nýbrž v přítomnosti Boží.**

Úterý, 24. červen

Ř 5, 1-11

VĚŘIT ZNAMENÁ DŮVĚŘOVAT

„Evangelium Kristovo je moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří.“ (Ř 1, 16)

Setkávám se někdy s lidmi, kteří vědí, že jim chybí jakási duchovní hodnota, ale váhají vydat se Pánu Ježíši Kristu. Přestože viděli, co víra v Krista učinila pro jiné, přivádí je do rozpaků to, co jim radí někteří věrní návštěvníci shromáždění Božího lidu.

Jeden člověk mi řekl, že mu radili, aby se připojil k určité církvi, a tak dosáhl spasení. Někdo jiný zase, že se má dát pokřtít v určité církvi. Jiní mluvili neurčitě o snaze poslouchat Kristovo kázání na hoře. Jednomu jeho přítel řekl, že musí projít obdobím hluboké lítosti za hřích, nežli smí očekávat, že ho Bůh spasí.

Upřímně řečeno, nemám tomu zmatenému člověku za zlé, že mi řekl: „Já nechci číst žádné letáky nebo traktáty. Ukažte mi přímo v Bibli, jak mohu být spasen.“ Přijal jsem jeho výzvu a začali jsme spolu pročítat jednotlivé části listu Římanům a hovořit o nich. Když jsme došli k 5. kapitole, řekl: „Teď je mi to jasné: všechno, co potřebuji, je složit svou důvěru v Ježíše Krista.“ Udělal to – a našel pokoj.

Máme spasitelnou víru, jestliže věříme tomu, co Bible říká a o nás a o Ježíši Kristu, a když podle toho jednáme a v Něj složíme svou důvěru.

Pokud jsi to ještě neučinil, učiň to dnes!
H.V.L.

Bůh poslal svého Syna, aby za nás zemřel, žádný jiný život by na to nestačil. Proč bys tedy nedal Kristu svou důvěru dnes?

Přijmi dar, který ti podává!

Nejsme spaseni tím, co činíme, nýbrž důvěrou v to, co učinil Kristus.

Středa, 25. červen

Mt 6, 1-4

NA ČEM OPRAVDU ZÁLEŽÍ?

„Tvůj Otec, který vidí, co je skryto, ti odplatí.“ (Mt 6,4)

Spisovatel Dr. A. J. Cronin byl kdysi praktickým lékařem v malé hornické vesnici ve Walesu. Pracoval s ošetřovatelkou, která se po dvacet let věnovala svým pacientům laskavě, pozorně a pečlivě. Na doktora Cronina velmi zapůsobil její přístup k službě a považoval ji za příkladnou pracovníci v jejím oboru.

Když slyšel, jak malou má mzdu, zeptal se jí: „Sestro, proč si nevymůžete větší plat? Je směšné pracovat za tak málo!“ Odpověděla, že dostává dost, aby mohla krýt své potřeby. „Ale vy si zasloužíte víc,“ odpověděl doktor, „Pán Bůh ví, že vaše práce za to stojí.“ Ošetřovatelka se na chvíli odmlčela. Potom zvolala s úsměvem na tváři a hlubokou vážností v očích: „Jestliže Bůh ví, že za to stojí, pak to je to hlavní, na čem záleží!“

Jsi dnes malomyslný – zneuznaný nebo nedocenený? Nedostává se ti dost vděčnosti za to, co činíš pro věc Kristovu? Pak si vzpomeň na tato povzbuzující slova: „Bůh není nespravedlivý, a proto nezapomene, jak jste se činem své lásky k němu přiznali, když jste sloužili a ještě sloužíte bratřím.“ (Žd 6, 10) On nepřehlédne nic, co se činí v Jeho jménu.

Lidé tě mohou přehlížet, ale Pán si tě všímá – On o tobě ví a to je to, na čem opravdu záleží.

R. W.D.

Služba, kterou konáme pro Pána, může zůstat lidmi neoceněna, ale až budeme stát před Ním, pak On nás odmění.

Odměna na věčnosti není závislá na uznání v tomto životě.

Čtvrtek, 26. červen

Ž 107,1-15

OTCOVA VĚRNOST

„... s důvěrou očekávám Hospodinovo milosrdenství, jež nepomíjí, jeho slitováním, jež nekončí. Obnovuje se každého rána, tvá věrnost je neskonalá.“ (Pl 3,21-23)

Misionář Hudson Taylor měl plnou důvěru v Boží věrnost. Napsal ve svém časopise:

„Náš nebeský Otec je velmi zkušený: On velmi dobře ví, že se Jeho děti probouzejí každé ráno s velkou chutí k jídlu ...“

Po čtyřicet let udržoval při životě tři miliony Izraelitů na poušti. Nečekáme, že pošle do Číny tři miliony misionářů, ale kdyby to učinil, měl by víc než dostatek prostředků pro zachování jich všech ...

Spolehněte se, že Božímu dílu konanému podle Boží vůle nikdy nebude chybět Boží podpora.“

My můžeme být mdlí a unavení, ale náš nebeský Otec je všemohoucí. Naše city se mohou měnit, ale On je neměnný. Již samo stvoření nám připomíná Jeho stálost, takže můžeme radostně zpívat: „Ta údolí, ty hory, tok pramének a řek, ty nivy kol a hory, svit slunka, bouře jek: tam hvězda, zde to kvítko, jež v stínu kraluje, vše chválu Bohu mocně zvěstuje.“

Jaké povzbuzení, abychom chtěli pro Něj žít! Naše síla pro přítomnost i naděje pro budoucnost nezávisí na naší pevnosti a vytrvalosti, nýbrž na věrnosti Boží. Ať jsou naše potřeby jakékoliv, můžeme počítat s věrností našeho Otce.

P.R.V.

*Verný si, láskavý, Otče můj, Bože,
Teba mi nijaký neskryje tieň.
Dobrota Tvoja, čo konat chce, může,
věčně si ten istý, niet v Tebe zmien.*

Ten, kdo se cele vydá Bohu, nebude nikdy Bohem opuštěn.

Pátek, 27. červen

1 K 1,10-17

V JEDNOTĚ JE SÍLA!

„Prosím vás, bratři, ... abyste všichni byli svorni a dosáhli plně jednoty smýšlení.“ (1K 1,10)

Na západním pobřeží Irska používají rybáři člun s okrouhlým dnem bez kýlu, který má dehtem napuštěnou plachtu na dřevěném rámu. Pro svou zvláštní konstrukci může být takový člun snadno ohrožen ostrými útesy nebo plovoucími předměty a je třeba, aby veslaři dokonale spolupracovali a přesně stejně zabírali.

Z této potřeby jednoty vzniklo irské úsloví „zabírej s posádkou“, anebo ještě jiné „není síly bez jednoty“. A co je pravda pro irské rybáře, to platí zvláště pro ty, kdo věří v Pána Ježíše Krista. Jen pomyslete na činnosti, ve kterých jste zapojeni, ať už ve staršovstvu sboru, v misijní společnosti sester, v oblasti studia Bible nebo ve službě městské evangelizace. Ať jde o kteroukoliv práci, nebude vykonána, pokud jeden každý nebude „zabírat s posádkou“.

Jednota je pro úspěch díla Kristova tak důležitá, že apoštol Pavel prosil věřící v Korintu, aby se chránili každého rozdělení a pracovali jako jeden muž.

Snažíme se i my o to, abychom v naší společné službě spolupracovali v plném souladu? Pokud ne, pak prosme Pána Boha, aby nám dal ducha jednoty, abychom vždycky „zabírali s posádkou“.

J.D.B.

*Jak rozkošné a milé,
když bratři s druhem druh
jsou svorni při svém díle
a v srdcích jeden duch!*

Sbor, kde jsou všichni jednoho srdce a jedné mysli, je nádherný sbor.

Sobota, 28. červen

2 K 12,1-10

SÍLA V SLABOSTI

„Stačí, když máš mou milost, vždyť v slabosti se projeví má síla.“ (2 K 12,9)

Charles Haddon Spurgeon, známý jako „kníže kazatelů“, měl jednou v neděli pocit, že své kázání přednesl tak chabě, až se za to styděl. Když odcházel ze svého sboru, Městské modlitebny v Londýně, pochyboval, že by z jeho poselství mohlo vzejít něco dobrého. Když pak přišel domů, padl na kolena a prosil: „Pane Bože, Ty můžeš udělat z ničeho něco. Požehnej to slabé kázání!“

Během následujícího měsíce se jednačtyřicet lidí rozhodlo uvěřit v Krista jako Spasitele právě vlivem onoho „slabého“ kázání. Příští neděli Spurgeon připravil ve snaze napravit předchozí „selhání“ kázání „velké“, ale nikdo na ně nereagoval.

Spurgeonova zkušenost zdůrazňuje dvojí velké poučení pro všechny, kdo slouží Pánu. Za prvé pro své snahy potřebujeme Boží požehnání. Šalomoun říká v žalmu 127,1: „Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé.“ A za druhé, naše slabost je příležitostí pro působení moci Boží. Apoštol Pavel řekl: „Proto rád přijímám slabost, urážky, útrapy, pronásledování a úzkosti pro Krista. Vždyť právě když jsem sláb, jsem silný.“ (2 K 12,10)

Když se spolehne na Pána, budeme zakoušet Jeho sílu ve svých lidských slabostech.

R.W.D.

Ač slabí, přece dnes můžeme sloužit a následovat Kristova příkazu, ať v bezpečí, nebo v boji – stojíme Jeho mocí a silou.

Musíme poznat svou vlastní slabost, abychom mohli zakoušet sílu Boží.

Neděle, 29. červen

Mk 2,1-12

MOC EVANGELIA

*„Synu, odpouštějí se ti hříchy.“
(Mk 2,5)*

Jeden mladík, který se stavěl proti Bohu, si udělal výlet na Západní pobřeží. Neklidný a podrážděný přijel do San Franciska, kde brzy utratil všechny své peníze za pití a hýření. Po jedné noci divokých zábav doklopýtal do svého hotelu pozdě k ránu a ihned usnul. Když se probudil, uviděl na nočním stolek malou knížku: bylo to evangelium Markovo. Znechucen ji hodil na zem.

Když se týž den večer vrátil, spatřil, že knížka byla položena zpět na stůl. Zase ji odstrčil stranou. Ale když ji tam uviděl další den, otevřel ji a začal číst. Když skončil, byl z něj jiný člověk.

Sám vypráví, co se stalo: „Dozvěděl jsem se, že Syn Boží řekl malomocnému ‚buď čist‘ a ochrnutému ‚odpouštějí se ti hříchy‘. Byl jsem dojat, když Ježíš bral malé dítky do náruče a žehnal jim. A pak, přes nespravedlnost, jaké byl vydán, prolil svou krev, aby spasil hříšníky. Když jsem to četl, viděl jsem svou vlastní vinu a ve víře jsem našel pokoj.“

I ty můžeš najít pokoj. Čti Slovo Boží! Přijmi jeho výzvu, abys přijal Krista Spasitele. Evangelium je „moc Boží ke spasení.“ (Ř 1,16)

H.G.B.

Bojíš se podívat, co je v Boží Knize?

Je to pro tebe, jen pohled!

Slova a myšlenky, které obsahuje, ti přinesou pokoj Boží a očistí tvé hříchy.

Živé Slovo Boží je jedinou nadějí pro zmirující svět.

Pondělí, 30. červen

1 K 15,12-22

ŽÁDNÝ STRACH ZE SMRTI!

*„Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí!“
(J 14,27)*

Olemu bylo 99 let – byl to nejstarší muž v našem sboru. Byl původem Nor a byl tělesně silný a měl pevnou vůli. Ale už několik měsíců byl upoután na lůžko.

Když jsem ho v jeho nemoci poprvé navštívil, vedl mne a svou rodinu při zpěvu písně „Úžasná milost“, ale při mé poslední návštěvě byl příliš unaven, nemohl zpívat. Řekl jsem: „Ole, brzy uvidíš Pána Ježíše. On tě očekává.“

Krátce předtím se on i jeho rodina shodli na tom, že brzy už nebude v těle, ale v přítomnosti Páně – mluvili o tom v plné jistotě. Chtěl jsem slyšet přímo z jeho rtů vyjádření této jistoty a zeptal jsem se ho: „Bojíš se, Ole?“ Otevřel oči dokořán – jak nejvíce mohl – a podíval se mi přímo do očí. Přestože skoro už neměl hlas, zdálo se, jako by soustředil svých devadesát devět let do síly své odpovědi. Zdvihl hlavu a řekl pevně: „Ne!“

Pán Bůh dává sílu po dobu našeho života, ale pomáhá nám také čelit jeho ukončení. Ježíš Kristus zvítězil nad smrtí, když vstal z hrobu, a nyní je živ. Všichni, kdo v Něj věří jako ve svého Spasitele, budou s Ním žít věčně. Proto mohl Ole říci, že se nebojí zemřít.

Máš i ty tuto jistotu?

D.L.B.

Protože Ježíš, můj Spasitel, vytrpěl kříž, nemusím se ničeho bát.

Neboť On okusil smrti a On mi dává život, kde je smrti, tvá zbraň?

Věř Kristu, tak utišíš své obavy.

Úterý, 1. červenec

1 K 10,1-13

ZMRZLINÁŘ

*„Vyhýbej se mladistvé prudkosti.,,
(2 Tm 2,22)*

Malý Jeff se ze všech svých sil snažil ušetřit si dostatek peněz, aby mohl koupit dárek své mamince. Byl to pro něho urputný boj, protože velice lehce podléhal pokušení koupit si od zmrzlináře dobroty vždy, když poblíž zastavila ta zářivě pomalovaná dodávka.

Jednou večer, když ho jeho matka uložila do postele, zaslechla, jak se modlí: „Prosím, drahý Bože, pomoz mi utéct, když zítra přijede do naší ulice zmrzlinář.,, Už ve svém útlém věku pochopil, že jeden z nejlepších způsobů, jak odolat pokušení, je vyhnout se tomu, v čem mají zalíbení naše slabosti.

Všichni věřící jsou pokoušeni k hříchu. Přesto nemusí podléhat. Pán nám dává vítězství nad zlými svody (1 K 10,13). Ale my musíme udělat svůj díl. Někdy to znamená vyhnout se situacím, které by přispěly k naší duchovní porážce.

Apoštol Pavel psal Timoteovi, svému synu ve víře, a připomínal mu, aby utíkal od zlých mladistvých tužeb. Měl udržovat odstup od pokušení, která svou silnou přitažlivostí mohou způsobit to, že jim podlehne. To je velmi dobrá rada!

Pokud je to možné, nikdy bychom si neměli dovolit být na špatném místě nebo se špatnými lidmi, kteří nás budou svádět dělat věci, kterým bychom se měli vyhnout.

Uteč rychle před „zmrzlinářem.,,!

R.W.D.

*Je moudré utéct v pokušení,
kdo by zůstal, ten blázen je,
protože ti, kdo se zlem si pohrávají,
brzy zjistí, že se zlem se nehraje.*

D.J.D.

Podléháme pokušení, když od něj neutečeme.

HOLUBICE NA DRÁTĚ

*„Posvět též dnes rukou svých Hospodinu, ... aby vám dal dnes požehnání.“
(Ex 32,29)*

Issac Rankin řekl, že přímo před jeho oknem vedl elektrický drát, kterým probíhal proud. Drát byl na každém stožáru řádně izolován a byl vysoko nad zemí. „Pokud bych se dokázal dostatečně vyklonit a uchopit jej,“ prohlásil Rankin, „smrt by byla stejně rychlá jako úder blesku. Ale holubicím, které sem přilétaly a posadily se na něj, nezpůsobil žádnou újmu na zdraví. Ony slétly z okenní římsy, kde jsem je někdy krmil, a v bezpečí a spokojenosti si na drátech rovnaly peří.

Vysvětlení je jednoduché. Když přišly holubice do kontaktu s drátem, nedotýkaly se ničeho jiného. V mém případě by to bylo nebezpečné, protože při mém pokusu dotknout se drátů by zeď mého domu působila jako zem. Proud by si tedy z mého těla udělal tunel, kterým by elektřina proudila se svou ničící silou. Protože holubice spočinou jen na drátech, nic se jim nestane.„

Rankin potom vytvořil duchovní analogii: „Bůh chce, abychom hledali své útočiště v naprosté odevzdanosti do Jeho moci a lásky. Ale když se jednou rukou natahujeme k Němu a druhou se držíme nějaké zakázané věci, pak se ocitáme v nebezpečí.„

Jako křesťané často trpíme frustrací a zklamáním, protože jednou rukou jsme spojeni s Kristem a druhou se držíme světských zvyků. Žijme zcela pro Pána!

H.G.B.

*Ty, jenž znáš celé moje srdce,
které svět si zvolí vždy tak hladce,
z mých marných zálib veď mě ke svobodě,
ať smím plně patřit už jenom Tobě.*

anonym

Nemůžeš chodit s Bohem, když běžíš spolu s ďáblem.

KŘÍŽ MLUVÍ

*„...Kristus zemřel za naše hříchy ... a byl pohřben; byl uzkríšen třetího dne...“
(1 K 15,3-4)*

Kříže zdobí kostelní věže. Kříže vyznačují pohřební místa. Kříže někdy dokonce označují místo, na kterém zemřeli lidé při autohodě. Kříže se nosí jako šperky. Kříže připomínají lidem Ježíše Krista. Uvědomil jsem si to, když jeden židovský obchodník uviděl malý zlatý křížek na klopě mého saka a zeptal se mne: „Proč věříš v Krista?“. Byl jsem vděčný za příležitost podělit se s ním o svou víru.

Ježíš zemřel na kříži za nás, ale nezůstal tam. My neuctíváme mrtvého Spasitele. Tělo našeho Pána bylo snato z kříže, uloženo do hrobu a třetího dne On povstal v oslaveném těle.

Kříž k nám promlouvá v uceleném obraze - zástupná smrt našeho Pána, kterou zaplatil cenu za naše hříchy, a Jeho slavné uzkríšení nás vysvobozují z moci smrti.

Bez Kristova kříže všichni stojíme vinni před Bohem a v beznaději před smrtí. Ale skrze víru v Něho přijímáme odpuštění hříchů a jistotu, že smrt nám nemůže ublížit ani nás držet.

Podíval ses někdy na kříž a vložil jsi svou důvěru do rukou toho, kdo na něm zemřel? To je to jediné a dokonalé vysvobození z viny a strachu.

H.V.L.

*Žádné jiné jméno mne nemůže spasit,
žádné jiné jméno na to nemůže stačit,
jen jméno Ježíš Kristus, uzkríšený ten Pán,
ten jediný, kdo byl za mě ukřížován.*

Brandt

Stojíme před křížem, před křížovatkou do nebe či pekla.

Pátek, 4. červenec

Ko 3,12-17

USMÍVEJ SE!

„Jako vyvolení Boží, ... oblecte milosrdný soucit, dobrotu...“ (Ko 3,12)

Četl jsem o muži, který byl tak sklíčený, že si chtěl vzít život skokem z mostu. Jak tak přicházel k mostu, rozhodl se, že jestli potká jedinou osobu, která se bude usmívat a bude se zdát přátelská, tak neskočí.

Příběh končí poněkud zvláštně, aniž by řekl, co se stalo. Pisatel položil několik pronikavých otázek: Předpokládejme, že ten muž by toho temného dne potkal tebe nebo mě. Změnil by svůj záměr? Zvolil by si raději život, než smrt? Nebo by pokračoval ve svém strašném plánu?

Je velmi malá pravděpodobnost, že potkáme člověka v takovém rozpoložení myslí. Přesto každý den přicházíme do styku s mnoha lidmi, kteří si nesou těžká břemena, čelí nepřijemným situacím nebo se obávají budoucnosti. Touží po laskavém slovu, soucitém uchu a vřelém úsměvu, který zrcadlí starostlivé srdce.

Znám mladého muže, který má vždy po ruce připravený velký úsměv, který odráží lásku Kristovu. Věřím tomu, že on je ten typ člověka, který by způsobil, že ten zoufalý člověk kráčející k mostu by se zastavil a změnil směr.

V zájmu Ježíše a s křesťanskou láskou můžeme dnes lidi, kteří jsou zranění, povzbuzovat tím, že jim věnujeme laskavé slovo a přátelský úsměv.

R.W.D.

*Byl to zářivý úsměv jen,
nestál vlastně nic,
ale noc on změnil v den,
a žít se chtělo víc.*

anonym

**Pokud dnes uvidíš někoho bez úsměvu,
Daruj mu jeden z těch svých.**

Sobota, 5. červenec

1 K 2,1-5

DEN SLOVANSKÝCH VĚROZVĚSTŮ

„Hlásej slovo Boží, ať přijdeš vhod či nevhod ...“ (2 Tm 4,2)

Pro naši křesťanskou misii je hlásání Božího slova naprosto podstatná věc. Zvěstujeme Krista, který je jádrem poselství celé Bible. Nepřinášíme lidem na prvním místě křesťanskou filozofii nebo morálku. Nejde nám o to, abychom se zalíbili lidem. Nejde o popularitu církve. Nechceme přitáhnout druhé svými brilantními kázáními a úvahami, které by stály na naší lidské moudrosti.

Jde nám o zvěstování Krista, který byl ukřižován pro naše hříchy a vstal slavně z mrtvých. Jde nám o to, abychom věrně předali druhým, co jsme sami přijali – poselství Božího slova.

Konstantin a Metoděj přišli na Moravu roku 864. Mluvili srozumitelným slovanským jazykem. Jako misionáři udělali velmi důležitou věc: sestavili slovanské písmo a přeložili do něho některé části Bible. Takto lidé mohli slyšet slova Písma ve srozumitelné řeči.

Myslím, že i dnes, po více než 11 stolecích, naše země potřebuje novou misii s tímto důrazem. Musíme být srozumitelní pro dnešního člověka a zároveň věrně přinášet lidem Boží slovo. V dnešní postmoderní době zdůrazňujeme tzv. „přátelskou evangelizaci“. Budujeme láskyplné vztahy s lidmi. Chceme, aby nejprve cítili, že o ně máme opravdový zájem, že nám nejsou lhostejné jejich potřeby. S tím nelze než souhlasit.

Ale k lásce patří i pravda. A do našeho zvěstování Božího slova patří i slovo o lidské ztracenosti a hříchu. Jen pravdivá diagnóza může vést ke správnému léčení. A tím lékem je to, aby lidé skrze pokání přijali Boží milost a odpustění v Ježíši Kristu.

Konstantin a Metoděj nás inspirují ke srozumitelnému hlásání pravdy Božího slova.

Pavel Coufal

MISTR JAN HUS

* 1371 – 6.7.1415

„Tu se říššíti vládcové a satrapové snažili nalézt proti Danielovi záminku ohledně jeho správy království, ale žádnou záminku ani zlé jednání nalézt nemohli, neboť byl věrný. Žádnou nedbalost ani zlé jednání na něm neshledali.“ (Da 6,5)

Obdobně vypovídá svědectví Petra z Mladoňovic, který ve své zprávě o Janu Husovi z Kostnice píše: „... on pohlédnuv k nebi, vysokým hlasem odpověděl: ‚Bůh mi jest svědek, že jsem to, co se mi falešně připisuje a skrze falešné svědky přičítá, nikdy neučinil, ani nekázal, ale předním úmyslem mého kázání a všech jiných mých skutků nebo písem bylo, abych jen mohl lidi zachrániti od hříchů. V té pak pravdě evangelia, kterou jsem psal, učil a kázal ze slov a výkladů svatých doktorů, dnes vesele chci umřítí.‘ A uslyševše to řečený maršálek se synem Klemovým, tlesknuvše rukama, odjeli ....“

Daniel věrně sloužil svému Bohu s vědomím, že ho to může stát život. Mistr Jan Hus setrval ve svém věrném postoji vůči svému Pánu, i když věděl, že to je za cenu nejvyšší. Nejenom Daniel a Jan Hus, ale i mnoho dalších mužů a žen stáli v minulosti věrně ve víře i za cenu života. Dnes nežijeme díky Bohu v takové době, ale přesto je potřebné se ptát po naší věrnosti Pánu.

Věrnost je jedním z ovoce Ducha Svatého. Věrnost Pánu Ježíši tedy máme nést jako trvalý plod naší víry. Nejenom v krajních situacích života, ale i při každodenním jednání s lidmi, kteří žijí okolo nás, se kterými se setkáváme. Věrnost znamená způsob života s Pánem, ať je to pro nás výhodné, nebo nás to něco stojí, nebo je to třeba velice nevýhodné. A právě tehdy, když věrnost Bohu znamená z lidského pohledu určitou ztrátu, tehdy se nejlépe poznává, jak vážně, jak věrně to myslíme se svým Pánem.

Kéž je věrnost stálým ovocem Ducha při každém z nás.

Emanuel Opravil

SVĚDECTVÍ PĚNICE

„Jak nesčetná jsou tvá díla, Hospodine! Všechno jsi učinil moudře...“

(Ž 104,24)

Drobný ptáček, menší bělokřká pěníce, tráví léto v Německu a zimu v Africe. Když se dny začínají zkracovat, dospělí jedinci odletí na jih a zanechají svá mláďata samotná. O několik týdnů později překonají mláďata tisíce kilometrů neznámé krajiny a moře na cestě za svými rodiči. Jak najdou to pro ně naprosto neznámé místo? Pokusy dokázaly, že mají instinktivní povědomí o zeměpisných délkách a šířkách a schopnost určovat směr podle hvězd. Bůh jim dal kalendář, hodiny a všechna navigační data, která potřebují k tomu, aby mohli letět ty tisíce neprozkoumaných kilometrů za svými rodiči.

Zastánci evoluční teorie říkají, že náš úžasný a spleťitý svět vznikl náhodou. Ale je jednodušší přijmout tuto teorii, než věřit, že Bůh stvořil tuto nádhernou pěníci a tisíce dalších takových stvoření? Podle mě toto přičítat náhodě je absurdní.

Boží moudrost je zřetelně pozorovatelná v díle Jeho stvoření. Jeho dílo v přírodě mluví tak silně pro Jeho existenci a moc, že Pavel to používá jako argument, aby prokázal lidskou vinu a odsouzení. Pavel napsal, že člověk nemá výmluvu, pokud neodpoví ve víře Bohu, který všechno stvořil.

Náš Bůh Stvořitel zasluhuje naše uznání a naši chválu!

D.C.E.

Bůh, který oblékl zemi i nebe, tak, jak to nikdo jiný nedovede, nemůže popřít svou zručnost, Jeho otisků prstů je všude dost.

Seal

Je duchovně hluchý, kdo neslyší promlouvat v přírodě Boží hlas.

DAR NEBO DÁRCE

„... Vzdejte mu chuálu, dobrořečte jeho jménu, neboť Hospodin je dobrý...“
(Ž 100,4-5)

Zjistil jsem, že pro křesťana je velice jednoduché stát se duchovně krátkozrakým tím, že se zaměří na Boží nádherné dary a zapomenou soustředit svou lásku na Boha samého. Někdy mé modlitby zní jako předvánoční „seznam přání...“. Bůh nám říká, abychom mu předkládali své potřeby, a má zalíbení v naší vděčnosti za to, co pro nás dělá. Ale On touží po tom, abychom Jej milovali pro to, kdo je - ne jen pro to, co nám dává.

Biblický učitel Leon Tucker vyprávěl o své cestě do Evropy a slibu, který dal své malé dceři, že jí přiveze panenku z každé země, kterou navštíví. Zakoupil je v Irsku, Skotsku, Belgii, Francii a několika dalších zemích. Ale na zpáteční cestě do Států se zavazadlo, obsahující tyto dary, poněkud pozdrželo a nepřiletělo s ním.

Když Tucker přijel domů, jeho malá dcera jej přišla přivítat s láskou a očekáváním. Výraz její tváře říkal: „Přivezl jsi mi ty panenky, tatínku?“, Jemně se jí snažil vysvětlit ten zmatek. Na okamžik se její rty zachvěly a její oči naplnily slzami, ale pak se mu vrhla kolem krku a řekla: „Raději bych měla tebe, tatínku, než všechny panenky na světě!“,

Je nám Bůh vzácnější než všechny Jeho dary? Naše láska a oddanost by měly být soustředěny na Dárce, ne na Jeho dary.

P.R.V.

*Kdysi to bylo požehnání, dnes je to můj Pán,
kdysi to byl pocit, dnes je to Jeho slovo,
kdysi jsem chtěl Jeho dary, dnes chci mít Dárce,
kdysi jsem hledal uzdravení, dnes hledám jen
Jeho samotného.*

Simpson

Žádný dar není větší než jeho dárce.

PŘÍLIŠ MNOHO CTIŽÁDOSTI?

„Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby se dal sloužit, ale aby sloužil...“ (Mk 10,45)

Někdy jsme tak trochu jako Macbeth. Pokud víte něco o dílech Williama Shakespeara, pak víte, že Macbeth byl velice ctižádný muž. Byl tolik ctižádný, až ho to prakticky zabilo. Tolik chtěl být králem, že se uchýlil k vraždě. A za to zaplatil vlastním životem.

Nakolik jsme podobní této tragické postavě? Dopustíme, aby ctižádnost zatemnila náš rozum. Zapomeneme, kdo to má vlastně pod kontrolou. Nepoužíváme Macbethovy metody, abychom dosáhli svého cíle, ale necháme ctižádnost obcházet Boží všemohoucnost. Místo abychom nechali všechno v Jeho rukou, bereme to do rukou vlastních.

Další příklad nesprávné ctižádnosti najdeme v rozhovoru Jakuba a Jana s Ježíšem v Markovi 10. kapitole. Jejich osobním cílem bylo sedět na místech největší slávy a moci v Jeho království. Nechtěli čekat na to, jestli je Ježíš sám vybere; oni si o to troufale řekli. Měli příliš mnoho ctižádnosti na to, aby to nechali na Něm.

Na ctižádnosti není nic špatného. Ale když jsme jí natolik pohlceni, že nemůžeme čekat na Boha, pak stejně jako učedníci projevíme svou nevěru.

Můžeš spoléhat na Hospodina, On ti pomůže vidět naplnění tvých tužeb.

J.D.B.

*Pane, dej nám milost očekávat,
Tobě jedinému důvěřovat,
abychom snad mimo vůli tvou naše cíle
nepostavili
a za nimi se zápalem abychom se nehonili.*
anonym

**Když jsi ctižádný pro Pána,
buď obezřetný na své motivy.**

JAKO HOUF ZVÍŘAT

*„Je-li možno, pokud to záleží na vás,
žijte se všemi v pokoji.“ (Ř 12,18)*

Skupina „místních,“ šla přes dálnici v arabské poušti, když tu byl jeden z nich nepředvídaně sražen autem a zabit. Ostatní začali řidiče pronásledovat, ten ale sešlápl plyn a ujel. Neschopni dohnat auto vrátili se na místo nehody a tam čekali. Konečně, později toho dne, zahlédli motoristu, který se vracel domů z práce. Truchlící skupina zastavila jeho auto, vyskočili na ně a rozbili mu okna. Kdo byli ti členové občanské sebeobran? Byly to opice, a ty znají jen jediný způsob, jak se vyrovnat se svým hněvem - útok.

Tato událost nám dává obrázek o tom, co se často stane, když lidé ignorují pravidla civilizované společnosti. Používají takovou taktiku řešení konfliktu, která věc jen komplikuje. Jednají jako zvířata.

Zvířecí jednání může být také problémem v církvi. Někdo řekne něco, co se nám nelíbí, nebo udělá něco, co nás popudí, a my jednáme, jako by neexistovala žádná pravidla. Místo toho, abychom za tou osobou zašli, jak je doporučováno v Mt 18, zaútočíme ze zálohy pomluvami a zahrneme ho nenávisťnými slovy. Místo mírné odpovědi zkoušíme začít 3. světovou válku.

V Ř 12, ale i jinde, Bůh jasně vyřkl zákon pro život, který by nám měl pomoci: „žít se všemi v pokoji,“. Když ochabneme v používání těchto směrnic, skončíme jako houf zvířat.

J.D.B.

*Princi pokoje, prosíme Tě,
chraň nás sváru a nenávisť,
pomoz nám hovořit laskavými slovy,
která nepřátelství potlačí.*

J.D.B.

Když charakter člověka ukáže svou pravou tvář, zjeví se jeho nejhorší rysy.

NEJLEPŠÍ VĚK

*„Ještě v šedinách poneseš plody,....“
(Ž 92,15)*

Mnoho lidí děsí myšlenka na to, že jednou zestárnou. To je pochopitelné. Ubíhající léta přináší pokles fyzické síly a odolnosti a v některých případech také vážné nemoci. Přesto má stáří výhodu, kterou mládí nezná. Ve skutečnosti mohou být „pozdní léta,“ nejlepší naplňujícími ze všech.

Spisovatel Henry Durbanville napsal: „Je mi líto těch, kdo neradi stárnou. Já si vychutnávám svůj věk. Obohacuje mne. Kdyby mi Bůh řekl: ‚Nechám tě začít zase znovu a můžeš se vrátit ještě jednou do svého mládí.‘ Řekl bych: ‚Jestli by to nevadilo, já bych raději dál stárnul.‘ Neměnil bych ten pokoj myslí, ten trvalý klid v duši, míru moudrosti, kterou jsem získal ze sladkých i hořkých i do rozpaků uvádějících zkušeností života. Toto jsou nejlepší léta mého života - nejsladší a nejsvobodnější od zneklidňujících starostí. Cesta je jasnější, ptáci zpívají sladčeji, vítr fouká jemněji, slunce svítí zářivěji než kdykoli předtím... Můj „vnější člověk,“ pomíjí, ale můj „vnitřní člověk,“ je radostně obnovován každý den...“

Všichni stárneme, na věku nezáleží. Tak uctěme Boha a radujme se z dobrých věcí, které jsou naše. Když pak dojdeme až k té zlaté bráně, zjistíme, že i to je náš nejlepší věk.

R.W.D.

*Když soumrak padne na život člověka,
jeho zlaté paprsky odkrývají,
jaká je jeho víra a láska,
které krásu až s věkem získávají.*

D.J.D.

Věk je záležitostí mysli; když se o něj nestaráš, nezáleží na něm.

Sobota, 12. červenec

Ko 1,3-18

DVOJNÁSOBNĚ ZAVÁZÁN

„...Otcí, který vás připravil k účasti na dědictví svatých ve světle...“ (Ko 1,12)

Shromáždění přátel na anglickém venkově se téměř změnilo v tragédii, když jedno z dětí spadlo do hluboké vody. Zahradník uslyšel volání o pomoc, skočil do vody a tonoucí dítě zachránil. To dítě se jmenovalo Winston Churchill. Jeho vděční rodiče se zeptali zahradníka, jak by se mu mohli odvděčit. Ten chvíli otálel, potom řekl: „Přál bych si, aby můj syn mohl jít jednou na vysokou školu a stát se doktorem...“ „Uvidíme...“ slíbili Winstonovi rodiče.

O mnoho let později, tehdy již jako ministerský předseda Anglie, dostal Sir Winston zápal plic. Byl k němu povolán nejlepší lékař v zemi. Jmenoval se Dr. Alexander Fleming, muž, který objevil penicilin. Byl synem toho zahradníka, který zachránil mladého Winstona před utonutím. Později Churchill poznamenal: „Zřídka kdy dvakrát vděčí člověk za svůj život jedné a té samé osobě...“

Churchillova zkušenost nám připomíná, že i my jsme jako křesťané dvojnásobně zavázáni Bohu. Za prvé, náš nebeský Otec nám dal vzácný dar fyzického života. Potom skrze svého Syna, Velkého Lékaře, nám přidal neocenitelný dar života věčného.

To by nás mělo motivovat k tomu, abychom předkládali svá těla jako živou oběť Pánu (Ř 12, 1). Jemu jsme totiž dvojnásobně zavázáni za život.

D.J.D.

*Tobě dám lásku svou i život svůj,
Beránku Boží, jenž za mě jsi mřel,
kéž navždy jsem už jenom Tvůj,
Tys můj Bůh a Spasitel.*

Hudson

Nemůžeme se plně těšit z daru fyzického života, dokud nepřijmeme dar života věčného.

Neděle, 13. červenec

2 K 4,7-15

SRAŽENÍ K ZEMI, ALE NEPORAŽENÍ

„Na všech stranách jsme tísněni, ale nejsme zahrnuti do úzkých; ... jsme sraženi k zemi, ale nejsme poraženi...“ (2 K 4,8-9)

Naše těla jsou skutečně „hliněné nádoby...“ (verš 7). Jsou křehká a slabá a náchylná k úrazům a nemocím. Ale fyzické omezení nemusí omezovat ducha. Mnozí věřící poznali, že být „sražen k zemi“, neznamená být „poražen...“

Leon Wood byl toho příkladem na sklonku svého života. Když tento vynikající odborník na Starý zákon byl jako spisovatel a děkan semináře na vrcholu sil, dostal amyotropickou laterální sklerózu - Lou Gehrigovu nemoc. Kousek po kousku nemoc srážela jeho tělo. Když už nemohl běhat, musel se vzdát tenisu. Jak slábl víc a víc, i chůze byla pro něj obtížnější. Nakonec byl upoután na lůžko. Ale jak sláblo jeho tělo, jeho víra a jeho rozhodnost sílily. Pokračoval ve studiu, výuce a psaní. Některé z nejvýznamnějších knih napsal v pozdějším stadiu své nemoci. Poslední seminář vyučoval ze svého lože. Jeho duch zůstal silný až do konce. Nebyl poražen.

Možná i ty jsi sražen k zemi nějakou nemocí nebo ochromen nějakou vážnou porážkou ve svém životě. Nedej se tím porazit. Pevně se drž Boží dobroty. Důvěřuj Mu. Poslouchej Ho. Tak budeš demonstrovat Boží moc a přinášet povzbuzení druhým a nebudeš poražen. *D.C.E.*

*Když trápení na nás doléhá
a úzkosti se blíží,
Jeho láska nás střeží, nikdy neopouští,
když padáme a myslíme,
že pád už nelze zadržet,
On dá, co je potřeba, dá nám vydržet.*

anonym

Když nás zasáhne nepřízeň, Bůh je připraven nás posílit.

Pondělí, 14. červenec

Žd 2,9-8

SOUCITNÉ UTRPENÍ

„Protože sám prošel zkouškou utrpení, může pomoci těm, na které přicházejí zkoušky.“ (Žd 2,18)

Když jsem byl mladým pastorem, jeden z členů církve, ve které jsem sloužil, mi řekl: „Ty prostě nerozumíš. Nikdy jsi nezakusil takový zármutek jako já.“ Byla to pravda. V tom období svého života jsem skutečně takovou zkušenost neměl.

Ti, kteří netrpěli, nejsou schopni s upřímným porozuměním vstoupit do utrpení druhých. George Duncan vypráví o své rekonvalescenci v nemocnici po operaci. Měl opravdu velké bolesti. Muž na vedlejší posteli měl za sebou podobnou operaci a nařikal nahlas. Mladá, energická zdravotní sestra, prokazatelně zcela zdravá, vešla do pokoje a řekla tomu muži, aby byl zticha. Duncan jí řekl: „Sestřičko, byla jste někdy opeřována?“, „Ne,“, odpověděla. S mírným úsměvem jí Duncan řekl: „Potom si myslím, že je na čas, abyste operována byla!“,

Ty a já máme Nejvyššího kněze, který rozumí našim slabostem a zkouškám. Jeho jméno je Ježíš. Protože osobně prošel bolestí a zkouškami, „může pomoci těm, na které přicházejí zkoušky“. Jelikož se umí vcítit do našich bolestí, problémů a trápení, neměli bychom využít jeho Božského soucitu?

Přátelé a milovaní nemusí být schopni se ztotožnit s hlubokými břemeny vašeho srdce, i když po tom touží. Ale Ježíš vám rozumí a záleží mu na vás. On je schopen pomoci.

P.R.V.

*Ten velký lékař je tu,
Ježíš plný soucitu,
tvé srdce pozvednout chce výše,
ó, slyš ten hlas Pána Ježíše.*

Hunter

Útěcha je nejúčinnější, když přichází od toho, kdo sám trpěl.

Úterý, 15. červenec

1 K 4,1-5

UKVAPENÉ ZÁVĚRY

„Nevslovujte proto soudy předčasně, dokud Pán nepřijde.“ (1 K 4,5)

Perský král chtěl naučit své čtyři syny, aby nikdy nečinili předčasné závěry. Proto řekl nejstaršímu, aby se šel v zimě podívat na mangovník, mladšímu na jaře, třetímu v létě a nejmladšímu na podzim. Když se vrátil poslední syn ze své podzimní návštěvy, zavolal si je král všechny, aby mu vylíčili, co viděli. „Vypadá jako ohořelý starý pařez,“ řekl nejstarší. „Ne,“ řekl druhý syn, „je krajkově zelený.“ Třetí líčil, že je krásný jako růže. Nejmladší řekl: „Ne, jeho ovoce vypadá jako hruška.“ „Každý z vás má pravdu,“ řekl král, „protože každý z vás viděl strom v jiném ročním období.“

Jaké poučení plyne z této pověsti pro křesťany! Rychle zapomínáme, že naši bratři a sestry ve víře jsou v rozdílných stádiích růstu a přicházejí z různých prostředí a kultur. Obrácení se k Ježíši je jen začátek celoživotní proměny starých myšlenek, postojů, zvyků a jednání v nové podobě, utvářené přebývajícím Duchem svatým, který nás neustále proměňuje.

Musíme si udělat čas na to, abychom mohli porozumět lidem, poznat je, dozvědět se něco z jejich minulosti a pokusit se rozpoznat, v jakém stadiu duchovního vývoje se právě nacházejí.

Bůh vidí ucelený obraz a nikdy nedělá uáhlené závěry. Ani my bychom neměli!

D.J.D.

*Bůh je ten, kdo celek vidí,
dokonalé je Jeho poznání,
my vidíme pravdu jen zčásti -
jako přímky, jimž není dáno setkání.*

Je jednodušší myslet si, že máš pravdu, než ji mít.

Středa, 16. červenec

Mk 10,46-52

NÁKUP PŘES SKLO VÝLOHY

„Co chceš, abych pro tebe učinil?„
(Mk 10,51)

Pán nás povzbuzuje, abychom k Němu přicházeli se svými potřebami (Mt 7,7-12) a abychom byli konkrétnější. Naše modlitby by neměly být neurčité, obecné, jako „zachraň svět“, ale přesně namířené - „zachraň mého manžela, mého přítele, mého souseda, mého spolupracovníka..“

Cathrine Marshall přirovnala obecné, nezaměřené modlitby k nákupu přes sklo výlohy. Napsala: „Nákup přes sklo výlohy může být zábavný - ale tím to končí. Nic to nestojí. Jen se díváme, nic nemáme v úmyslu kupovat; takže si domů nic nepřineseme, nic, co bychom mohli ukázat k prohlédnutí. Příliš mnoho našich modliteb - osobních i veřejných - je jen prohlížení si možných žádostí, ale nic z toho..“

Můžeme se učit od Bartimea. On věděl, že Pán má moc splnit jeho přání. On přesně věděl, co chce. Když se Ježíš obrátil k tomuto slepému muži a dal mu příležitost vyslovit prosbu, Bartimaios řekl bez okolků: „Pane, ať vidím..“ Věřil, že ho Ježíš může uzdravit. Bartimaios žádal a dostal. Jeho prosba byla konkrétní.

Kéž máme také i my víru a odvahu prosit Pána za konkrétní potřeby a důvěřovat Mu, že pro nás učiní to nejlepší. Tak se vyhne neefektivnosti modlitby jako nákupu přes sklo výlohy.

D.C.E.

*Je pravda, jež svou ostrostí by mohla zranit
a svým jasem jak zářivý den bije do očí,
že Bůh nemůže vyslyšet modlitby,
které lidé nikdy nevysloví.*

anonym

**Nedostaneš odpověď u Božích dveří,
jestliže na ně nikdy nezaklepeš.**

Čtvrtek, 17. červenec

1 Pt 4,12-19

ZPÍVÁNÍ V DEŠTI

„Moji milovaní, nebuďte zmateni výh-
ní zkoušky..., ale radujte se...“

(1 Pt 4,12,13)

Četl jsem o zbožné ženě, která po několika měsících trpěla určitou nemocí. Jednoho dne, když u ní byl na návštěvě její pastor, řekla: „Jeden nádherný drozd zpívá před mým oknem. Brzo ráno, když tu tak ležím, on mi zpívá serenádu..“ Pak dodala s úsměvem, který vyzařoval hlubokou radost v jejím zesláblém těle: „Miluji ho, protože zpívá i v dešti..“

Tato vlastnost drozdů zpívat, když bouře umlčí ostatní ptáky, by měla být zřejmá i u všech Božích dětí. Myslím si, že slyším píseň v srdci Pavla, když píše ohledně své služby: „... umíráme - a hle, jsme naživu; jsme týraní, a přece nejsme vydáni smrti; máme proč se rmoutit, a přece se stále radujeme; jsme chudí, a přece mnohé obohacujeme; nic nemáme, a přece nám patří vše..“ (2 K 6,9-10)

Každý zpívá, když slunce svítí. Ale ti, kteří znají Spasitele, mohou zakoušet radost i v temných dnech, protože jejich jistota je v Boží dobrotě a moci. Žalmista to odhalil. Když jeho srdce bylo přemoženo trápením, napsal: „A tak budu tvému jménu navždy zpívat žalmy...“ (Ž 61,9)

I když přijde dešť a slunce nesvítí, stále máme důvod k radosti. Je nám odpuštěno, máme naději v nebi a máme Krista. Vezměme si od drozda toto poučení! P.R.V.

*Žádná bouře nevezme ten klid,
co je ve mně,
od té doby, co jsem se Skály té přidržel,
protože Kristus je Pán nebe a země,
co zabrání, bych si písně chval nezapěl?*
Lowry

**Jestliže nás trápení nutí prolévat slzy,
víra v Boží zaslíbení nám pomůže je
usušit.**
Augustine

KDYŽ SE BOJÍŠ

„Přichází den strachu, já však doufám v tebe.,“ (Ž 56,4)

Byla to totální válka. Děti, se kterými jsem si hrál, bojovaly s dětmi, které žily na druhé straně Evanston Avenue. Zbraně? Zelená jablka. Oč? Sousedská hrdost a čest.

Pak se to stalo. Po jedné zvláště hořké bitvě zelených jablek mě moje matka poslala se vzkazem, což mě donutilo jet na kole ulicí přímo tam, kde žila většina mých nepřátel. Byl jsem zděšen, jak jen desetiletý kluk může být. Mé dlaně se potily. Na zádech jsem měl husí kůži. Byl jsem si jist, že budu objeven a napaden. Byl jsem jak zkamenělý.

Žalm 56 popisuje, jak se cítil David, když on byl v podobné, dokonce mnohem horší situaci (1 S 21,10-15). Na svém útěku před králem Saulem se skryl na nepřátelském území. Byl v nesmírném nebezpečí a on to věděl. Ale také věděl, co dělat, když přijde strach. Řekl: „Přichází den strachu, já však doufám v Tebe.,“ (v. 4) Pak napsal: „...v Boha doufám, nebojím se...,“ (v. 5)

Když se cítíš nsvůj a vystavený nebezpečí, pamatuj, že jsi v Hospodinově ochranné péči. Dělej, co dělal David. Věř, že Bůh má situaci pod kontrolou. On je mocnější než to, co tě ohrožuje. Věř Jeho zaslíbením. To je to, co máš dělat, když se bojíš.

D.C.E.

*Má životní cesta byla plná trápení,
nikde jsem nenašel odpočínutí.
Když v Ježíše jsem uvěřil
a jen s ním šel dál,
ve víře On odpočínutí mi dal.*

H.G.B.

Utíkáš před nebezpečím? Utíkej k Bohu!

ZNOVU OBJEVENÁ LÁSKA

„... a vedou je (mladé ženy) k tomu, aby měly rády své muže a své děti...,“ (Tt 2,4)

Před mnoha lety jedna žena, kterou jsem znal, vyhrožovala, že se rozvede se svým manželem, protože ji v hněvu uštkl. On činil skutečné pokání a žádal ji o odpustění, ale ona odmítla. Prohlašovala, že už ho více nemiluje.

Dal jsem jí přečíst Tt 2,4 a vyzval jsem ji, aby opět milovala svého muže. Ujistil jsem ji, že když se začne modlit za svého manžela a bude s ním jednat laskavě, že se do něj opět zamiluje. Přijala výzvu a jejich manželství dostalo zcela nový rozměr. Když jsem ji asi o sedm let později viděl po smrti jejího manžela, děkovala mi, že jsem jí přiměl sleschnout Písmo. Ujistila mě, že její láska k jejímu muži skutečně opět vzplanula.

Ano, vřelá a upřímná náklonnost může v manželství obnovit vztah, který vychladl. Láska není jen to, co cítíme k tomu druhému, ale je to také rozhodnutí. Volba nemusí být jednoduchá, ale je opravdu docela obyčejná. Udělej první pozitivní krok tím, že se za svého partnera budeš modlit a zacházet s ním nebo s ní ohleduplně a laskavě. Pokud to uděláš, laskavý vítr milosti bude vát na doutnající uhlíky tvého umírajícího manželství. Plameny lásky se opět rozhoří. Zkus to. Funguje to.

H.V.L.

*Jak smutné, když plameny lásky
pohasínají v srdcích,
která teplo lásky znala snad tisíc let.
Ale Kristus zdarma milost nabízí
a srdcím dá láskou znovu se rozhořet.*

D.J.D.

Pravá láska dává a odpouští.

Neděle, 20. červenec

Žd 5,12-14

SYŤTE SAMI SEBE!

„Za takovou dobu už byste měli být sami učiteli, a zatím opět potřebujete, aby vás někdo učil...„
(Žd 5,12)

Když mladé ptáče opouští své hnízdo, většinou už umí létat. Ale zpravidla potřebuje ještě hodně pomoci v hledání potravy. Může být pyšné na svou nezávislost, ale jeho první let se brzy změní v zoufalé volání: „Nakrm mě, nakrm mě!„. Postupně se vše začíná měnit, jak bezmocné mladé ptáče dospívá a začíná být schopné krmit samo sebe, později i svoji vlastní drobtinu.

Podobný vývoj by měl být předvídatelný v duchovním životě věřících. Bohužel mnoho Božích dětí stráví celý svůj život voláním na své pastory a učitele: „Nakrm mě, nakrm mě!„. Tím není řečeno, že by církevní vedoucí neměli stále vyučovat své lidi. Ale musí přijít určitý bod dospělosti, kdy sami hledáme v Písmu, aplikujeme pravdu do svých životů, učíme své smysly rozlišovat mezi dobrem a zlem (Žd 5,14) a učíme druhé to, co jsme se sami naučili. Žd 5,12 říká: *„Za takovou dobu už byste měli být sami učiteli, a zatím opět potřebujete, aby vás někdo učil abecedě Boží řeči.“*

Některí z nás volají „Nakrm mě,„ ale jako odpověď přichází jen: „Nauč se, mé dítě, samo se sytit!„

M.R.D. II

Pane, nauč mě ze svého Slova pravdu, kterou musím znát, a pomoz mi, ať skrze mne zní ta zpráva, že Ty své požehnání rozhodl ses lidem dát.

D.J.D.

Někteří křesťané, kteří by měli být v přední linii, jsou stále v základním výcviku.

Pondělí, 21. červenec

Mt 23,23-28

NEDĚLNÍ POKRYTCI

„Tak i vy se navenek zdáte lidem spravedliví, ale uvnitř jste samé pokrytectví a nepravost...„
(Mt 23,28)

Četl jsem o muži známém jako „děda Křupan,„ který si vydělával na živobytí nepoctivým způsobem. Nelegálně lovil ryby v jezeře nedaleko svého domova. Pronajímal lodě, které mu nepatřily, a peníze shraboval do vlastní kapsy. Kradl benzín do své motorové lodě z lodí v sousedním doku. A ukradl by i sumce ze sítí jiných rybářů. Zdálo se, že nemá v těchto věcech vůbec žádné svědomí. Jednou v neděli se ho dva jeho vnukové zeptali, jestli by je vzal na ryby. Se silným přesvědčením v hlase odpověděl: „Nikdy nechodím na ryby v neděli. Tak jsem nebyl vychován!„

Tento muž mi připomíná farizeje, o kterých Ježíš hovoří v Mt 23. Označuje je za ty, kdo vyjídají domy vdov (v. 14); kdo postrádají právo, milosrdenství a věrnost (v. 23); a kdo jsou vyděrači (v. 25). Nicméně byli to právě oni, kdo chtěli zabít Ježíše, protože uzdravoval o Sabatu (Mt 12:9-14). Jak děda Křupan, tak i farizeové kladli větší důraz na striktní zachovávání předpisů toho dne než na svatý život.

Každý věřící by měl brát užitek z obecnosti, bohoslužby a pokynů Dne Páně. Ale pokud svěcení neděle je příkrývkou pro náš způsob života během zbývajících šesti dnů týdne, pak stejně jako děda Křupan, jsme i my nedělními pokrytci.

R.W.D.

Ty mě znáš, víš, kdo jsem, Hospodine, mé motivy jsou zjevné Tobě; pomoz mi žít, jak Ježíš žil, ušlechtilý a pravdivý abych byl.

Sper

Chození v neděli do církve neomluví to, jak žijeme v pondělí.

Úterý, 22. červenec

Ko 1,19-23

TŘÍSTRÁNKOVÁ KNIHA

„...a krev Ježíše, jeho Syna, nás očisťuje od každého hříchu..“ (1 J 1,7)

1 J 1,7 je jedním z nejpovzbudivějších veršů v celé Bibli. Připomíná mi ten „červený koberec spasení“, který Bůh rozprostírá před nejobpornějšími hříšníky. Nikdo není tak zkažený, aby ho Kristova krev nemohla očistit; nikdo nenese hřích tak těžký, aby jej Spasitel nemohl odstranit. Vzácná Ježíšova krev nejenže očisťuje všechny nynější hříchy, ale očisťuje nás, dokud nedojdeme do nebe.

Jeden starý křesťan nosíval s sebou malou knihu, kterou často vytáhl z kapsy a ukazoval druhým. Nazýval ji svým životopisem. Měla jen tři stránky, ale na žádné z nich nebylo napsáno ani jediné písmenko. Přesto říkal, že obsahuje celý příběh jeho života. První stránka byla černá. To, jak říkal, byl jeho hřích, jeho přirozená podstata. Druhá stránka, která byla rudá, představovala Ježíšovu krev prolitou za jeho hříchy. Třetí stránka byla bílá. Tato poslední stránka hovořila sama za sebe - omyt v krvi a bělejší než sníh.

My všichni máme první stránku v našem životopise - tu hříšnou. Ta druhá a třetí stránka tam jsou přidány, když přijmeme Krista jako svého Spasitele, který nás zachránil z hříchu. Náš oddíl z Písma pro tento den uvádí, že „... smíření přinesla jeho obět na kříži..“

Kolik stránek máš ve svém životopise?

H.G.B.

*Dolů ke kříži, kde můj Spasitel mřel,
dolů, kam pro očistění hříchu jsem si šel,
tam krev Jeho jsem přijal a říci pak jsem směl:*

Sláva Jeho jménu!

Hoffman

Kristova oběť nejen očisťuje hříchy, ale i zachraňuje hříšníky.

Středa, 23. červenec

2 K 3,7-18

DOSTÁVAT PODOBU

„Na odhalené tváři nás všech se zrcadlí slavná zář Páně, a tak jsme proměňováni k jeho obrazu ve stále větší slávě - to vše mocí Ducha Páně..“ (2 K 3,18)

V časopise „Discipleship Journal“, vypráví Carole Mayhall o ženě, která šla do „léčebny“, aby se poradila, jak snížit svou váhu. Ředitel centra ji postavil před vysoké zrcadlo. Na něj načrtl figuru a řekl jí: „Takhle chci, abyste vypadala na konci programu..“

Pak následovaly dny intenzivní diety a cvičení a každý den a každý týden žena stála před zrcadlem zničená, protože její baculaté obrysy neodpovídaly ředitelovu ideálu. Ale vydržela a konečně jednoho dne dosáhla vytoužené podoby.

Naším ideálem je Kristus. Když se postavíme vedle Jeho dokonalého charakteru, uvidíme, jak moc jsme „mimo tvar“. Být přetvořen do Kristovy podoby neznamená bezhříšnou dokonalost. Znamená to stát se uceleným a dospělým. Bůh nás často chce k tomu dovést skrze utrpení (Jk 1,2-4). Někdy si používá bolestné důsledky našich hříchů nebo hříchů druhých. I když příčinou našich každodenních nesnází nemusí být žádný konkrétní hřích, procházíme bolestí, abychom se naučili poslušnosti a utrpení pro konání Otcovy vůle.

Jsi zraněn? Možná se nacházíš v procesu utváření tvé podoby, tvého charakteru. Ježíš byl dokonalý, a přesto se naučil poslušnosti skrze utrpení (Žd 5,8). Pokud budeš nadále důvěřovat Ježíši, budeš postupně nabývat Jeho podobu. D.J.D.

*Bůh má důvod pro bolest našeho srdce,
Spasitel vždy dobře ví, co je pro nás nejlepší;
učí nás mnoho vzácných lekcí,
v každém žalu, zkoušce či trápení.*

Jarvis

Těžkosti života nás mají učinit lepšími - ne zahořklejšími.

Čtvrtek, 24. červenec

Př 10,14-21

NIKDO NEPŘEMÝŠLÍ

„Mnohomluvnost nezůstává bez přestoupení, kdežto kdo krotí své rty, je prozíravý.“
(Př 10,19)

Právník James E. Watson rád vyprávěl zábavnou příhodu o jednom z jeho prvních soudních sporů. Zastupoval nevzdělanou ženu, která byla velice napjatá, jak dopadne rozsudek. Ačkoli se pan Watson ničeho nijak zvlášť neobával, nemohl utišit strach své klientky. Několikrát se ho snažila přimět, aby přibrali ještě jednoho obhájce, aby měli dva jako jejich oponent. „Mary, pro všechno na světě, proč chcete ještě jednoho právníka?“, zeptal se pan Watson. „Protože,“ řekla Mary, „u nich jeden přemýšlí, zatímco druhý mluví. Ale u nás, když vy mluvíte, nikdo nepřemýšlí.“

Tato žena sice nechápala, jak právníci obhajují své klienty, ale v jedné věci měla pravdu. Věděla, že přemýšlení a mluvení by mělo vždy jít ruku v ruce.

Staré pořekadlo „dvakrát měř a jednou řež“, - přemýšlej a pak mluv - dává smysl. Kdybychom tak vždy jednali, vyhnuli bychom se situacím, které nás přivádějí do rozpaků. Ale my příliš často dřív mluvíme, než myslíme. Výsledkem je, že monopolizujeme rozhovor. Mluvíme nesmysly stále dokola - zvláště když nemáme nic lepšího, co bychom řekli.

Jako nositelé Boží podoby máme tu jedinečnou schopnost myslet a používat slova. Dar řeči nám byl dán, abychom povzbuzovali druhé a žehnali jim. Tak se vždy ujišťujme, že myslíme, dřív než mluvíme.

R.W.D.

*Promyšlená, laskavá a povzbudivá řeč -
toť dar, jenž všem byl věnován;
proto vždycky všechny o něm uč,
ať jen dobře je vždy užíván.*

anonym

**Ujisti se, že tvá mysl běží, dříve než tvá
ústa zařadí rychlost.**

Pátek, 25. červenec

Ez 3,1-15

PŘÍPRAVA K PROMLUVĚ

„Řekl mi: ...jdi a mluv k izraelskému domu.“
(Ez 3,1)

Předtím, než se pokusíme někoho napomenout, potěšit nebo mu poradit, musíme na to připravit své srdce, jinak napácháme více škody než užítku. Naše slova mohou člověka rozzlobit, pokud je nevyslovíme s autoritou Boží pravdy a citlivostí toho, který chápe.

Jeden mladík mi řekl: „Otec mě mlátí, když udělám něco špatně, ale málokdy mi ukáže, že mě má rád. Vždycky mě to naštvě, když mě chce napomínat.“

Žena v nemocnici řekla: „Můj pastor přichází, aby se se mnou modlil, ale vypadá to, že to dělá jen z povinnosti. Nikdy mi nedá šanci vyslovit mé starosti.“

Bůh povolal Ezechiele, aby vyhlásil Boží slovo Izraelitům v zajetí. Měl to být obtížný úkol, protože lidé byli vůči Bohu ve vzpouře. Proto Bůh připravil Ezechiele tím, že mu dal vidění, ve kterém mu řekl, aby snědl svitek. Měl do svého srdce přijmout Boží slovo (verš 10). Když potom Ezechiel přišel k zajatcům u řeky Chebar, seděl s nimi v tichosti sedm dní. To mu pomohlo pochopit okolnosti, aby k nim mohl hovořit s účastí.

Když my jsme vedeni napomenout, povzbudit nebo poradit lidem v nouzi, musíme se nejprve nasytit Božím slovem a soucitem s jejich situací. Jen tak pak budeme duchovně připraveni jim sloužit.

H.V.L.

*Požehnaná živá kniha Boží -
přes její stránky můj zrak hladově běží,
kéž každý den mé oči spatří nové světo,
které mou cestu po tvé střeží.*

McClelland

**Nech Boha naplnit tvou mysl,
vládnout v tvém srdci a strážit tvá
slova.**

Sobota, 26. červenec

Ef 5,1-10

KŘESŤANŮV PRŮKAZ

*„Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým..“
(J 13,35)*

Mnozí křesťané by měli u sebe nosit průkaz sdělující „JÁ JSEM KŘESŤAN.“, To proto, že jejich způsob života je tolik podobný světu, že bez nějaké identifikace byste nikdy nepoznali, že jde o občany nebe.

C. H. Spurgeon očividně viděl tuto nestálost u některých křesťanů ve své době, proto napsal: „Když jsem chodil do školy, kreslili jsme takové věci jako domy, koně a stromy a pod obrázek domu jsme napsali slovo *dům*, pod obrázek koně jsme napsali slovo *kůň*. Jinak by se některým lidem mohlo stát, že by si spletli *dům* s koněm. Stejně tak, „pokračoval Spurgeon, „jsou lidé, kteří potřebují nosit nálepku, která by říkala, že jsou křesťané, neboť bychom si je mohli splést s hříšníky..“

Ježíš řekl svým následovníkům: „*Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým..“* (J 13,35) V Mt 12,33 řekl, že „*strom se pozná po ovoci..“* Podle apoštola Pavla „*ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání..“* (Ga 5,22-23)

Je na tvém životě možno rozpoznat, že jsi následovník Krista? Nebo potřebuješ u sebe nosit průkaz, který by všem řekl: „Já jsem křesťan!..“

R.W.D.

*Pravá víra je poznání
lásky, kterou Kristus dává,
pravá víra je ukázání
té lásky srdci, které padá.*

D.J.D.

**Křesťanství není jen Kristus v tobě,
Ale Kristus žijící svůj život skrze tebe.**

Neděle, 27. červenec

Sk 20,17-24

DEŠŤNÍKOVÝ MUŽ

*„Ale já nepřikládám svému životu žádnou jinou cenu, než abych dokončil běh a splnil úkol, který jsem dostal od Pána Ježíše...“
(Sk 20,24)*

Před 200 lety žil v Anglii jeden velký lidumil jménem Jonas Hanway. Na svých cestách po cizích zemích objevil užitečnost v té době téměř neznámého deštníku. Rozhodl se tedy s tímto vynálezem seznámit Anglii a domníval se, že to lidé hned pochopí a přijmou.

Mnoho lidí si z něj dělalo legraci a chlapci po něm házeli zelí a zkažená vejčička, protože jej považovali za podivína. Hanway se tím nikdy nenechal zastrašit, přestože po třicet let jej zesměšňovali jako „Deštníkového muže..“ Nakonec lidé rozpoznali užitečnost deštníku a dnes by jen málokdo chtěl být bez něj.

Duchovní paralelu k tomuto příběhu můžeme najít ve vytrvalosti a věrnosti apoštola Pavla. Tento „velvyslanec v řetězech“, byl držen v krutém římském žaláři a přestál strašné pronásledování. Přesto s jistotou prohlášoval, že žádná z těchto věcí jím nepohnula. Navzdory veškeré opozici se držel pravdy evangelia, které jej Pán poslal vyhlášovat světu.

Když víš, že podle Božího slova máš pravdu, nenech se ničím zastrašit. Jako Pavel i ty můžeš dokončit svůj běh s radostí, pokud zůstaneš věrný a nedovolíš nikomu a ničemu, aby tě odradil.

H.G.B.

*Ó Bože, kéž smím stát pevně pravdou tvoují,
protože to se tobě opravdu líbí,
nezlomený kritikou, jež se dá vyčíst z tváří,
a nic na cestě tvé ať mě nezabrdí.*

H.G.B.

Velká vytrvalost je podstatná pro velké úspěchy.

Pondělí, 28. červenec

Dt 4,1-14

ŠPATNÁ CITACE

„K jeho slovům nic nepřidávej, jinak tě potrestá a budeš shledán lhářem..“

(Př 30,6)

Představ si pocit matky, která se snaží svolat rodinu k večeři. Její osmiletý syn přichází s mrtvým ptákem nenápadně za zády. „Zavolej Annu k jídlu,“ říká matka. „Pak si umyj ruce a přijď ke stolu.“

O minutu později její čtyřletá dcera vběhne do kuchyně nesmírně uplakaná. Její bratr jí mával před nosem tím mrtvým ptákem a řekl jí, že jestli nebude za 17 vteřin u stolu, matka jí nedovolí celý týden jít si hrát ven.

Tato špatná citace matčina vzkazu plně nevystihuje ten zmatek, který způsobí naše špatná citace nebeského Otce. Často jsme přesyceni našimi vlastními myšlenkami o tom, jak by věci měly být, stejně jako Jobovi „přátelé,“ kteří nehovořili správně o Hospodinu (Jb 42,7). Výsledkem je to, že řekneme více nebo méně ve jménu Boha, než On skutečně řekl ve svém Slovu. Potřebujeme se ujistit, že víme přesně, kde končí Jeho slovo a začíná náš názor. Pokud to neuděláme, mohli bychom jej nesprávně vykreslit a Př 30,6 nás varuje, že se tak vystavujeme nebezpečí být shledáni lháři před Bohem.

Dávejme si pozor, abychom nevyjadřovali svůj názor, jako by to bylo Boží slovo.

M.R.D.II

Pane, dej nám moudrost rozpoznat pravdu, kterou Ty jsi zjevil, pak nikdy nebudeme předávat víc, než co jsi doopravdy pravil.

D.J.D.

My se musíme přizpůsobit Bibli - ne Bible nám.

Úterý, 29. červenec

Ř 7,18-25

PROBLÉMY UVNITŘ

„...pozoruji, že jiný zákon vede boj proti zákonu, kterému se podřizuje má mysl, a činí mě zajatcem zákona hříchu, kterému se podřizují mé údy.“ (Ř 7,23)

Mnich, který byl prudké povahy, byl znám svým svalováním viny na druhé za své záchvaty vzteku - vždy obviňoval své spolubydlíci v klášteře. Proto se rozhodl odstěhovat na místo absolutní samoty na poušti. Myslel si, že když se dostane z vlivu druhých, bude vítězem.

Jednoho rána nešťastnou náhodou převrhl nádobu s vodou. Pár minut nato do ní opět narazil a znovu se svalila a její obsah se rozlil. Rozčilený na nejvyšší míru vzal mnic nádobu a mrštil s ní o zem. Nádoba se rozbila napadrt a mnich pochopil pravdu: nemůže vinit druhé za svou nepřičetnost. Ten skutečný problém se skrýval v něm samém.

To je pravda o nás všech! Apoštol Pavel si jasně uvědomoval moc hříchu ve svém životě. Volal: „*Jak ubohý jsem člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti?*“ (Ř 7,24) Ale byl si také jist konečným vítězstvím, protože si odpověděl na svou vlastní otázku: „*Jedině Bohu buď dík skrze Ježíše Krista, Pána našeho!*“ (v. 25)

Můžeme zvítězit nad „zákonem hříchu,“ teď, protože Ježíš „na lidském těle odsoudil hřích,“ (Ř 8,3) skrze svou smrt na kříži. Všichni, kdo v Něj věří, mají věčný život. Tím, že se snažíme činit Boží vůli pod vedením a s pomocí Ducha svatého, postupně překonáváme vnitřní problémy.

R.W.D.

Když hřích vystrkuje svou hlavu a hledá si v nás své místo dřívější, spoléhat musíme na sílu Ježíšovu a na Jeho milost, jež se nemění.

Sper

Srdce problému je problém lidského srdce.

JAK MILOVAT SVOU ŽENU

*„Muži, milujte své ženy, jako si Kristus zamiloval církev a sám se za ni obětoval.,“
(Ef 5,25)*

Tom miluje svou ženu a většinou se těší z její společnosti. Ale někdy touží po tichém místě, kde by mohl být sám. Jednou za čas potřebuje možnost popřemýšlet o těch hlubokých a velkých slibech svatebního dne. Přemýšlí o tom dni, kdy on a jeho žena začali žít pod jednou střechou. Od té doby se naučil hodně o životě. Na prvním místě přišel na to, že „v dobrém i ve zlém,“ je víc než jen romantická poezie.

Naštěstí chce Tom činit Boží vůli. Když se vzdaluje ženě, kterou mu Bůh dal, zjišťuje, že stojí tvář v tvář Bohu. Vzpomíná si, že muži mají milovat své ženy „jako si Kristus zamiloval církev a sám se za ni obětoval.,“

Tato pravda může být velkým zdrojem porozumění a síly pro nás manžele, když si vzpomeneme, že Bůh s námi jednal trpělivě, milostivě a něžně. Neodchází rozzlobeně od těch, kterým dal sám sebe, dokonce ani tehdy, když mu k tomu dáme důvod. Kdo z nás „nedopaloval,“ Boha svými sobeckými modlitbami, stěžováním si na to, jak se o nás Bůh stará nebo selháním podrobit se Jeho rozhodnutí?

Zajímalo by mě, bereme-li na své ženy stejný ohled, jaký Bůh prokazuje nám?

M.R.D.II

Jak milovat svou ženu:

1. *Měj na srdci jen to nejlepší pro ni.*
2. *Každý den jí řekni, že ji miluješ.*
3. *Nešetři nikdy slovy uznání a pochvaly.*

Tvé manželství bude šťastnější, když se budeš stejně namáhavě snažit svou ženu udržet, jako ses snažil ji získat.

DEN PO DNI

*„Nedělejte si tedy starost o zítřek... Každý den má dost vlastního trápení.,“
(Mt 6,34)*

Vypráví se příběh o muži, jehož obchod byl zničen požárem. A aby byla situace ještě horší, neměl obnovené pojištění proti ohni. Později toho dne se ho starý přítel zeptal, jak se vyrovnává s šokující ztrátou. Odpověď byla překvapující, ale potěšující. „Mám se docela dobře,“ řekl. „Měl jsem dnes ráno snídani a ještě nepřišel čas dalšího jídla.,“

S vděčným srdcem za přežené jídlo se tento člověk nestaral o další. Nejen že přijímal den po dni, když čelil zdánlivě nemožnému úkolu začít úplně od začátku, ale také přijímal hodinu po hodině.

Ježíš řekl: „*Nedělejte si tedy starost o zítřek...*“ (Mt 6,34) On nechce, abychom byli obtíženi zbytečnými starostmi o budoucnost. Máme co dělat, abychom se vyrovnali s přítomností.

Když mi bylo řečeno, že mám Parkinsonovu nemoc, musel jsem čelit několika vážným otázkám ohledně své budoucnosti. Bylo by přirozené, dokonce předpokladatelné, kdybych si dělal starosti v situaci, jako je tato. Ale když známe Hospodina a plně mu důvěřujeme, můžeme zakoušet hluboký pokoj. Musíme odmítnout trápit se nad věcmi, které jsou mimo naši kontrolu. Pak se můžeme radovat v Boží milosti - den po dni.

R.W.D.

- S**= Strach
- T**= Trápi
- A**= Ale
- R**= Radostná důvěra
- O**= Ozáří
- S**= Smutné
- T**= Tváře

Bůh po nás nikdy nechce, abychom nesli zítřejší břemena s dnešní milostí.

JAK SE VYHNOUT ZLÉMU

*„Především střež a chraň své srdce...“
(Př 4,23)*

Už jste někdy zkoušeli vymalovat místnost, aniž byste se postříkali? Nebo jste už hráli fotbal a neušpinili se při tom? Nebo jste umývali auto a nepostříkali se? Je to těžké, že?

A co takhle žít v moderní společnosti a zůstat „neposkvrněni od světa“ (Jakub 1,27). Už jste to někdy zkoušeli? To je cíl, který před nás ve své epistolet klade Jakub. Říká, že být „neposkvrněni světem“, je jeden ze znaků zbožnosti, která je „pravá a čistá“ před Bohem. Je to ale možné?

I když bezhříšnost nezakusíme do té doby, než se dostaneme do nebe, můžeme být „bezučinní a Boží děti bez poskvrny uprostřed pokolení pokriveného a zvráceného“ (Fp 2,15).

V dnešním oddíle z Písma vidím pět bodů strategie, jak se vyhnout zlému. Takto to funguje:

1. Učiňte moudrost cílem svého života (Př 4, 20-22).
2. Střežte svá srdce před zlým (v. 23).
3. Střežte se falše a nepřímnosti (v. 24).
4. Mějte oči upřené na to, co je dobré a čisté (v. 25).
5. Střežte své nohy od zlých cest (v. 26-27).

Není to jednoduché najít cestu bludištěm bezbožnosti, která nás ohrožuje tím, že nás poskvrní. Prosme proto Boha každý den o to, aby vedl naše kroky, střežil naše srdce a připomínal nám Šalomounovu radu, jak se vyhnout zlému. *J. D. B.*

*Skálo věků, skryj mne v svém
boku pro mne zbodeném!
Nechť ať vody, krve proud,
jemuž dal jsi vytrysknout,
dvojím lékem pro mne jest,
zruší hříchu moc a trest!*

**Bud tento svět poznamenáme my, nebo
on poznamená nás.**

O KOM HOVOŘÍTE?

*„A vůbec všechno pokládám za ztrátu,
neboť to, že jsem poznal Ježíše, svého
Pána, je mi nade všechno.“
(Fp 3,8)*

Viděl jsem na autě nálepku, na které bylo napsáno: „Už jsem vám řekl o svých vnoučatech?“ Napadlo mě, že jestli je ten řidič stejný jako já, pak bude mluvit hodiny a hodiny!

Kazatel Ray Stedman vyprávěl o jednom malém chlapci, kterého se jeho maminka ptala, jaké to bylo ráno v nedělní škole. Řekl jí: „Jó, měli jsme novou učitelku. Hádej, kdo to byl.“ „Kdo?“ zeptala se. „Byla to babička Pána Ježíše,“ odpověděl jí. Pobaveně se zeptala: „Jak jsi na to přišel?“ Chlapec odpověděl: „No, všechno, co s námi dnes dělala, bylo, že nám ukazovala fotky s Pánem Ježíšem a vyprávěla nám o něm příběhy.“

Chlapec měl zřejmě milující prarodiče, kteří rádi ukazovali fotografie svých vnoučat. Viděl, že Pán Ježíš byl pro učitelku velmi důležitý. Usoudil z toho, že to musí být jeho babička. Jeho logika mohla být chybná, ale jeho reakce zdůraznila jeden důležitý bod: nejvíce hovoříme o tom, co je pro nás nejdůležitější.

Apoštol Pavel měl před svým obrácením významné náboženské dědictví a dosáhl úctyhodného postavení (Fp 3,5-6). Všechno to ale pokládal za smetí ve srovnání s tím, že poznal Pána Ježíše (v. 8). Hlavním cílem jeho života bylo „poznat Ježí“ (v. 10).

Je Pán Ježíš středem našeho života? Mohou ostatní vycítit, jak je pro nás důležitý? Jestliže ne, pak možná potřebujeme věnovat více času tomu, abychom Ho lépe poznali. *P. R. V.*

*Mně jméno Ježíš drahé jest,
chci po světě je celém nést.
V něm radost moje plná jest,
v tom drahém jménu Ježíš.*

**Čím více budeš o Pánu Ježíši přemýšlet,
tím více o něm budeš chtít hovořit.**

Neděle, 3. srpen

1 Pt 4,12-19

COPAK MĚ NEMÁŠ RÁD?

„A tak ti, kteří trpí, ... ať svěří své duše věrnému Stvořiteli a činí dobře.“

(1 Pt 4,19)

Postižená dívka, která musela mít nohy zpevněné dlahami, začínala být kvůli svému stavu zoufalá a přála si, aby mohla přestat se svou léčbou. Jednou, když její otec trval na tom, aby pokračovala, vrhla se mu do náručí a zeptala se ho: „Tati, copak mě nemáš rád takovou, jaká jsem?“ Otec věděl, jak se cítí, objal ji a odpověděl: „Ano, zlatičko, mám tě rád takovou, jaká jsi. Ale mám tě rád natolik, že nechci, abys zůstala taková, jaká jsi.“

Bůh nás má rád každého přesně takového, jaký je – všelijak nedokonalého. Má nás rád i přesto, že se potýkáme s hříchem. Odpustil nám a přijal nás, protože jsme přijali Ježíše Krista jako svého Zachránce. Má nás ale příliš rád na to, aby nás nechal takové, jací jsme.

Pán nás chce změnit. V našich zápasích proti hříchu a skrze utrpení touží rozvíjet náš charakter, abychom se stávali více a více podobnými Pánu Ježíši. A chce nás odměnit, když se postavíme před soudným stolicem Pána Ježíše, abychom „dostali odplatu za to, co jsme činili ve svém životě, ať dobré, či zlé“ (2 K 5,10).

Když se tedy setkáte s životními těžkostmi, pamatujte na to, že Bůh vás miluje a chce použít zkoušek a utrpení, které prožíváte, aby z vás učinil lepšího člověka. Když budete stále myslet na tuto pravdu, budete schopni zachovat se podle Petrova napomenutí, abyste se „svěřili“ Pánu a stále „činili dobré“.

H. V. L.

*Když v zmatku žití vedu boj,
marně tu hledám klid,
Ty, Pane, srdce upokoj,
sám rač v něm stále dlít!*

Bůh nás miluje příliš mnoho na to, aby nás nechal být takové, jací jsme.

Pondělí, 4. srpen

Dt 4,25-31

PRÁZDNÉ MÍSTO VE TVARU BOHA

„Proste, a bude vám dáno; hledejte, a naleznete ...“

(Mt 7,7)

Francouzský fyzik, matematik a filosof Blaise Pascal (1623–1662) řekl: „V srdci každého člověka je prázdné místo ve tvaru Boha, které může naplnit jen Bůh skrze svého Syna, Ježíše Krista.“

Snažíme se tuto vnitřní prázdnotu naplnit z mnoha různých důvodů:

- máme z Boha strach a snažíme se ho uspokojit
- chceme jeho přízeň, aby nám poželhal
- jsme zvědaví, jaký je Bůh a Jeho svět
- toužíme po smyslu života

I když mnozí přišli k poznání Boha podobným způsobem, On chce, abychom Ho hledali, pro to, kým je – naším Stvořitelem a Vykupitelem. Dokonce i potom, co jsme Ho našli, máme tendenci od něj odcházet, protože se naše přání dostávají do konfliktu s Jeho vůlí. Pokoušíme se potom zaplňovat to prázdné místo v sobě jinými bohy.

Tak tomu bylo s Izraelem. Stali se lhostejnými a vybrali si modloslužbu. Přesto jim Bůh řekl, že jestli Ho budou hledat celým svým srdcem a celou svou duší, naleznou jej (Dt 4,29).

Hledáte Boha? Přijměte Pána Ježíše jako svého Zachránce. Možná jste od Boha odešli a toužíte s Ním mít opět důvěrný vztah. Vyznejte svoje hříchy a znovu se obraťte k Pánu Ježíši. Čtěte a studujte Jeho Slovo. Vraťte se do sboru. Dělejte to, co je správné. Jestliže budete Boha opravdově hledat, naplní vaše prázdné místo ve tvaru Boha.

D. J. D.

*Já musím Tebe mít, ó, Pane můj,
nic nedá duši klid tak, jak hlas Tvůj!
Ó já tě musím mít, chci-li šťasten býti,
ó, požehnej mi, Pane, já k Tobě jdu.*

Srdce člověka bylo stvořeno k tomu, aby v něm přebýval Bůh.

**EXPERIMENT
S BUNDOU DO DEŠTĚ**

„Jestliže však někomu straníte, dopouštíte se hříchu ...“ (Jk 2,9)

Výrobci oděvů se snaží nabízet na trh takové oblečení, které odpovídá představě toho, co by měl nosit úspěšný člověk. Aby zjistili, jak má takové zboží vypadat, udělali oděvní analytici pokus s bundou do deště. Jeden herec se oblékl do světle hnědé bundy a přistoupil na stanici metra k několika lidem. Vysvětlil jim, že si doma zapomněl peněženku a prosil je, aby mu půjčili peníze na lístek. Lidé byli k tomuto domněle nešťastnému úředníku překvapivě štedří.

Potom si herec oblékl tmavou bundu. Stejným způsobem a se stejným příběhem přistoupil k lidem. Tentokrát s ním jednali jinak. Nejen, že mu nikdo nedal peníze, ale byl i fyzicky ohrožen. Opačná reakce byla spojena s barvou bundy. Tmavé oblečení vyvolávalo v lidech pocit ohrožení a dívali se na muže, který je měl na sobě, s nedůvěrou.

Ještě před tím, než toto pochybné jednání příliš ostře odsoudíme, přečtěme si znovu náš verš z Jakuba. Nejsme také někdy vinni tím, že posuzujeme lidi podle vnějšího vzhledu? Nenecháváme se při našich reakcích ovlivnit vnějšími faktory?

Kdykoli někoho diskriminujeme kvůli jeho barvě, věku, pohlaví nebo příjmu, hřešíme (Jk 2, 9). Bůh nikomu nestrání a když přijímáme všechny lidi jako rovnocenné, odrážíme Jeho charakter.

Přijíme každého tak, jak to činí Bůh – bez stranictví. D. C. E.

Ó, služme jen té lásce svaté, jež v Kristu nám se zjevuje, a umírejme zlobě klaté, ta lidská srdce sužuje. Žádného z lidí nezamítej, i kdyby nejbídnější byl; jej jako bratra mile vítej, mu služ, by lásku vycítil.

Předpojatost šetří čas; dovolí vám udělat si názor, aniž byste museli shromažďovat fakta.

ČÍM DŘÍVE, TÍM LÉPE

„Pamatuj na svého Stvořitele ve dnech svého jinošství ...“ (Kaz 12,1)

Staré přísloví: „Čím dříve, tím lépe“ je určitě pravdivé, když je aplikujeme na získávání lidí pro Krista. Čím dříve v životě uslyší evangelium, tím spíše vloží svou důvěru v Krista jako svého Zachránce.

Skotský kazatel 19. století Horatius Bonar se zeptal 235 křesťanských přátel na to, v jakém věku se obrátili. Zde je to, co zjistil:

- pod 20 let	138
- mezi 20 a 30	85
- mezi 30 a 40	22
- mezi 40a 50	4
- mezi 50 a 60	3
- mezi 60 a 70	1
- nad 70	0

Jak důležité tedy je, abychom řekli o Pánu Ježíši mladým lidem – čím dříve, tím lépe!

Někteří vyjádřili duchovní nouzi a otěvřenost chlapců a dívek takto: „Nejsem tak mladý, že bych nebyl schopen hřešit, nejsem tak mladý, že bych nemohl umřít; nejsem tak mladý, abych nemohl začít žít život víry a radosti.“ Čím dříve ve svém životě lidé vloží svou důvěru v Pána Ježíše, tím více času potom mají na to, aby pro Něj mohli žít. Když je ke Spasiteli přivedeno dítě, jeho celý život může být použit pro službu Bohu.

Ano, když jde o to, říkat ostatním o Kristu, pak platí: „Čím dříve, tím lépe!“

R. W. D.

Pojď k Spasiteli, pojď ještě dnes, své srdce jemu k oběti nes. On s trůnu svého, kde věčný ples, laskavě volá: „Pojď!“

Zachraň dítě – zachráníš celý život.

Čtvrtek, 7. srpen

Ef 6,1-4

LEGRACE S TÁTOU

„Korunou starců jsou vnuci, ozdobou synů otcové.“
(Př 17,6)

Učitelka základní školy vyhlásila soutěž. Požádala své žáky, aby popsali, co se jim nejvíce líbí na jejich tatíncích. Nejlepší text zněl takto: „S tatínkem si užiji tolik legrace, že je škoda, že jsem ho neznala dřív.“ Taková poznámka by rozradostněla každého otce, který má rád svou rodinu. Přesto v některých domácnostech děti nikdy doopravdy nepoznají svého otce, protože si na ně neudělá čas. Ráno má buď příliš naspěch, nebo je příliš mrzutý. Když přijde z práce, je tak unavený, že stráví večer podřimováním u televize. O sobotách dělá něco okolo domu nebo jde s kamarády hrát golf. V neděli je přilepen k televizi a sleduje fotbal nebo basketbal. Týdny, měsíce a roky uběhnou, aniž by otec někdy opravdově poznal své děti.

Moudrý otec se ale postará o to, aby tu byly situace, kdy si jen tak povídáme, smějeme se a prožíváme legraci. Vzpomínám si, že můj otec vyprávěl vtipy, a pak se jim smál ještě víc než všichni ostatní. Vzpomínám na chvíle, kdy se mnou hrával ping-pong, bral mě na ryby nebo mě s sebou bral na cesty, když jel kázat do jiného města. Přál bych si, abychom spolu mohli strávit ještě víc času.

Otče, děláš si ve svém životě místo pro své děti? Neopomíjej tento vzácný čas. Užijvej si se svými dětmi legraci!

R. W. D.

*Pane, Ty's nám světil naše dítky,
my je kladem do Tvých rukou zpět.
Dej, ať v Tobě rostou jako snítky,
rozvíjí se v Tobě libý květ.*

Někteří otcové by měli mít o své potomstvo takový zájem, jaký mají o své koničky.

Pátek, 8. srpen

1 Kr 19,1-16

ELIÁŠ A DEPRESE

„Už dost, Hospodine, vezmi si můj život, vždyť nejsem lepší než moji otcové.“
(1 Kr 19,4)

Podle jedné staré legendy se jednoho dne ďábel rozhodl prodat své opotřebované nástroje. Byly vystaveny některé nebezpečné nástroje – včetně nenávisti, závisti, lhaní a pýchy. Oddělené od ostatních leželo neškodné vyhlížející zařízení s velmi vysokou sumou na cenovce. „Co to je?“ zeptal se někdo. „To je sklíčenost,“ odpověděl satan. „Je to jeden z nejpůsobivějších nástrojů. S ním mohu bez potíží strkat nos do srdcí největších Božích služebníků a způsobit jim depresi.“

Tento nástroj zcela jistě fungoval v Eliášově případě. Právě pobil převrácené Bálavy proroky. Když se upřímně modlil za déšť, Bůh jej seslal a ukončil tak tři a půl roku trvající sucho. Prorok potom běžel více než 10 mil do Jizreelu a šel dva dny bez jídla. Po těchto velkých vítězstvích byl Eliáš fyzicky i psychicky vyčerpaný, a proto byl zranitelný znechucením. Když mu tedy Jezábel vyhrožovala, že ho zabije, Eliáš rychle upadl do stavu strachu a deprese.

Bůh ale podnikl kroky k tomu, aby obnovil ubývající Eliášovy síly. Nejprve jej nechal odpočinout si spánkem. Potom pro něj zajistil potravu, aby mu dodal energii. Nakonec mu Bůh dal novou vizi své moci.

Naučme se něco z Eliášovy zkušenosti. Nedopustme, aby nad námi ďábel vítězil skrze znechucení, které může vést k depresi.

H. G. B.

*Když se všech stran ti hrozí boj,
Bůh v péči své tě má;
zná každý ztížit nepokoj,
On v péči své tě má!*

Ďábel tě nemůže srážet k zemi a držet tě tam, jestliže dovolíš Bohu, aby tě pozdvihl.

ZAČÍNAT ZNOVU

„Začal znovu a udělal z ní nádobu jinou; dělal, co se mu zdálo být správné.“

(*Jr 18,4*)

Mnozí lidé, kteří si zničili život, jsou smutní a zoufalí. Jeden muž se stal závislým na alkoholu a výsledkem bylo, že se s ním jeho žena rozvedla, jeho děti se ho zřekly a byl vyhozen ze zaměstnání. Kazatel, který upadl do nemorálního chování, má teď světské zaměstnání a věří tomu, že už ho Bůh nikdy nemůže znovu použít. Mladá žena, která měla dvě nemanželské děti, má těžkosti zapadnout do sboru.

Všichni tito lidé dělali pokání ze svých hříchů a přijali Boží odpuštění, ale zbytek svého života vidí beznadějně. Myslí si, že jsou zodpovědní za okolnosti ve svém životě, a proto si zaslouží pořádné utrpení až do konce svého života.

Podle Jeremjáše 18 to není způsob, jakým Bůh jedná s člověkem. Hrnčír nezahodil hliněnou vázu, když se pokazila. Přepřacoval ji a udělal z ní novou - podle toho, jak se mu líbilo. Bůh řekl proroku, že takto jedná s člověkem. Když hřešíme a pokazíme se, nezahodí nás. Čeká na nás, až budeme činit pokání. A když to uděláme, znovu na nás bude pracovat, aby vytvořil něco krásného.

Jestliže sis zničil život, nezoufej. Čiň pokání a podříd se Bohu. Ještě stále může z tvého života udělat něco krásného. Můžeš začít znovu. *H. V. L.*

*Beránku Boží, spásu má,
k Tobě se vírou blížím,
tak, jak jsem hříchy obtížen,
ku kříži Tvému vzhlížím.
Smiluj se, ó Pane, pro své slovo dané,
přijmi mne jen, dnes v spásy den,
Spasiteli můj drahý.*

Abychom se mohli těšit z budoucnosti, musíme přijmout Boží odpuštění naší minulosti.

CHYCEN DO PASTI!

„... amen, amen, pravím vám, že každý, kdo hřeší, je otrokem hříchu.“ (*J 8,34*)

Mřížky držáku na časopisy se staly mřížemi vězení pro mého ročního vnuka Petra. Vložil mezi ně ruku a chytil bílý ping-pongový míček, který si chtěl vzít. Když jej chtěl přitáhnout k sobě, jeho sevřená pěst byla větší než prostor mezi dřevěnými mřížkami. Petr sevrhl míček, ale dokud jej držel, míček ho věznil. Byl chycen do pasti.

To je obraz našeho stavu bez Pána Ježíše. Tím, že si bereme věci, které Boží zjevené Slovo zakazuje, chytíme se do pasti. Pán Ježíš říká: „Kdokoli hřeší, je otrokem hříchu.“ A protože jsme všichni zhřešili, jsme všichni chyceni.

Osvobození z tohoto otroctví je jednoduché – je právě tak nesnadné, jak těžké je vzdát se věci, kterou nejvíce chceme. Jedna část naší bytosti má tu věc ráda, a přesto se nám vůbec nelíbí to, že nás zotročila.

Někdy musí Bůh dopustit, abychom se dostali až do situace, kdy budeme zoufalí, abychom chtěli vysvobození nejen z bolestných důsledků hříchu, ale z hříchu samotného. Pak je evangelium opravdu dobrou zprávou a pokání se stává jistou cestou z našeho dilematu. Objevíme hroznou podstatu svého hříchu, svou absolutní bezmocnost ale také osvobození, které Pán Ježíš vydobyl na kříži.

Když položíme svou ruku do zachraňující ruky Pána Ježíše, pustíme se svého hříchu a pravda nás vysvobodí.

D. J. D.

*Pokušení přemoz, podvodný je hřích,
ztrhej jeho síť, sic jsi lapen v nich.
Jednej mužně, bratře, vášni odpírej,
Ježíš pomoc jistá, k Němu zření měj.*

Pán Ježíš nás vysvobozuje z otroctví hříchu ke svobodě spasení.

Pondělí, 11. srpen

Ž 9,1-10

ZJISTIL JSEM TO!

„... do záhuby jsi surhl svévolníka ...
Hospodin je zdeptanému nedobytným hra-
dem...“ (Ž 9,6;10)

Okolostojící zahlédli v rozvodněné řece devítiletého chlapce. Vší silou zápasil s prudkým proudem. Neměl sílu na to, aby doplaval ke břehu, i když byl jen kousek od něj. Záchranáři skočili do vody a vytáhli chlapce do bezpečí. Byl vyčerpaný, ležel na břehu řeky a lapal po dechu. Když se vzpamatoval, zeptal se ho někdo: „Spadl jsi do té řeky?“ „Ne,“ odpověděl. „Jen jsem chtěl zjistit, jak silný je tu proud. A skutečně jsem to zjistil!“

Žalm 9 hovoří o síle všemohoucího Boha, Stvořitele, Vládce, Soudce vesmíru. Popisuje, co se stává těm, kdo se rozhodnou zpochybnit Jeho sílu nebo se nad Něj vyvyšovat. Brzy zjistí, jak mocný opravdu je. Králové přišli o své trůny. Jejich království se rozpadla. Jejich armády zklamaly. A přesto - Bůh zde bude věčně.

Žalmista tohoto všemocného Boha líčí jako někoho, kdo ochraňuje ty, kteří se k Němu utíkají jako k útočišti. Je to ten samý Bůh, který ničí zlé a zachovává to, co je dobré. A nikdo nemůže prolomit Jeho ochranu val bez Jeho svolení.

Jaká je to útěcha vědět, že Boží moc může překazit plány svévolníků a ochránit spravedlivé! Takovému Bohu mohu určitě důvěřovat.

D. C. E.

*Důvěřuj se v Pána, ó duše má!
Zvečera i z rána On ti pomáhá.
On zná tvou strast, promění ji v slast,
nový květ okrášlí tvou pozemskou vlast.
On v každé době, on v každý čas
pomoci chce tobě, slyší tvůj hlas!*

Ve světě mnoha superlativů je Bůh největší.

Úterý, 12. srpen

L 19,1-10

UŽ NEJSEM TÍM, ČÍM JSEM BÝVALA

„Ježíš mu řekl: 'Dnes přišlo spasení do
tohoto domu'...“ (L 19,9)

Jedna žena kontaktovala své spolužáky ze střední školy a zvala je na setkání po třiceti pěti letech. Mnozí z nich byli nadšení, že zase uvidí své staré známé. Jeden muž té ženě napsal: „Jsem o několik věcí bohatší – jsem plešatý, mám brýle do blízka i do dálky, jsem tlustý a mám kuří oka.“ Ona zavtipkovala o své váze: „Tehdy jsem byla jen poloviční ženou.“

Ale ještě jiná žena řekla: „Už se nemohu dočkat, až vás všechny uvidím. Úplně jsem se změnila. Na střední škole jsem byla taková „coura“. Neměla jsem žádné zásady a každý to o mně věděl. Ale několik let po škole jsem přijala Ježíše Krista jako svého Zachránce. Můj život se změnil. Díky Kristu nejsem tou osobou, kterou jsem bývala, a chci, aby o tom moji spolužáci věděli.“

Zacheus byl bezcitným výběrcím daní, který miloval peníze. Potom ale potkal Ježíše a jeho život se proměnil. To je zřejmé z jeho ochoty vrátit to, co ukradl (L 19,8).

Přijetí Krista označuje počátek úplně nového života. Když potom rosteme v milosti a poznání Pána Ježíše, hříšné postoje jsou vystřídány zbožnými charakterovými vlastnostmi. Sobeckost ustoupí starostlivosti o druhé, chamtivost štěrnosti, žádost čistotě.

Přetvořil Kristus tvůj život? Můžeš pravdivě vyznat: „Už nejsem tím, kým jsem býval?“

D. C. E.

*Nové stvoření – to jsem dnes já,
staré pominulo, nový život mám.
Jsem Boží dítě – už nejsem sám,
v Ježíši Kristu věčný život mám.*

**Bůh nás stvořil; hřích nás znetvořil;
Kristus nás může změnit.**

VIDĚT CELOU PRAVDU

„... neměl vzhled ani důstojnost, ... byl tak nevzhledný.“ (Iz 53,2)

„Tvoje oči uzří krále v jeho kráse ...“ (Iz 33,17)

Mnoho lidí uznává lidství Pána Ježíše, ne však jeho Božství. To mi připomíná jednu mladou ženu, která byla zasnoubena s Mozartem ještě před tím, než se stal slavným. Byla okouzlena pohlednějšími muži a Mozart se jí přestal líbit, protože byl malé postavy. Vzdala se ho kvůli někomu, kdo byl vyšší a krásnější. Když začal svět obdivovat Mozarta pro jeho vynikající hudební schopnosti, litovala svého rozhodnutí. „Nevěděla jsem nic o velikosti jeho génia,“ řekla. „Viděla jsem před sebou jen malého muže.“

Divíme se tomu, proč Židé, kteří znali Písma, nerozpoznali Ježíšovu skutečnou velikost. Možná, že hledali krásného krále popsáného v Iz 33,17. Nerozuměli tomu, že před tím, než Mesiáš přijde ve vší své slavné nádheře, musí nejprve přijít jako Muž bolesti, o kterém Izajáš píše v 53. kapitole.

Někteří z Ježíšových současníků o Něm říkali, že má „nečistého ducha“ (Mk 3,30). Jiní se Ho snažili shodit ze srázu dolů (L 4,29). Ani jeho bratři nejprve nerozpoznali Jeho skutečnou identitu (J 7,5). Většina Ježíšových vrstevníků v Něm neviděla nic než pouhého člověka (Mk 6, 3) a odmítla Ho přijmout jako Boha.

Myslíš si, že Ježíš byl pouhým člověkem, nebo Ho znáš jako svého Zachránce a Pána? Tvůj osud závisí na tom, jestli vidíš celou pravdu o Ježíši. *H. G. B.*

*Ježíši krásný, Panovníče jasný,
Boží i lidský Synu!
Tebe milovat a oslavovat
žádám v každou hodinu.*

To, jak smýšlíš o Kristu, určuje, kde budeš trávit věčnost.

NESEN V JEHO NÁRUČÍ

„Jak pastýř pase své stádo, beránky svou paží shromažďuje, v náručí je nosí ...“ (Iz 40,11)

O Pánu Bohu se v Bibli často mluví jako o pastýři. Takto je Bůh popsán Izraelitům v dnešním oddílu z Písma. A pro křesťany je dobrým pastýřem Pán Ježíš (J 10,11). Jak krásná je tato pravda pro všechny, kdo jsou jeho ovcemi! Znovu nám dává jistotu.

Během začátku misijní práce v Číně přijali čtyři členové rodiny Ježíše jako svého Spasitele, ale nejmladší z nich – malý chlapec – nikoli. Později přišel za svým otcem a řekl mu, že chce přijmout Pána Ježíše jako svého Zachránce a žít pro Něj. Otec si myslel, že jeho syn není dost dospělý na to, aby porozuměl tomu, co dělá. Vysvětlil mu proto, co znamená udělat takový závazek Pánu Ježíši. Řekl mu, že následování Pána Ježíše nebude vždy lehké. Chlapec mu dal dojímavou odpověď: „Bůh slíbil, že své ovečky ponese v náručí. Já jsem jen malý chlapec. Pán Ježíš to bude mít lehčí, když mě ponese.“

Jednoduchost a upřímnost chlapcovy víry udělala na otce velký dojem. Velmi rychle porozuměl tomu, že jeho syn ví, co dělá. Brzy poté malý chlapec svou víru v Pána Ježíše vyznal veřejně.

Pro Boží děti (mladé i staré) je velice upokojující vědět, že ruka našeho Vykupitele nás přitáhla blízko k Jeho srdci! Není místa, kde by bylo bezpečněji než v náručí Pastýře.

P. R. V.

*Slavte, slavte, Knížete života slavte,
vyhlašujte poslání jeho všem!
Sláva, sláva, plesejte synové Boží,
prozpěvujte, spasení máte v Něm!
Jako pastýř vodí On ovce svoje,
jehňátka svá na rukou nosívá.*

S Bohem, který ti kryje záda, s Jeho rukama, které tě podpírají, se můžeš postavit čemukoli, co tě čeká.

CO MODLITBA NENÍ

„Ježíš v úzkostech zápasil a modlil se ještě usilovněji ...“ (L 22,44)

Dnešní oddíl z Písma nám odhaluje pravdu, že modlit se není vždy lehké. Jestliže je to něco, při čem necítíme bolest, může to znamenat, že se nemodlíme za to, co nám skutečně leží na srdci. Ohromný zápas Pána Ježíše v Getsemane byl jeho výkřikem k Bohu v té nejtěžší situaci, kterou právě prožíval. Byla to jeho bitva s nepřítelem ohledně jeho nadcházející smrti na kříži za hříchy světa. Modlitba může být tvrdou prací.

Modlitba není jednostrannou komunikací. Pán Ježíš i naslouchal, nejen mluvil. Někdy je modlitba naší odpovědí na to, co nám Bůh řekl svým Duchem skrze své Slovo. Nemůžeme ale poznat jeho hlas – jeho vedení – dokud neztišíme svá srdce a nebudeme při uvažování a rozjímání naslouchat. Modlitba je aktivním nasloucháním.

Modlitba neznamena to, že si něco přejeme. Jedna mladá žena vyprávěla věřícímu psychologovi o tom, jak si zničila život. On ji přerušil a zeptal se: „Debbie, modlíš se vůbec?“ „Ne,“ odpověděla, „nikdy.“ Potom s letmým úsměvem dodala: „Někdy vyšlu nahoru přání.“ Jak smutné! Účinná modlitba zaměřuje naši pozornost na živého Boha. Je to komunikace soustředěná na Boha.

Modlitba není vždy snadná. Zahrnjuje v sobě mluvení i naslouchání a je zaměřena na Boha. Jestli v ní tyto složky chybí, můžeme sami sebe klamat – myslíme si, že se modlíme, a přitom to není pravda.

D. C. E.

*Jen vzývej Boha v radostech i v žalu,
ať srdce mdlí neb okřívá!
A vzdávej Jemu díky, čest a chválu:
s ním bezpečná je cesta tvá.*

Modlitba může být tou nejtěžší prací.

ŽÁDNÉ MÍSTO PRO PLEVEL

„...žijte z moci Božího Ducha, a nepodlehnete tomu, k čemu vás táhne vaše přirozenost.“ (Ga 5,16)

Jeden starší muž, který vždy na své malé zahrádce vypěstoval nevidané množství ovoce a zeleniny, řekl: „S plevelem mám jen málo potíží, protože mu nenechám žádné místo. Pokryji zem zdravou zeleninou.“

Několik let poté jsem jeho recept vyzkoušel. Když plevel v mé zahrádce začal „přerůstat mou trpělivost“ vytrhal jsem jej a zasadil další bedýnku květin a dobře je zalil. Musel jsem ještě potom vytrhat trochu plevele, ale květiny se o něj brzy postaraly – nenechaly mu místo.

Tento recept nefunguje jen v zemědělství, ale je také funkční, když chceme udržet žádosti těla mimo naše životy - Pavel to vyjádřil takto: „Chodte Duchem, a žádosti těla nevykonáte.“ (Ga 5,16) A Petr řekl, že nezůstaneme „nečinní a bez ovoce“, jestliže doplníme svou víru ctností, bratrskou náklonností a láskou (2 Pt 1,5-8). A ve Starém zákoně zaslíbil Izajáš Izraelitům, že budou jako zavlažovaná zahrada, jestliže naplní své životy dobrými skutky (Iz 58, 11).

Sráží tě duchovní plevel k zemi? Jestliže ano, pak jej vytrhej. Vyznej své hříchy. Důvěřuj Bohu, že ti odpustí. Staň se někomu zodpovědným. Potom naplň svůj život dobrými věcmi. Brzy zjistíš, že tvoje zahrada nese hojně ovoce a není v ní místo pro plevel.

H. V. L.

*Zemských dřív radostí žádával jsem,
teď žádám Tebe mít vždy v srdci svém.
Tůň svou mi neskrývej,
prosbu mou vyslychej,
víc lásky, Pane, dej, jen lásky víc.*

Hřích nemůže bujet tam, kde je pěstována zbožnost.

Neděle, 17. srpen

Jk 1,21-27

POZNÁNÍ A RŮST

„Podle slova však také jedněte, nebudte jen posluchači – to byste klamali sami sebe!“ (Jk 1,22)

Křesťan, který se naučí nazpaměť mnoho veršů z Bible, může zůstat duchovně nezralý, zatímco ten, který si stěží text pamatuje, ale aplikuje jej do života, je ve srovnání s prvním člověkem duchovním obrem.

Je rozdíl mezi tím znát biblická fakta, jakkoli je to důležité, a znát Boží pravdu z vlastní zkušenosti. Proto, když posloucháme kázání, čteme úvahy ke ztišení a rozjímání nebo dostaneme čerstvý vhled z nějaké knihy, musíme uvádět do praxe to, co jsme se naučili. Pouze tehdy se stane Boží pravda naším osobním vlastnictvím.

Říká se, že když anglický král Eduard VI. chodil do kostela, stál, když se četlo Boží Slovo. Dělal si poznámky a potom je pečlivě studoval. Během týdne se je pilně snažil aplikovat do svého života.

Takový přístup k pravdě je tím, po čem apoštol Jakub volá v dnešním oddílu z Písma. Když se zachováme podle jediného faktu, který nám Bůh zjeví, má to pro náš duchovní růst větší význam než hlava plná vznešených myšlenek o Bohu.

Cítíte, jako byste dosáhli duchovního vrcholu? Zkuste se rozhlédnout, jestli nespátříte nějaké biblické zaslíbení, které jste si nepřivlastnili, příkaz, který jste neuposlechli nebo pravdu, o níž jste pochybovali. Nové světlo je dáno pouze těm, kteří kráčí ve světle, které už mají. Duchovní růst se vždy objeví poté, když po slyšení následuje konání.

D. J. D.

*Jen věrně, Pán co svěřil tobě,
vždy konej v duchu radostném!
Jen pros a jistě v každé době
On zůstane ti přítelem.
Kdo v Boha doufá, k Bohu lne,
ten navěky se nepohne!*

Jediný krok v poslušnosti pravdě je víc než roky studia o ní.

Pondělí, 18. srpen

Dt 34

PRAVÁ VÍRA PŘINÁŠÍ JISTOTU

„Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a pevně počítat s tím, co nevidíme.“ (Žd 11,1)

Boží děti mohou čelit smrti vítězně, protože pravá víra působí přesně to, o čem se píše v Žd 11,1. Způsobuje to, že si je člověk absolutně jistý neviditelnými duchovními skutečnostmi, které nás obklopují a které nás očekávají.

Potom, co Dr. Daniel R. Mitchell prodělal vážný infarkt, prožil tuto jistotu, když se potácel mezi životem a smrtí. Když se uzdravil a přemýšlel o své bolesti, vztáhl svou zkušenost na událost popisovanou v Dt 34. Napsal: „Co se týče vnějších mezí, víra – jako ta Mojžíšova – nemůže jít za ně. Může pouze vyplhat na nejvyšší vrchol a zadívat se na zaslíbení. Pak se stane něco vskutku nádherného. Víra vytryskne – mohutná a slavná -, objeví se vítězná naděje... to, co je víra schopná vidět pouze z dálky, naděje uskutečňuje... V tu chvíli jsem si přivlastnil dvě radostné alternativy: zůstat se svými milovanými zde, nebo odletět za milovanými do lepší země.“

Když stál Mojžíš na hoře Nebó, věděl, že zemře, aniž by vstoupil do země zaslíbené. Ale nezoufal si. Vložil svou důvěru v Boha a vybral si neviditelné a věčné reality před světským viditelným a dočasným bohatstvím (Žd 11,24-27). Zemřel očekávaje, že Bůh naplní své sliby a postará se o něj navěky. Můžeme to udělat i my.

H. V. L.

*V Krista věřím, s ním můj díl,
On je pramen všech mých sil.
V bojích je mou záštitou,
v bolu mocnou útěchou.*

Víra v Krista staví most přes záliv smrti.

TĚLESNÝ STRÁŽCE

„... ty jsi mi však, Hospodine, štítem
... nebojím se davu desetitisíců ...“ (Ž 3,4;7)

Tělesní strážci jsou obvykle najímáni, aby ochraňovali pouze bohaté a významné lidi. Většina z nás si může pouze představovat, jaké by to bylo, kdybychom kráčeli mezi svými nepřáteli a měli po svém boku někoho, kdo vyvolá okamžitý respekt.

Někteří z nás mohou uvažovat podobně jako ten nejmenší chlapec z druhé třídy. Rád přemýšlí o tom, že Mike Tyson – boxer v kategorii těžké váhy – je jeho tělesnou stráží. Právě když se školní tyran chystá spustit poslední kolo pošťuchování, narážení a strkání, až z toho padáte na zem, vchází Mike a je zvědavý, co se to tu děje. Na myšlenku, že máte někoho, kdo zvládne celou druhou třídu, kdyby se mu chtělo, je něco, co vám dodá jistotu.

Můžeme si představovat, že nás chrání nějaký velmi silný člověk. Můžeme si ale být naprosto jisti tím, že nás chrání Bůh. David, král Izraele, věděl, jaké to je, když je člověk ustaraný, když ho lidé nenávidí a když má pochybnosti sám o sobě. Věděl ale také, jaké to je, když se odevzdá do péče a ochrany Toho, kdo by se mohl utkat s celým světem, kdyby chtěl.

Otče, pomoz nám zakoušet stejný druh jistoty. Pomoz nám vidět, že tisíc nepřátel se nás nemůže dotknout tak dlouho, jak dlouho nás budeš chtít zachovat v bezpečí.

M. R. D. II

Přemýšlej:

Jakým „nepřátelům“ čelíš? Kdy je nesnadné věřit tomu, že Bůh se o tebe postará? Jak jsi zakusil Boží ochranu?

Bůh je vždy silnější než tvůj nejsilnější nepřítel.

VÍRA, KTERÁ PŘITAHUJE

„Boží moc provázela svědecktví apoštolů ... a na všech spočívala veliká milost.“
(Sk 4,33)

Jeden hudebník se procházel se svým přítelem po ulici a vtom zaslechli, jak jeden člověk hraje na flašinet známou melodií. Na chvíli se zastavili, aby si ji poslechli, ale potom už hudebník spěchal pryč: „Ten zvuk mě přivádí k šílenství.“

O několik týdnů později si šli tito dva přátelé poslechnout koncert velkého orchestru. Ve finále jistého díla se hudebník postavil, nadšeně tleskal a mával svým programem. Jeho přítel se pousmál. Melodie, kterou orchestr hrál, byla tatáž, kterou slyšeli na ulici z flašinetu.

Je obrovský rozdíl mezi velkou symfonií křesťanské víry, kterou člověk žije na modlitbách a ze síly Ducha Svatého, a vyznáním víry, které je prožíváno bez modlitby a ze síly těla. Když lidé mohou spatřit Boží dotek v životě člověka, jsou přitahováni ke křesťanské víře. To je důvod, proč měli věřící lidé v prvním století takový vliv na tehdejší svět. My reprezentujeme stejného Spasitele: mají ale naše životy stejný dopad?

Přemýšlejme s vděčností o divu našeho spasení. Vyznejme své hříchy, hledejme Boží vůli a poslouvejme Pána Ježíše. Modleme se a podříďme se Duchu Svatému. Když lidé uvidí Boží dotyk v našich životech, budou přitahováni k Spasiteli.

H. V. L.

*Nadchni, Pane, svou nás láskou vřelou,
Hlavo církve, slyš své církve hlas,
dejž, by byla naplněna mocí,
rozvlažení dej nám opět čas!*

Když lidé poznají tebe, budou chtít znát také Krista?

Čtvrtek, 21. srpen

Ko 3,1-14

YMAZAT DĚLÍCI ČÁRU!

„... a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému. Jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy.“
(Ko 3,13)

Někdy i velmi nepatrné nedorozumění dokáže zničit přátelství. Robert Louis Stevenson ve svém příběhu o dvou sestrách z Edinburghu popisuje takový extrémní případ. Tyto sestry žily spokojeně v prostorném jednopokojovém bytě. Jednoho dne však měly prudkou hádku.

Jak plynul čas, jejich hněv narůstal, až spolu přestaly mluvit. Místo toho, aby si věci vyřikaly, nebo aby se jedna z nich odstěhovala, obě stály tvrdohlavě na svém. Zůstaly v bytě a nemluvily spolu. Stevenson píše: „Čára křídou nakreslená na podlaze oddělovala jejich teritoria – rozdělovala na půl dveře a krb, aby mohly obě vycházet a vařit, aniž by vstoupily na území té druhé. Léta spolu žily v tomto nenávisném tichu.“ Jak bláznivé!

Existuje však ještě horší věc – dvě děti Boží rodiny rozdělené hádkou. Stalo se vám to už? Máte problémy se svým spolubratrem nebo sestrou? Jestliže ano, Boží otcovské srdce je zarmouceno a sláva jména našeho Spasitele je pošpiněna. Můžete s tím ale něco udělat. Začněte tím, že si připomenete, jak mnoho Pán Ježíš odpustil vám. Potom se chopte iniciativy. V duchu odpuštění smažte dělící čáru!

P. R. V.

*Jak rozkošné a milé,
když bratři s druhem druh
jsou svorní při svém díle
a v srdcích jeden duch.*

Láska nejen dává, ale i odpouští.

Pátek, 22. srpen

Jr 45

SOBECKÉ AMBICE

„A ty bys chtěl pro sebe usilovat o veliké věci? Neusiluj ...“
(Jr 45,5)

Anglický kazatel a spisovatel F. B. Meyer řekl: „Nepromarněte svůj čas tím, že budete čekat na velké příležitosti, které nemusí nikdy přijít. Buďte však věrní v maličkostech, které si stále vynucují vaši pozornost.“

Křesťané by si tuto radu měli i v současnosti vzít k srdci. Musíme se naučit, jak pilně pracovat tam, kam nás Bůh postavil, a být v tom spokojeni. A pamatovat, že On dává milost těm, kteří jsou mu věrní, a že jednoho dne bude naše námaha odměněna.

To je v podstatě poselství, která dal Bůh Báruchovi skrze proroka Jeremjáša. Báruch byl písařem proroka, který byl urozeného původu. Přepisoval poselství o zničení Jeruzaléma. Byl však velice zklamán, protože jeho aspirace se neuskutečnily. Ostatní lidé dostali významnější posty u královského dvora, zatímco on byl stále zaměstnán rutinními povinnostmi. Možná doufal v to, že mu za jeho věrnou službu nabídnou nějakou významnou pozici. Místo toho však musel být napomenut za to, že nebyl spokojen s úkolem, který mu Bůh svěřil. Bůh mu řekl: „A ty bys chtěl pro sebe usilovat o veliké věci? Neusiluj.“

Všichni si to potřebujeme připomenout. Pryč se sobeckými ambicemi, aby mohl být vyvýšen Pán Ježíš!

H. G. B.

*Bycht' vládl říší ohromnou,
to za dar chudý pokládám:
za lásku tak nevyšlovnou
dám duši, život, vše, co mám.*

Je lepší být věrným než slavným.

Sobota, 23. srpen

Zj 21,11; 23-27

SVĚTLO V ÚDOLÍ

„To město nepotřebuje ani slunce ani měsíc ... září nad ním sláva Boží a jeho světlém je Beránek.“ (Zj 21,23)

Al Bryant ve své knize *Time out (Oddychový čas)* vypráví příběh o jednom starším muži, který umíral. Jednou večer, když se začalo smrákat, požádal, aby rozsvítili všechna světla v domě. Potom, když už se setmělo, měl velice zvláštní prosbu. Chtěl, aby světla zhasla. „Už je víc nepotřebujeme,“ zašepтал. S úsměvem na tváři vyznal: „Slunce vyšlo!“ To byla jeho poslední slova před tím, než vklouzl do světla Boží věčné přítomnosti.

Jeden muž, který slyšel tuto poznámku umírajícího muže, řekl později svému příteli o tom, co se stalo, a poznamenal: „Nebylo to zvláštní?“ V tomto bodě své knihy Bryant píše: „Ne, nebylo to zvláštní, protože pro Božího člověka svítí světlo i v údolí stínu smrti.“

Nevím, jestli ten věřící člověk skutečně zahlédl záblesk nebeské slávy, ale chci tomu věřit. Ať už jej viděl, či nikoli, každé Boží dítě může dychtivě a s radostí očekávat, že jednou půjde tam, kde „už nebude noc“ (Zj 21,25), protože to místo bude ozářeno Boží slávou. My, kdo známe Krista, budeme trávit věčnost ve světle Boží přítomnosti, místo toho, abychom byli uvrženi „ven do temnot“ (Mt 22,13). Tato vyhlídka už sama o sobě září jako světlo v údolí.

R. W. D.

*Přeslavná naděje,
setkám se s ním,
s nebeským Králem
a přítelem svým.*

Pro křesťana má smrt „světlou“ stránku.

Neděle, 24. srpen

Ž 56

POD KONTROLOU

„Přichází den strachu, já však doufám v Tebe.“ (Ž 56,4)

Když se zdá, že ten, kdo nám chce ublížit, získává nad námi převahu, je snadné ztratit vládu nad svými emocemi.

Fred byl falešně obviněn z krádeže a hrozilo mu, že přijde o práci. Člověk, který ho chtěl dostat, byl chytrým nepřítelem. Fred byl našťavaný a bezradný – měl vztek kvůli falešnému nařčení, nebyl s to přesvědčit svého šéfa, aby mu věřil.

Někdy Fred ztrácel vládu nad svými emocemi. Při jedné příležitosti prohlásil, že svého protivníka zabije. Jindy zase mluvil o tom, že spáchá sebevraždu. Jeho nálada prudce kolísala od vzdoru k bezraději a kapitulaci.

Pisatel žalmu 56 byl také vystaven nezasloužené nenávisti. Jeho lstiví nepřátelé mu dokonce usilovali o život. Neztratil ale nad sebou vládu. Místo toho hovořil s Bohem otevřeně a upřímně. Znovu zhodnotil fakta a potom požádal Boha, aby ho přišel zachránit – a On to udělal!

Není to snadné, když vás někdo nenávidí bez příčiny a nepřijemně vás napadne. Nemusíme se však poddat svým emocím. Můžeme se modlit k Bohu a vložit v Něj svou důvěru. A když to uděláme, On nám odpoví. Bud nás vysvobodí, nebo nám dá sílu zlé věci přestat a sílu milovat své nepřátele – vždy!

H. V. L.

*Slož, co srdce tísní, pěči světu nech!
Pánu pověz v písni o svých strastech všech.
V temné noci žalu pospěš k Ježíši,
věř a doufej směle, bouř se utiš!*

Uvolnit nahromaděný vztek není správný způsob, jak se ho zbavit.

Pondělí, 25. srpen

1 Pa 29,6-14

KOMU TO MÁM DÁT?

„... Od tebe pochází všechno. Dáváme ti, co jsme přijali z tvých rukou.“

(1 Pa 29,14)

Podle jednoho příběhu, který jsem slyšel, chodil jeden malý chlapec každé nedělní ráno za sborovým pokladníkem, který odnášel sbírku z modlitebny. Potom ho pozorně sledoval, jak peníze počítá a dává je do seřfu. Nejprve si ho muž nevyšimal, ale po několika týdnech se ho konečně zeptal: „Chlapče, proč mě každou neděli sleduješ?“ Chlapec se na pokladníka podíval a odpověděl: „Kazatel říkal, že sbírka patří Bohu, a já chci vidět, jak mu ji dáváte!“

Ten příběh mě přinutil zamyslet se nad tím, jaké by to bylo, kdybychom Pána Ježíše viděli a museli dát své obětiny přímo do Jeho rukou. Musely by se změnit naše motivy? Dávali bychom více, než dáváme nyní? Byli bychom při svém dávání radostnější? Za doby krále Davida se lidé radovali, protože „dávali Pánu ochotně“ na stavbu chrámu (1 Pa 29,9).

My jsme přijali z Boží milostivé ruky hojnost požehnání. Nyní máme neocenitelnou příležitost vrátit alespoň část z toho přímo Jemu tím, že budeme přispívat na Boží dílo. Ať už svými penězi podporujete místní sbor, misionáře nebo nějakou křesťanskou službu, vždy dávejte s jedinou myšlenkou: toto je pro Pána!

P. R. V.

*Vše, co máš, svému dej Pánu;
méně přec nemožno dát
lásce, jež hotova byla
pro tebe všeho se vzdát.*

**Svou lásku ke Kristu ukazujeme tím,
jak nakládáme s tím, co máme.**

Úterý, 26. srpen

Žd 8,1-13

ZÁKAZ RYBOLOVU

„... Do mořských hlubin vhodíš všechno jejich hříchy.“ (Mi 7,19)

D. L. Moody jednou řekl: „Existují dva způsoby, jak zakrýt naše hříchy – lidský a Boží. Jestli se budete snažit je zakrýt, jednoho dne znovu povstanou k životu; jestliže však necháte Pána, aby je zakryl, ani ďábel, ani člověk je nebudou schopni znovu najít.“

George Woodal byl misionářem v centrálním Londýně. Jednoho dne za ním přišla mladá žena, kterou předtím vedl k Bohu a řekla: „Stále se bojím. Opravdu mi Bůh odpustil celou mou minulost?“

Woodal jí odpověděl: „Jestli tě trápí tahle věc, myslím, že vím, co by ti Ježíš odpověděl. Řekl by ti, aby sis hleděla svých záležitostí.“ „Co tím myslíte?“ zeptala se s překvapeným výrazem ve tváři. Řekl jí, že Ježíš se o její hříchy postaral sám. Když je od ní vzal, zahodil je za svá záda, uvrhl je do hlubin moře a postavil tam výstražnou ceduli s nápisem: „Zákaz rybolovu!“

I když o tom Bible nehovoří v těchto termínech, princip je určitě správný. Když jsou naše hříchy přikryty krví Pána Ježíše, jsou smazány úplně a navždy (Iz 43,25).

Utrápený člověče, nechod lovit hříchy minulosti, které už Bůh odpustil. Jeho zaslíbení je pravdivé: naše hříchy byly uvrženy do hlubin moře (Mi 7,19) a Bůh už na ně nevzpomíná (Žd 8, 12).

H. G. B.

*Své hříchy na Ježíše jsem cele složil již
a Beránek ten tiše mou klatou nese tíž.
Můj hřích i moji vinu skryl
v suatých ranách svých,
ó, vím, že nezahynu,
vždyť čist jsem jako sníh!*

Když Bůh hříchy odpouští, zapomíná na ně.

Středa, 27. srpen

2 Pa 26,1-5;16-23

ZACHRÁNĚNI SAMI OD SEBE

„Jakmile svou moc upevnil, jeho srdce zpychlo, až se úplně zkazil ...“ (2 Pa 26,16)

Vírou v Pána Ježíše můžeme být spaseni od svých hříchů, a přece ještě můžeme potřebovat být zachráněni od své pýchy, zlosti, sobectví a svévole.

Jeden můj přítel, který byl hrdý na svou schopnost vydělat hodně peněz, zakusil takové neúspěchy, že se ocitl tam, kde kdysi začínal. Řekl mi, že věří tomu, že se to stalo, protože ho Bůh chtěl zachránit od pýchy.

Jiného muže vyhodili třikrát z velmi dobrého zaměstnání, než si uvědomil, že tím nejhorším nepřítelem v každém z těchto případů nebyl jeho šéf, ale on sám – jeho nesnášenlivá povaha.

Jedni manželé byli každý přespříliš zaměstnání svou kariérou a materiálními věcmi, dokud se nestali pěstouny několika dětí. Jen potom byli vysvobozeni ze své sobeckosti.

Další muž, který vyznal svou víru v Pána Ježíše jako mládežník, neposlechl varování svých rodičů a zapadl do špatné společnosti. Poté, co ho bolestivě ztloukli za to, že nezaplatil dluh, který měl z hazardních her, vrátil se k Pánu a byl zachráněn od své svévole.

Pýcha zničila krále Uziáše. Můžeme se z toho poučit. Potřebujeme být zachráněni od sebe samých. Naše pýcha, zlost, sobectví nebo svévole může být naším nejhorším nepřítelem. Poražme jej dříve, než on porazí nás. *H. V. L.*

*Jen ve Tvém zajetí, můj Pane, volný jsem, když přinutíš mě poddat se, jsem upravdě vítězem.
K dnu stáhne si mě vír,
když sám bych chtěl tu stát,
jen síla tvého vladařství
mě může zachovat.*

Život zaměřený na Krista nemůže být životem zaměřeným na naše já.

Čtvrtek, 28. srpen

Dt 4,1-14

ČAS NA PŘÍBĚH

„... A seznam s nimi (s věcmi, které viděly tvé oči) své syny i unuky.“ (Dt 4,9)

Carl Frost žil se svou rodinou na konci šedesátých let v Nigérii. Když do vesnice, kde žili, zavedli elektrický proud, každá tamější nigerijská rodina měla ve své chatrči jedno světlo. Brzy potom začali lidé zůstávat doma a neshromažďovali se už u ohně venku. Mnozí vesničané však neuměli číst a ti, kteří uměli, tu neměli žádné časopisy nebo knihy; tak tyto rodiny seděly uvnitř svého obydlí a zíraly na zázrak moderní technologie.

Spisovatel Max De Pree píše o tom, jak nepříznivý vliv měl tento symbol pokroku na dědictví vesničanů: „Pozorování žárovky začalo nahrazovat zvyk večerního shromažďování u ohně, kde kmenoví vypravěči a starší vesnice předávali ostatním historii kmene. Kmen ztrácel svou historii kvůli světlu z několika elektrických žárovek.“

Naše děti a vnuci by se měli přitulit ke svému otci nebo dědovi, posadit se na klín své maminky nebo babičky a poslouchat vyprávění o zkušenostech svých předků a o tom, čeho si oni v životě cení. Možná půjde o příběh důvěry v Boha uprostřed nepříznivých okolností nebo o nenápadně projevenou laskavost. Nedávno jsem se dozvěděl, že můj strýc byl tak známý svou poctivostí, že si mohl od banky půjčit peníze a zaručit se za ně pouhým slovem.

Udělejme si čas na vyprávění příběhů našim dětem, jejichž životy mohou být zformovány pro Boha. *D. J. D.*

Mluv mi ty staré zvěsti, když bude zdát se ti, že světa klam na scestí mne hrozí sváděti; když marná světa sláva mne vábí s pravdy cest, nechť zníti nepřestává ta stará, stará zvěst!

Křesťanské dědictví je tím nejlepším odkazem, který můžeme zanechat našim dětem.

MOC, KTERÁ JE ÚČINNÁ

„Tomu pak, který působením své moci mezi námi může učinit neskonale víc ... buď sláva ...“
(Ef 3,20-21)

Na cestě džunglí Thajska musely čtyři křesťanské ženy čelit smrti. Chtěly zjistit, jak se daří několika nově obráceným. Jak si razily cestu hustým porostem, byly napadeny ze zálohy třemi komunistickými vzbouřenci. Když zjistili, že ženy u sebe nemají žádné peníze, vztekly na ně křičeli, že je zabijí.

Ženy prosily vězňatele, aby je nestříleli, ale oni byli neoblomní. Jedna z nich se jich zeptala, jestli jim mohou říci něco o Boží lásce, než je zabijí. Překvapivě s tím souhlasili! Kleun Anuyet jim vysvětlila, že Pán Ježíš umřel na kříži, protože je miloval.

Muži udělali něco naprosto udivujícího – pustili své zbraně na zem a z očí jim začaly téci slzy. Jejich velitel řekl: „Jestliže měl Ježíš tolik lásky, pak ji chci také.“ Brzy přijali všichni tři Krista jako svého Spasitele. Dnes slouží Bohu jako křesťanští služebníci na plný úvazek.

Když se apoštol Pavel modlil za Efezské, mluvil o „síle, která v nás působí“ (Ef 3,20). Byla to právě tato síla, která umožnila stařečkým ženám svědčit o Boží lásce, když se musely dívat na hlaveň pušky.

Kdy jsi se spolehl na Boží naprosto dostačující moc, která v tobě působí?

J. D. B.

*Kdo v celém světě může znát
moc jména, které mám tak rád?
Je každý tvor má zvyšovat,
to svaté jméno Ježíš.*

**Naše potřeby nemohou nikdy vyčerpat
Boží zdroje.**

JDE TO OBĚMA ZPŮSOBY

„Hle, Bůh je má spása, doufám a jsem
beze strachu.“
(Iz 12,2)

Dva přátelé se potkali jednoho dne na ulici a kus cesty šli spolu. Jak tak mluvili, řekl jeden z nich: „Když jsem si dnes četl Bibli, našel jsem tam nádherný verš.“ „Opravdu,“ odvětil jeho přítel, „o čem se tam píše?“ „Je to Ž 56,4. Říká se tam: ‘Když se bojím, budu v tebe doufat’“ „To je velmi dobré,“ řekl mu na to jeho přítel s úsměvem na tváři. „Ale já jsem dnes při svém čtení našel ještě lepší verš. Je to Iz 12,2 – ‘Budu v Tebe doufat a nebudu se bát.’“

Obě věci jsou správné! Někdy se stane, že nás náhle obklopí události, které sevrou naše srdce strachem. Co máme dělat, když nastane taková situace? Pisatel jedné křesťanské písně to vyjádřil výstižně: „Jak často jsem byl v boji, když jsem byl utiskován svým nepřitelem, utekl jsem se do svého Útočiště a vypověděl Mu o svých těžkostech.“ Okamžitě vložit svou důvěru v Boha je klíčem k překonání strachu!

Jsmo však odsouzeni k tomu, abychom na každou potíž reagovali strachem? Ne. Ježíš řekl: „*Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věříte v Boha, věřte i ve mne.*“ (J 14,1) Stálé spoléhání se na Pána je štítem proti strachu, který nás pronásleduje.

Ať už se tedy v nouzi obrátíme na Boha, nebo přijmeme každou okolnost tak, že pochází z Jeho ruky, náš Spasitel, který je stále s námi, nám dá svůj pokoj. On je víc než dostačující pomocí. Jde to obojím způsobem!

P. R. V.

*Neboj se, ni nelekej, tak zní Páně hlas,
na cestu mi září jako hvězdy jas.
Půlnočními mraky mocně proniká
blahé zaslíbení, nikdy mne nezanechá.*

**Upří svůj zrak na Boha a tvé strachy
zmizí.**

Neděle, 31. srpen

Mk 10,23-31

ÚŽASNÝ JEŽÍŠ

*„Učedníky ta slova zarazila ...“
(Mk 10,24)*

Žasneš nad něčím mimořádným? Jsi udiven neobvyklým? Jako kouzelnickým trikem v klobouku? Jako úžasnými atletickými výkony Michaela Jordana? Jako úžas budícím virtuosním představením Itshaka Perlmana?

Jako Ježíšovými zázraky a slovy?

Někdy při své znalosti Boha-člověka Ježíše Krista selháváme v užaslé reakci, jak to činili očití svědkové z prvního století.

Žasli nad Jeho zázračnou mocí: „*Všichni žasli a chválili Boha.*“ (Mk 2,12)

Byli ohromeni Jeho přítomností: „*A celý zástup, jakmile ho uviděl, užasl; přibíhali k němu a zdravili ho.*“ (Mk 9,15)

Byli omráčeni Jeho pozoruhodnou znalostí: „*V úžasu říkali: 'Odkud se u toho člověka vzala taková moudrost?'*“ (Mt 13,54)

Někteří, kdo byli udiveni Ježíšovými slovy a činy, se později odvrátili, ale jiné vedl jejich úžas k víře a novému životu a chvále.

Jak dlouho už to je, co jsme žasli nad Ježíšovou láskou, při pomýšlení na Jeho oběť nebo nad důkazy Jeho péče? Chvalme a oslavme tohoto úžasného Ježíše.

J.D.B.

*Blahoslavená buď chvíle,
v níž jsem poznal Ježíše!
Ó, jak jsou ty doby milé,
jež mi dává k útěše.*

Rozvažuj nad divem Ježíšovým.

Pondělí, 1. září

Př 1,7-19

LEKCE OD PTÁKŮ

*„Je zbytečné sypat pod síť, když to každý okřídlenec vidí.“
(Př 1,17)*

Ptáci mají někdy více rozumu než lidé. Když Šalomoun napsal „je zbytečné sypat pod síť, když to každý okřídlenec vidí“, mínil tím bezbožné lidi, kteří mohou být hloupější než nebeské ptactvo. Ptáci jsou dost chytrí na to, aby uletěli, když spatří síť, která je roztažena, aby je pochytila, ale lidé se často bezhlavě ženou do ďáblových nástrah.

Jeden farmář se dověděl, že mu vrány kradou obilí. Šel ven a napnul provázek asi 5 stop od země mezi stromy, které obklopovaly oblast osázenou obilím. Předpokládal, že černě opeření zloději ho pravděpodobně pozorují a budou opatrnější. Měl pravdu. Přestali se živit jeho obilím. Neriskovali, že by mohli být chyceni.

Jak zvláštní, že my jsme méně ostražití! I když rozpoznáme nebezpečná pokušení, oddáme se hříchu, který se zdá lákavý a myslíme si, že na tom nesejde nebo že nebudeme chyceni.

Možná jsi zvažoval nějakou menší krádež v obchodě. Možná jsi byl pokoušen, abys podváděl při testu nebo lhal svému nadřízenému. Možná přemýšlíš o tom, že budeš nevěrný své ženě. Měj se na pozoru! Nepoddávej se těmto zlým touhám. Satan ti nastrojuje past. Pouč se z lekce od ptáků.

H.G.B.

*Pokoušení přemoz,
podvodný je hřích,
strhej jeho sítě,
sic jsi lapen v nich!*

Moudrý člověk uteče před pokušením a nezanedchá zpáteční adresu.

Úterý, 2. září

J 17,1-19

BEZPEČNÁ BUBLINA

„*Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa.*“
(*J 17,16*)

Vodní pavouk je úžasné malé stvoření. Je nazýván potápěčem pavoučího světa, žije v řekách a potocích.

Jak tento fascinující druh přežívá ve svém vodnatém prostředí? Sprádá pevnou, košíku podobnou pavučinu z hedvábí, něco jako potápěčský zvon, a upevňuje ji pod vodou k rostlinám nebo jiným předmětům. Potom zachytí na hladině vzduchovou bublinu, kterou stáhne a strčí do svého podvodního domu, který plní vzduchem. Tato kombinace tvoření sítí a chytání bublin dovoluje vodnímu pavouku žít v prostředí, které by ho normálně zabilo.

Jako křesťané také žijeme v prostředí, které by nás mohlo zničit. Hodnoty tohoto světa, postoj a jeho praktiky hrozí, že nás utopí, pokud se jim nebudeme schopni bránit. Jak máme přežít duchovně v tomto nepřátelském pozemském prostředí? Musíme si vytvořit „bublinu“ ochrany okolo sebe tím, že budeme studovat Písmo, modlit se, mít obecnoství s křesťany, budeme komunikovat s Duchem Svatým, důvěřovat Bohu a poslouchat Jeho Slovo. Tyto činnosti budou chránit naši mysl a pomohou nám být v bezpečí a chráněni.

Tak jako vodní pavouk žije ve vodě, ale není z vody, tak my musíme žít *v tomto světě*, ale nebýt z tohoto světa.

Stavíš si bezpečnou bublinu?

D.C.E.

*Málo nás, a přec se nebojíme;
málo nás, a přece spějeme v dál!
S námi kráčí, v něhož důvěříme:
Ježíš náš!*

Můžeme být ve světě, aniž by svět byl v nás.

Středa, 3. září

1 K 3,5-11

PARTNEŘI S BOHEM

„*Jsmo spolupracovníci na Božím díle...*“
(*1 K 3,9*)

Pastor jednoho vesnického sboru, když byl jednoho dne na návštěvách, se zastavil u jednoho farmáře, kterého nenavštívil už nějakou dobu. Byl příjemně překvapen, když spatřil mnohá zlepšení na farmě. Místo zchátralých budov a malé úrody viděl, že stodoly, přístřešky a nářadí byly dobře udržovány a že pole překypovala obilím. Všechno vypadalo pěkně a nadějně.

Pastor chtěl pochválit farmáře za to, čeho dosáhl, ale chtěl zároveň vyjádřit, že je to Boží požehnání. Tak řekl: „Bille, ty a Pán jste určitě udělali zázraky s touto farmou!“

„Ano,“ odpověděl Bill, „ale měl byste vidět to místo, když to měl Bůh všechno sám!“

Ten farmář nebyl neuctivý. Pouze uznával, že ačkoliv Bůh opravdu nepotřebuje naši pomoc, dává nám to privilegium, abychom s Ním byli partnery.

V 1 K 3,9 apoštol Pavel tvrdil: „Jsmo spolupracovníci na Božím díle.“ Jaká to čest spolupracovat se Stvořitelem tohoto vesmíru! A jaká je to zodpovědnost! Ať je to práce, kterou děláme ve svém sboru, nebo ve svém denním zaměstnání, pamatujme na to, že jsme pracovníky spolu s Bohem.

R.W.D.

*Ó, Pane, dílo své již všude rozhojní
a horlivostí v službě Tvé
nám srdce rozohní!*

*Dej Ducha svého nám a uděl tolik sil,
by mocným svědkem každý z nás Ti,
Bože lásky, byl.*

Nemůžeme vykonávat Boží dílo, pokud Bůh není naším partnerem.

POSLEDNÍ SLOVO

„... jsem jako němý, ani ústa neotevřu.“
(Ž 38,14)

Walter Heller vypráví o zkušenosti, kterou měl, když hovořil k Asociaci nezávislých bankéřů v Denveru. Uprostřed jeho řeči nějaký muž úplně vzadu najednou vykřikl: „Jsi hlupák!“ Asi o pět minut později ten muž vykřikl znovu: „Jsi hlupák!“ Heller byl podrážděný. Všiml si drobného osočení ve svém hlase a řekl si: *Příště na něho budu připravený.*

Dříve než Heller dokončil svou řeč, ten muž vykřikl potřetí: „Jsi hlupák!“ Heller rychle zareagoval: „A ty jsi opilý!“ Ten pomlouvač odpověděl: „Ano, ale zítra budu střízlivý a ty budeš stále hlupákem.“

Vraceš urážku za urážku věci jen zhoršuje. Mnohem lepší je zareagovat jako David ke svým nepřítelům. Byl nemocný, protože zhrěšil a byl zranitelný (Ž 38,1-6). Ti, kdo ho milovali, příbuzní a přátelé, ho opustili (v. 12), a jeho nepřátelé hledali, jak mu ublížit (v. 13, 20-21). Místo toho, aby na ně nadával, se stal hluchým k tomu, co o něm říkali, a vložil svou naději v Boha (v. 14-16).

Otče, pomoz nám být stejně moudrými jako David. Pomoz nám zachovat důstojnost tím, že Ti budeme důvěřovat, když nás druzí nečestně využívají. Pomoz nám, abychom se ovládli a nechali Tebe mít poslední slovo.

M.R.D.II

*On zná i naši každou tíž,
čím přítel dál – tím On je blíž!
On setře každou slzu z řas
a promění noc v jitrní čas.*

Když házíš bahno, vždy ti špína ulpí na rukách.

VOLNO OD BOHA?

„... zvěstujte den ze dne jeho spásu.“
(1 Pa 16,23)

Byla neděle odpoledne a všech šest členů rodiny bylo shromážděno kolem stolu k jídlu. Jak bylo zvykem, čtyřletý Stevie zahájil naši modlitbu před jídlem: „Drahý nebeský Otče, děkujeme Ti za tento pěkný den. Děkujeme Ti, že jsme dnes mohli jít do sboru a nedělní besídky.“ Potom k našemu překvapení řekl: „A na shledanou opět příští týden.“

To, co Stevie ve své modlitbě vyjádřil, je - obávám se - jak často vidíme křesťanský život. Často upadáme do „uvidíme se příště“ přístupu k Bohu. Zapomínáme na Něho, když si splníme své denní povinnosti. Někdy vybíráme dny, kdy zaplatit účty, kdy udělat radost nadřizovým a kdy věnovat pozornost každému členu rodiny. Ale zapomínáme na to, že bychom Bohu měli dát čas, který Mu náleží.

První Paralipomenon 16 vyjasňuje některé skutečnosti o Boží moci a majestátu, které by nás měly vést ke stálému přemýšlení a mluvení o Bohu „den ze dne“. Měli bychom „vypravovat o Jeho slávě“ (v. 24). Měli bychom rozpoznávat Jeho stvořitelskou ruku v nebesích (v. 26). Měli bychom hovořit o cti a majestátu, který vzbuzuje, o síle, kterou vládne, a o potěšení, které nám On dává (v. 27).

Každý nový den nám dává nový důvod k modlitbám k Bohu, ke chvále Jeho jména a k velebení Jeho lásky. Učinme svou chválu Boha něčím, co budeme dělat „den ze dne“.
J.D.B.

*Radost pravou daruj nám,
nezřekni se nás,
ať i pouhé maličkosti vzbudí díky hlas.*

Nebudeme mít žádný zájem o chválu, pokud jsme nic neinvestovali.

UPOMÍNKY HOŘKOSTI

„*Ať je vám vzdálena všechna tvrdost, zloba, hněv, křik, utrhaní a s tím i každá špatnost.*“ (Ef 4,31)

Nazvěme ji Anne. Není to její skutečné jméno, ale její dopis byl ze skutečného života. Vyprávěla o rozdělení sboru, které se více podobalo vylučování. Způsobilo jí to mnoho bolesti a sklíčenosti.

Pro Anne bylo to utrpení sebezpytovným procesem k upřímnosti vůči sobě a vůči Bohu. Když se ona i její manžel nakonec rozhodli, že Bůh je vede, aby opustili sbor, věřila, že ta nejtěžší část je za ní. „Páni, to byla ale chyba!“ napsala. „Byli jsme tak zranění a rozčilení, že i když jsme odešli, stále jsme si nesli hořkost jako upomínku.“

Není to divné, že by si někdo zvolil nést hořkou připomínku nějakého zranění z minulosti? A přece to děláme všichni.

Jak můžeme odstranit hořkost ze svého života navždy? Pro Anne to znamenalo pochopit burcující slova Ježíše, že musíme odpouštět druhým, pokud chceme zakusit Boží odpuštění (Mt 6,14-15). Řekla: „Když jsem byla schopna upřímně odpustit těm, kdo mi způsobili bolest, a začala se za ně modlit, mé břemeno bylo pozvednuto.“

Všichni jsme způsobili Bohu ohromnou bolest svými hříchy, ale On nás laskavě zasahuje svým odpuštěním. Jak můžeme neudělat něco méně pro ty lidi, kteří nás zranili? Zbavme se jakýchkoliv upomínek hořkosti, které si neseme.

D.J.D.

Odhození upomínek:

Jaké hořké pocity si nesete?

Mluv k Bohu o svých pocitech.

Popros Ho o odpuštění a pomoc, abys odpustil druhým.

Plevel hořkosti se musí vytrhnout i s kořeny, aby vykvetlo odpuštění.

POLÁMANÉ KOSTI

„... *prosím, abyste tomu povolání, kterého se vám dostalo, dělali čest . . . snažte se navzájem v lásce.*“ (Ef 4,1-2)

Sarah vždy byla tichá a odměřená. Potom začala její sbor navštěvovat nová rodina a ona si vytvořila blízký vztah s paní Michelle. Sarah měla radost, že konečně našla přítelkyni, které se mohla svěřovat.

Náhle Michelle ochladla. Sarah se cítila zraněná a stáhla se. Potom se jí Michelle zeptala, jestli by si mohly promluvit. Sarah souhlasila, ale měla strach. Byla si jistá, že udělala něco, co se Michelle dotklo.

K překvapení Sarah se jí Michelle omlula. „Je mi líto, že jsme se od sebe vzdálily,“ řekla. „Všechno to byla má chyba. Bylo pro mne vždy těžké důvěřovat kvůli mému rodinnému zázemí. Prosím, odpusť mi. Zkusme to znovu.“ Sarah jí odpustila a ty dvě ženy jsou nyní ještě lepšími přítelkyněmi než kdy dříve.

Kdykoliv se k někomu přiblížíme, riskujeme. Zranění jistě přijdou a proces uzdravování rozbitého vztahu může být bolestivý. Jeden křesťanský autor napsal: „Láska, která sjednocuje, nám bude přinášet utrpení skrze každý náš vzájemný kontakt, protože láska je opětovné napravování polámaných kostí.“

A co my? Máme právě přestávku v našem vztahu s nějakým bratrem/sestrou v Kristu? Potřebují nějaké kosti nápravu? Když se snašíme navzájem v lásce a odpuštění (Ef 4,2;32), může dojít k uzdravení.

D.C.E.

„*Milujte se!*“ v každé době věrným sluhům velí Pán.

„*Jedni druhých břímě nese, ustup vám k nebi dokořán.*“

Odpuštění je tím pojivem, které může opravit rozbitý vztah.

SOUCITNÍ OTCOVÉ

„Jako se nad syny slitovává otec, slitovává se Hospodin nad těmi, kdo se ho bojí.“ (Ž 103,13)

Jak zarmoucený musí být Bůh, když vidí lidi, jak zanedbávají nebo týrají své děti! Je smutné říci, že případů tohoto typu přibývá, tak jako naše společnost postupuje směrem dále a dále od biblických názorů a principů.

Toť je ale jen jedna strana mince. Vidím mezi oddanými křesťanskými otci mnoho příkladů těch, kteří jsou soucitní a nestydí se vyjádřit pocity svým dětem.

V poslední době jsem navštívil jedno dítě s Downovým syndromem. Bylo v nemocnici a mělo podstoupit nebezpečnou srdeční operaci. Jeho rodiče tam byli stejně jako další manželský pár, který měl podobně postižené dítě. Byl jsem zasažen skutečností, že oba titi otcové projevovali něžnost a soucit. Obdivoval jsem je za to.

Královský služebník v Janovi 4 byl soucitným otcem. Neustával v naléhavých prosbách u Ježíše, aby uzdravil jeho syna, i když Ježíš zdánlivě zareagoval chladně (v. 48). „Pane,“ úpěnlivě prosil, „pojď, než mé dítě umře!“ Ačkoliv to byl královský služebník, nebyl příliš pyšný na to, aby vyjádřil hlubokou starost o svého syna a pokorně požádal Ježíše o pomoc.

V soucitných otcích se odráží srdce nebeského Otce, který se slitovává nad těmi, kdo před Ním mají bázeň. A náš svět potřebuje spatřit více takových otců.

H.V.L.

Od něho se dejte poslušně vždy vést, poznáte, jak věrný a jak dobrý jest.

Dítě spíše spatří Boha jako Otce, pokud uvidí Boha ve svém otcí.

KONEČNĚ ZÚČTOVÁNÍ

„... nesnadné se mi to zdálo. Teprve když jsem vstoupil do svatyně Boží, pochopil jsem...“ (Ž 73,16-17)

Tvář mladé ženy byla zkřivená bolestí. „To prostě není fér!“ plakala. „Můj otec mě oloupil o mé dětství. Zničil mé dospívání. Téměř mě připravil o jakoukoliv šanci být šťastnou v manželství. Jak mohl Bůh dopustit, aby se to stalo?“

Měla pravdu. Nebylo to fér. Její otec ji ponižoval a týral od té doby, co byla malým dítětem. Zesměšňoval ji a nazýval ji ošklivou a hloupou. Byla obětí zvrácené krutosti, která ji emocionálně ochromila na mnoho let. Jak mohl Bůh dopustit, aby se to stalo? Proč nezasáhl a nezachránil ji?

Hospodin nám nemusí dát odpověď, kterou chceme. Místo toho možná chce, abychom došli k závěru jako trpící Job (Jb 42,3) a David (Ž 145,17), že můžeme důvěřovat Bohu, že udělá to, co je správné.

Součástí Boží spravedlnosti je, že dopustí, aby padlý svět trpěl následkem své hříšné zkaženosti. Jinou součástí je, že Bůh nabízí milost všem, kdo trpí. A když přijde Jeho poslední soud (2 P 2,9), tyraní a utiskovatelé dostanou to, co si zaslouží.

Trpíš kvůli krutému nebo bezohlednému týráni? Nenech, aby to zdrtilo tvého ducha nebo tě to vedlo k pochybování o Bohu. Protože On je spravedlivý, ještě jsi neviděl konečné zúčtování. On Ti poskytne milosrdenství a milost, aby ti pomohl z tvých obtíží.

D.C.E.

*Daleko jsi pobloudil,
proč bys dál tak smutně žil?
Neodvracej tváře své,
když tě milost Boží zve!*

Můžeme snést křivdy života, protože víme, že Bůh má pravdu.

Středa, 10. září

Žd 12,1-11

ZACHÁZET OPATRNĚ

„A to nás naši tělesní otcové vychovávali podle svého uvážení a jen pro krátký čas, kdežto nebeský Otec nás vychovává k vyššímu cíli ...“ (Žd 12,10)

Dobří rodiče se pokouší být nestranní v kázněných dětech, ale také zvažují jedinečnost každého dítěte. Tvrdé slovo může jednoho zdrtit, ale nemusí mít žádný dopad na druhého. Ukázněním musí být přizpůsobeno povaze dítěte, aniž by zlomilo jeho ducha. Přesto i ti nejlepší rodiče mohou být příliš tvrdí nebo příliš shovívaví.

Boží jednání s námi je ale dokonale uzpůsobeno naší osobnosti. On nás zná lépe, než my známe sami sebe, takže Jeho načasování a způsob kázně jsou vždy správné.

Bůh nás trestá, když setrváváme v tom, že žijeme v protikladu s Jeho vůlí (1 K 11,32). Také nás vyučuje a kázní skrze nepříznivé okolnosti. Když vytrváme, staneme se pevnějšími. Vypadá to jako případ židovských věřících v dnešním úryvku z Bible. Nejsou zmíněny konkrétní hříchy, ale tito věřící možná vrátili ve své víře. Potřebovali varování a povzbuzení, aby setrvali v jistotě.

Kdykoliv jsme kázněni, máme tendenci se hádat s Bohem: „Ale Pane, jiní křesťané neprocházejí tím, čím já procházím právě teď.“ A to může být pravda. Avšak všichni jsme rozdílnými lidmi a jsme na rozdílných místech ve svých životech. Jen Bůh ví, jak s námi nejlépe jednat. Ale jedna věc je jistá – vždy s námi bude zacházeno s největší opatrností.

D.J.D.

Trénink, který od Boha dostáváme, vždy spravedlivý a správný je, i když se někdy na „proč“ ptáme nebo se stále divíme, kde Bůh je.

Pokárání je jedním důkazem Boží lásky k nám.

Čtvrtek, 11. září

L 18,1-8

POČKEJTE U TELEFONU!

„Vypravoval jim podobenství, aby ukázal, jak je třeba stále se modlit a neochabovat.“ (L 18,1)

Bohatá žena zavolala řediteli koncertní síně a zeptala se: „Našli jste nějaký diamantový přívěšek? Myslím, že jsem ho ztratila ve vaší budově předešlý večer.“ Ředitel odpověděl: „Ne, nenašli jsme ho, ale podíváme se. Prosim, počkejte u telefonu.“ V průběhu rychlého pátrání byl drahocenný diamant objeven. Když se ale ředitel vrátil k telefonu, žena už nebyla vůbec na lince. Zavěsila. Nikdy nezavolala zpět a drahý šperk zůstal nevyzvednutý.

Obvinili bychom tu ženu za její netrpělivost a nedostatek vytrvalosti, ale my někdy jednáme úplně stejně, když se modlíme. A když to děláme, vzdáváme se něčeho mnohem cennějšího než diamantů. Ztrácíme příležitost, abychom nechali Boha tohoto světa nám pomoci s našimi problémy, naplnit naše potřeby nebo nás vést v jednání podle Jeho vůle.

Často chvatně vyslovíme svou prosbu, ale selháváme v tom, abychom „počkali u telefonu“ nebo zavolali zpět. Potřebujeme se toho držet jako vdova v L 18. Žádala toho nespravedlivého soudce tak často, že nakonec odpověděl na její naléhání. Ježíš použil toto přirovnání: Pokud nespravedlivý úředník reaguje na vytrvalost, o co ochotněji náš nebeský Otec odpoví na naše modlitby!

Pokud je tvá prosba ve shodě s Boží vůlí, pokračuj v modlitbách a neselhávej při „čekání u telefonu“.

P.R.V.

On laskavě mně k sobě zve a potěšení dává své; tu před ním skládám všecku tíž a v modlitbách lnu k němu blíž.

Zpoždění není odmítnutím – neustávej v modlitbách!

VOLÁNI KE SVĚDECTVÍ

„A uložil nám, abychom kázali lidu a dosvědčovali ...“ (Sk 10,42)

Jedna má přítelkyně byla svědkem automobilové nehody a byla zavolána, aby svědčila u soudu. Když mi řekla o svém zážitku, spatřil jsem několik paralel mezi jejím svědectvím u soudu a svědectvím křesťana pro Krista.

Na prvé, člověk musí mluvit ze své vlastní zkušenosti, aby splňoval podmínky jako svědek. Má přítelkyně byla zavolána, protože viděla auto klíčující po ulici, jak překročilo dělicí čáru a narazilo do dodávky. Takže také jen tehdy, když jsme spatřili, co může Kristus učinit v našich životech nebo v životech ostatních, jsme schopni o Něm vydávat svědectví.

Na druhé, každý občan má povinnost svědčit. Máme závazek ke společnosti, pokud jsme svědky nějakého zločinu. Taktéž, pokud jsme viděli proměňující moc Kristovu, máme zodpovědnost sdílet tuto informaci s druhými.

Na třetí, svědci jsou vybízeni k tomu, aby mluvili pravdu. Žádné lži, žádná přikrášlení, žádná falešná tvrzení. Svědkové pro Krista také musí sdělovat nepřikrášlenou pravdu.

Na čtvrté, na osobním svědectví záleží. Výpověď mé přítelkyně vedla ke spravedlivému rozsudku. Také slovo pro Krista může vést někoho k Božimu verdiktu pro kajícího se hříšníka – ospravedlněn milostí skrze víru.

Stává se, že býváme úzkostliví, máme-li mluvit opravdu otevřeně. Ale to, co máme říci, může ovlivnit osud druhého člověka pro věčnost. Takže mluvmě otevřeně, když jsme voláni ke svědectví. D.C.E.

*Mocí Ducha vystroj nás,
učin mocné svědky z nás,
aby vzplála celá zem
Tvojí lásky plamenem.*

Pokud znáš Krista, budeš chtít, aby ho ostatní znali také.

PŘIVONĚT K RŮŽÍM

„Dobrořeč, má duše, Hospodinu, nezapomínej na žádné jeho dobrodiní!“ (Ž 103,2)

Učitel Bible Donald Grey Barnhouse jednou navštívil slavnostní oběd, kde bylo 30-40 lidí. Dříve než začali jíst, jeden muž se modlil a začal děkováním Pánu za jídlo a vodu.

Barnhouse řekl, že zapomněl, co byly ostatní věci, které zmínil, ale byl zaujat díky vzdanými za vodu – běžnou, obyčejnou pitnou vodu. Usoudil: „Tehdy jsem začal přemýšlet o jiných běžných věcech, za které nikdy Bohu neděkujeme, a začal Mu děkovat.“

Také zapomínáme vyjádřit svůj vděk Pánu za všední věci života, i když mohou být tak nezbytné pro naši existenci. I my máme tendenci stát se lhotejními k divům Božího díla ve stvoření: hvězdná nebesa v bezměsíční noci, zlatavý západ slunce na konci dne, majestátné vrcholky hor, vysoké vznešené stromy, hudba bublajícího potůčku, teplé paprsky slunečního svitu nebo možná něco tak obyčejného a tak krásného jako květina na poli.

Kež se nikdy nestaneme příliš zaneprázdněnými na to, abychom ocenili běžné věci života a vyjádřili vděčnost Bohu. Raději si každý den vybírejte nějaký užitek, který jsme brali za samozřejmý. Udělejme si čas na to, abychom přivoněli k růžím a vzdali Bohu díky.

*Požehnání Ty jsi zdroj,
k díkům naše srdce spoj!
Proto, vděční, pospěšte,
píseň díky zpívejte.*

Chvála přijde přirozená těm, kdo si spočítají svá požehnání.

VZOR PRO DÁVÁNÍ

„Mohu jim dosvědčit, že dobrovolně dávali podle své největší možnosti, ano i nad možnost..“ (2 K 8,3)

Mnoho z největších sborů světa je v Koreji. Ale nebylo to vždy tak. Po mnoho let byla Korea pustošena okupačními vojsky a válkou. Proč dnes vidíme takové sbory plné života v této zemi? Věřím, že jedním důvodem je oddanost a obět křesťanů, kteří poznali mnohá strádání.

Slyšel jsem o jedné kongregaci v Koreji, která rychle rostla, ale došla do bodu, kdy se nemohli dostat dále, pokud by každý člen nedal nějaký obětí dar. Takže během zvláštního shromáždění lidé začali přinášet dary do přední části modlitebny. Jedna starší žena přišla dopředu se svou malou miskou na rýži a hůlkami. Pastor řekl: „Matko, to nemůžeš dát. Je to všechno, co máš.“ „Vezmi si to,“ trvala na svém.

Když tak pastor stál před kongregací a držel tu misku na rýži a dvě hůlky, jeden muž se postavil a řekl: „Dám 6 500 000 wonů.“ (přibližně 10 000 dolarů)

Církev v prvním století v Jeruzalémě také zažila velkou finanční potřebu. Jako odpověď křesťané v Makedonii dali ve své chudobě více, než si mohli dovolit. Ale na prvním místě vydali sami sebe Pánu.

Dal jsi už nad rámec svých možností? Vydal jsi na prvním místě sám sebe?

*Dary, které můžeme dát,
skutky, jež můžeme vykonat,
opravdově Boha ctí,
když obět sebe je součástí.*

V srdci (jádru) dávání je dávání ze srdce.

CHCEŠ BÝT ZDRÁV?

„... řekl mi (Ježíš): „Chceš být zdrav?“ (J 5,6)

Nemohu si vzpomenout, že bych někdy slyšel nemocné nebo invalidní lidi říkat, že by chtěli zůstat v tom stavu. Jsem ale přesvědčen, že někteří lidé to tak chtějí. Ačkoliv nemají rádi své onemocnění, chtějí si to opravdu ponechat, protože jim to poskytuje výmluvu k tomu, jak se vyhnout své zodpovědnosti. Taktéž někteří lidé se odmítají vzdát svých zvyků a jídla, o nichž vědí, že zkracují jejich život. Oni se jen nechtějí přinutit k tomu, aby učinili změny, které jsou nutné pro zlepšení jejich zdraví.

To samé je pravdivé pro duchovní oblast. Někteří lidé nechtějí změnit své smýšlení nebo činit pokání ze svých hříchů. Náboženští vůdcové za dnů Ježíše dávali přednost setrvání ve své duchovní slepotě, než aby Ho přijali jako svého Mesiáše a došli uzdravení.

Pán stojí dnes připravený k tomu, aby vysvobodil lidi zotročené drogami, alkoholem nebo nemorálním chováním. Chce nás oprostit od žárlivosti, sobeckého hněvu a chtivosti. Ale On to neučiní, dokud nebudeme chtít být očištěni, osvobozeni a proměněni. Musíme být ochotni přijmout zodpovědnost nového způsobu života.

A co ty? Je nějaká oblast slabosti, která potřebuje Boží uzdravující dotek? Potom budme naprosto upřímní a zeptejme se sami sebe: „Chci být opravdu uzdraven?“

H.V.L.

*Nestěžuj si na tíž svoji
v světě nikdy nikomu;
k Pánu jdi, On bolest hojí
svému dítěti každému.*

Jen ti, kdo přiznají svou slabost, mohou být silnými v Pánu.

DUCHOVNÍ CITLIVOST

„K tomu směřujte a ne k pozemským věcem.“
(Ko 3,2)

Jeden hodinář mi řekl, že protože používal své prsty, aby pracoval s miniaturními součástkami hodinek, bylo nesmírně důležité, aby je chránil před tím, že by zrohovatěly. Potom vyprávěl příhodu z jeho rané kariéry, která způsobila, že si silně uvědomil toto nebezpečí. Jednoho dne sekal svůj trávník, když jeho zaměstnavatel, majitel exkluzivního klenotnictví, přišel a zeptal se: „Jak často sekáš svůj trávník?“

„Každý týden,“ odpověděl.

„Nuže,“ řekl majitel, „to je naposledy. Seženu někoho, kdo to udělá za tebe. Žádný můj hodinář nebude dělat tento druh práce.“

Majitel klenotnictví neznevažoval těžkou manuální práci, ale snažil se pouze chránit hodinářovy ruce před tím, že by ztratily citlivost.

Něco z té samé obezřetnosti se musí ukázat při našem chození s Hospodinem. Nikdy nesmíme dělat věci, které zmenší naši lásku k Božímu Slovu nebo utlumí naši chuť k modlitbě a křesťanské službě. To obzvláště platí pro hříšné postoje a světské praktiky. Ale také si musíme být vědomi čehokoliv, co - ač to nemusí být samo o sobě špatné - je v rozporu s Boží vůlí pro nás.

Jako křesťané máme upřít svou mysl na věci Boží a odložit staré zvyky. To je způsob, jak zachovat duchovní citlivost. P.R.V.

Revize mého života

Existuje v mém životě pochybný zvyk či postoj?

Zvětšuje to mou lásku k Bohu, Jeho Slovu, Jeho lidu?

Podporuje to dílo Páně? Udělal by to Ježíš?

Vyhni se čemukoliv, co otupuje tvé vnímání hříchu tím, že budeš udržovat kontakt s Bohem.

CHYBA KVŮLI HLEDÁNÍ CHYB

„Nesudme už tedy jeden druhého ...,“
(Ř 14,13)

Někdy kritizujeme druhé nespravedlivě. Neznáme ani všechny jejich okolnosti, ani jejich motivy. Jenom Bůh, který je si vědom všech faktů, je schopen soudit lidi spravedlivě.

John Wesley vyprávěl o jednom muži, kterého jen málo respektoval, protože ho považovali za lakomého a chamtivého. Jednoho dne, když tento člověk přispěl jen malým darem vážené charitě, ho Wesley otevřeně kritizoval.

Po této příhodě přišel ten muž k Wesleymu osobně a řekl mu, že žije o pastináku a vodě už několik týdnů. Vysvětlil, že před svým obrácením nadělal spoustu dluhů. Nyní tím, že škudlí na všem a nekupuje nic pro sebe, vyplácí své věřitele jednoho po druhém. „Kristus ze mne učinil čestného muže,“ řekl, „a tak s těmito všemi dluhy, které musím zaplatit, mohu dát jen malý dar nad svůj desátek. Musím se vyrovnat se svými světskými bližními a ukázat jim, co může milost Boží způsobit v srdci člověka, který byl kdysi nepoctivý.“ Wesley se potom tomu muži omluvil a poprosil ho o odpuštění.

Odsuzující postoje pramení z pýchy a jsou pohoršlivé pro Hospodina. Příliš kritický křesťan nejedná na základě lásky. To je skutečná chyba kvůli hledání chyb!

H.G.B.

Přezkoumání sebe sama

Je někdo, na kom často hledám chyby?

Co mě nutí být kritickým vůči té osobě?

Jak místo toho mohu ukázat lásku a povzbuzení?

Místo kritického zvedání prstu podej pomocnou ruku.

„DOBŘÍ“ HŘÍŠNÍCI

„Od dětství znáš svatá Písma ... „
(2 Tm 3,15)

Jako teenager J. Stephen Conn vycítil, že ho Bůh povolává, aby byl kazatelem. Ale on cítil určitou nevýhodu. Protože byl spasen, když mu bylo sedm let, nebyl by nikdy schopen udržet si obecnost, jež je okouzleno příběhy ze zkažené minulosti. Tak požádal Boha o svolení upadnout – jen tak dlouho, aby získal nějakou zkušenost v hříšném životě, aby později „pozvedl“ svá kázání. Hluboko uvnitř věděl, že Bůh neodpoví na takovou prosbu, tak se rozhodl jen kázat Bibli bez dramatických svědectví.

O nějakou dobu později Conn napsal: „Po uplynulých jedenáct let sloužím jako pastor ve sboru. Nyní si uvědomuji, jak ohromné svědectví mám. Bůh má nejen moc zbavit nás hříchu, On má dokonce větší moc udržet nás od hříchu . . . Bůh nejen zachránil mou duši – On zachránil celý můj život!“

Víme jen málo o raném životě Timotea kromě toho, že jeho bohabojná matka a babička ho věrně vyučovaly Písmu (2 Tm 1,5; 3,15). Díky tomu by mohl být nazván „dobrým“ hříšníkem. Nicméně Bůh ho použil jako efektivního vůdce rané církve.

Jestli jsi byl ušetřen hříšného života, děkuj Bohu za Jeho milost. Tvé svědectví a život může být stejně efektivní jako těch nejhorších hříšníků. Všichni hříšníci, dobří i špatní, mohou mluvit o Boží nesrovnatelné milosti.

D.J.D.

*Jezu, ve svém slitování
popřej sluchu prosbám mým!
Zbav mne všeho, co mi brání
cele Tvým být vlastnictvím.*

Boží milost může spasit nejlepší i nejhorší z hříšníků.

BOŽÍ DOBROTA

„... dobrotivost Boží tě chce přivést k pokání.“
(Ř 2,4)

Následující tři příběhy, všechny pravdivé, ukazují, že Boží dobrota nás vede k pokání.

Jeden statný stavbyvedoucí říkal malé skupince přátel: „Nemohu Bohu dost poděkovat za to, že mi dal mou báječnou manželku! Kdyby to nebylo pro její hlubokou víru a odvalu, že mi řekla o Ježíši, nikdy bych neuvěřil v Krista jako svého Spasitele.“

Jedna žena mluvila otevřeně na modlitebním setkání: „Mé dítě bylo v nemocnici. Můj manžel byl propuštěn z práce. Byla jsem vyčerpaná a deprimovaná, ale můj soused křesťan mě stále povzbuzoval a našla jsem sílu jít dál. Můj malý chlapec se nyní zotavil a můj manžel má práci. Nakonec jsem si uvědomila, že to byl Bůh, kdo mi pomáhal. Řekla jsem Mu, že jsem hříšník a že v Něho věřím. Nyní jsem spasená.“

Jeden mladý muž strávil nádherné podzimní ráno rybařením u poklidného jezera. Byl uchvácen divy přírody a darem života, ale jeho hřích vypadal tak strašně. Tak volal k Hospodinu a byl spasen.

Všiml sis Boží dobroty vůči tobě? Zareagoval jsi na to tak, že jsi připustil, že potřebuješ odpuštění skrze Krista? Pokud ne, učiň tak dnes a přijmi dar spasení. Pokud jsi to již učinil, Bůh si tě může používat, tak jako tu zmíněnou manželku nebo souseda, abys pomohl ostatním rozpoznat Boží dobrotu.

D.C.E.

*Dobrořeč, duše má, Hospodinu,
dobrota jeho věčná jest.
Vydej se, duše má, cele jemu,
životem celým vzdej mu čest.*

Jen Boží neměnná láska může změnit hříšné srdce člověka.

MOC HUDBY

„Hospodine, chci ti mezi lidmi vzdávat chválu, mezi národy ti budu zpívat žalmy.“
(Ž 108,4)

V první polovině 70. let se Brazílci přistihli, že si zpívají a pobrukují chytlavé melodie, které nabádaly k patriotismu, pracovní morálce, čistotě a jiným národním cílům. Podle zprávy, která se objevila v The Calgary Herald, propaganda nebyla ničím novým v brazilské politice, ale zahraniční a místní pozorovatelé souhlasili s tím, že to nikdy dříve nebylo použito tak obratně.

Celá kampaň byla řízena agenturou pro nevtíravou reklamu nazývanou Zvláštní kancelář pro vztahy s veřejností. Jedna osoba byla citována, když řekla: „Nechte mě složit písně, které národ zpívá, a je mi jedno, kdo pro to napíše pravidla.“

Hudba má moc – buď pro zdokonalení, nebo újmu lidí. To je důvod, proč bychom měli být tak opatrní s písněmi, kterým nasloucháme, ať jsou tradiční nebo moderní, duchovní nebo světské.

Zamyslete se nad písněmi tohoto světa. Tak mnoho písní obsahuje demoralizující texty, které mají zhoubný vliv na miliony těch, kdo jsou spoutáni jejich chytlavými melodiemi a pravidelným rytmem.

V porovnání s tím Bůh obdaroval Davida, toho líbezného zpěváka Izraele, který poskytl mnohá ohromná vyjádření chval, které nalezneme v knize Žalmů. Slova těch písní velebí Pána. Jak jsou povznášející a podnětné!

Ano, hudba má moc. Používejme ji k dobrému!

R.W.D.

*Jsi uvolený Boží
k písním nejvyšších chval,
jež jako svědectví slouží
o tom, co nám Bůh daroval.*

Šábel se obává zpívajícího křesťana.

PROMĚNA SRDCE

„Ezau se k němu (Jákovovi) rozběhl a objal ho ... „
(Gn 33,4)

Po šedesát jedna let odmítal klavírní virtuos Vladimír Horowitz navštívit své rodné Rusko. Poté, co utekl ze země v r. 1925, se zdánlivě odvrátil od své vlasti navždy. Tvrdil: „Nikdy se nechci vrátit zpět a nikdy to neudělám.“ A přesto po těch všech letech změnil svůj názor. V první polovině r. 1986 ve věku 81 let se Horowitz vrátil do Sovětského svazu a vystoupil na skutečně pozoruhodném koncertu. Jeho ochota přehodnotit svůj přístup vedla k nezapomenutelnému hudebnímu vystoupení.

To, co udělal Horowitz, když změnil své dlouholeté stanovisko, by mohlo být dobrým příkladem pro kohokoliv z nás, kdo jsme udělali unáhlené prohlášení, o kterém cítíme, že za ním stojíme. Možná to bylo nějaké slovo v rozčlenění vyřčené ke členu rodiny nebo by to mohla být kritická poznámka pronesená o pastorovi nebo členovi sboru. Ať je to jakýkoliv případ, pokud jsme neměli pravdu nebo pokud se změnily podmínky, musíme být ochotni změnit svůj názor.

Někdo, kdo byl schopen změnit svůj názor k lepšímu, byl Ezau. Měl pádný důvod k tomu, aby byl našťvaný na Jákoba za to, že ukradl jeho požehnání. Jeden překlad Gn 27,41 říká, že Ezau „choval zášť“ vůči Jákovovi. Vlastně mu pohrozil, že ho zabije. Přesto - když přišel čas pro bratry, aby se shledali, Ezau měl proměněné srdce. Polkl svá slova a udělal to, co bylo správné. Jsme ochotni učinit to samé?

J.D.B.

Kontrola srdce

*Setruávám v tom, že se držím rozhodnutí, o kterém vím, že bylo založeno na falešné informaci nebo nepochopení faktů?
Jak mohu mít proměněné srdce?*

Odpuštění je klíčem, které otvírá dveře ke svobodě od zloby.

OBRŇ SVÉ SVĚDOMÍ

„Tvou řeč uchovávám v srdci, nechci proti tobě hřešit.“
(Ž 119,11)

Už jsi někdy měl špatné svědomí? Jistě. Všichni máme a není to dobrý pocit. Ale měli bychom být vděční za své svědomí, protože je to dar od Boha. Vysílá nám signály o tom, co je dobré a špatné. Pomáhá nám dělat dobrá rozhodnutí nebo napravovat ta chybná.

Ale jak svědomí ví, co udělat, abychom pocítili vinu? Kde získává své informace? Spousta toho vychází z naší výchovy nebo z naší sekulární společnosti. Proto je životně důležité znát Bibli. Poskytuje nám Boží pohled na to, co je správné a špatné. Obrňuje naše svědomí pravdou, posiluje nás, abychom nepodlehli chabé morálce a nepřesvědčivým odůvodňováním mravně úpadkové společnosti.

Jeden mladý muž byl křesťanem jen krátkou dobu, když byl poslán k provedení vojenského úkolu do Asie. Byl obklopen pokušením a přímým pozváním k hříchu. Nikdo doma by se to nedověděl. Když se vrátil zpět do Států, řekl: „Jsem rád, že jsem studoval Bibli předtím, než jsem odjel. Když jste 10000 mil od domova, je snadné si myslet, že jste 10 000 mil pryč od Boha. Ale Písmo a mé svědomí mi byly zdrojem síly v odolávání pokušení.“

Děkuj Bohu za své svědomí. Obrň ho pravdou Boží tak, že se budeš učit Jeho Slovu. Budeš pak rád, že jsi to udělal – at budeš kdekoli!

D.C.E.

*Strañ se špatných přátel,
chrañ zlé řeči věst,
snadno bys byl sveden
z úzkých pravdy cest.*

Svědomí je spolehlivým kompasem, pokud je Slovo Boží naší mapou.

VELKÝ KUS

„A kdo chce být mezi vámi první, buď otrokem všech.“
(Mk 10,44)

Možná už jste slyšeli příběh o dvou přátelích, kteří se sešli k obědu v restauraci. Každý poprosil o filet z mořského jazyka a po několika minutách jim číšník přinesl objednané jídlo. Dva kusy ryby, velký a malý, byly na stejném tácu. Jeden z mužů přistoupil k obsluze svého přítele. Umístil malý kus na talíř a podal ho přes stůl.

„No, ty máš tedy nervy!“ zvolal jeho přítel. „Co tě trápí?“ zeptal se ten druhý. „Podívej se na to, co jsi udělal,“ odpověděl. „Dal jsi mi malý kus a nechal sis ten velký pro sebe.“ „Jak bys to udělal ty?“ zeptal se muž. Jeho přítel odpověděl: „Kdybych obsluhoval já, dal bych ti ten velký kus.“ „No,“ odpověděl muž, „vždyť ho mám, že ano?“ Vtom se začali oba smát.

Vrozené sobectví není ale k smíchu. Když Jakub a Jan požádali Ježíše o přední místo v Jeho království a ostatních deset učedníků to slyšelo, byli pobouřeni. Můžeme se domnívat, že také chtěli sedět na místech spojených s pravomocí.

Jak často naše stará přirozenost vyžaduje velký kus nebo přední místo! Pokoušíme se manévrovat, abychom měli vedoucí místa nebo místa spojená s pravomocí. Místo toho se musíme řídit příkladem našeho Pána, který „nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil.“ (Mk 10,45)

P.R.V.

*Pane Bože, zmocni nás,
vystroj k dílu srdce, hlas,
oči, ruce, celý zjev,
každé slovo, každý zpěv.*

Velikost neleží v pokusech být někým, ale v pokusech pomoci někomu.

Středa, 24. září

Jr 32,1-9;16-25

VÍRA UPOSLECHNOUT

„I poznal jsem, že to je slovo Hospodino... Koupil jsem tedy ... pole ...“

(Jr 32,8-9)

Jedna žena byla provdána za úspěšného mladého obchodníka. Měl dobrou pověst a skvělé příjmy. Potom vycítil, že Bůh ho povolává k tomu, aby prodal svůj obchod, šel na Biblickou školu a vstoupil do misijní služby. Pro jeho manželku to vypadalo jako hloupost vzdát se tolika věcí. Přesto věřila, že Bůh chtěl, aby následovala příkladu svého manžela. Bojovala sama se sebou – ale našla víru uposlechnout. Dnes zažívají Boží požehnání, když používají své dovednosti v Brazílii.

V dnešních biblických verších si Jeremiáš koupil kus nemovitosti od svého bratrance Chanameela, když byl Jeruzalém v obležení. Jeremiáš koupil to pole, i když už prokokoval, že město padne. To nedávalo smysl. Proč si kupovat majetek v zemi, která bude okupována nepřítelem? Protože mu to tak řekl Bůh. Pán si použil tuto příhodu, aby zdůraznil svůj slib, že Izrael bude opět vlastnit tuto zem (v. 15).

My potřebujeme stejnou ochotu poslechnout Pána, i když to vypadá, že to nedává smysl. Když On vydá příkaz, našim úkolem je věřit mu a splnit to.

Ta záležitost pro nás nemusí být tak dramatická. Někdy může vypadat jako nesmysl být čestným místo nepoctivým nebo opustit místo chovat zášť. Ale ať nás Bůh povolává k vykonání čehokoliv, potřebujeme víru uposlechnout.

D.C.E.

*Poslechnout Boha těžké se zdá,
když nevidíš ten jasný cíl,
pak vzpomeň, že tvou vinu smyl,
vždyť dobře jen On tě zná.*

Pochopení může počkat, poslušnost ne.

Čtvrtek, 25. září

Ga 6,11-18

DŮVOD K CHLUBENÍ

„Já však se zanic nechci chlubit ničím, leč křížem našeho Pána Ježíše Krista ...“

(Ga 6,14)

Kříž Kristův je jak odpudivý, tak i přitažlivý. Pro oxfordského profesora a filozofa Sira Alfreda Ayera je myšlenka, že Ježíš zemřel na kříži za naše hříchy „rozumově opovržená a morálně pobuřující“. Přesto pro apoštola Pavla byla Kristova smrt jedinou věcí v životě, kterou se má cenu chlubit.

Proč by měl kříž dávat důvod k chlubení? Protože to bylo tam, kde se lidský hřích střetl s Boží spravedlností a byl vyřešen skrze Boží lásku. Bylo to tam, kde Boží svatost i láska byly uspokojeny a poskytly odpověď naší nehlubší touze a potřebě.

„Neodolatelné“, jak popsal jeden mezinárodní student poselství kříže. Celý svůj život četl Korán, odříkával modlitby a žil mravně. Přesto cítil, že ho jeho hříchy stále oddělují od Boha. Začal číst Bibli a nakonec volal k Bohu o milost. Jeho břemeno zmizelo tak, jako by byla sřata ohromná váha, a on věděl, že mu Bůh odpustil.

Když komentoval toto obrácení, John Stott napsal: „Bylo to skrze kříž, který ho jasně zaměřil na Boží charakter, a tak našel chybějící rozměr islámu - „důvěrné otcovství Boží a hluboké ujištění o odpuštění hříchů.“

Kristův kříž, ne naše dobré skutky, zajišťuje odpuštění našich hříchů. Je to to, čím se chlubíš?

D.J.D.

*Když zřím ten divuplný kříž,
na kterém skonala sláva Král,
tu uše, nač hrda světa říš
i uše, co mám, bych v obět dal!*

Kříž Kristův zjevuje Boží lásku v tom nejlepším a hřích člověka v tom nejhorším.

Pátek, 26. září

Ko 1, 1-10

GEORGOVA ODPOVĚĎ

„... snažím se zalíbit lidem? Kdybych se stále ještě chtěl líbit lidem, nebyl bych služebníkem Kristovým.“ (Ga 1,10)

Anglický evangelista George Whitefield (1714-1770) se naučil, že je důležitější zalíbit se Bohu než lidem. Vědomí toho, že dělal to, co ctilo Pána, ho posilovalo, takže ho neodradilo ani to, když byl falešně obviněn svými nepřáteli.

V jednom okamžiku své služby obdržel Whitefield krutý dopis vinící ho z hříchu. Jeho odpověď byla stručná a zdvořilá: „Ze srdce vám děkuji za váš dopis. Ohledně toho, co vy a moji další nepřátelé říkáte proti mně, vím o sobě horší věci, než jaké o mně kdy řeknete. V křesťanské lásce, George Whitefield.“ Nesnažil se bránit. Mnohem více se zabýval tím, jak se zalíbit Pánu.

Takovýto postoj převládal v životě apoštola Pavla. Řekl: „Kdybych se stále ještě chtěl líbit lidem, nebyl bych služebníkem Kristovým.“ (Ga 1:10) A v dnešních verších se modlí, aby se Kolostí věřící „stále líbili“ Bohu. (Ko 1,10)

Pokud věrně sloužíme Kristu, nepotřebujeme mrhat čas tím, že se budeme obhajovat, když jsou o nás vyčeny kruté, zraňující a nepravdivé věci. Můžeme najít útěchu ve vědomí, že jdeme „činíce čest Pánu“. (Ko 1,10)

Takže, pokud žiješ pro Krista a jsi kritizován, pamatuj na Georgovu odpověď.

D.L.B.

*Když budeš život před Pánem žít
a nebudeš si hledat cíle jinakí,
pak nebudeš se zalíbit chtít,
neboť Boží odměna Ti postačí.*

**Co Bůh ví o nás, je důležitější než to,
co o nás lidé říkají.**

Sobota, 27. září

Ef 6, 10-20

VÝHODY MODLITBY

„V modlitbách buďte vytrvalí, bděte a děkujte Bohu.“ (Ko 4,2)

Nápis na sboru měl toto poselství: „Když se ti klepou kolena, kleč na nich.“ To je dobrá rada! Když přineseme své starosti Bohu v modlitbě, utiší naše obavy a obnoví naši odvahu.

V proslovu k Britské lékařské asociaci jeden přední lékař řekl: „Tím nejlepším lékem, který jsem objevil, je modlitba. Jako ten, jehož celý život se týkal utrpení mysli, uvedl bych, že ze všech hygienických opatření, jak působit proti neklidnému spánku, depresi ducha a sklíčené mysli, bych nepochybně dal na první místo jednoduchý zvyk modlitby. Přinese to více k utišení ducha a posílení duše než jakákoliv jiná terapeutická ordinace známá člověku.“

Zatímco modlitba může být dobrým předpisem pro duševní i fyzické zdraví, má také další výhodu - mnohem důležitější. Modlitba je mocnou zbraní k duchovnímu vítězství. Je to nezbytná součást naší strategie, jak odolat pokušení a zůstat věrným Bohu, když jsme napadeni Satanem. V Ef 6, poté, co Pavel vyjmenoval různé části křesťanské výzbroje, připojil, že se máme modlit *stále*.

Už jsi dnes poprosil Boha o Jeho pomoc a ochranu v bitvě s nepřítelem tvé duše? Nepodceňuj výhody modlitby.

P.R.V.

*Den jak den vidíš jen bídu mou,
buď se mnou, Pane můj.
Touhu mám s Tebou žít na kolenou,
buď se mnou, Pane můj.*

**Kristovi vojáci bojují nejlépe na svých
kolenou.**

MODLI SE S OČEKÁVÁNÍM

„Ale Petr stále tloukl. Šli tedy otevřít a uzasli, když ho spatřili.“ (Sk 12,16)

Vypráví se příběh o jednom muži, který dostal povolení otevřít první hospodu v malém městě. Členové místního sboru se silně stavěli proti té hospodě a začali se modlit, aby Bůh zasáhl. Několik dní před tím, než měla být hospoda podle plánu otevřena, blesk zasáhl stavbu a ta shořela až do základů.

Lidé ze sboru byli překvapeni, ale potěšení – do té doby, než obdrželi oznámení, že majitel rádobý hospody na ně podal žalobu. Trval na svém, že jejich modlitby byly zodpovědné za shoření budovy. Oni to obvinění odmítli.

Na závěr předběžných slyšení soudce sarkasticky poznamenal: „V této chvíli nevím, jaké bude mé rozhodnutí, ale vypadá to, že majitel hospody věří v moc modlitby a tito členové sboru ne.“

Když byl apoštol Petr uvržen do vězení, skupina křesťanů se sešla, aby se modlila za jeho propuštění. Ale když jim bylo řečeno, že Petr tluče na jejich dveře, nevěřili tomu. Obávám se, že jsme často jako ti křesťané z prvního století. Modlíme se, ale opravdu neočekáváme, že se toho hodně stane.

Pane, děkujeme ti, že odpovídáš na naše modlitby, i když je naše víra slabá. Zvětši naši víru a pomoz nám modlit se více s očekáváním!

H.V.L.

*Bůh k zármutku i k radování
zná příležitost i pravý čas;
On po kratičkém zkušování
k nám v milosti se vrací zas.
A dřív, než se kdo naděje,
svým k pomoci zas přispěje.*

Modlitba bez očekávání může být nevírou v přestrojení.

NADĚJE V DOKONČENÍ

„...A ještě nevyšlo najevo, co bude-me! Víme však, . . . že mu budeme podobni ...“ (1 J 3,2)

Další den. Další pruh tapety jde nahoru. Další stěna je natřena.

To je stav, jak to vypadalo v našem domě po několika uplynulých let nebo tak nějak, když jsme se vypořádávali s přetvářejícím projektem se skutečnou udělej-si-sám příchutí. Žít v nedokončeném domě, kde musíte odsouvat plechovky s barvou a žebříky z cesty, abyste se dostali do kuchyně, se může stát frustrující zkušeností.

Ale čas od času si můžeme představit dokončené dílo, když zíráme skrze prach ze zdí. Máme naději; víme, že jednoho dne dokončíme tu práci. Potom budeme schopni bydlet v našem domě takovým způsobem, jak lidé mají – s kobercem na podlaze a uklizeným nářadím.

Naděje. Dokončení. Ta dvě slova jsou dokonce významnější pro křesťany. Naše životy stále vypadají, že jsou ve stavu přestavby. Často jsme frustrováni svou neschopností být úplnými v naší podobě s Kristem. Hřešíme. Selháváme. Zapomínáme ctít Boha ve všem.

Ale tak jako naše rodina pokračuje v natírání a tapetování, protože víme, že konečný výsledek bude stát za to, tak také jako věřící můžeme pokračovat v cestě, protože máme jistotu naději, že jednoho dne budeme podobni Pánu Ježíši (1 J 3,2). To je veškerá křesťanská naděje v dokončení.

J.D.B.

*Ó Jezu, co jsi započal,
to při mně pěstuj dál a dál
a doved v blahý svůj mne ráj,
kde k Tvé cti kvete věčný máj.*

Každé dítě Boží by mělo dorůstat stejně jako Syn Boží.

Úterý, 30. září

2 Tm 2,14-26

UTEČ PŘED POKUŠENÍM

„Vyhýbej se mladické prudkosti, usiluj o spravedlnost ... „
(2 Tm 2,22)

Podle řecké mytologie, sirény nebo mořské nymfy obývaly určité pobřežní oblasti Středomoří. Když je lodě míjely, nymfy zpívaly tak okouzující písně, že námořníci přitahováni hudbou skákali přes palubu a tonuli.

Při jedné příležitosti byl vůdce Odysseus na lodi, která musela plout tím směrem. Vědom si mocného vábení těch písní nařídil, aby byl připoután provazy ke stěžni a členům posádky aby byly zalepeny uši voskem, aby neslyšeli vábící hudbu sirén. Poté, co učinili preventivní opatření, byli Odysseus a zbytek posádky schopni proplout bez podlehnutí vábení mořských nymf.

Jako křesťané bychom měli být připraveni nepodlehnout žádnému pokušení ke zlu. Musíme nenávidět hřích a být pevní a nepodlehnout těmto vábením, být rozhodnutí odmítnout své touhy připojit se.

Jsou ve tvém životě nějaké opakující se hříchy, které tě přemáhají? Tvrdá opatření musí být přijata. Musíš se vyhýbat jakýmkoliv lákadlům, o kterých víš, že by nahrály tvé slabosti. Vlastně tou nejlepší ochranou proti pokušení je dbát varování, které Pavel dal Timoteovi. Řekl: „Vyhýbej se mladické prudkosti, usiluj o spravedlnost.“ Tehdy to byla dobrá rada. Je stále dobrá i dnes.

R.W.D.

*Má duše, nic se nelekej,
Bůh v péči své tě má!
V stín jeho křídel vždy se skrej,
On v péči své tě má.*

Nejlepší způsob, jak uniknout pokušení, je utéci se k Bohu.

Středa, 1. říjen

Ga 5, 16-26

PŘEJÍDÁNÍ

„Ovoce pak ducha je ... sebekontrola.“
(Ga 5, 22-23)

Rezavá veverka zaostřila svůj zrak na kukuřičný klas, který Cecil připevnil ke kmeni stromu. Bylo těžké mu odolat, takže se veverka na něj vrhla a začala ho pořádat. Cecil pozoroval, jak stará „Zrzka,, hltila rádek po rádku až do posledního zrníčka. Po delší době a po spoustě spořádaných kukuřičných klasů veverka hodně ztloustla.

Jednoho dne našel Cecil ležet svého kukuřiči krmeného hlodavce mrtvého pod stromem.

Došlo mu, že „Zrzka,, ztloustla natolik, že spadla z některé větve vysoko v koruně stromu.

Nestrídmost může být rovněž problémem člověka. Ale nejen jídlo může být původem našeho pádu. Tím kukuřičným klasem, jenž nás zničí, mohou být návykové látky, jako je alkohol a tabák a rovněž i zdánlivě nevinně vypadající aktivity, jako koníčky, sport a práce. Abychom se zbavili závislosti ve svém životě, musíme rozumět dvěma věcem:

1. Jsme spojeni s Kristem, v Jeho smrti jsme zemřeli hříchu a spolu s Ním jsme byli vzkříšeni k novému životu (Ř 6,5-7).

2. Bůh v nás pracuje (Fp 2, 13).

Pak musí zapracovat naše víra. Jak? Přiznat, že jsme bezmocní, vyznat své závislosti jako hřích, přijmout vírou nový život v Kristu, modlit se a spoléhat na Boha.

Vyznání, zodpovědnost, modlitba, Boží Slovo a závislost na Kristu vytvoří živnou půdu, v níž může růst ovoce sebeovládání.

D.J.D.

Zlozvyk je jako pohodlná postel - snadno se do ní uléhá, ale těžko se z ní vstává.

ŠPINAVÁ VODA

„(Ježíš) nás miluje a svou krví nás zprostil hříchů.“
(Zj 1,5)

Vyrůstal jsem v uhelné pánvi. Naše okolí bylo poseto uhelnými skládkami. Jednoho dne se shromáždili lidé u jedné z těchto skládek a pozorovali celkem humornou podívanou. Přišlo se tam k dolíku s vodou vykoupat kachňátko. Neustále se snažilo ponořit si hlavu a tělo, ale přes svou snahu vykoupat se bylo stále špinavější, jelikož voda byla plná uhelného prachu. Nakonec celé černé se schovalo pod hromadu dřeva.

Může to být legrační, když se kachňátko snaží umýt ve špinavé vodě, ale je tragické, když se člověk snaží smýt si sám své hříchy. Bůh se nám postaral o způsob, jak očistit naše hříchy, ale mnozí lidé se o to snaží svou vlastní cestou. Různými náboženskými aktivitami usilují o duchovní očistování, ale nakonec si stejně uvědomí, že i sebelepší činy je nemohou očistit před Bohem. Skvrna hříchu zůstává.

Kde mohou hříchem poskrvrnění muži a ženy najít očistění? Jedině v krvi Ježíše Krista, jež zemřel na kříži za všechny hříchy.

Jakákoli jiná cesta, kterou vyzkoušíme, by byla jako umývat se v nádobě plné uhelného prachu. Vírou přijímáme očistění, jež nám zajistil Bůh obětí Svěho Syna.

Je to jediná cesta, jak se stát čistým.

P.R.V.

*Hlas Tvůj když volá mne,
jdu, Pane, Tobě vstříc
a hledám spásu duše své
pod křížem v ranách Tvých.
Dnes k tobě, Pane, jdu,
ó přijmi duši mou.
Z mých hříchů všech mne očisti
Svou krví předrahou.*

Pokoušíme se vybiřit své hříchy, ale pouze Ježíšova krev je může smýt do běla.

PRO KOHO PRACUJEŠ?

Cokoli děláte, dělejte upřímně, jako by to nebylo lidem, ale Pánu.“ (Ko 3,23)

Před více než 2 000 lety vztýčil jeden sochař v řeckém chrámu sochu. Strávil spoustu času jejími drobnými úpravami. Když se ho ptali, proč se tak úzkostlivě věnuje celé soše, přestože její zadní strana nebude vidět, odvětil: „To už je způsob mé práce. Člověk možná některé věci nikdy neuvidí, ale věřím, že bohové ano.“

Oč větší důvod mají ke svědomité práci křesťané! Nepracují především pro ocenění nebo snad pro radost z úspěchu, usilují o souhlas svého Stvořitele a Vykupitele, o pozhnání pro lidstvo.

Bůh stvořil člověka s duší a tělem, jež obojí slouží nejlépe, když pilně pracuje.

Ještě než vstoupil hřích na tento svět, Bůh pověřil Adama, aby se staral o zahradu Ráje. Práce se pak pro Adamův hřích stala břemenem, ale je stále vážená. I ta nejpodřadnější práce může být vykonávána s tou nejvyšší pohnutkou - ke slávě Boží. Práce konaná pro Jeho slávu mění dřinu v překrásnou příležitost, jež přináší radost a uspokojení.

Zamyslete se dnes nad varováním Pavla a přehodnoťte své činy, abyste mohli svou každodenní práci vykonávat věrně - „Nejen na oko, abyste se jim po lidsku zalíbili, nýbrž ze srdce, v bázni Boží.“ (Ko 3,22)

*Zjistí, jakou práci po tobě chce Bůh, a vykonávej ji pořádně.
Jen Pán může říci s určitostí, jak je která práce veliká.*

Tvá práce hovoří o tvém charakteru.

VZDĚLÁNÍ ZDARMA

„Když jsem na to hleděl, uzal jsem si to k srdci, přijal jako napomenutí to, co jsem uviděl.“ (Př 24,32)

Nickie McWhirterová, dopisovatelka deníku The Detroit News, věnovala jednu ze svých rubrik dvěma veřejným osobnostem, o jejichž problémech se hodně diskutovalo. Jednou z těch osobností byl velmi známý politik z Washingtonu, jenž ztratil vysoce postavené místo ve vládě kvůli alkoholismu. Tím druhým byl profesionální atlet, který byl zatčen v souvislosti s několika obviněními, týkajícími se drog.

Dopisovatelka McWhirterová podotýkala: „Aniž by se o to snažili a zcela jistě bez nesobeckých motivů nám tyto dva muži poskytnou poučení o zneužívání drog. Posloucháme? Učíme se?“

Je to kvalitní vzdělání za dobrou cenu. Jediné, co musíme udělat, je dívat se na televizi a číst denní tisk.,,

Učit se z chyb druhých lidí a sledovat důsledky jejich omylů nás osobně nic nestojí. Je to způsob, jak získat nejdůležitější poznatky o životě, a navíc - je to zdarma.

To je způsob vzdělání, ke kterému nás autor Přísloví povzbuzuje. Když si všimneme líného člověka a jeho pozemku, můžeme se poučit, jak se vyhnout chudobě.

Pane, pomoz nám získat moudrost ze zkušeností druhých. Pomoz nám porozumět chybám, jichž se druzí lidé dopustili, protože nežili podle Tvých zásad a zákonů. Po celý život potřebujeme Tebe jako svého Učitele. Ať je Tvé Slovo naší učebnicí a naší třídou ať je život.

Jen stěží můžeme odložit či ztratit moudrost nabytou těžkými životními zkouškami, můžeme se však též poučit ze zkušeností druhých.

Uč se z chyb druhých; nemusíš žít tak dlouho, abys všechny chyby stačil udělat sám.

**DÍKŮVZDÁNÍ
SŮL VDĚČNOSTI**

„Chválu vzdejte Hospodinu a vzývejte jeho jméno, uvádějte národu ve známost jeho skutky.“ (Ž 105,1)

Jeden malý chlapec na otázku, co je sůl, odpověděl: „Sůl je to, bez čeho brambory nejsou k jídlu.“ Užitím stejného druhu negativní definice můžeme říci: „Vděčnost je to, bez čeho život nestojí za nic.“

Předpokladem trvalé vděčnosti je neotřesitelná důvěra v Boží moudrost, sílu a dobrotu nezávisle na životních okolnostech. Lidé, kteří se stali trvale vděčnými, mohou být chudí na světské věci, ale duchovně jsou skutečně bohatí.

Mezi lidmi, které znám a se kterými je mi dobře, jsou vesměs lidé neoplyvající bohatstvím, někteří dokonce žijí pod životním minimem. V jedné ze svých povídek Charles Dickens uvedl charakteristický výrok: „Jestliže při jednom svém jídle nevím, kdy přijde další, je mi tím nabídnuta příležitost k vděčnosti.“

Bohatství může být na druhé straně dokonce přítěží. Jedna bohatá žena řekla svému lékaři, že trpí neklidem žádostivosti nabývat víc a víc věcí. On jí na to řekl: „To jsou průvodní jevy skutečnosti, kdy - ačkoli vlastně mnoho hmotného - srdce trpí nedostatkem vděčnosti.“

Nezávisle na okolnostech začněte počítat svá požehnání. Sůl vděčnosti pomáhá k tomu, aby tvůj život měl lepší chuť.

H.V.L.

*Sečti všechny dary, které Pán ti dal,
a v tvém srdci zazní nová píseň chval.*

Dobrý postoj k životu začíná vděčným postojem k Bohu.

NEZNALÍ

„Ukaž mi cestu svých nařízení, Hospodine.“
(119,33)

USA se pokoušejí upravit svůj vzdělávací systém. Součástí strategie proti negramotnosti je plán na zlepšení školství a zvýšené požadavky na ukončené vzdělání. Vše vyplynulo z narůstajících obav, že studenti nemají příslušné vědomosti.

Mezi křesťany je podobný problém: biblická negramotnost. Autoři Jo Lewis a Gordon Palmer ve své knize „Co by měl znát každý křesťan“ poukazují na výsledek Gallupova průzkumu veřejného mínění, jež se týká mladých lidí, kteří pravidelně navštěvují shromáždění. Jedna čtvrtina z nich neuměla citovat ani jedno přikázání z Desatera. Tento problém se ale netýká jen mladých lidí. Všichni potřebujeme rozšířit své vědomosti o Božím slovu.

Nicméně nestačí jen číst Bibli. Žalmista ve své modlitbě: „Ukaž mi cestu svých nařízení, Hospodine,„ neprosí pouze o to, aby si zapamatoval určitá nařízení. Musíme prosit Pána o porozumění Jeho slovu. Potom budeme stejně jako žalmista motivováni k dodržování Jeho zákonů (v. 34). Nestačí jen znát Hospodinova nařízení, je třeba je poslouchat.

Co je tedy naším úkolem? Hodně číst Bibli a zamýšlet se nad ní, prosit Pána, aby nám znovu ukázal své cesty, abychom měli možnost je vnímat celým srdcem.

J.D.B.

*Dej nám Pane silnou touhu,
abychom se denně věnovali Tvému Slovu.
Pomoz nám uchovávat je v srdci,
vždyť bez Tvého Slova bychom se ztratili.*

Příliš mnoho lidí má Bibli na polici místo ve svém srdci.

JAK ZVLÁDAT STRACH

„...já však, Hospodine, důvěřuji tobě, pravím: Ty jsi můj Bůh.“
(Ž 31,15)

Jelikož se zprávy o leteckých haváriích vždy dostanou do všech sdělovacích prostředků, spousta lidí se bojí létat. Pomyšlení na to, že jsou ve vzduchu, v nich vyvolává úzkost.

Americká společnost zabývající se fobiemi doporučuje pro zvládání strachu z létání tento postup:

1. Před odletem a za letu nepoužívejte cukr ani kávu.

2. Při startu se opřete o zadní opěradlo, uvolněte svaly.

3. Ohodnotte svůj strach na škále od 1 - 10. Snažte se myslet na něco pěkného a pak si uvědomte, jak váš strach ustupuje.

4. Dýchejte zhluboka, zavřete oči a protáhněte paže.

5. Navlékněte si na zápěstí gumičku a použijte ji proti zápěstí - odbouráte špatné myšlenky.

To je pět dobrých rad, jak odbourat úzkost. Mám však šestou, která funguje proti všem možným obavám. Je to ve skutečnosti ta nejdůležitější.

6. Doufej v Hospodina.

David tak učinil v 31. žalmu. Vystalo proti němu zákeřné spiknutí. Jeho přátelé jej opustili. Jeho království se zdálo být u konce a smrt se zdála nevyhnutelná. David se však rozhodl - prohlásil: „Já však, Hospodine, důvěřuji Tobě.“

Možná nám od strachu může pomoci dýchání zhluboka nebo střílení gumičkou, ale nevynechejme ten nejlepší způsob, jak se zbavit strachu z létání či jakékoli jiného strachu.

D.C.E.

*Nikdy se báti nebudu již zlého,
vždyť zmizí jako mlhy na horách.
Když vím, že život můj je v rukou Jeho,
když chrání mne, proč má mne soužit strach?
Já věřím v Něj a setrvám v svém díle
a splním úkol, jenž mi svěřen byl.
Vždyť vím, že v Boží vyplním jej síle, ve snaze,
abych Pána oslavil.*

B.Y.Williams

Následujme Davida a důvěřujme Hospodinu.

Středa, 8. říjen

Abk 2,1-4

KDYŽ NEVÍME PROČ

„Spravedlivý bude žít pro svou věrnost.“
(Abk 2,4)

Jak stárneme, narůstá náš seznam utrpení. Aktivní mladík skolený nemocí; poslední vteřina kamarádova života pod koly projíždějícího auta, jež nezastavilo na stopce; poklidný život sestry přetnutý rakovinou. To se nám nezdá spravedlivé, že ano?

Proč by měl Boží lid procházet takovými tragediemi? Přidáváme se k Abakukovi, jenž řekl: „Jak dlouho již volám o pomoc, Hospodine...“ (Abk 1,2)

Jeho problémem byla nespravedlnost v Izraeli; silní, bezbožní lidé využívali těch slabých.

Bůh seslal Abakukovi dvě odpovědi. Tou první byla zpráva, že dorazí Kaldejci jako Boží soud nad hříchem, čímž bude učiněno zadoost spravedlnosti (v. 5-11).

Proroka to však neuspokojilo, proto volal k Pánu a ptal se, proč se rozhodl použít jako nástroj bezbožný národ (Abk 1,12-2,1).

Bůh poslal odezvu ve vidění, v němž se odvíjela cesta života i cesta smrti. Pýchou a bezbožností se Kaldejtí přivedou do záhuby (Abk 2,7.9.11). Pokora však přivede Boží lid k věčnému životu.

Co to znamená pro nás? Je to velmi jednoduché - Bůh má poslední slovo, pokud se týká bezpráví na světě. Potrestá bezbožníky a odmění ty, kteří v Něj věří. Proto můžeme žít s jistotou a naději v tomto světě plném nespravedlností.
J.D.B.

*Bludištěm života chorý
ve spleti neschůdných cest
přes hory ploužím se, dolů,
nebe mé pozbylo hvězd.
Dej mi znát v temnotě žití,
žeš Pánem nade vším Ty!
Jistota takové víry přenese přes trampoty.*

Neexistuje neštěstí, jež by nezvládla Boží moc.

Čtvrtek, 9. říjen

Ef 5,1-16

ČAS K VYUŽITÍ

„... abyste si nepočínali jako nemoudří, ale moudří; nepromarněte tento čas.“
(Ef 5,15-16)

Zaměstnanec státního úřadu byl vyslán do odlehlé, zaostalé části své země, aby pověděl lidem o tom, že se plánuje stavba silnice, která má vést přes jejich území. Lidé usilovně protestovali. Ve snaze nějak se s nimi domluvit, zeptal se: „Jak dlouho vám trvá dopravit po této cestě vaše výrobky na trh?“ „Tři dny,“ odpověděli.

Pracovník, domnívající se, že má pádný argument, řekl sebejistě: „Pokud vybudujeme tu cestu, budete moci odejít na trh a ještě se ve stejný den i vrátit.“ Jeden z mužů pozorně naslouchal a pak zareagoval: „Pane, řekněte mi, prosím, co budeme dělat s tím zbylým časem?“

Nepřáli jste si někdy mít takový „problém“? Pro většinu z nás den jako by neměl dostatek hodin. Proto musíme času, který máme, užívat rozumně. Kdosi sestavil tuto pomůcku:

Udělej si čas na modlitbu – je zdrojem síly.
Udělej si čas na čtení – je to zdroj moudrosti.
Udělej si čas na hraní – je to tajemství mládí.
Udělej si čas na smích – je to hudba duše.
Udělej si čas na snění – je to cesta k rozšířenému pohledu.
Udělej si čas na lásku – tak to dělá Bůh.

Ano, užijeme času rozumně.

R.W.D.

*Každá vteřina, minuta, hodina, den, který nám byl dán,
může být zneužit nespočetnými způsoby,
nebo moudře využit pro nebe.*

Sper.

Pokud si ceníš věčnosti, užijev času moudře.

Pátek, 10. říjen

Dt 1,29-31

NES MNE!

„Kde jsi viděl, jak tě Hospodin, tvůj Bůh, nesl, jako nosí muž svého syna...“
(Dt 1,31)

Jako skoro každý večer před spaním, četl tatínek své Kelsey. Vybrala si knihu o ZOO a díky její živé obrazotvornosti to vypadalo, jako by tam s tatínkem byli. Vesele prohlížela stránky s žirafami, zebry a slony. Když však došli na stránku s medvědy grizzly, řekla: „Tady bys mne musel nést.“ Totéž řekla, když došli na stránku s gorilami. Proto se tatínek zeptal, proč by ji musel nést. „Protože bych se bála,“ zněla její rychlá odpověď.

Když Izraelité viděli, že v zemi, jež se rozprostírala před nimi, byli divocí Emorejci a Anákovci, báli se. Když jim Mojžíš připomínal, jak jim Bůh pomohl v pustině, řekl: „Viděli jste, jak vás Bůh nesl.“ Nesl by je znovu.

Můžeme si být jisti, že i pro nás Pán udělá totéž, budeme-li mít strach. Když přijde čas obav, jsme-li povoláni k těžkým úkolům, Bůh nás pozvedne a ponese. Dá nám sílu v Kristu.

Děsí tě něco ve tvém životě? Máš před sebou těžký úkol? Pros svého nebeského Otce, aby ti pomohl. Uchopí tě do své milující náruče a ponese tě.

D.C.E.

*Pod Jeho bdělým zrakem svatí bezpečně přebývají,
dlaň, která všechno nese, Své děti jistě ochrání.*

Doddridge

Když je Bůh za námi a Jeho paže nás objímají, můžeme čelit čemukoliv před námi.

Sobota, 11. říjen

1Tm 4,6-16

CO POTŘEBUJE MLADÝ KAZATEL

„Nikdo ať tebou nepohrdá proto, že jsi mladý.“
(1 Tm 4,12)

John Carmichael, mladý kazatel na svém prvním místě, měl pocit, jako by prohrával.

Týden po týdnu stával za kazatelnou s velkými obavami a úzkostí a očekával, že ho lidé odmítnou. Když se jednoho nedělního rána scházeli v jeho kanceláři starší sboru k modlitbě, byl si John jistý, že jej požádají, aby odstoupil.

Všichni se posadili a jeden ze starších jej oslovil: „Jsme si vědomi tvé nervozity za kazatelnou a cítíme s tebou. Chtěli bychom, aby ses uvolnil a byl smělý. Co kdybys ve chvíli, kdy nám přinášíš Boží Slovo, zapomněl na vše ostatní a myslel jen na poselství a na duše, jež je potřebují. Pamatuj si, my se za tebe modlíme.“

Člen staršovstva laskavě pokračoval v povzbuzování nejistého mladého muže: „Když se na nás před začátkem kázání podíváš, řekni si: ‚Oni mě všichni mají rádi.‘ Bude to pravda, od toho nejmladšího až po nejstaršího. Budeme tě mít všichni rádi.“

Tato vlídná slova pozvedla Johnovu skleslou duši a umožnila mu pokračovat ve službě pro Krista.

Mladí kazatelé potřebují naši lásku a modlitby. (Ti starší rovněž !)

Pouvažuj dnes o způsobu, jak povzbudit tvého kazatele.

R.W.D.

Pošli svému kazateli přání a vyjádři v něm vděčnost, nebo mu zavolej a poděkuj za jeho věrnou službu.

Pros za jeho studium Slova, za jeho růst a zralost v Kristu, za jeho ženu a celou rodinu.

Za kazatelnou bude více síly, pokud bude více chval z lavic.

NEPOCHOPENÝ

„A tak ti, kteří trpí podle vůle Boží, ať svěří své duše věrnému Stvořiteli a činí dobré.“
(1 Pt 4,19)

Ačkoliv se Mojžíš vzdal všeho bohatství a slávy Egypta, aby vyvedl své lidi z otroctví, oni nedokázali ocenit, co pro ně udělal. Reptali proti němu, přestože se Mojžíš snažil poslouchat vůli Hospodina a dělal pro ně vše, co mohl. Spousty Božích služebníků dnes trpí stejným zacházením.

Před mnoha lety uveřejnil časopis The Chaplain zprávu o tom, jak známý kazatel Charles Spurgeon se svou ženou byli odsuzováni za to, že prodávali všechna vejce, která jejich slepice snesla, žádná nedarovali. Jelikož vždy na másle, mléku a vejcích vydělali, byli pomlouváni, že jsou lakomí. Leč Spurgeonovi se nehájili. Teprve po smrti paní Spurgeonové se ukázalo, jak to ve skutečnosti bylo. Vyšlo najevo, že veškerý zisk ze svých produktů manželé použili na podporu dvou starších vdov, jejichž manželé zasvětili své životy službě Hospodinu.

Spurgeonovi se nebránili pomluvám, nechtěli zveřejňovat fakt, že někomu pomáhají (Mt 6,3).

Příteli křesťane, nejsi chápán i přes své čisté úmysly a věrnou službu? Nenech se odradit. Bůh zná pohnutky tvého srdce, svěř Mu své problémy a neustávej ve službě (1 Pt 4,19).

H.G.B.

„Co mám dělat, blahoslavený Bože? Roznášejí o mě spoustu lží!“

„Co na tom, jen následuj mne“, odpoví Pán.

anonym

Bůh nás nesoudí podle pomluv druhých, ale podle našich činů.

OČIŠŤUJÍCÍ KREV

„Jinak by musel trpět mnohokrát od založení světa. On se však zjevil jednou na konci věků, aby svou obětí sňal hřích.“
(Žd 9,26)

Mezi Bohem a člověkem leží bariéra hříchů. Dokud tato překážka není zdošana k Boží spokojenosti, nemůže přijmout hříšníky Ten, v jehož přítomnosti andělé volají: „Svatý, svatý, svatý!“ (Iz 6,3) Jak můžeme toho Jediného oslovit s důvěrou? Co nám může zaručit odpuštění a odstranit naši vinu?

Jednou ročně se Izraelité scházeli ke zvláštnímu svátku, zvanému „Den smíření“. Zapojme svou představivost a podívejme se na tento slavnostní den.

Velebně oděný v bílé roucho poráží kůzle. Vstupuje do svatyně a kropí krví víko (slitovnici) truhly smlouvy - trůn Boží milosti.

Venku stojí zástupy lidí, někteří z nich pláčí nad realitou svých hříchů. Vzduch je plný úcty a očekávání. Vtom se objevuje velekněz, je naživu. Jeho přítomnost dokazuje, že Bůh obět přijal. Kněz rozpíná své ruce v požeňování a lid se raduje. Zeptejte se usmívajícího se Žida: „Jaký tohle vše má význam?“, a on nejspíš odpoví: „Ach, naše hřichy jsou přikryty obětí a národ je nyní smířený s Bohem!“

Dnes jsou naše hřichy sňaty díky Kristu, který svou vlastní krví získal pro nás věčnou spásu. Navždy vstoupil do místa nejsvatějšího.

Chvalme Jež pro Jeho velikou obět.

P.R.V.

Kristova krev a spravednost jsou svatební můj šat a skvošt.

Jím pro nebe se přistrojím a před Bohem ctně obstojím.

Jediný platný pas do nebe je ten, jenž je podepsán Ježíšovou krví.

POUZE BŮH A JÁ

„Bůh je naše útočiště, naše síla, pomoc v souzení vždy velmi osvědčená.“ (Ž 46,1)

Misionář Larry Smith stál před dveřmi operačního sálu nemocnice v Santiagu de Chile.

Nikdy dřív se necítil tak osamocený. Jeho žena Bev byla pryč a nebylo možné se jí dovolat.

Nikdo kromě něj nevěděl, že se potácí ve zkoušce na prahu života a smrti. Nikdo, jen Bůh.

Předtím toho dne mu zavolali, že se má z misionářské školy, kde pracoval jako správce, dostavit domů. Jeho syn Doug se zranil. Přestože žádné zranění nebylo vidět, Doug očividně velmi trpěl. Když se synova bolest začala stupňovat, pomyslel Larry na to, že by s ním měl zajet do nemocnice. Stále si ještě neuvědomoval závažnost situace. Zastavil u benzínové pumpy, aby doplnil vzduch v jedné pneumatice. Náhle se Dougova situace rapidně zhoršila, a tak Larry pospíchal na pohotovost.

Když tam dorazil, byl již jeho syn skoro v bezvědomí. Osazenstvu pohotovosti stačil jen jeden pohled, a již pospíchali do práce. S vážnou tváří oznámil vyšetřující lékař, že Larryho syn má roztrženou slezinu a že je tedy třeba okamžitě operovat. Larry jen přikývl a už mu syna odváželi na operační sál.

„V tu chvíli jsem si uvědomil“, vyprávěl Larry, „že jsme tam byli jen Bůh a já, tak jsem k Němu volal. Jeho přítomnost mi dávala jistotu, kterou jsem potřeboval.“

Larryho syn přežil a Larry se poučil, co to znamená mít útočiště v Bohu.

Žalm 46 nás ujišťuje o tom, že s Bohem nejsme v žádné zkoušce sami. D.C.E.

V nejtěžších bojích mne posiluje Pán světa sám.

Stojí mi po boku, potěšuje, dobrý můj Pán, drahý Ježíš.

Tys síla má, Tys pokoj můj. V dobré vše obrátíš, jen při mně stůj!

Svatá Tvá ruka mne chrání, bezpečně skryt jsem v Tvé dlani.

Můžeme se ocitnout v situacích, kde nám docházejí síly, ale Bohu síly nikdy nedojdou.

LASKAVÍ LIDÉ

„Moudrost shůry je především čistá, dále mírumilovná, ohleduplná.“ (Jk 3,17)

Vivian, věřící žena, pracující na polovičnický úvazek ve velkém supermarketu, se dostala do sporu s rozzlobeným mužem. Rozčílil se, když mu Vivian řekla, že nesmí po obchodě chodit s taškou věcí zakoupených jinde. Požádala ho, ať si ji buď nechá u ní, nebo ji budou muset zašít sešíváčkou, aby nešla otevřít. Taktně se mu snažila sdělit, že to je ve smlouvě obchodu jako prevence proti krádežím. Ale muž neposlouchal a reptal, zatímco mu Vivian sešívala jeho tašku.

Dovedete si představit její úžas, když pár hodin nato k ní muž přišel s omluvou za své neslušné chování. Cítil se zahanbený její trpělivostí a laskavostí. Vivian vlídně přijala mužovu omluvu a využila možnosti svědčit mu o Kristu.

Mám pár věřících přátel, kteří by se potřebovali stát tak laskavými, jako je Vivian. Jsou to dobří lidé, poctiví a zásadoví - ale tíhnou k tomu, aby odsuzovali a byli hrubí. Jeden takový člověk například řekl otci rodiny, který nechodil do shromáždění, že když nevodí své děti do Božího domu, znamená to, že své děti vlastně nemá rád. Tento výrok způsobil, že obviněný muž nechce nyní s evangeliem mít nic společného.

Můj známý si myslí, že měl právo na to, co řekl. Ale já si myslím, že by určitě udělal lépe, kdyby pamatoval na to, že moudrost shůry je ohleduplná (Jk 3,17).

Pane, pomoz nám být ohleduplnými lidmi. H.V.L.

*Kéž jsem podoben něžnému Ježíši v Jeho předivné lásce a pokoře!
Zkus mne, Duchu Boží,
kéž Tvůj oheň tvoří
ve mně podobu krásného Ježíše!*

Laskavost je olej, který redukuje napětí života.

ZDROGOVANÝ ATEIZMEM

„Bloud si v srdci říká: Bůh tu není.“
(Ž 14,1)

Jeden z prvních ruských kosmonautů prohlásil, když se vrátil z vesmíru: „Boha jsem tam nahoře neviděl.“ Okamžitá reakce jednoho amerického kazatele při nedělním kázání byla: „Kdyby opustil kabinu vesmírné lodi a sundal si skafandr, hned by Boha uviděl.“

Ateismus je jako silná droga, která ovlivňuje mysl. Způsobuje v člověku přehlížení a dokonce i zamítání existence všemocného Stvořitele - Soudce, před kterým budeme jednoho dne skládat své účty. Bůh nás stvořil a dal nám svobodnou vůli i k tomu, abychom ignorovali Její, Jeho Slovo a Jeho dílo. Mnozí lidé si zvolili ignorovat Boha.

Mysl ochromující působení ateizmu nese spoustu lidí jejich životem v pohodě. Jak se ale přibližuje věčnost, efekt se vytrácí. Takovému člověku vědomí, že odchod na věčnost se týká jedině samotného, bez jakýchkoli opor, jež nabízí tento svět, přináší nejistotu a strach.

Příčinou té nejistoty je Bůh; snaží se získat naše srdce. Chce, abychom věděli nejen to, že On je skutečný, ale též to, jak o nás stojí. Poslal Ježíše, svého Syna, aby nám zjevil Boha a ukázal Boží lásku tím, že za nás zemřel na kříži.

Jsi zdrogovaný ateizmem? Pokud ano, učiň krok k víře. Vyznej své hříchy a vlož svou důvěru v Krista. Dostane se ti odpuštění, pokoje a jistoty věčnosti.

D.J.D.

Jak přežít další den?

Už neutíkej před Božím plánem;

Důvěřuj Kristu, věř Jeho Slovu a obdržíš život věčný.

J.D.B.

Duše člověka nenalezne klid, dokud nespočine v Bohu.

**NEBEZPEČÍ!
VSTUP ZAKÁZÁN!**

„Ale nyní odhodte to všecko: zlobu, hněv, špatnost, rouhání, pomluvy z vašich úst.“
(Ko 3,8)

Jednu zimu museli v Breckenridge v Coloradu oznámit lyžařům, aby se vyhnuli určitému svahu. Veliký a jasný nápis hlásal: „Nebezpečí! Vstup zakázán!“ Přes veškerá varování však někteří lyžaři zamířili k tomuto svahu. A výsledek? Půl míle široká lavina pohřbila čtyři vetřelce tunami sněhu a kamení. Kdyby dbali výstrahy, k této tragédii by nedošlo.

Bůh nás v Bibli varuje, když nám říká, jaké chování a postoje jsou zakázané. Bůh nás miluje a chce nás uchránit před neštěstím. Varoval nás před lhaním, krádežemi, rouháním, oplzlou mluvou, cizoložstvím, vraždami, opilstvím a spoustou dalších hříchů. Přesto však častokrát ignorujeme Jeho varování a záměrně se uchýlíme do zakázaných míst. Ujišťujeme sebe sama, že se nám nemůže nic zlého stát, nebo že v případě nebezpečí včas couvneme. Bůh nežertuje, ani není despotický. Hříchy vyvolávající Jeho nesouhlas a otevírající dveře výčitkám a tragédiím. Člověk, který opakovaně hřeší, dokazuje, že ve skutečnosti nebyl spasený (1 J 3,4-9).

Svádí tě myšlenka na prozkoumání zakázaných míst, míst hříchu? Nebud pošetilý. Dbej Božích varovných signálů, jež znějí: „Nebezpečí! Vstup zakázán!“

D.C.E.

*Mluv, Pane, a přihotov mne,
když budu slyšet Tvůj hlas.*

*Chci poslušně a pevně následovat každé
Tvé slovo.*

Cena poslušnosti je nesrovnatelně malá s cenou neposlušnosti.

Sobota, 18. říjen

2 Kr 5, 1-14

LÉK NA NENÁVIST

„Kdyby pán můj dostal se k proroku, kterýž jest v Samaři, tedy on by ho uzdravil od malomocenství jeho.“ (2 Kr 5, 3)

Jedna utrápená mladá žena se mi svěřila, že potřebuje pomoc. Během rozhovoru jsme si oba uvědomili, že všechny její špatné pocity souvisí s nenávistí vůči jejímu otci, který ji zneužíval, když byla malá. Uznal jsem její právo na to, že nesnášela otcovy činy, ale rovněž jsem jí poukázal na to, že její nenávist byla chybná. Zeptal jsem se jí, zda věří, že Bůh může učinit něco dobrého skrze její špatnou zkušenost. Žena odpověděla, že ví, že může, a hned v tom okamžiku začala prosit Pána, aby z jejího srdce odstranil nenávist.

Stvrdila svou důvěru v Boží milost a sílu a začala pomáhat dívkám, jež byly rovněž zneužívány. Dnes svědčí druhým o tom, že když se naučila důvěřovat Bohu, její nenávist postupně vymizela.

Židovská služebná (2 Kr 5) měla dobrý důvod nenávidět Námána, syrského hejtmana, jenž ji držel jako otrokyni, izoloval ji od jejího domova a rodiny.

Protože však důvěřovala Bohu, neměla v sobě nenávist, byla schopná lásky. Řekla své paní o Božím proroku, jenž byl schopen vyléčit Námána z malomocenství.

Pokud v sobě chováš nenávist vůči těm, jež ti ublížili, řekni Ježíši, že Mu budeš důvěřovat v jakékoli situaci. Pak začni hledat cesty, jak se přiblížit druhým - ano, i těm, kteří ti ublížili. Tvá víra se stane lékem na nenávist.

H.V.L.

Když v našich srdcích sídlí nenávist, hubí naše myšlenky a činy.

Víra však hledá způsob, jak ukázat Boží lásku, a činí naši duši silnou a věrnou.

D.J.D.

Nenávist je luxus, jež by si nikdo neměl dovolit.

Neděle, 19. říjen

Ko 3, 12-17

ROUHAVÝ ZPĚV

„Se uší moudrostí se navzájem učte a napomínejte a s vděčností v srdci oslavujte Boha žalmy, chválami a zpěvem.“ (Ko 3, 16)

Zpívali „Blíž, k Tobě blíž.“

U snídaně se zmínil své hostitelce, že jej potěšilo slyšet po dlouhé době tu starou, krásnou píseň, ale že ji nikdy neslyšel zpívat tak rychle. „Ach,“ odpověděla hostitelka, „to bylo asi proto, že jsem nevěnovala těm slovům moc pozornosti. Víte, má matka ji zpívala a já jsem zjistila, že se podle ní dají vařit vajíčka. Když rychle zopakujete první verš pětkrát za sebou, jsou vajíčka uvařená na měkko, pokud je chcete natvrdo, zpíváte sedmkrát.“

Trápí mně, když slyším křesťany zpívat písně bez zjevného porozumění textu.

Nevnímají hlubokou duchovní myšlenku textu, kterou v sobě písně skrývají. Tato bezmyšlenkovitost sahá od nerozvážnosti až k pokrytectví.

Bible říká, že máme jeden druhého vyučovat a napomínat v žalmech, chvalozpěvech a duchovních písních. Abychom toho byli schopni, musíme přemýšlet a zpívat s upřímností vycházející ze srdce.

Když budeš přemýšlet o slovech písní, ptej se sám sebe, zda to, o čem zpíváš, myslíš vážně. Pána Boha těší a cení si vyjádření našich diků, jsou-li vyjádřeny upřímně a s duchovním porozuměním.

H.G.B.

Zpívejme s hlubokým porozuměním ty požehnané, smysluplné písně, aby druhí viděli, že známe Ježíše, že v Jeho slibech odpočíváme.

Neupřímněji zpívají ti, kteří pění ze srdce.

Pondělí, 20. říjen

2 Te 3,6-18

ŠTOURALOVÉ

„Někteří mezi vámi vedou zahálčivý život, pořádně nepracují a pletou se do věcí, do kterých jim nic není.“ (2 Te 3,11)

Towser, štěňátko se smutnýma očima, následovalo farmáře Browna. Když přišli do zahrady, vyčerpané štěně padlo na trávu. „Chudák Towser, ten je unavený!“ podotkl známý, který na ně čekal. „Ano, ale nezpůsobila to naše dlouhá procházka,“ řekl Brown.

„Unavil se, protože tropil neplechu. Nemohl minout otevřenou bránu bez toho, aby do ní nevběhl a nezkoumal, co je za ní. Kdykoliv uviděl slepici, rozběhl se za ní, aby ji zahnal. Běžel vstříc každému psu, kterého uviděl, a buď na něj štěkal, nebo vyvolával rvačky.“

Apoštol Pavel se musel v církvi prvního století zabývat podobným problémem.

V 2. listu do Tesaloniky 3,11 hovoří k lidem, kteří byli neukáznění a vměšovali se do věcí druhých. Přestože nepracovali, byli horliví, ale soustřeďovali veškerou svou energii na pomluvy, kritiku a rozněcování hádek. Takoví lidé dokážou Boží dílo rozvracet, ničít, způsobují sváry mezi věřícími.

Upněme se k úzké stezce činorodé práce v Boží službě, tak se nestaneme neproduktivními štouraly.

H.G.B.

Jazyk může být požehnáním, stejně jako může být prokletím.

Příteli, jak jej používáš ty - k užitku, či ke škodě?

Nesnaze jsou produktem těch, kdo nemají tvořit nic jiného.

Úterý, 21. říjen

Jb 42,1-6

VĚTŠÍ NEŽ ŽIVOT

„Hlásal jsem, čemu jsem nerozuměl. Jsou to věci pro mě příliš divuplné, které neznám.“ (Job 42,3)

Během práce na své knize „Zklamání s Bohem“ tázal se Philip Yancey mladého muže jménem Souhlas, jenž prodělal spoustu utrpení: „Můžeš mi říci něco o svém osobním zklamání?“

Po dlouhém tichu Souhlas řekl: „Abych ti řekl pravdu, Philipe, nikdy jsem se nezklamal v Bohu. Nejdřív jsem se poučil v nemoci manželky, jež měla rakovinu, poté skrze nehodu, kdy mne srazil opilý řidič, abych nezaměňoval Boha se životem. Nejsem flegmatik, klidně bych mohl nadávat na nespravedlnost života a ulevit svému bolu a zlosti. Já ale věřím, že co se týče mé nehody, Bůh cítí to, co já - žal a hněv. Já Jej neviním. Boží přítomnost, ba ani Jeho láska ke mně není závislá na mém dobrém zdraví.“

Vypadá to, že Job byl nějaký čas trochu zmatený ze života s Bohem (14,19; 16,9).

Proto mu Bůh položil více než 70 otázek (Jb 38-40), ptal se jej na to, co ví o světě a vesmíru. Jakou to má souvislost? „Jobe, pokud neumíš pochopit sílu mé moci ve světě, který je viditelný, jak můžeš chápat mé podivuhodné cesty ve světě, který není vidět? Věř mi!“

Job získal obsírnější pohled na Boha skrze svá utrpení. Uvědomil si, že Bůh je ve své moci, moudrosti a milosti větší než život (42,1-6). Ve svých životních zkouškách nezaměňujeme Boha se svými životy.

D.J.D.

Blíže k Pánu nás přivádějí naše utrpení, bolesti a odříkání, skutečnost, že musíme chodit po trnitých stezkách.

Bolest nás nutí přemýšlet; přemýšlení nám pomáhá k moudrosti a moudrost činí život užitečným.

Středa, 22. říjen

1 Tm 3, 1-7

CO DĚLÁŠ, TATI?

„Biskup má dobře vést svou rodinu.“
(1 Tm 3,2-4)

Jeden chlapec dostal ke svým narozeninám globus. Tak moc se mu líbil, že si ho postavil vedle své postele. Jednou večer si chlapcův otec chtěl globus prohlédnout. Myslel si, že jeho syn už spí, a tak vešel po špičkách do jeho pokoje, popadl globus a chystal se odejít. Když došel ke dveřím, chlapec se posadil na posteli a zavolal na otce: „Tati, co děláš s mým světem?“

Většina z nás není v pozici, ze které by se dal ovlivňovat svět. Nicméně každý otec může učinit obrovské změny ve svém vlastním domě - ve „světě“ svých dětí. Je to výsada a odpovědnost každého otce, učinit z domova to nejlepší místo pro vývoj dítěte. Otcové by měli vytvořit podmínky, které by zajistily pocit sounáležitosti. Měli by uplatňovat laskavou disciplínu, jež by odrazila péči nebeského Otce o Jeho děti.

Přestože podmínky uvedeny v 1Tm 3,1-7 jsou určeny církevním vedoucím a kazatelům, měly by být vlastní každému křesťanskému otci. Pomohou vytvořit domov, kde děti budou šťastné a v bezpečí.

Je tvůj domov v nepořádku pro nedbalost, netečnost a sobectví? Nebo se dá na něj vztáhnout rčení „malé nebe na zemi“ díky tvému hodnotnému příkladu, láskyplné pozornosti a duchovnímu vedení?

Kdyby se tvé dítě zeptalo: „Tati, co děláš s mým světem?“ - co bys odpověděl?

R.W.D.

*Šťastný domov, kde Ježíšovo jméno zní
sladce každému uchu,
kde děti záhy šeptají Jeho jméno a rodiče
Jej milují.*

Ware

Domovy křesťanů se jen tak nevyskytnou, musí být vystavěny.

Čtvrtek, 23. říjen

J 1, 9-11

ODMÍTNUTÍ!

„Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali.“
(J 1,11)

Odmítnutí bolí. Když v roce 1952 prohrál prezidentský kandidát Adlai Stevenson volby, řekl, že se cítil jako dospělý muž, který si zrovna ukopl palec. „Bolí to tak, že je nemožné se smát, ale na pláč jsem moc starý.“

Malé děti cítí bolest odmítnutí, když k zarecitování básně nebo zazpívání písně je namísto nich vybrán některý z jejich vrstevníků. Jak dospívají, někteří z nich nebudou vybráni do univerzitního týmu. Někteří budou odmítnuti dívkou, se kterou by chtěli chodit. Jiní vstoupí do manželství a jejich partner je opustí kvůli někomu jinému. Tito lidé mohou přemýšlet, proč Bůh dopouští jejich odmítání.

Když stojím tváří v tvář lidem, jimž bylo takto ublíženo, není lehké najít odpověď. Jediné, co mohu doporučit, je pohled na Ježíše, rozpomenutí na to, jak On byl odmítnut. Když přišel, byl opovrhován svými bratřími a rodáky. Slyšel dav lidí volajících po Jeho ukřižování. A na kříži, když nesl naše hříchy, zakusil opuštění od svého Otce v takové míře, že volal: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ (Mt 27,46)

Když cítíš silnou bolest odmítnutí, vzhledni k Ježíši. On chápe, jak se cítíš. On tě miluje. Pokud v Něj věříš, On tě přijal. Nikdy neopustí ty, kteří v něj věří.

H.V.L.

*Rád se zabývám myšlenkou, že se Ježíš
o mne stará,
On mne něžně miluje, a tak nezáleží na
tom, co život přinese.*

Adams

Ježíš se stará.

PŘEMÝŠLEJ A DĚKUJ

„Dobrořeč duše má Hospodinu, nezapomínej na žádné jeho dobrodiní.“

(Ž 103,2)

Britský filantrop Mores Montefiore měl ve svém domě heslo: PŘEMÝŠLEJ A DĚKUJ.

Odráží to skutečnost, že slovo vděčnost je odvozeno ze starého anglosaského výrazu „přemýšlivost“.

Pokud se zastavíme a zamyslíme nad bohatstvím, jímž nás Bůh zahrnuje, objevíme spoustu důvodů vyjádřit mu své díky. Naneštěstí je velmi snadné brát Boží dobrotivost jako samozřejmou. Například - většina z nás má potravu, oblečení a domov. Ale jsou oblasti dokonce i ve vysoce rozvinutých zemích, kde spousta lidí bojuje s hladem, bídou a bezdomovstvím.

Bůh ve své milosti nám stále žehná v množství větším, než potřebujeme nebo zasloužíme. Vedle materiálního požehnání dostáváme my křesťané spoustu duchovního požehnání.

Když se tak zamyslíme nad vším, čím nám Pán žehná - jak nejlépe můžeme vyjádřit náš vděk? V první řadě udržováním ducha vděčnosti ve všem, co děláme. Pak štedrým a radostným věnováním času, peněz a talentu k šíření evangelia a k pomoci chudým a potřebným lidem ve jménu Ježíše.

Abychom se nestali nevděčnými, udělejme si čas dnes a každý den a zamysleme se nad všemi požehnáními, jež jsme dostali od Pána.

H.G.B.

Tak, jako jsou nekonečná Boží požehnání k nám, taková by měla být má chvála za Jeho každodenní milost, jež se bez přestání řine.

Adams

Nepotřebujeme víc děkovat za..., potřebujeme jen být víc vděční.

ZÁRMUTKY

„Když už byl blízko a ušel město, dal se nad ním do pláče.“ (L 19,41)

Zármutky - svět je jich plný. Malému chlapci se posmívají, protože má zakrnělou ruku. Vdova si živě vzpomíná na den, kdy její manžel spáchal sebevraždu. Rodiče se trápí nad vzpurným synem. Muž se laskavě a trpělivě stará o svou ženu, která trpí Alzheimerovou chorobou a vůbec ho nepoznává. Ministr odstoupí kvůli zlomyslným pomluvám. Manželka se trápí nad manželovou nevěrou.

Kvůli takovýmto zármutkům se někteří lidé stáhli do ústraní, jiní trpící se uchýlili k opačným extrémům: zkoušejí se pohroužit do spousty práce.

Když se podíváme na život Ježíše, můžeme se naučit, jak zacházet se zármutky. Když přemýšlel nad tím, co se stane Jeruzalému, Jeho srdce mohlo puknout - plakal. Pak ale dál pokračoval ve stejné práci, kterou dělal předtím - čelil hříchu, vyučoval lidi a vzdělával své učedníky.

Pokud tě bolí srdce, přiznej tu bolest sám sobě, druhým a Bohu. To otevře dveře k tomu, abys mohl přijmout pomoc od Pána a od lidí, kterým na tobě záleží. Pak se zapoj do života - uctivej, miluj, pečuj, pracuj. Pokud v tom setrváš, ta hluboká bolest se bude ztrácet a tvá radost bude vzrůstat.

H.V.L.

Bůh chce uzdravit bolavé srdce a setřít každou slzu, utiší utrápenou duši těch, kteří k Němu vzhlížejí.

Brandt

Boží lék na zármutek je služba druhým.

Neděle, 26. říjen

Zj 11,11-19

PŘIJDOU DALŠÍ ZEMĚTŘESENÍ

„V tu hodinu nastalo veliké zeměřesení...“
(Zj 11,13)

V úterý 17. října 1989 postihlo San Francisco silné zeměřesení, a tak přerušilo Světový pohár. Přestože bylo v oblasti San Andreaské trhliny silné zeměřesení předpovídáno, jen pár lidí bylo připraveno na škody a utrpení, které zeměřesení způsobilo. Přinutilo nás, abychom viděli realitu. Zároveň nám ukázalo, jak slabí jsme a připomnělo nám, že nemůžeme světu vládnout.

Vědci tvrdí, že naší neklidnou planetou denně proběhne mezi 2 500 až 10 000 otřesů. Většina jich není závažných, ale ty velké mají následky. Například v roce 1812 proběhlo na jihu státu Missouri zeměřesení o síle 8,8 RichtEROVY stupnice. Svou silou změnilo směr řeky Mississippi. V roce 1976 zahynulo v Číně při zeměřesení na 400 000 lidí.

Zeměřesení přinášejí úžasnou realitu - jen se zeptejte někoho z těch, kdo přežili. Přijdou další zeměřesení. Proroctví z 11. kapitoly knihy Zjevení říká, že zeměřesení přijde na konci tohoto světa a zahubí tisíce lidí. Ti, kdo přežijí, budou přinášet „chválu Pánu nebes“ (v. 13). Potom se Bůh ujme trůnu a bude na věky kralovat (v. 17).

Naučme se důvěřovat Bohu, který má pod kontrolou veškerý život, a jako ti, kdo přežijí to poslední zeměřesení, vzdávájme chválu Jeho jménu.

D.C.E.

Láska k Bohu by měla vždy pohnout mým srdcem k tomu, co je dobré a správné. Je moudré věřit jeho panování a stát u úžasu nad Jeho mocí.

D.J.D.

Žij dnešní den tak, jak bys si přál, abys ho byl žil, až budeš stát před Bohem.

Pondělí, 27. říjen

Ž 10

BŮH SE DÍVÁ

„Ty však vidíš trápení a hoře.“
(Ž 10,14)

Prohlížel jsem noviny s vědomím, že nejsou svou denní dávkou špatných zpráv. Finanční starosti, problémy zahraniční politiky, rodinné hádky, nic neobvyklého.

Když jsem otočil stránku, dívala se na mne tvář krásné usmívající se dívky. Už se ovšem zde na zemi nikdy neusměje. Studentka s vyznamenáním přijela na víkend domů ze školy a rozhodla se jít na procházku se svým psem. Pes se vrátil, ona ne. Pátrači našli její tělo za pár dnů. Byla zavražděna.

Zamrazilo mě. Zase, přemýšlel jsem. Už bylo dost nevinných obětí. Dost bylo rodin ponechaných ve svém zármutku nad zbytečnou ztrátou drahé dcery. Už stačí to množství zničených nadějí a snů. Proč umírají mladí lidé rukama bezohledných vrahů?

Odpověď jsem našel v desátém žalmu. Zlá osoba činí to, co činí, protože říká: „Bůh tu není“ (v. 4), „v skrýších vraždí nevinného“ (v. 8), myslí si, že „Bůh vše zapomíná“ (v.11).

Vraždy a násilí jsou následkem toho, že si lidé myslí, že Bůh nevidí, co dělají. Ale Bůh vidí a pomstí vraždy nevinných (v. 14-15).

Ano, Bůh je stále na trůnu. Mravně zlí lidé si mohou myslet, že se jim podaří uniknout spravedlnosti, ale my si můžeme být jisti, že Boží spravedlnost zvítězí.

J.D.B.

Jak nepochopitelné trestné činy se dějí ve světě v této době!

Bůh si je všechny pamatuje a jednoho dne je odsoudí.

Sper

Semeno hříchu je zaseto, nyní následuje jeho sklizeň.

Úterý, 28. říjen

VÝROČÍ VZNIKU SAMOSTATNÉHO ČESKOSLOVENSKÉHO STÁTU

„Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými. ... Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám, že každý, kdo činí hřích, je otrokem hříchu.“ (J 8,32;34)

Před 85 lety v Praze veřejně vyhlásil poslanec Isidor Zahradník československou samostatnost těmito slovy: „Navždy lámeme pouta, v nichž nás týrali věrolomní, cizáctí a nemravní Habsburkové. Jsme svobodní ...“ Před českými politiky stál nesmírně obtížný úkol – museli si podřídit Zemské vojenské velitelství, ovládnout území celého budoucího státu, zajistit zásobování potravinami, zabránit nepokojům atd... Touha po svobodě je vlastní každému člověku a projevuje se již u dítěte v peřince. Lidé si ale často svobodu představují jako stav, ve kterém nemusí nikoho poslouchat. Byli naši předkové po založení samostatného státu skutečně svobodní – a jsme my sami nyní skutečně svobodnými lidmi? Společný stát se nakonec rozpadl, po sametové revoluci se řada lidí cítí méně svobodnými než před tím. Svoboda je podle Písma především svobodou od hříchu, zákona, smrti a je svobodou ke službě Bohu. Co může zotročit člověka? Útlak druhými lidmi, sociální nouze, závislosti (alkohol, drogy, jídlo, kouření) aj. U kořene všech těchto příčin je hřích. Jakékoliv úsilí o svobodu, které nerespektuje tuto skutečnost, se setkává s neúspěchem. Svobodný je pouze Syn Boží, skutečně svobodný od sobectví, starostí, strachu ze smrti ... Svobodně a dobrovolně se za nás vydává, aby nás osvobodil. Není krásnější a slavnější stav, než stav duše osvobozené od hříchu. Máš tuto svobodu? Svobodně žít znamená postavit se pod účinnou svrchovanost živého Boha, svoboda, která nemá nic společného s chaosem. Svoboda křesťana je zároveň svobodou ke službě Bohu. Získat svobodu je možno jedině prostřednictvím očišťující krve Pána Ježíše Krista. Jak prohloubit a udržet získanou svobodu? Písmo učí, že skutečné svobody dosahujeme tam, kde skutečně vládne Duch svatý. Pavel Smílek

Středa, 29. říjen

1 Pt 2,18-25

KDY TO VŠE SKONČÍ?

„Když mu spílali, neodplácel spíláním; když trpěl, nehrozil.“ (1 Pt 2,23)

Čtyřletý Angelo se vzbudí a zjistí, že jeho nové štěně bigla mu rozkousalo plastovou kytaru. Malý chlapec je z toho velmi smutný. Maminčiny nervy jsou napjaté. Když manžel Tony odchází do práce, odsekne mu.

Stále pod vlivem špatného začátku dne Tony pozdraví svou sekretářku studenými a nesmyslnými pokyny. Sekretářka převezme stejnou náladu a o přestávce se svěří své spolupracovnici. Na sklonku pracovního dne kolegyně oznámí svému nadřízenému, že chce dát výpověď. Za hodinu a půl, krátce poté, co si šéf probojoval cestu domů v silném provozu, vchází domů a vyhrkne nevlídné slovo k malému Nelsonovi, který nechal ležet své kolo na příjezdové cestě k domu. Nelson se rozběhne do svého pokoje, práskne dveřmi a kopne do svého psa.

Kdy to skončí? Každá z těch osob si může myslet, že má dobrý důvod k tomu, aby byla rozčilená. Jediné, čeho bylo v této fiktivní povídce třeba, byla jedna osoba, která by přijala nespravedlivou situaci bez následného vzteku.

To jsou situace, ve kterých mají křesťané jedinečnou příležitost. Protože známe Otcovu vůli, řídíme se Synovým příkladem, spoléháme na pomoc Ducha a můžeme se smířit se špatným zacházením, abychom dali druhým lepší příklad. V řetězu reakcí zklamání a hněvu můžeme být těmi, u kterých ten řetěz končí.

M.R.D. II

Pouze jedno ukvapené, bezmyšlenkovité slovo, sarkastické a nevlídné, potemnilo však den, předtím tak jasný, a zanechalo svůj osten.

anonym

Pokud ti někdo ubližuje, nereaguj přirozeně; dělej to, co je nadpřirozené.

Čtvrtek, 30. říjen

2 K 8,1-15

KRUH POŽEHNÁNÍ

*„Radostného dárce miluje Bůh.“
(2 K 9,7)*

Křesťané ve shromáždění na ostrově Haiti se při sbírce všichni usmívali. Když jsem se o tom zmínil, bylo mi řečeno, že tito vesničané, kteří převážně žili v malých chatrčích, mají radost, když se mohou o něco podělit s ostatními. Tento systém sdílení se stal součástí jejich životů od té doby, co uvěřili.

Jeden haitský věřící řekl: „U nás se říká: „Když dnes něco mám, podělím se o to s ostatními, až nic nebudu mít, oni se rozdělí se mnou.“ Dávají s radostí a s vědomím, že Bůh se o jejich potřeby postará.

Chudí věřící v Makedonii ohromili Pavla tím, co odevzdali na potřeby svatých v Jeruzalémě (2 K 8,1-5). Učinili tak proto, že chtěli; doslova prosili Pavla, aby jim umožnil dárce (v. 4).

Apoštol řekl křesťanům v Korintu, že když budou následovat příkladu Makedonských, vznikne kruh požehnání. Dárci budou požehnání a rovněž i ti, kdo dar obdrží, Bůh bude chválen a obdarování se budou modlit za dárce (2 K 9,6-15).

Také my se můžeme stát součástí kruhu požehnání - pokud budeme radostnými dárce.

H.V.L.

Ty jsi nás vykoupil a my už se nemůžeme zvát svými;

Tobě jedinému máme sloužit bohatým rozdáváním, bez neposlušnosti.

Murray

Když láska otevře srdce, otvírá též i dlaň.

Pátek, 31. říjen

Ž 34,1-8

BŮH SLYŠÍ NAŠE VOLÁNÍ

*„Oči Hospodinovy jsou obráceny k spravedlivým, když volají o pomoc, On nakloní své ucho.“
(Ž 34,17)*

Aquilla Webb vyprávěl o příteli, který se zeptal plavčíka: „Jak můžeš ve změti všech lidí na pláži, dělajících takový hluk, rozeznat volání o pomoc?“ On odpověděl: „Nezáleží na tom, jak silný je hluk, nikdy se nestalo, abych mezi ním nerozeznal volání v tísní. Vždycky rozeznám volání o pomoc.“

Webb pokračuje: „Tak je to i s naším nebeským Otcem. Přes vřavu, zmatek, příboje a bouřky zde na zemi vždy slyší naše volání o pomoc.“

Žalmista David zjistil, že ve chvíli, kdy byl v nesnázích, mohl volat k Bohu s vědomím jisté pomoci. To byla pro něj velká útěcha. V žalmu 34 nám líčí zkoušky, ve kterých se ocitl, a chválí Pána za Jeho láskyplnou péči a vysvobození.

Můžeš si být jistý, že v čase trýzně a bolesti tě Bůh hlídá. Vidí tě, jako bys na celém světě byl Jeho jedině dítě a nabízí ti vysvobození či sílu vytrvat.

Pokud se zrovna dnes potýkáš s problémy, volej k Pánu; pak ho chval za pomoc, kterou ti přináší.

H.G.B.

Pouze On jediný zná odpovědi

na všechny mé strasti,

když k Němu ve víře volám,

On mi opatří vše, co potřebuji.

Morgan

Bůh věnuje pozornost všem tvým potřebám.

ČÁSTI LIDÍ

„Hospodine, zkoumáš mě a znáš mě
... Nad mé chápání jsou tyto diuy.“

(Ž 139,1;6)

Dva páry projížděly na dovolené v Anglii podél pláže obrovské vodní plochy. Diskutovali, jestli to je Anglický kanál nebo Falmouth Esturay, když najednou uviděli dvě ženy, které se procházely kolem.

„Johne, zajed k nim a já se zeptám, jestli to je anglický kanál,“ řekl Max. Stáhnul okénko a řekl jedné z těch žen: „Promiňte, paní, je toto anglický kanál?“ Zběžně se ohlédl přes rameno a řekla: „No, je to jeho část.“

Odpověď té ženy se dá stejně tak dobře aplikovat na lidi. Stejně jako anglický kanál, velká část toho, čím jsme, zůstává nezřetelná pro jiné a dokonce pro nás samotné. Když si to uvědomíme, můžeme mnohem upřímněji a s větší láskou přistupovat k lidem a k Bohu. Když se nám zdá chování jiných nepřipustné, otravné nebo dokonce hrubé, můžeme být mnohem více tolerantní a chápat, když si uvědomíme všechny důvody, které se za takových chováním skrývají. A ve vztahu k Bohu jsme mnohem pokornější, když víme, že On si je plně vědom všech těch skrytých motivů, kvůli kterým my potřebujeme Jeho milost.

David byl přemožen skutečností, že Bůh je vševědoucí, přesto vše milující, a tak přistupuje i k němu. To vzbudilo v Davidovi touhu být čistým před Bohem v každé části svého života (Ž 139,23-24). A toto je postoj, který potřebujeme my všichni.

D.J.D

*Při všem, co dělám, mi, Pane, pomáhej, abych myslel a jednal v Tvé pravdě.
Děkuji Ti, že svou láskou překrýváš všechny mé hříchy a nedokonalosti.*

**Tvůj život je otevřenou knihou Bohu –
co jen v ní asi čte?**

**PAMÁTKA ZESNULÝCH
STRACH ZE SMRTI**

„I když půjdu roklí šeré smrti, nebudu
se bát ničeho zlého, vždyť se mnou jsi Ty...“

(Ž 23,4)

Mike Mason ve své knize „Tajemství manželství“ říká: „(Smrt) roste pomaloučku, jako se odvíjí detektivka, ve které se sami staneme obětí.“

Ano, smrt je záhada. Zahalená, neúprosná hrozba. Kořen odloučení a smutku. Slovo smrt proto odpuzuje mnohé lidi. Hovořit o smrti znamená diskutovat o neměnné realitě života. Některé lidi slovo smrt paralyzuje. Vidí ji jako temnou, zlověstnou, bezútěšnou, nepochopitelnou propast. V tomto způsobu myšlení je však nebezpečí. Spisovatel a kazatel Henry van Dyke (1852-1933) zjistil, že: „... někteří lidé se tak bojí smrti, že nikdy nezačnou žít.“ Spoustu lidí strach ze smrti zbavuje štěstí a spokojenosti.

Žalm 23 nám dokazuje, že pro křesťana tomu tak není. Jsi-li Boží dítě a bojíš se smrti, vezmi v úvahu tato fakta: Bůh je po tvém boku (v. 4). Bude tě utěšovat (v. 4). Postará se o tebe navzdory nepřátelům (v. 5). Jeho milost a dobrota tě budou provázet (v. 6). Ve smrti tě přijme ve svém domě (v. 6).

Nestyď se přiznat, že se bojíš smrti. Pros Pána, aby tvůj strach nahradil jistotou, kterou může dát jen On.

J.D.B.

Dej, Pane, abych klidně své smrti čekal den, čist od svědomí zlého, klást počet připraven. A s plesem chval a díky, až zavoláš, se bral vstříc Tobě, slitovníku, jenž za mne život dal!

Kdo se bojí Boha, nemusí se bát smrti.

Pondělí, 3. listopad

1 S 13,1-14

ZKOUŠKY

„... z utrpení roste vytrvalost; z vytrvalosti osvědčenost.“
(Ř 5,3;4)

Životní zkoušky nám mohou pomoci rozvíjet silnější křesťanský charakter, ale nestává se to vždy. Například někteří lidé ztrácejí trpělivost namísto toho, aby ji získali, když se ocitnou tváří v tvář utrpení. Způsob, jakým reagujeme na těžkosti, ukazuje, jak rosteme na síle.

Byl jsem toho svědkem v životě mého švagra. Krátce potom, co se stal křesťanem, mu v zaměstnání zkrátili pracovní úvazek. Účty za pojištění se začaly hromadit, ale on zůstal pevný. Řekl mi, že ví, že Bůh dopouští, aby byl zkoušen, a že tyto zkoušky byly připraveny, aby z něj činily lepšího křesťana. A tak se také stalo!

Mladý král Saul, když stanul v boji proti Filištínským, tak neučinil. Jeho armáda nebyla dost silná, aby přemohla nepřítel, a mnoho jeho vojáků zpanikařilo a z boje uteklo. Navíc, prorok Samuel nedorazil včas s božím nařízením. Saul vzal vše do svých rukou a nabídl obět sám, přestože na to neměl právo. Tato událost znamenala začátek úpadku, který pokračoval až do jeho smrti.

Pokud jsme se vydali do služby Bohu, musíme očekávat, že budeme zkoušeni. Bůh používá těžkosti, aby budoval náš charakter. Tak je přijmeme a důvěřujeme Bohu.

Zkoušky nás mohou učinit lepšími lidmi.

*Díky Ti, Pane, za zkoušku, co tíží,
co učí mne, jak Tobě se víc vzdát,
když nenalézám nikde klid,
nauč mne každý den na Tebe se spoléhat.*

Sorrell

**Když důvěřuješ Bohu, stanou se pro-
blémy příležitostmi k tvému růstu.**

Úterý, 4. listopad

1 K 1,18-25

VEZMI MNE KE KŘÍŽI

„Slovo o kříži je ... nám, kteří jdeme
ke spáse ... mocí Boží.“
(1 K 1,18)

Důstojník Peter O´Hanlon měl noční službu ve svém okrsku na severu Británie, když zaslechl tlumený vzlykot. Otočil se a uviděl malého chlapce, sedícího ve stínu na schodech jednoho domu. Se slzami na tvářích řekl: „Já jsem se ztratil. Vezměte mne, prosím, domů.“

Policista začal vyjmenovávat názvy ulic jednu po druhé, aby pomohl chlapci vzpomenout si, kde bydlí. Bezvýsledně. Začal vyjmenovávat názvy obchodů a hotelů v blízkém okolí, ale vše bylo marné.

Pak si vzpomněl, že v centru města je kostel s velkým bílým křížem na věži, který čněl vysoko nad okolím. Ukázal na něj a řekl: „Bydlíš někde blízko něj?“ Tvář chlapce se hned rozzářila. „Ano, vezměte mne k tomu kříži. Odtamtud už znám cestu domů!“

Stejně tak Kristův kříž vede ztracené duše do jejich věčného domova. Skrze Svou obět na Golgotě se Spasitel stal jediným prostředníkem mezi Bohem a člověkem (1 Tm 2,5). Jeho smrt a zmrtvýchvstání nás spasily. Přijetím Jeho nabídky odpuštění skrze víru v Jeho jméno si můžeme být jisti, že nás dovede domů (J 3,15-16).

Pokud jsi „ztracený“, jediná cesta „domů“ je cesta kříže!

H.G.B.

*Musím jít domů cestou kříže,
není jiný způsob.
Nikdy nedojdu k branám světa,
jestli minu na své cestě ten kříž.*

Pounds

**Kříž je Boží kompas, který ukazuje ces-
tu do nebe.**

Středa, 5. listopad

Zj 19,6-10

OČI JEN PRO NI

„Holubičko moje ... dopřej mi zhlédnout tvou tvář.“
(Pís 2,14)

Měl jsem tu čest provázet svatbu Steva a Karen. Sám Bůh svedl tyto dva dohromady a bylo zjevné, že se velmi milují.

Když konečně nastal den svatby, všechno bylo připraveno. Šaty pro družičky byly ušity, květiny byly na svém místě, všechno bylo nacvičeno. Když začal obřad, já a Steve jsme vešli do sálu první. Stáli jsme vepředu, když přicházely družičky uličkou a postavily se na svá místa. Potom vstoupila děvčata s květinami a rozhazovala okvětní lístky. Bylo to krásné a všichni je bedlivě sledovali – všichni, až na Steva. Pak jsem uslyšel jeho povzdech úžasu. Vstoupila Karen. Nevnímal družičky, nevnímал dívky s květinami. On sledoval svoji nevěstu. Měl oči jen pro ni.

Církev je snoubenkou Ježíše Krista – On jejím snoubencem.

On ji miluje obětující se a nekonečnou láskou. Zemřel, aby ji vykoupil. Je věrný, jako milenec v Písni písní byl věrný své lásce. Zemřel, aby ji spasil. A ten den se blíží, kdy se Kristus vrátí na zem, aby vzal k sobě svoji nevěstu. A bude následovat beránkova radostná svatební večeře (Zj 19,7-9).

Jako součást církve jsme i my nevěstou Kristovou. On nás miluje. Má oči jen pro nás.

Máme my oči jen pro Něj?

D.C.E.

*S nebe přišel a hledal ji,
aby se stala Jeho svatou nevěstou;
svou vlastní krví ji vykoupil,
a pro její život sám zemřel.*

Stone

Bůh miluje každého z nás tak, jako by existoval jen jeden, koho lze milovat.

Augustin

Čtvrtek, 6. listopad

Lv 16,20-34

JAKÝ DEN

„V tento den za vás vykoná smírčí obřady a očistí vás.“
(Lv 16,30)

Co odlišovalo den odpočinku, půstu a oběti od jiných dnů v roce?

Pro některé lidi to byl před staletími zesílený pocit viny, po kterém následoval pocit Božího odpuštění. To znamenal Den smíření pro zasvěcené Židy.

Na konci kázání propustil rabi obětího beránka. Symbolicky tak odnesl hříchy všech lidí (Lv 16,22). V jednom komentáři k Bibli se uvádí, že během let lidé rozšířili svou spoluúcast při vyprovázání obětího beránka tím, že mu vytrhli chomáč srsti a provázeli ho halasným křikem, když běžel na poušť. Na konci jeho cesty ho jeden ze zúčastněných srazil z útesu dolů.

Legenda dál vypráví, že ve chvíli, kdy byl beránek sražen dolů, šarlatové plátno připravené k chrámu zbělelo jako sníh na znamení, že lidé byli dokonale očištěni. Když se zpráva roznesla, lidé radostí tančili. Možná tento okamžik inspiroval Davida napsat Žalm 103,12.

Radost, kterou Židé pocítovali jednou za rok, je dnes pro křesťana každodenním privilegiem, protože Kristus s sebou odnesl naše hříchy na svém těle na kříž. Radujte se tedy dnes z odpuštění, které platí jednou provždy.

D.J.D.

*Kristus přinesl smíření –
jaký nádherný Spasitel!
Jsme vykoupeni, dluh byl splacen –
jaký nádherný Spasitel!*

Hoffman

Když Bůh odpouští, snímá naše hříchy a uzdravuje naši duši.

Pátek, 7. listopad

Mt 18,21-35

POVRCHNÍ ODPUŠTĚNÍ

„Neměl ses také ty smilovat nad tvým spoluslužebníkem, jako jsem se já smiloval nad tebou?“ (Mt 18,33)

Skutečné odpuštění jde do hloubky. Není to povrchní záplata ve vztahu, ale vnitřní změna srdce vůči viníkovi. Příliš často si myslíme, že jsme nabídli odpuštění, zatímco jsme jen potlačili svůj hněv.

Rabín David A. Nelson rád vypráví příběh dvou bratrů, kteří za ním přišli, aby rozsoudil jejich dlouholetý spor. Rabimu se podařilo docílit, aby si svůj vztah urovnali a potřásli si rukou. Když byli na odchodu, požádal je, aby si vzájemně něco popřáli u příležitosti židovského Nového roku. První bratr se otočil k druhému a řekl: „Přeji ti to, co ty přeješ mně.“ Na to druhý bratr rozhodil rukama a řekl: „Vidíte, rabi, už zase začíná!“

Lékem na povrchní odpuštění je zamyslet se, jak hluboké a drahé bylo Boží odpuštění nám. Ježíš zemřel za naše hříchy, a přestože jsme nebyli osobně přítomni na Golgotě, byly to naše ruce, které Ho pomáhaly přibít na kříž, a náš hlas, který volal „ukřižuj“. A jak on oplatil těm, co Ho křižovali? „Otče, odpusť jim, neboť nevědí co činí.“ (L 23,34) Jeho odpuštění se vztahuje také na nás všechny.

Když přemýšlíme nad hloubkou Božího odpuštění, chceme i my rozšířit své úplné odpuštění na ty, kteří to od nás potřebují.

D.J.D.

Strategie, jak zvládnout útok:

- 1.Pamatuj, kolik toho Kristus odpustil tobě.*
- 2.Modli se za ty, kteří se proti tobě provinili.*
- 3.Hledej způsob, jak jim prokázat lásku a dobru.*

**Říkat, že odpouštíš, když to nedove-
deš, je jako schovat kočku a nechat
trčet její ocas.**

Sobota, 8. listopad

1 Te 2,1-12

VYSPĚLÁ TECHNIKA, JEMNÝ DOTYK

„Vaše mírnost ať je známa všem lidem.“ (Fp 4,5)

Pastor byl na cestě na návštěvu do nemocnice za jednou ženou. Když jel výtahem, přemýšlel, jak k ní má přistoupit. Udělala několik špatných rozhodnutí, které ji dostaly až na jednotku intenzivní péče. Kvůli svému hříšnému životnímu stylu byla nyní nucena být pod dohledem zdravotnické péče. Porušila Boží morální zákony a teď za to platila svou cenu. Pastor věděl, že by bylo teologicky správné jí připomenout, že sklízí to, co zasela. Ale byl to ten nejlepší přístup?

Když vystoupil z výtahu, zahlédl na stěně nápis: VYSPĚLÁ TECHNIKA, JEMNÝ DOTYK. Jednotka intenzivní péče byla vybavena komplikovanou vyspělou technologií, která dokázala pro záchranu života dělat neuvěřitelné věci. Ale slova *jemný dotyk* mu připomněla, že pacienti jsou trpící lidé, kteří potřebují laskavou péči. Vzpomněl si na Ježíše, jak laskavě jednal s hříšnou ženou u studny v Samařsku (J 4). Když potom mluvil s tou ženou, ukázal jí v Bibli pravdu o jejím hříchu, ale činil tak laskavým a jemným způsobem a ona přijala Boží odpuštění a byla úplně uzdravena.

Když musíme ukázat lidem na jejich hříchy, musíme být opatrní, abychom spojovali pravdu s laskavostí Krista.

D.C.E.

*Bože milosti a Bože dobroty,
uč mne být laskavým stále,
vždy mírným a odpouštějícím,
vždy se zrakem upřeným na svého Spasitele.*

Brandt

**Mírnost nám pomáhá vystihnout pod-
statu, aniž bychom ubližovali.**

Neděle, 9. listopad

Mk 11,20-24

NAPNĚTE PLACHTY!

„Věřte, že všechno, oč v modlitbě prosíte, je vám dáno a budete to mít.“

(Mk 11,24)

Pokud Boha prosíme o něco, o čem víme, že je v souladu s Jeho vůlí, musíme být připraveni, že na naši modlitbu odpoví.

Když jel Hudson Taylor na misií do Číny, plavil se po moři na plachetnici. Když se blížila k průlivu mezi Malajským poloostrovem a ostrovem Sumatra, uslyšel misionář naléhavé klepání na dveře kajuty. Otevřel je a za dveřmi stál kapitán lodi.

„Pane Taylore,“ řekl, „nemáme žádný vítr. Blížíme se k ostrovu, kde žijí bezvěrci a já se obávám, že jsou kanibalové.“

„Co mohu udělat?“ zeptal se Taylor.

„Vím, že věříte v Boha. Chtěl bych, abyste se modlil za vítr.“

„Dobře, kapitáne, budu, ale musíte napnout plachty.“

„Proč? To je směšné! Není tam ani náznak vánku. Kromě toho si budou námořníci myslet, že jsem se úplně zbláznil.“ Přesto nakonec kapitán souhlasil. O čtyřicet pět minut později se vrátil a našel misionáře stále na kolenou. „Už se můžete přestat modlit,“ řekl kapitán. „Máme tolik větru, že si s ním pomalu nevíme rady!“

Hudson Taylor věřil, že Bůh odpoví na jeho modlitbu. A ty? Opravdu očekáváš, že odpoví? Modli se a pak „napni plachty“!

P.R.V.

Přemýšlej o tom, na jaký druh modlitby Bůh pravděpodobně neodpoví?

Jaký je rozdíl mezi očekáváním odpovědi a dožadováním se Boha, aby splnil naše přání?

Když se modlíš za déšť, měj u sebe deštník.

Pondělí, 10. listopad

Žd 11,8-16

CIZINCI VE ZNÁMÉ ZEMI

„... že jsou na zemi jen cizinci a přistěhovalci.“ *(Žd 11,13)*

Bob Hoffman a jeho rodina jeli v roce 1989 na krátkou dobu jako misionáři do Libérie. Brzy si uvědomili, že toto je místo, kde Bůh používá jejich talentu a schopností zvláštním způsobem. Proto se rozhodli zůstat delší dobu. Libérie se stala jejich domovem.

Pak propukla občanská válka a stovky misionářů byly donuceny prchnout, včetně Hoffmanových. Vrátili se zpět do rodného města v Michiganu. Aby podpořil rodinu, než se vrátí zpět do Libérie, vrátil se Bob do svého starého zaměstnání jako učitel na křesťanské škole. Okolí bylo stejné jako dřív, ale on se cítil nějak „mimo“ – jako cizinec. Jeho srdce bylo daleko za oceánem v Libérii.

Podobným způsobem, pokud je naše srdce v nebi, nevidíme tento svět jako náš trvalý domov. Věrní muži a ženy v knize Židům 11 byli nazýváni „cizinci a poutníky na zemi“. Vírou zachytili záblesk nebeské země, po které tolik toužili (v. 16). Jejich silné nutkání jim zabraňovalo vázat se na zemské hodnoty a priority, a to jim poskytlo motivaci být věrnými v práci a svědčit na této zemi.

Dělá tvé nebeské občanství totéž s tebou?

J.D.B.

Místo pro nás připravené čeká nás, tak Spasitel tak sdělil nám; tak dokud pracujeme tady na zemi, jdeme dál celem zaujati směrem k domovu.
J.D.B.

Křesťanský život je cesta poutníka, ne radostný výlet.

Úterý, 11. listopad
2 S 19,31-39

NA CESTĚ KE STÁŘÍ

„Ti, kdo v domě Hospodinově jsou zasaženi ... ještě v šedinách ponесou plody.“
(Ž 92,14;15)

Jeden laskavý duchovní pomohl jedné staré ženě přejít frekventovanou silnicí. Když mu poděkovala, dodala: „Nikdy nezestárněte.“ Faktem je, že jediný způsob, jak nezestárnout, je zemřít mladý. Mimo to lidé, kteří zapírají skutečnost snahou vypadat, mluvit a jednat jako mladí, v nás vyvolávají lítost, a ne obdiv.

Ano, stáří s sebou přináší bolesti a fyzická omezení. Ale pokud věříme v Ježíše, nemusíme se toho obávat. Může to být nádherná část našeho života. Starší lidé, kteří rozvíjejí společenství s Ježíšem se všemi zdary i nezdary, mohou zažívat mnohem větší klid a spokojenost než lidé mladí, kteří žijí bez Boha. A navíc mohou být stále pozehnáním pro druhé.

Osmdesátiletý Barzilai odmítl laskavou nabídku Davidovu, aby žil v paláci. Zdůvodnil to tím, že jeho smysly chuti a sluchu jsou natolik změněny, že by nemohl vychutnávat chutná jídla a dobrou hudbu. Léta si vzala svou daň. Ale stále byl Davidovi velkým pozehnáním a pomocí v době, kdy to potřeboval. Vysoký věk nepřinesl konec jeho užitečnosti.

Pokud jsi mladý nebo středního věku, nedbej rady „Nikdy nezestárni.“ Namísto toho vděčně přijmi každý další uplynulý rok jako dar od Boha a jako možnost nést ovoce pro Jeho slávu.
H.V.L.

Naše klopýtající kroky a ubývající síla odhalují náš život jako blednoucí stránku, však stárnout s vírou v Krista dává naději a moudrost našim šedinám.
D.J.D.

Jak Bůh přidává léta do tvého života, nechej Ho, aby přidal život k tvým létům.

Středa, 12. listopad
Ga 5,16-26

KONTROLUJ SE

„Ovoce Božího ducha však je ... sebeovládání.“
(Ga 5,22;23)

Během svého prezidentského období ve Spojených Státech měl Lyndon Johnson poněkud nadváhu. Jednou mu jeho žena řekla: „Nemůžeš řídit zemi, jestli neumíš řídit sám sebe!“ A moudrá poznámka paní Johnsonové způsobila, že prezident shodil 12 kilo.

Jako věřící jsme vyzýváni autorem knihy Židům zbavit se „každé tíhy a hříchu, který nás tak lehce chytá do pasti“. (Žd 12,1) To může být cokoli, co překáží naší duchovní efektivitě. Disciplínou a sebekontrolou se musíme zbavit jakéhokoliv zvyku, praktiky nebo postoje, který brání našemu duchovnímu bohatství a službě Pánu. Taková sebekontrola je důležitá, abychom „běželi vytrvale závod, který je před námi“. (v. 1)

Způsob, jak dosáhnout sebekontroly, je svěřit se pod kontrolu Ducha Svatého. V Ga 5,16 apoštol Pavel nabádá: „Žijte podle Ducha a nebudete vykonávat žádosti těla.“ A podle verše 23 „ovoce Ducha“ zahrnuje i sebekontrolu.

Existují nějaké hříšné oblasti ve tvém životě? Musíme shodit nějakou tu „váhu“? Jestli ano, je čas cvičit sebekontrolu podřízením se pod kontrolu Ducha Svatého.

R.W.D.

*Tak slabá a beznadějná je má vůle,
tak silný vítr mé touhy;
teď volat budu pro Boží kontrolu –
Jeho mocná paže přec nikdy se neunaví.*
D.J.D.

Jestli je tvůj křesťanský život brzda, příčinou je světská zátěž.

NECHYŤ SE NA HÁČEK!

„(Satan) je lhář a otec lži.“ (J 8,44)

Je tiché jarní jitro. Mlha se stále ještě zvedá, když rybář pomalu pluje ke svému oblíbenému lovišti, které se skrývá v rákosí.

Tento rybář není pravděpodobně typ, který by podváděl na daních. Ale když loví ryby, je velmi zdatným podfukářem. Je tady, aby nastražil léčku a chytil kořist. Aby to dokázal, hodí do vody prázdný háček. Ale to ryby neoklame. Tak ho ozdobí atraktivním vnaďidlem. Nebo ho dokonce obalí osvědčenou spolehlivou žížalou. Chce, aby se ryba zakousla, aniž by zahlédla háček. A to je konec rybí svobody.

Satan také loví. My jsme ty ryby. A to sousto je cokoliv, co nás naláká spolknout ten háček. Většinou to apeluje na naše potřeby – jako je naše potřeba intimity nebo úspěchu nebo bezpečí. Používá legitimních potřeb, aby skryl svůj háček. A on to nazdobí tak, aby to vypadalo co nejlákavěji.

Satan je zdatný podvodník. Nenech se oklamat jeho taktikami.

D. C. E.

Satanova lákadla mají krásný vzhled, vždycky vypadají spíše jako potěšení; zřídka kdy však vidíme jasně tu skrytou bolest, kterou přinesou.

D.J.D.

**Satan vždycky používá návnady:
Nechyť se na ně!**

OBVINIT BOHA

„Kdo prochází zkouškou, ať neříká, že ho pokouší Pán.“ (Jk 1,13)

Je dost zlé vinit naše rodiče, vrstevníky nebo okolnosti za naše hříchy, ale mnohem horší je obviňovat Boha. Nedávno jsem četl o člověku v programu odtučňovací kúry, který si koupil hromadu koblih. Když se ho zeptali proč, odpověděl, že to je Boží vina, protože On ho vedl na parkoviště, které bylo hned naproti pekárně.

V Exodu 32 čteme o vysoce postaveném knězi, Aronovi, který řídil výrobu zlatého býka k uctívání. To mělo za následek 3 000 mrtvých Izraelitů a přineslo to strašnou pohromu na celý národ. Namísto pokání a přiznání odpovědnosti však Aron začal nejdříve obviňovat lid. Tvrdil, že na něho vyvíjeli takový nátlak, že neměl na výběr. Pak zašel ještě dál a zalhal. Řekl, že všechno, co udělal, bylo jen to, že vhodil zlato do tavicí nádoby a socha býka se objevila sama. (Ex 35,24) Předpokládal, že to učinil Bůh!

Možíš odmítl Aronovu výmluvu. Předložil svému bratru jeho hřích a pak se za něj modlil (Dt 9,20). Můžeme si být jisti, že Izraelitům, kteří doznali svou vinu, bylo odpuštěno. Ale Bůh soudil ten hřích a mnoho jich zemřelo.

Když činiš zlo, přiznej svou vinu. Nehledej obětní beránky. A to nejdůležitější: neobviňuj Boha.

H.V.L.

Můj hřích, ó Pane, pohrdá Tvým slovem, zostuzuje Tvé jméno.

*Nebudu hledat výmluvy za své chyby –
Kristova krev je vše, co vyznávám.*

D.J.D.

**Dobrý test charakteru:
Když uděláš chybu, přiznáš svou vinu?**

VSTRÍC VRCHOLKŮM?

„Když se všechno od základů hrouť,
co dokáže spravedlivý?“ (Ž 11,3)

Jestli čekáš, že dobro zvítězí ve společnosti nad zlem, můžeš čekat ještě hodně dlouho. Věci se zdají přelévat ze zlého do horšího. Když se dnes rozhlédneme kolem, vidíme, jak se uchovávané hodnoty rozpadají jedna po druhé. Tady je jen část seznamu zla, které se ve světě rozrůstá: sexuální nevázanost, neupřímnost, kriminalita, pohrdání křesťanskými hodnotami, které slouží k pobavení v médiích. Můžeme jednoduše cítit, že se nemáme kam obrátit – že se musíme ukrýt.

Žalm 11 byl napsán v čase, kdy Izrael cítil, že jediné řešení je se ukrýt. Lidé se obávali útoku zla a cítili, že základy práva se rozpadají. Proto řekli Davidovi: „Odleť jako pták do tvých hor.“ (v. 1)

Ale úkryt není odpovědí. Musíme znova zostřít naše myšlení. Pokud se budeme dívat jen na zlo tohoto světa, jsme blízko tomu, abychom propadli zmaru a odpadli. Bůh je ale stále na svém trůnu. Stále všechno vidí. On bude mít poslední slovo. To musíme mít na zřeteli.

Bez ohledu na to, co říká tento svět, Boží příkaz má být zachováván. Stále má v nenávisti zlovolníky a násilníky (v. 5). On přivede svoji spravedlnost (v. 6). On stále miluje ty, kteří konají Jeho právo (v. 7).

Tak neunikěj k vrcholům. Důvěřuj Bohu a dělej dál to, co je spravedlivé.

J.D.B.

*Bože, posiluj mou víru,
že přes všechno zlo,
které kolem nás kvete, Ty jsi vítěz,
který v pravý čas nastolí svou vládu jed-
nou pro vždy.*

**Když se svět kolem tebe rozpadá,
Bůh je skálou, na které stojíš.**

NOVÉ SRDCE

„Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle, je tu nové!“

(2 K 5,17)

Existuje jedna indiánská bajka o myši, která se jako všechny myši bála koček. Čaroděj jí bylo líto a nabídl jí, že jí pomůže zbavit se strachu. Tak s jejím svolením ji proměnil v kočku. Ale kočka se bála psů. Tak čaroděj proměnil kočku v psa. Ale pes se bál tygrů. Tak ho čaroděj proměnil v tygra. Když čaroděj zjistil, že se tygr bojí lovců, znechuceně zvolal: „Jsi beznadějný. To, co jsi potřeboval, byla změna srdce! A to ti nemohu splnit.“

Lidé také potřebují změnu srdce. Raději než být dokonalí zvnějšku, musí být zcela změněni zevnitř, aby překonali strach spojený s hříchem.

Tahle vnitřní změna se objeví, když přiznáme svou hříšnost a vložíme důvěru v Krista a v Jeho spasení. Božím duchem jsme znovuzrozeni a stáváme se „novým stvořením“ (2 K 5,17). Naše životní perspektivy a pohled na svět jsou změněny. Jsme smíření s *Bohem*, a když žijeme v poslušnosti Jemu, zažíváme *Boží pokoj*. Získali jsme touhu a moc žít vítězný život.

Už jsi zažil zázrak znovuzrození?

Všichni potřebujeme nový začátek s novým srdcem.

R.W.D.

*Pane, proměň moje srdce podle své vůle
a dej mi svůj pokoj, který přemůže všechny
obavy, strachy a trápení.*

**Náprava je obrácení listu;
znovuzrození je získat nový život.**

Pondělí, 17. listopad

Př 12,17-24

DEN BOJE STUDENTŮ
ZA SVOBODU A DEMOKRACII
PÍSEŇ NA CESTU

„Hospodin s námi učinil velké věci,
radovali jsme se.“ (Ž 126,3)

Když jde výprava dlouhou túru, někteří slabší jedinci potřebují povzbuzení. Když výprava zabloudí, potřebují povzbuzení všichni. Tak to bylo i s lidem Izraelským, a tak je to i s novým „Izraelem“ - církví Kristovou. Lid Izraelský si na cestě do Jeruzaléma každoročně připomínal, co Hospodin učinil. Ty veliké věci: vysvobození z Egypta, přechod přes Rudé moře, cestu pouští až do Zaslíbené země. Tak mohl lid Izraelský zpívat s chutí tuto poutní píseň:

„Když Hospodin úděl Sijónu změnil, bylo nám jak ve snu. Tehdy naše rty naplnil smích, a náš jazyk plesal.“ (v. 1-2)

Tak i český národ může v některé dny vzpomínat s vděčností, že Hospodin změnil jeho úděl. Ačkoli by se mohlo zdát, že v listopadu 1989 šlo o ryze politickou záležitost, mnozí lidé a zejména křesťané, vidí tyto události jako záležitost duchovní. Mnozí lidé napomáhali, ale její prosazení bylo opravdu překvapivým tajemstvím. Stejně i Ježíšova oběť mohla být viděna politicky, ale my víme, že šlo o boj duchovní.

My také víme, že tím naše pouť nekončí. Nemůžeme si myslet, že máme vyhráno. Je mnoho překážek, které brání tomu, aby naše vlády a režimy konečně vládly božsky! K tomu je nutno znovu a znovu volat a přát si: „Hospodine, změň náš úděl, jako měníš potoky na jihu země.“ Budiž nám Hospodin nápomocen dnes i v ty dny budoucí.

IŠK

*Svobodu též daruj nám! Nezřekni se nás!
Ať odvážně dokážeme stavět zlobě hráz!
Jen ty sám, Bože náš, jen ty sám, Bože náš,
svobodu nám všude dáš, nezřekni se nás!*

Hospodine, změň náš úděl!

Úterý, 18. listopad

Ef 4,17-24

OTÁZKA DŮVĚRY

„... nežijte tak, jako žijí pohané podle svých marných představ.“ (Ef 4,17)

Každý den se rozhodujeme, komu budeme důvěřovat. Řídíme se názorem bezbožných lidí, tak jak je popisuje Pavel: jako „ostatní pohané“, kteří kráčí „v marnosti své mysli“? (Ef 4,17) Nebo žijeme, jak nás Kristus učil žít, ve „spravedlnosti a pravé svatosti“? (v. 24)

Podívejme se na příklad. Jeden článek citoval jednoho sociologa, který usuzoval na základě nějakých dotazníků, že nevěra může být pro manželství dobrá. Přijmout takový závěr by znamenalo dát se na cestu, kterou jde tento svět, důvěřovat víc člověku než Bohu. Bůh ale nenechal žádný prostor pro pochybnosti v této oblasti. Řekl: „Nezcižolžíš.“ (Ex 20,14)

Komu důvěřujeme? Sociolog se ve svém výzkumu dotázal 800 ženatých mužů na jejich názor o manželské věrnosti. Bůh, který nás stvořil, ustanovil manželství, ví, co je pro nás nejlepší.

Jak procházíme životem, setkáme se s mnohými, kteří se řídí „marností své mysli“. Protože jejich život bez Boha nemá žádné duchovní základy, nemohou pomoci ani sobě, ani těm, kteří tápou a hledají odpovědi. My bychom se neměli nechat stáhnout z té správné cesty.

Činit dobrou věc je otázka důvěry v tu pravou Osobu.

J.D.B.

*Bože, pomoz nám následovat Slovo Tvé,
vnímat Tvůj stále jemný hlas.
Kéž nejsme ovládnáni člověkem,
ať naší touhou je vůle Tvá.*

D.J.D.

Názor člověka není v žádném případě náhradou Božího slova.

NÁHODA?

„... přišla na pole ... shodou okolností patřil ten díl pole Bóazovi.“ (Rt 2,3)

Jeden mladík vyprávěl svůj příběh: „Šel jsem do nové třídy na univerzitě a sedl si vedle přátelsky vypadajícího kluka. Začali jsme se bavit. Řekl mi, že ta nejlepší věc, která se mu kdy stala, byla, když mu jeho žena začala vyprávět o Ježíši Kristu. Říkal, že zápasil s rozhodnutím, ale nakonec Pána přijal.“

„Nemohl jsem tomu věřit,“ pokračoval ten mladík. „Moje žena je také křesťankou a i ona mi vyprávěla o Kristu. Když jsem si sedl vedle toho studenta ve třídě, zrovna jsem přemýšlel o tom, že se stanu křesťanem. A díky jeho povzbuzení jsem to udělal! Jaká náhoda, že jsem si měl sednout k někomu, kdo měl podobné podmínky jako já!“

Náhoda? Nemyslím si. U Boha neexistují žádné náhody. Ačkoliv dnešní text říká, že Ruth shodou okolností šla na Bóazovo pole, její setkání s Bóazem byl Boží plán. Stal se zachránce a ona se dostala do Kristova rodu kmenu. To nebyla náhoda!

Stejně tak to nebyla náhoda, že Abrahámův služebník potkal Rebeku, že Josef byl prodán obchodníkům z Egypta, že Kristus se narodil v Betlémě.

Máme vševědoucího, všemocného Boha. On nařizuje událostem našeho života, aby nás dovedly k Jeho cílům. U Boha neexistují náhody.

D.C.E.

Příhody v našich životech se zdají být nepravděpodobné a neplánované. Ale jednou brzy prohlédneme, že je vedla ruka Boží.

Sper

Pro křesťana nejsou životní příhody náhodami.

ŘÍKAT PRAVDU

„Zrádné rty se Hospodinu hnusí, kdežto zalíbení má v těch, kdo prosazují pravdu.“ (Př 12,22)

Když mluvíme lež, používáme dáblův jazyk. Pán Ježíš řekl, že Satan „... nestojí v pravdě, protože v něm pravdy není. Když říká nepravdu, mluví ze svých zdrojů, protože on je lhář a otec lži.“ (J 8,44)

Není divu, že je nám v knize Přísloví řečeno, že „rty, které lžou, se Pánu hnusí“. Ačkoliv by věřící měl vždycky mluvit pravdu, kdo z nás může říct, že nikdy nezhrěšil lhaním?

Pastor Warren A. Chandler mluvil ke shromáždění o Božím krutém trestu Ananiáše a Safíry za jejich neupřímnost. Aby zdůraznil fakt, že všichni z nás někdy lžou, dodal: „Bůh nezabíjí pro lež jako dřív. Kdyby to dělal, kde bych byl?“ Překvapen vlnou chichotu Chandler dodal: „Řeknu vám, kde bych byl. Stál bych na tomto místě a kázal v prázdném kostele!“ Chandler samozřejmě nezapíral svou vlastní vinu. Ale uhořel hřebík na hlavičku – všichni lhali.

Příště, když budeme pokoušeni nepravdivostí, zeptejme se: “Chci jednat jako nebeský Otec nebo jako otec lži?” Odpověď nás povzbudí říci pravdu.

R.W.D.

Mluv pravdu a mluv upřímně, lež to nikdy nedokáže; protože On je Bůh pravdy, chce od nás vždy jen pravdu.

J.D.B

Když lžeme, mluvíme jazykem ďábla.

Pátek, 21. listopad

2 K 1,1-11

CHYBĚJÍCÍ NOTA

„Máme-li souzení, je to k vašemu pobuzení a spáse.“ (2 K 1,6)

Jedna žena s krásným hlasem chodila léta na soukromé hodiny zpěvu k renomované učitelce. Přestože se naučila zpívat každou notu perfektně, její vystoupení byla chladná a mechanická.

Jednou jí její učitelka řekla: „Moje drhá, naučila jsem tě, co jsem uměla, ale chybí ti jedna věc, kterou ti nemohu předat. Musí přijít něco do tvého života, co ti zlomí srdce. Protože teprve potom budeš schopna zpívat s citem!!“

Sir Malcolm Sargent (1895-1967), vynikající dirigent, si tento princip ověřil ve svém vlastním životě. Již na začátku své kariéry zápasil s tuberkulózou. Když se uzdravil, jeho třináctiletá dcera Pamela byla stíže-na dětskou obrnou.

Jednou večer, když měl dirigovat Haendelova *Mesiáše*, obdržel vzkaz: „Vaše dcera Pamela umírá.“ Se slzami v očích dirigoval svůj orchestr v křehkých pasážích jako „Utišim tě, utišim tě, lide můj“. Nejenom že našel z Božího Slova sílu dirigovat hudbu, ale i jeho bolest v něm probudila hluboký cit, který prostoupil celé jeho dirigování.

V životě narazíme na trpké zkušenosti, ale Bůh je může použít, abychom porozuměli utrpení, kterým procházejí jiní, a abychom mohli sloužit jejich potřebám.

H.G.B.

Pane, děkuji ti, že všechna trápení a bolesti mě přivádějí blíž k Tobě.

Nauč mě být ti za to vděčný a chválit Tě.

Život sladěný s Bohem má tóny radosti i smutku.

Sobota, 22. listopad

1 Tm 6,1-10

VYKOŘEŇUJÍCÍ NESPOKOJENOST

„Máme-li jídlo a oděv, spokojme se s tím.“ (1 Tm 6,8)

Malá dívčinka se procházela zahradou a zahlédla neobyčejně krásnou květinu. Obdivovala její krásu a měla radost z její vůně. „Je nádherná!“ volala. Jak ji sledovala, pozorovala očima stonek a dole uviděla hlínu, ve které byla zakořeněná. „Tahle kytka je příliš krásná na to, aby rostla v takové špíně!“ křičela. Tak ji vytrhla z kořenů a utíkala k vodovodnímu kohoutku, aby hlínu umyla. Netrvalo dlouho, květina zvadla a uhynula.

Když zahradník uviděl, co ta malá udělala, zvolal: „Zničila jsi mou nejkrásnější květinu!“

„Moc mě to mrzí, ale nelíbilo se mi, že je v takové špíně!“ řekla. Zahradník odpověděl: „Vybral jsem to místo a namíchal tu hlínu, protože jsem věděl, že jenom tak z ní může vyrůst krásná květina.“

Často reptáme kvůli okolnostem, do kterých nás Bůh svrchovaně umístil. Nechápe-me, že užívá naše těžkosti, zápasy, starosti, aby nás pozvedl do nové duchovní krásy. Spokojenost přichází, když přijmeme, co Bůh dělá, a děkujeme mu za to.

Bůh o nás ví všechno, a On mění věci kolem nás, aby působily k našemu dobru. „Špína“, kam nás zasadil, je právě to, co potřebujeme. Tak Mu důvěřujme a nechme Ho, aby nás pozvedal k dospělosti. Nespokojenost nás může vykořenit a zastavit náš růst. *P.R.V.*

Ten, kdo se naučil přijímat z Boží drahé ruky, co On zasadí moudře do svých příkazů, bude spokojen pod Jeho milujícím pohledem a nikdy se nebude ptát na důvod.

Maxwell

Potěšení a radost nám pomáhají růst tam, kam nás zasadil On.

LÉČBA MALOMOCENSTVÍ

„Ježíš se slitoval, ... a řekl: *Chci, buď čist.*“
(*Mk 1,41*)

Malomocenství zohavuje tělo. Hřích zohavuje tělo i duši. Malomocenství odděluje lidi od lidí. Hřích odděluje lidi od lidí i od Boha. Malomocenství odvrhuje na celý život. Hřích odvrhuje do daleké temnoty na věky. Co je horší – malomocenství, nebo hřích? Z čeho bys byl raději vyléčen?

Misionář Harold Schock viděl trpící ubohou ženu v parku Rangoon v Barmě. Její vyhublé vyschlé ruce, opuchlé nohy, hrudkovitá chodidla a znetvořený obličej mu prozradily, že má malomocenství. Když se dozvěděl, že již 30 let žije v izolaci a samotě, jí Dr. Shock řekl, že jeden jeho přítel ji má opravdu velmi rád. „Jmenuje se Ježíš,“ řekl. „Kdo?“ zeptala se. „Ježíš, Boží Syn, který přišel na zemi, aby zemřel za naše hříchy.“ Dr. Shock jí pak daroval evangelium. „Chcete, aby byl vaším přítelem?“ zeptal se. „Ó ano, chci!“ řekla. A tam v parku na lavičce v Rangoonu barmská buddhistka pozvala Krista do svého srdce.

Když otevřela oči, vřelý úsměv zjemnil její pokroucený obličej. Bylo to pro ni bolestivé, ale ten úsměv tryskal z hloubky její duše. Odešla, stále uboze vyhlížející, ale „očistěná“ malomocná.

Malomocenství hříchem je univerzální. Každý je má. Otázkou zůstává, zda jsi požádal Ježíše, aby tě uzdravil.

D.J.D.

Všichni zhřešili a potřebují Spasitele, nikdo neobstojí v ten velký den; hřích zohavil dokonalý obraz, který kdysi Bůh sám ze zemské hlíny vytvořil.

anonym

**Není smrtelnější choroby, než je hřích
–
a účinnějšího léku, než je kříž.**

NÁDRŽ DÍKŮ

„... budu Ti vzdávat chválu věčně.“
(*Ž 30,13*)

Budu první, kdo to přizná. Někdy, když se modlím se svojí rodinou, zápasím, abych našel nové věci, za které mohu Bohu děkovat. Někdy si připadám nevhodně, protože stále děkuji za ty stejné věci.

Máte také takový problém? Ať už se modlíte s rodinou, s přáteli, s lidmi ve sboru, se spolupracovníky, sklouzáváte do rutiny děkování Bohu za ty stejné věci jen proto, že je to jednodušší než přemýšlet o nových věcech, za které můžete být Bohu vděční?

Chtěl jsem najít řešení – něco, co by pomohlo mně a mojí rodině, abychom věděli, za co být vděční. Tehdy jsem dostal nápad na Nádrž díky - stará nádoba od kávy se může proměnit na nádobu chvály. Stále necháváme tužku a papíry u naší Nádrže díky. Vždycky, když se stane něco, za co bychom měli vzdát Bohu díky, napíšeme to na papír a hodíme ho do nádoby. Když se pak modlíme, vytáhneme jeden kousek a máme novou věc k chvále. Zkuste to!

V Ž 30 David vypsál několik věcí, za které chtěl děkovat Bohu. Byly vyjádřeny ve větách jako „Ty jsi mne uzdravil“, „Ty jsi mne zachoval“, „Proměnil jsi mé trápení v tanec“.

Jaká slova chvály můžete vy vhodit do Nádrže díky?

J. D. B.

Přemýšlej, co Bůh vykonal pro Tebe a pro ty, které miluješ; pak vzdej mu dik se srdcem plným chvály za požehnání, jež přichází shůry.

Sper

Nepotřebujeme víc k díky činění; potřebujeme být jen více vděční.

Úterý, 25. listopad

J 5,24-30

MRTVÝ KONEC?

„... přichází hodina, kdy všichni v hrobech uslyší jeho hlas a vyjdou.“ (J 5,28;29)

Moje žena a já jsme projížděli jedno nedělní odpoledne širokou krajinou. Milha naplnila vzduch. Déšť byl na spadnutí. Najednou jsme se ocitli v městečku žulových náhrobků. Byl to typický vesnický hřbitov. Ale tato plocha žulových hrobů přesto upoutala naši pozornost. Po jedné straně hřbitova vedla cesta a na jejím začátku byl tento nápis:

Mrtvý konec.

Jaká názorná připomínka, jak někteří lidé vnímají život! Jejich existence na této planetě je krátkou projíždkou časem, který vede k mrtvému konci. Pro ně smrt ukončí všechno.

Ale pokud to je pravda, potom Ježíš byl buď ignorant, nebo podvodník. Řekl, že „všichni, kdo jsou pohřbeni, uslyší Jeho hlas a povstanou“. Ale udělal jedno důležité odlišení. Řekl, že někteří vstanou z mrtvých k životu a někteří k odsouzení. Ti, kteří přijali Krista a Jeho odpuštění v tomto životě, vstoupí do nebeského království, ale ti, kteří to odmítli, budou od Krista odděleni. On trpěl na kříži, aby na sebe vzal odsouzení, které si zasloužíme my všichni, ale jen ti, kteří ho přijali, budou uchráněni konečného odsouzení.

Je smrt mrtvým koncem? Ne podle Ježíše. Žil a zemřel, aby daroval život věčný těm, kteří v Něho věří jako ve Spasitele. Platí to i pro tebe?

D.J.D.

Jaké bláznovství, když neprohlédneme, že budeme jednou stát tváří v tvář věčnosti! Lidská duše jde buď do nebeského ráje, nebo do pekelného trápení.

Tvoje odpověď Kristu rozhodne, jestli tvá smrt bude branou do temnoty, nebo do slávy.

Středa, 26. listopad

I K 11,23-34

DOKUD NEPŘIJDE

„... to činite na mou památku.“

(I K 11,24)

Zkusme popřemýšlet při další večeři Páně, proč je tento obřad pro křesťany tak důležitý. Dodržíme tuto oslavu, protože Ježíš nám to nařídil. Chce, abychom si Jeho smrt pamatovali. Když před staletími rozlomil chléb, řekl: „To činite na mou památku.“ (v.24) A když vzal kalich, řekl svým následovníkům: „To činite vždy, když budete pít kalich tento na mou památku.“ (v. 25)

Účast na chlebu Páně nám připomíná, že se Bůh „stal tělem a přebýval mezi námi“, (J 1,14) tak aby Kristus mohl nést naše hříchy na svém těle až na kříž (1 Pt 2,24). Kalich pak symbolizuje Jeho krev, kterou prolil „pro očistění našich hříchů“ (Mt 26,28).

Musíme být proto opatrní, abychom nepřistupovali k přijímání „nehodně“ (I K11,27). Apoštol Pavel nám uložil, abychom každý „sebe zkoumali, a pak jedli chléb a pili z kalichu toho“ (v. 28). Když se shromáždíme okolo stolu Páně, měli bychom hloubat ve svých srdcích a vyznávat hříchy Bohu.

Kéž všichni, kdo znají Krista, plní Jeho nařízení a věrně se účastní Večeře Páně – „dokud nepřijde“ (v. 26).

R.W.D.

Bez chleba a svatého kalichu

zapomenu cenu,

kteou jsi Ty, Pane, zaplatil tak ochotně – tou největší obětí.

anonym.

Pomyšlení na Kristovu smrt za nás by nás mělo povzbudit, abychom žili jen pro Něj.

JEŠTĚ HLUBŠÍ

„Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, ... probudil nás k životu spolu s Kristem.“
(Ef 2,4;5)

Nansen, norský badatel, zkusil změřit extrémní hloubku v jedné části Arktického oceánu. První den to zkusil s nejdelsí měřicí šňůrou, ale na dno nedosáhl. Napsal do svého deníku: „Oceán je ještě hlubší!“

Další den přidal ještě delší šňůru, ale stále nemohl změřit hloubku a tak znova napsal do svého deníku: „Je ještě hlubší!“ Po několika dnech, kdy přidával další a další kusy provazu, musel opustit tuto část oceánu, aniž by zjistil jeho skutečnou hloubku. Jediné, co se dozvěděl, bylo, že není schopen to změřit.

Tak ani my nemůžeme změřit hloubku Boží lásky, protože naše lidská měřidla jsou příliš krátká. Bůh nám v celé věčnosti bude ukazovat plnost Svě lásky. Ef 2 nám říká, že v nadcházejícím věku nám ukáže nesrovnatelné bohatství Jeho milosti ve všem, co pro nás udělal skrze Krista Ježíše (v. 7). Věřím, že v nebi budeme žasnout nad ohromným rozměrem Boží nekonečné lásky. Měla by naše snaha v této krátké době ve světle takové lásky upadat ve své horlivosti?

Dnes i navěky, když se snažíme chápat Boží lásku, můžeme s jistotou zvolat: „Je hlubší – ještě hlubší!“

H.G.B.

Ježíši, Tvou bezmeznou lásku ke mně žádná myšlenka nepostihne, žádný jazyk nevyjádří;

přivíni mé vděčné srdce, ó Pane, k sobě a vládni nade vším.

Gerhardt

Boží láska nezná hranic.

„Avšak zhrěší-li kdo, máme u Otce přimluve, Ježíše Krista spravedlivého.“

(1 J 2, 1)

Velký vynálezce Charles Kattering doporučil, že bychom se měli naučit neuspět inteligentně. Řekl: „Když neuspějete, analyzujte problém a zjistěte proč, protože každý neúspěch je dalším krokem na cestě ke katedrále úspěchu. Jediný moment, kdy nechcete neuspět, je ten, kdy to zkusíte naposled.“

Kattering doporučil tento postup, aby byl neúspěch proměněn v úspěch: (1) Upřímně se postavte porážce čelem; nikdy nepředstírejte úspěch. (2) Využijte porážky; nepromarněte ji. Naučte se z toho, co nejvíc můžete. (3) Nikdy nezneužívejte neúspěch jako důvod, proč to nezkusit znova.

Vynálezcová praktická moudrost má pro křesťany dvojitý význam. Protože Duch Svátý v nás neustále pracuje, aby dosáhl svých dobrých cílů (Fp 2,13), víme, že porážka není nikdy ta poslední. Nemůžeme vrátit zpátky ztracený čas; ani nemůžeme vždycky dělat věci úplně správně, i když bychom se o to měli snažit. Některé důsledky našich hříchů nemohou být smazány. Ale můžeme začít znovu, protože máme před Bohem Advokáta – Ježíše, jehož smrt plně zaplatila za naše hříchy ještě předtím, než jsme byli na světě. Vědět, jak zhodnotit neúspěch, je klíčem k duchovnímu úspěchu. 1 J 1,9 nás podněcuje vyznávat naše hříchy. To je ten první krok, jak učinit úspěch z našeho neúspěchu.

D.J.D.

Porážka je v neúspěchu důvěřovat a věřit, že Bůh může zuládnout Svůj záměr skrze tebe;

porážka je nezkoušet to znovu a znovu. Čin to, co Spasitel žádá, abychom dělali.

Fasick

Úspěch je neumět převrátit věc naruby.

KDYŽ ZAČÍNÁ ŽIVOT

„Život, to je pro mne Kristus, a smrt je pro mne zisk.“
(Fp 1,21)

125 l. př. Kr. jeden člověk jménem Aristides poslal vysvětlující dopis, kde vysvětloval rychlý růst křesťanství: „Když někdo z křesťanů opouští tento svět, všichni ostatní se radují a vzdávají Bohu díky, a vyprovází Jeho tělo s písněmi a díkůvzdáním, jakoby ho jen vyprovázeli na nějaké jiné místo někde blízko.“

Ano, věřící v Pána Ježíše čelí smrti jinak než ti, kteří Ho neznají, protože mají naději, která sahá až za hrob. Existuje rčení, které říká: „Život začíná ve 40.“ Pro Boží děti však život – nový a radostný – začíná smrtí, kdy duše opouští tělo a vstupuje do přítomnosti Pána. To je důvod, proč křesťané čelí smrti s takovou radostí a pokojem.

Křesťanské vnímání smrti je zřetelné i v jejich smutečním projevu. Namísto obvyklých frází, že náš milovaný „zemřel“ nebo „nás opustil“, užívají věřící projevů, které vyjadřují ujištění, že byli „povoláni jít domů za Ježíšem“ nebo „odešli, aby byli s Pánem“.

Jaký rozdíl mezi křesťanským pohledem na smrt a pohledem nevěřícího člověka! Pro jednoho je to beznadějný konec, pro toho druhého radostný začátek.

R.W.D.

*Všichni sejdeme se v nebi,
kde je Bůh, Král a Pán a Otec náš,
všichni sejdeme se v nebi,
kde je Bůh, už za krátký čas.*

Když křesťané zemřou, začínají žít.

**1. NEDĚLE ADVENTNÍ
ŽÁDNÉ SLITOVÁNÍ**

„Syn člověka přijde... a tehdy odplatí každému podle jeho skutků...“ (Mt 16,27)

Jedno děvčátko se mělo podrobit operaci a velice se bálo. Aby ji rodiče trochu povzbudili, slíbili ji koťátko, po kterém dlouho toužila. Operace proběhla dobře a když se dítě probouzelo z narkózy, mumlalo si pro sebe: „To byl ale ošklivý způsob, jak získat koťátku...“

Křesťané, kteří prožili těžké chvíle ve službě Pánu Ježíši, se dívají na uplynulý život jinak, než tato divenka. Je pravda, že „všichni, kdo chtějí zbožně žít v Kristu, zakusí pronásledování...“ (2 Tm 3,12) Ježíš řekl svým učedníkům: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne...“ (Mt 16,24) On je také ujistil, že až se vrátí na zem, odmění každého podle jeho skutků (v. 27).

Pavel zdůrazňuje, že naše utrpení pro Krista není srovnatelné se slávou, která je pro nás připravena. A podle Petra se máme radovat z toho, že se můžeme podílet na Kristovu utrpení, abychom se ještě více radovali, až se zjeví jeho sláva (1 Pt 4,13).

Věřící křesťané, kteří procházejí těžkostími pro Krista, to přijímají jako výsadu, že se mohou připodobnit svému spasiteli. Utrpení pro Krista jim přináší jistou odměnu - tak žádné litování!
R.W.D.

*Vše stojí za to opustit,
abychom viděli Ježíše.
Životní zkoušky se zdají nicotné,
když vidíme Krista.*

*Jediný pohled na Jeho tvář - a smutek je pryč
Tak statečně vytrvej v běhu, dokud nespátíš Krista.*

Rusthoi

Sloužit Pánu je investice, která přináší zisk.

MODLITBA A ČINY

„Proč ke mně úpíš? Pobídní Izraelce, ať táhnou dál.“ (Ex 14,15)

Biblický učenec Adam Clarke pracoval velmi pomalu a rozvázně. Z toho důvodu dodržoval takový režim, že každé ráno vstával velmi časně a začal pracovat. Mladý kazatel, který Dr. Clarka obdivoval a chtěl následovat jeho příkladu, se ho zeptal, jak dokáže vstávat časně ráno tak důsledně. „Modlíte se za to?“ ptal se ho tento muž. „Ne,“ odpověděl Clark, „prostě to dělám.“

Někdy po nás Bůh chce, abychom něco udělali, spíše než abychom se modlili. Dnešní oddíl z Písma nám dává příklad. Farao pronásledoval Izraelce a zdálo se, že je má v pasti. Lidé úpěli k Bohu. Mojžíš je povzbuzoval ujištěním, že Bůh zničí nepřitele. A v této chvíli říká Bůh Mojžíšovi, že mají jít kupředu. Přišel čas k činu.

D. L. Moody se jednou setkal k modlitbě se skupinou bohatých lidí. Shromáždili se, aby prosili Pána za shromáždění peněz na splacení dluhu za budovu sboru. „Muži,“ řekl Moody, „myslím si, že na vašem místě bych Pána nezatežoval touto záležitostí.“ Samozřejmě, Moody věřil, že je dobré modlit se za takovéto potřeby. Ale v této skupině mužů viděl možnost odpovědět na tyto modlitby z jejich vlastních zdrojů bez toho, že by zůstali bez prostředků. Byl to také příhodný čas k činům.

Ano, někdy se musíme přestat modlit za Boží dílo a začít konat Jeho dílo.

R. W. D.

Pane, když slyším Tvoje volání ke službě, pomoz mi ho poslechnout.

Nemohu pouze zůstat stranou a modlit se, když je zde práce, kterou je třeba udělat.

Fasick

Modlitba nebyla nikdy zamýšlena jako zařízení snižující potřebu lidské práce.

BOŽÍ ODPOVĚDNOST

„Svou cestu svěř Hospodinu, doufej u něho, on sám bude jednat.“ (Ž 37,5)

Hudson Taylor, první misionář v Číně, byl ve velkém stresu kvůli mnoha břemenům, která ho zatěžovala. Když se modlil za sílu, aby mohl pokračovat ve své službě, najednou ho napadla slova žalmu 55,23: „Na Hospodina slož svoji starost, postará se o tebe a nedopustí, aby se kdy spravedlivý zhroutil.“

Vyskočil a zvolal: „Této pravdě, která zahání strach, jsem se vyhýbal příliš dlouho! Ted to všechno vidím. Jestliže následujeme Pána, a přesto narážíme na obtíže, ta tíživá odpovědnost je Jeho, ne naše!“ Potom se modlil: „Pane, ty nes všechna tato břemena! Ve Tvé síle půjdu dál a nechám výsledek na Tobě.“ Se zapáleným srdcem Hudson Taylor pokračoval a začal obrovskou práci v Číně.

Apoštol Petr nám říká, že můžeme všechnu svou starost vložit na Pána, protože Mu na nás záleží (1 Pt 5,7).

Mnozí lidé, kteří jsou od přirozenosti citliví, mají sklony si dělat starosti. Nechtějí znevážit Pána malou vírou, ale nemohou překonat hluboce zakořeněný sklon nést břemena sami.

Jestliže jsme se narodili jako starostliví lidé, musíme si uvědomit, že zájem je sice dobrý, je však hřích příliš se zaměstnávat úzkostlivou péčí.

Vyznejte to Bohu a naučte se, že jestliže žijeme uprostřed Jeho vůle, za naše životní břemena nese odpovědnost On.

H. G. B.

Nebud' vyděšený, ať je cokoli před tebou. Bůh se o tebe postará.

Setrvej pod Jeho křídly lásky.

Bůh se o tebe postará.

Martin

Bůh nám zaručil milost na všechno kromě starostí.

NENÍ ÚŽASNÝ!?

Neboť se nám narodí dítě, bude nám dán syn, na jehož rameni spočine vláda a bude mu dáno jméno: „Diuvplný rádce ...“ (Iz 9,5)

Po celá století od narození Ježíše lidé žasnou nad zázrakem Jeho osobnosti a Jeho díla. Jistý neznámý autor prohlašuje:

„On se stal člověkem, abychom my se mohli stát syny Božími. V útlém dětství znepokojil jednoho krále. V chlapeckém věku mátl učitele. V dospělosti vládl nad přírodními zákony, chodil po vlnách, utišil moře a bez léků uzdravil množství lidí.“

Nikdy nenapsal jedinou knihu, a přece jsou knihovny světa plné svazků knih, které byly napsány o Něm. Nikdy nenapsal ani kousek notového záznamu, a přesto je o Něm více písní, než o čemkoli jiném.

Velcí mužové přišli a odešli, ale On žije dál. Herodes Ho nemohl zabít. Satan Ho nemohl oklamat. Všichni ostatní někdy zklamali, ale Ježíš nikdy! On jediný je dokonalý.“

Jak úžasná osoba! Pilát o Něm řekl: „Já na tomto člověku žádnou vinu neshledávám.“ (Lk 23,4) Jeden římský voják řekl: „Tento člověk byl vskutku spravedlivý.“ (Lk 23,47) A Bůh sám prohlásil z nebe: „Toto jest můj milovaný Syn, toho poslouchejte.“ (Mk 9,7)

Nejenom, že s Kristem se nemůže nikdo srovnávat, co se týká Jeho osobnosti a Jeho práce, ale i ten nejprostší věřící Ho zná jako Spasitele a Přítele.

Ježíš je úžasný. Oslavujme Ho dnes!

H.G.B.

*Buď všechna sláva Ježíši,
Bohem milovanému,
On je mnohem větší než já –
Stvořitel, Udržovatel života –
ale zázrak nad zázraky,
Beránek z Kalvárie.*

Peterson

Přemýšlejme, jakým zázrakem je Ježíš.

NE PROČ, ALE CO?

„Stačí, když máš mou milost, vždyť u slabosti se projeví má síla.“ (2 K 12,9)

Ruth Paxsonová, která byla misionářkou v Číně v první polovině dvacátého století, vyprávěla o ženě, kterou potkala ve vlaku ve Finsku. První věc, které si Ruth všimla, byla ženina zářící tvář. Potom zpozorovala, že žena měla ocelový hák místo pravé ruky.

Když se spolu daly do řeči, Ruth se dozvěděla, že tato žena byla misionářkou v Indii, tam se nakazila vážnou plicní chorobou a byla poslána domů. Vrátila se do rodného Finska a koupila tam farmu. Jednoho dne jí mlátička na obilí utrhla pravou ruku.

Žena řekla paní Paxsonové: „Když jsem přišla o ruku, obrátila jsem se k Pánu a řekla jsem: „Pane, co po mně chceš, abych dělala nyní, když je moje pravá ruka pryč? Jakou práci? Neptám se proč, ale co?“ Bůh ji později použil k tomu, že proměnila svou farmu na domov pro staré křesťany a byla tak požehnáním pro mnohé.

Když se nám přihodí nehoda nebo nás potká nemoc, která nás ochromí, často se ptáme: „Proč se to stalo právě mně?“ Je pro nás přirozené se ptát, proč to Bůh dělá, ale neustálé dotazování se „proč“ může oddálit působení Boží moci. On chce posílit a očistit naši víru a prokázat dostatečnost své milosti. A to se může lépe uskutečnit, když překonáme otázky „proč“ a řekneme: „Co máš pro mě, Pane, připravené teď?“

P.R.V.

*Pane, nebudu se ptát,
proč mě potkaly tyto zkoušky,
ale co se z nich mám naučit
o Tvé velké lásce ke mně.*

D.J.D.

Ti, kdo chválí Boha ve zkouškách, budou prožívat Boží požehnání během těchto zkoušek.

DVĚ MAMINKY

„Ať vyučují mladší ženy v dobrém a vedou je k tomu, aby měly rády své muže a své děti.“
(Tt 2,3-4)

V rozhlasu byl rozhovor s jednou ženou, která se dříve věnovala kariéře v zaměstnání a nyní se rozhodla zůstat v domácnosti. „Když jsem říkala své mamince, že nikdy nebudu jako ona,“ řekla. „Myslela jsem si, že zůstat doma s dětmi je snadné a nezajímavé. Když jsem vyrůstala, plánovala jsem si proto, že si budu budovat smysluplnou kariéru. Už jsem se mamince mnohokrát omluvila, že jsem říkala takovéto věci.“

V některých zemích se buduje v ženách názor, že jsou méně hodnotné, jestliže nepracují na své kariéře. Bůh ale přikládá mateřství vysoký význam. Jeho plán pro mladé maminky je zaznamenán v dnešním čtení z Bible (v.4,5). Je to tak podnětná, náročná i užitečná práce, jako žádná jiná na světě.

Jedna matka se pilně připravovala na řemeslný trh – malovala malé domečky. Její tříletý syn se zatím dožadoval její plné pozornosti. S dětskou upřímností potom řekl: „Chtěl bych mít dvě maminky – jednu, co by malovala, a druhou, která by se mnou seděla na pohovce.“

Rozvod, úmrtí partnera nebo finanční problémy mohou ženu přinutit nastoupit do zaměstnání. Některé matky si zvolí velice náročný úkol vytvářet rovnováhu mezi potřebami rodiny a zaměstnáním. Ale sobectví a touha po materiálních věcech by nikdy neměly ženu přinutit, aby se z ní staly „dvě maminky“. Mateřství musí být prioritou číslo jedna.
D.J. D.

Bůh udělil mateřství skutečnou vznešlost.

A žena, která s radostí plní tuto roli, může dotvářet mužův osud.

D.J.D.

Matčino srdce je pro dítě školní třídou.

Beecher

ZAVŘÍT BRÁNU

„...zapomínáje na to, co je za mnou ... ,běžím k cíli ...“
(Fp 3,13-14)

Britský státník David Lloyd George kráčet se svým přítelem po loukách, na nichž se pásly krávy. Byli tak zaujati rozhovorem, že zapomněli zavřít branku, když opustili oplocenou oblast. Lloyd George si však povšiml otevřené branky a vrátil se, aby ji zavřel.

David Lloyd George řekl svému příteli, že mu tato příhoda připomíná jednoho umírajícího doktora, kterého se zeptal jeden ministr, jestli není něco, co by chtěl ještě před smrtí říct. „Ne,“ odpověděl doktor, „kromě toho, že během života, alespoň se domnívám, jsem za sebou vždycky zavřel dveře.“ Umírající muž tím myslel, že se naučil tajemství, jak nechávat minulá zklamání a chyby za sebou, aby ho nemohly obrátit o radost a pokoj.

Jako křesťané bychom toto tajemství měli dobře znát. Když zhřešíme, můžeme „zavřít dveře“ neustálému sebeobviňování tím, že vyznáme hřích svému Pánu a přijmeme Jeho odpuštění. Nebo máme-li s někým nedorozumění, měli bychom za tímto člověkem jít, dát věci do pořádku a poté odpustit a zapomenout vše špatné, raději než nechat nedorozumění rozjitřené.

Nyní, na začátku nového roku, zavřeme dveře za chybami a rozčarováními minulosti a jdeme dál!

R.W.D.

*Bože našich životů, slyš naši modlitbu:
jak nový rok přichází a starý odchází,
sejmi z našich srdcí břemeno starostí.
Dej našim duším Svůj pokoj.*

Gould

Abychom se mohli radovat z budoucnosti, přijmeme Boží odpuštění minulosti.

**2. NEDĚLE ADVENTNÍ
UVIDÍME SE RÁNO**

„... opět přijdu a vezmu vás k sobě ...“
(J 14,3)

David Fant pracoval po mnoho let jako strojvedoucí na trati Washington, D.C. – Atlanta. Vyprávěl mi o jednom zamračeném odpolední, které strávil ve vlaku jedoucím na jih. „Celý den jsem byl jaksi duchovně skleslý. Šero a sklíčující počasí venku odpovídalo tomu, jak jsem se cítil uvnitř. Projížděli jsme blízko Blue Ridge Mountains, když jsem prožil tu výsadu být svědkem zcela neobvyklého západu slunce. Po několik minut slunce probleskovalo zpoza hor v úžasné nádhře. Pak náhle zmizelo za hornatou krajinou a zanechalo nebe vybarvené zlatou září.“

Fant pokračoval: „Když slunce zapadalo, zdálo se, že říká: ‘Dobrou noc a uvidíme se ráno.’“ Fantova nálada se okamžitě změnila a jeho srdce naplnila veliká radost. Tato zkušenost se pro něj stala obrazem cesty křesťana v temné době a jasné naděje na příchod Spasitele.

Když šel Boží Syn na Kalvárii a když po svém vzkříšení opustil tuto zemi, nastala doba trvale temná. Ale předtím, než Kristus odešel, slíbil: „Opět přijdu.“ Křesťané v této vyhlídce nacházejí naději v každé době.

Ano, uvidíme Ho ráno!

P.R.V.

*S horlivostí v očích vyhlížíme
východ Jitřní Hvězdy. Pán přichází!
Přes temnou noc žalu a hřichu světa
hledáme toho, který ve své slávě přichází.*

**Jako jasný paprsek naděje na temné
obloze je zaslíbený příchod Syna.**

PŘESYECENI MANOU

„...Rovněž Izraelci začali znovu s pláčem volat: ...Jsme už celí seschlí, nevidíme nic jiného než tu manu.“ (Nu 11,4 a 6)

Mladý pár se přestěhoval do města Banff. Tento prázdninový ráj se nachází v srdci kanadských Skalitých hor a je ze všech stran obklopen majestátnými vrcholky hor. Tato úctyhodná krása horských úbočí se mění s ročními obdobími: jiskřící sníh, barevné divoké květiny, zlaté podzemní listí.

Asi tak během prvního roku svého života zde se mladý pár při každé procházce zastavoval, aby obdivoval krásy svého podhorského domova. Byli si jisti, že je nikdy neomrzí velkolepé výhledy, které je obklopujely. Ale stalo se. Začali přehlížet všechnu tu krásu. Netrvalo dlouho, stala se jim běžnou a úplně je přestala vzrušovat.

Krátce poté, co Izraelci utekli z Egypta do pouště, jim došlo jídlo. Ale Bůh slyšel jejich prosby a postaral se o ně nadpřirozeným způsobem - denní zásobou many. Zpočátku jistě pocítovali bázeň nad Božím neuvěřitelným zajištěním. Ale postupem času byli znechuceni stále stejným jídlem den za dnem. Důvěrně známé ztratilo svou přitažlivost.

Zjišťujete někdy, že jste lhostejní ke všem požehnáním, kterými vás Bůh denně zahrnuje? Neberte je jako samozřejmost. Nezapomínejte děkovat Bohu za denní manu, sílu a nevyčísitelné množství dobrých věcí, které vám každý den přináší.

D.C.E.

*To, co mě kdysi naplňovalo údivem,
leží teď chladné v mém srdci.
Naurať prosím, Pane, tento údiv
už nauždy.*

Sper

**Jestliže nepočítáme svá požehnání,
pouze считáme svoje problémy.**

Úterý, 9. prosinec

Ř 8,31-39

ÚTĚCHA VE SMUTKU

„(Nic) nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.“
(Ř 8,39)

Smrt – poslední životní tragédie! Konečné zúčtování. Věčně přítomná připomínka smrtelnosti. Poslední zloděj.

Jestliže jste někdy ztratili někoho blízkého, rozumíte té děsivé konečnosti smrti. Možná jste tápali prázdnotou, hledající odpovědi. Možná jste zažili tu vracející se prázdnotu posledního sbohem.

Smrt si vzala mou sestru v roce 1987. Okradla její dva syny o matku, která by jim pomáhala projít střední školou. Okradla mé rodiče o jedinou dceru. Bez Alice se svět stal méně přátelským, méně příjemným a méně chápajícím místem. Myšlenka na její odchod byla a vždycky bude bolestivá. Přesto jsem se skrze tuto ztrátu učil o Boží lásce. Uvědomil jsem si, že dokonce ani zármutek, který prožíváme při ztrátě blízkého člověka, nás „nemůže odloučit od Boží lásky“. Našel jsem obrovskou útěchu v těchto pravdách:

-Cokoliv Bůh dělá, dokonce i když to není to, co bychom chtěli, aby dělal, je to dobré (Gn 18,25).

-To, co pro nás Bůh připravil, je mnohem lepší než to, co necháváme za sebou (J 14,1-6).

-Boží milost je dostačující pro všechny životní zármutky (2 K 12,9).

Pro žádání z nás není snadné rozloučit se ve smrti s blízkým člověkem. Ale Bůh nás pozůstalé utěšuje, když důvěřujeme Kristu.

J.D.B.

S našimi blízkými se setkáme znovu.

Je to zaslíbeno v Jeho Slově.

Proto se nermoutíme jako ostatní.

Naše naděje je v Pánu.

Shebert

Odloučení je pozemský zákon – shledání je nebeský zákon.

Středa, 10. prosinec

Jk 3,1-12

MOC NAD JAZYKEM

„Ale jazyk neumí zkrotit nikdo z lidí.“
(Jk 3,8)

Neovladatelný jazyk nám jistě přináší spousty potíží. Třeba tehdy, když všichni naši učitelé museli rodičům říct: „Je to dobrý žák, ale příliš mluví.“ Anebo když telefonujeme a naše mysl říká: „Nerozšiřuj pomluvy o Janě,“ ale naše ústa řeknou: „To bys nevěřila, co jsem se dozvěděl o Janě!“ A co hrubá slova, co jsem řekl večer dětem? Mám pokračovat? Raději ne, už sám kvůli sobě.

Bitva o zkrocení našeho jazyka se může zdát předem prohraná. Není divu, že Jakub nazval jazyk zlem, které si nedá pokoj, plným smrtonosného jedu (Jk 3,8).

Když tedy máme přirozenou tendenci přivodit si svým jazykem potíže, musíme se ptát, jak lze jazyk ovládnout. Ačkoli Jakub řekl, že „jazyk neumí zkrotit nikdo z lidí“, Bůh a Jeho Slovo nám mohou pomoci. Zamyslete se nad těmito pravidly:

- Střez před zlobou svůj jazyk (Ž 34,14).

- Používej svůj jazyk ke chválení Boha (Ž 51,16-17).

- Nepomlouvej druhé (Jk 4,11).

- Místo vychloubání důvěřuj Bohu (Jk 4,13-16).

Aby však tyto biblické principy fungovaly, musíme být závislí na Kristu a nechat se Jím vést v řeči. Jen On sám nám může dát moc nad jazykem.

J.D.B.

Otevři Pane, ústa má,

bych hlásal slova pravdivá,

otevř mé srdce, Tebe uč dbát,

nauč mne sloužit, milovat!

Než zraňovat druhého svým jazykem, je lépe mlčet.

Čtvrtek, 11. prosinec
Ž 51,1-12

BĚLEJŠÍ NEŽ SNÍH

„...umyj mě, budu bělejší než sníh.“
(Ž 51,9)

Známý anglický kazatel F. B. Meyer byl na pastorační návštěvě u chudé ženy, která se živila praním prádla. Když přijel, právě vřela nějaké prádlo na šňůru. On ji pochválil, že prádlo vypadá čistě bílé. Poděkovala mu za pochvalu a pozvala ho na čaj. Měla vždy velkou radost z vřelého křesťanského společenství při jeho návštěvách. Čas utíkal velmi rychle, když mluvili o Pánu.

Mezitím se zatáhla obloha a lehká sněhová pokrývka přikryla zem. Když Meyer otevřel dveře, aby šel domů, řekl bez přemýšlení: „Tvoje prádlo teď nevypadá tak bílé jako předtím!“ „Ne,“ odpověděla žena, „ale je tak bílé, jak jen může být. Kdo může soutěžit s Boží bělostí?“

Vědci tvrdí, že ve středu každé sněhové vločky je malé zrno prachu. Takže ani čerstvá sněhová vločka není úplně bílá. David říká, že čistota darovaná Bohem je „bělejší než sníh“. Když Bůh vykoupí hříšníka očisťující krví svého Syna, nezůstane ani skvrnka hříchu. Jeho odpuštění je dokonale a úplně.

Byla tvá duše očištěna tak, že je bělejší než sníh? Může se to stát. Přijmi dnes Ježíše jako svého Spasitele.

H.G.B.

*Chceš být bílý, bělejší než sníh?
Existuje moc, a ta moc je v krvi Pána Ježíše.
Skvrny hříchu budou pohlceny tímto životodárným proudem.*

*V krvi Pána Ježíše Krista je úžasná moc.
Jones*

Můžeme „zabít“ hřích, ale jen Ježíšova krev ho může skutečně očistit.

Pátek, 12. prosinec
2 Tm 1,1-12

NEPRAVDĚPODOBŇÍ HRDINOVÉ

„*Neboť Bůh nám nedal ducha bázkivosti, nýbrž ducha síly, lásky a rozvahy.*“
(2 Tm 1,7)

Oddání se Pánu Ježíši může udělat hrdiny z těch nejnepravděpodobnějších lidí. J. C. Macaulay vyprávěl o mladém muži, který byl tak plachý ve vztahu k dívkám, že si jeho přátelé mysleli, že se nikdy neožení. Když se dozvěděli, že se zasnoubil, jeden z nich si dělal legraci: „Jsem zvědavý, jestli bude schopen říct ‚ano‘.“ Tento mladý muž se nejenom oženil, ale věnoval svůj život misijní službě, ve které se často dostával do složitých a nebezpečných situací pro Ježíše.

Mnozí křesťanští mučedníci měli strach stejně jako ho máme ty i já. Stejně jsou na tom věřící v těch zemích, kde nemohou svobodně vyznávat Pána Ježíše. A stejně jsou na tom i ti, kteří otevřeně svědčí o Kristu v zaměstnání, přestože vědí, že se mohou stát terčem posměchu. Co jim dává odvahu? Blízký vztah s Ježíšem – s Tím, který je miluje a zemřel pro ně!

Timoteus byl možná od přirozenosti plachý muž. To je pravděpodobně důvod, proč ho Pavel hodně povzbuzuje ve dvou dopisech, které nesou jeho jméno. Přesto byl Timoteus věrným vůdcem prvotní církve.

Jestliže toužíte mít odvahu žít pro Ježíše, rozjímejte o tom, kdo je, a o všem, co pro vás dělá. Řekněte mu, že Ho milujete, a rozhodněte se Ho poslouchat. Jak poroste vaše láska, poroste současně i vaše odvaha. Ano, oddání se Pánu Ježíši dělá z lidí neočekávané hrdiny.

H.V.L.

Nikdy se báti nebudu již zlého, vždyť zmizí jako mlhy na horách.

Když vím, že život můj je v ruce Jeho, když chrání mne, proč má mne soužit strach?

Já věřím v Něj a vytrvám v mém díle a splním úkol, jenž mi svěřen byl.

Vždyť vím, že v Boží vyplním jej síle, ve snaze, abych Pána oslavil.

Williams

Odvaha není nedostatek strachu, ale vítězství nad strachem.

VYDRŽET VĚČNĚ

„...v něm (Kristu) jste i vy společně budování v duchovní příbytek Boží.“ (Ef 2,22)

Cestovatelé, kteří jako první přišli do Peru, našli obrovské impozantní budovy, které zde stály již přibližně 2 000 let. Tyto starověké stavby Inků byly zbudované z ručně otesaných balvanů různých velikostí a tvarů. Některé balvany byly trojhranné, jiné čtyřhranné a další sedmihranné. Bez použití malty byly usazeny dohromady tak dokonale, že zde stály po celá staletí a přestály dokonce i zemětřesení.

Bůh v mnohém buduje svou církev podobným způsobem. Bible zobrazuje církev Ježíše Krista jako budovu a každý věřící je kámen v této stavbě. Petr říká, že my jsme „živými kameny, z nichž se staví duchovní dům“ (1 Pt 2,5). A Pavel nám říká v Efezským, že „v něm je celá stavba pevně spojena“ (Ef 2,21) a „v něm jste i vy společně budování v duchovní příbytek Boží“ (Ef 2,22).

Protože jsme velmi rozdílní, není to jednoduchý proces. Lidé z různých prostředí, s různými schopnostmi, zájmy a potřebami tvoří pravou Kristovu církev. Když však necháme Pána Ježíše, aby mezi námi pracoval, aby nás tvaroval a sám nám přidělil naše místo v celé struktuře, staneme se součástí silné a pevné stavby.

Ano, každý z nás je jiný. Ale Bůh buduje silnou církev. Impozantní budovy Inků se nakonec rozpadnou v prach, ale církev je budována, aby zůstala. *D.C.E.*

Bůh buduje svou církev z různých kamenů. Každého je tam potřeba.

Všechny tvary a velikosti zapadají na místo, aby stavba byla pevná.

Sper

Trvanlivost církve je založená na charakteru jejího Stavitel.

**3. ADVENTNÍ NEDĚLE
JISTĚ**

„A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě.“

(J 14,3)

Když jsme se s mou manželkou těšili, že budeme mít druhé dítě, navštěvovali jsme předporodní přednášky organizované nemocnicí. Během tohoto kurzu jsme sledovali film, který se snažil zbavit nastávající rodiče strachu. Předložili nám řadu otázek: Kdy začnou porodní bolesti? Bude dost času dostat se do porodnice? Bude porod těžký? A co dítě? Můžete čekat chlapečka, nebo děvčátko? Bude dítě velké, nebo malé? Bude zdravé?

Přednášející to pak shrnul takto: „Ano, ještě je mnoho nezodpovězených otázek. Ale jedna věc je jistá: Určitě porodíte. Narodí se vám dítě!“ Všichni se zasmáli. Závěrečné shrnutí nemohlo být zřejmější.

Tato zkušenost mně připomněla druhý příchod Pána Ježíše. Máme tolik otázek. Jaké to bude? Bude to děsivý zážitek? Budeme šťastní, až Ho uvidíme? Kde budeme, až to nastane? Budeme ještě živí, nebo budeme mezi těmi, kdo povstali z mrtvých?

Ano, v předtuše zrození toho nového dne je mnoho nezodpovězených otázek. Ale jedna věc je jistá – On opět přijde! Proto bychom se na to měli připravit skrze víru, lásku a naději (1 Te 5,8). Pak budeme připraveni na tu velkou událost.

M.R.D. II

*Přinášíme úžasnou zvěst,
zpíváme slavnou píseň,
divuplné slovo Krále:
Ježíš opět přijde!*

Ježíš může přijít kdykoliv, a tak bychom měli být stále připraveni.

Pondělí, 15. prosinec
Ef 2,1-10

PANE, SPAS MÉHO PŘÍTELE!

„Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne Otec, který mě poslal.“
(J 6,44)

Jeden muž vyprávěl příteli, jak Kristus snímá břemeno hříchu, když se člověk stane křesťanem. „Já necítím žádnou tíhu hříchu,“ řekl mu jeho přítel. „A já ti mohu říct proč,“ odpověděl věřící, „mrtvý člověk nepocituje žádnou tíhu, i kdyby vážila tisíc kilo. Stejně tak mnozí, kteří jsou duchovně mrtví i v hříchu, nepocitují žádné břemeno viny.“

Možná svědčíme nespaseným členům rodiny a přátelům, a uši, které poslouchají naše slova, jsou jako hluché. Musíme se držet naděje vyjádřené J. R. Naylorem v následující básni: „Drahý Pane, mám přítele, který je ztracen bez Tvé lásky a péče. Mám přítele, který je dnes večer ztracen – někde venku ve tmě. Ó Pastýři stáda ovcí, jedna ovečka není ve stádě, když skončil den. Ó Pastýři našich duší, modlím se, pomoz tomuto mému příteli najít cestu! Drahý Pane, nemohu pomoci příteli, který je ztracený, hluchý a slepý, ale Ty jsi velký lékař, Spasitel lidstva. A tak přináším své modlitby z celého srdce a v plné důvěře Tobě, který přivádíš celé lidstvo k Sobě, pomoz mému příteli!“

Nezoufejme nad svými nespasenými blízkými. Dál jim v lásce předkládejme pravdu Božího slova. A hlavně, nepřestávejme se modlit, aby je Duch Svatý usvědčil z jejich potřeby spasení a přivedl je ke Kristu.

H.G.B.

Máte nespaseného přítele nebo člena rodiny?

Jak často se modlíte za jeho spasení?

Prosili jste už Boha za příležitost mluvit s ním o Kristu?

Kdo ví, že jde do nebe, ten tam nebude chtít jít sám.

Úterý, 16. prosinec
Ko 3,12-15

ODSTRANIT KOŘENY

„... z upřímného srdce vytrvale se navzájem milujte.“
(1 Pt 1,22)

Křesťané jsou povoláni k tomu, aby spolu žili v pokoji. Ale protože jsme nedokonalá lidská stvoření, nevyhnutelně se objevují nedorozumění a urážky. Když se něco takového přihodí, dospělý věřící by měl zareagovat laskavě, postojem odpuštění.

Když první osadníci přišli do Ameriky, půda se musela vyčistit, než se mohla kultivovat. Osadníci brzy zjistili, že pokácet stromy je jen malá část jejich úkolu. Mnohem náročnější prací bylo odstraňování kořenů. Kdyby se neodstranily kořeny, oblast by se brzy pokryla novým porostem a farmáři by museli začít znovu od začátku.

Naše srdce jsou jako tato půda. I sebe-menší špetka skrytého hněvu a každý kousek neodpuštění se musí pečlivě vykořenit, než budeme schopni „z upřímného srdce se navzájem milovat.“ Řeší-li se spor pouze povrchně, hádky možná přestanou, ale zášť a nedůvěra pokračují. Nedošlo k opravdovému usmíření. Musíme směřovat nad rámec povrchního usmíření a prokazovat druhým lásku, i když s nimi nesouhlasíme.

Neurovnávejte hádky pouze povrchně! Jděte hlouběji. Proste Boha, aby odhalil každou skrytou zahořklost ve vašich srdcích a pomohl vám odpustit těm, kteří vám ukřivdili.

H.G.B.

O jak velkou radost a pokoj přijdeme, jestliže odpíráme odpuštění!

Vztah s Bohem je porušen a srdce ztvrdne a zchladne.

D.J.D.

Zášť se musí vykořenit, jestliže má rozkvést odpuštění.

MÁLO HVĚZD

„Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné.“

(1 Pa 16,34)

„Ráda si hraji s hvězdami,“ řekla holčička svému kazateli, když ji přišel jednoho dne navštívit. Byla upoutána na lůžko kvůli závažné deformaci páteře a její postel byla umístěna tak, aby měla dobrý výhled na oblohu. Chtěla ji mít takto umístěnou, aby mohla v noci vidět hvězdy. „Víte, často se v noci vzbudím a nemohu znovu usnout,“ řekla mu, „a tehdy si hraji s hvězdami.“

Její pastor, zvědavý, co tím myslela, se jí zeptal: „Jak si hraješ s hvězdami?“ Dítě odpovědělo: „Podívám se na jednu a řeknu si, to je maminka. Vidím další a řeknu si, to je tatínek. A prostě pokračuji tak, že pojmenuvám hvězdy podle lidí a věcí, za které jsem vděčná - moje bratry a sestry, moje doktory, moje přátele, mého psa.“ A tak pokračovala dál, až nakonec zvolala: „Ale není tam prostě dost hvězd, aby na všechny stačily!“

Cítíte se tak někdy, když přemýšlíte o všech požehnáních, kterými vás Bůh zahrnuje? Samozřejmě, nikdy nejsme schopni vyjmenovat všechna naše hmotná, tělesná, duchovní, dočasná i věčná požehnání. Ale čas od času je dobré si s vděčností připomenout všechno, co nám Bůh dává. Když to uděláte jako tato malá dívka, budete mít pocit, že musíte zakřičet: „Neexistuje dost hvězd, aby na všechno stačily!“

R.W.D.

Děkuji, ó Bože, za Tvé nezměrné milosrdenství od Tvého milostivého trůnu na nebesích.

Děkuji za každou potřebu, kterou naplnuješ z plnosti své lásky!

Storm

Vděčnost pramení z dobré paměti.**HOJNOST MILOSTI**

„A kde se rozmohl hřích, tam se ještě mnohem více rozhojnila milost.“ (Ř 5, 20)

Pro některé lidi je těžké uvěřit, že Boží podivuhodná milost zahrnuje i je. Vyznali víru v Krista, ale zneklidňují je hlodavé pochybnosti, že možná zhřešili příliš. To, že je jim úplně odpuštěno, jim připadá příliš dobré, než aby to mohla být pravda.

Jedna mladá vdaná žena musela podstoupit chirurgické odnětí dělohy kvůli rakovině. Měla pocit, že ji Bůh asi trestá za tři potraty, které podstoupila před tím, než Mu vydala svůj život. Ptala se: „Opravdu mi odpustil? Zhřešila jsem příliš, než aby mi mohlo být odpuštěno?“ Ale nemusela mít žádné obavy. Když začala důvěřovat Kristu, bylo jí úplně odpuštěno. Třebaže její trápení mohlo mít souvislost s jejím hříchem, nebyl to trest od Boha.

Menaše, jeden z judských králů, zavedl do samotného Božího chrámu ohavný a krutý náboženský systém. Prováděl a podporoval dokonce i obětování dětí. Přestože to mělo pro Izrael závažné důsledky, když Menaše činil pokání, byl očištěn a bylo mu odpuštěno.

Boží milost poskytuje úplné odpuštění každému, kdo ho hledá, i těm nejhorším hříšníkům. Bůh říká: „I kdyby vaše hříchy byly jako šarlat, zbělejší jako sníh.“ (Iz 1, 18). A také „kde se rozmohl hřích, tam se ještě mnohem více rozhojnila milost.“ (Ř 5, 20)

Díky Bohu za hojnost Jeho milosti. Radujme se v ní.

H.V.L.

Úžasná milost Pána Ježíše zasahuje ty nejuvíce poskvrněné svou proměňující mocí a dělá z nich Boží milované děti.

Lillenas

Boží hněv přichází, když hřích nemá meze. Jeho milost je bezmezná.

Pátek, 19. prosinec

1 Pt 2,1-3

ZAHOĎ TO, RYCHLE!

„Odhodte tedy všechnu špatnost, každou lest, přetvářku, závist, jakékoli pomlouvání.“
(1 Pt 2,1)

Když byl můj syn Dan ještě batole, uviděl v křoví něco, co vypadalo jako velký šedý míč. Když však za něj zatahal, hned zjistil, co to je – vosí hnízdo! Ihned na něj zaútočily stovky vos a jeho křik nás všechny zvedl ze židle. Všiml jsem si, že mu jich na šatech sedí spousty, a tak jsem je z něj co nejrychleji strhal a odhodil co nejdál. Napočítali jsme na jeho tělíčku 40 žihadel. Dodnes jsme vděčni za to, jak rychle se uzdravil.

To, co jsem udělal s oblekem svého syna, můžeme použít jako ilustraci toho, co máme udělat s hříchem. Petr nám hned na začátku 2. kapitoly své epistoly prikazuje, abychom učinili okamžité radikální kroky a zbavili se určitých hříchů. Řecké slovo „odhodit“ vystihuje to, co člověk udělal, když jeho šaty začaly hořet. Strhal je ze sebe co nejrychleji a odhodil je daleko od sebe.

V následujících verších vyjmenovává Petr pět hříchů, kterých se máme zbavit, jakmile se objeví: špatnost (úmysl ublížit), lest (záměrné svedení na scesti), přetvářku (falešné jednání), závist (žárlivost) a pomlouvání (obviňující lži a narážky). Všechny tyto věci nás nesmírně ničí.

Podobně jako košili plnou vos či hořící šat, stejně rychle musíme odhodit i hřích.

D.C.E.

*Z nesmírné lásky Pán opustil slávy stan,
aby nás vykoupil ze smrti béd.*

*Již déle nemeškej, hříchů se zbavit dej,
na něho břímě své slož, opusť svět.*

Nezahrávejte si s hříchem, nejde o leg-raci.

Sobota, 20. prosinec

Mt 15, 1-14

KDO JE TVŮJ PRŮVODCE?

„A když vede slepý slepého, oba spadnou do jámy.“
(Mt 15,14)

Starší žena stála na rohu rušné ulice a váhala, jestli má přejít, jelikož zde nebyly žádné semaforey. Jak tak čekala, přišel k ní muž a zeptal se jí: „Mohu přejít s vámi?“ S úlevou mu poděkovala a chopila se jeho paže.

Způsob, jakým přecházeli, byl všechno ostatní, jen ne bezpečný. Vypadalo to, že muž je zmatený, pouze uskakoval před jedoucimi auty, a tak klíčkovali hustým provozem, až přešli na druhou stranu. „Vy jste nás téměř zabil!“ vykřikla hněvivě žena, když se konečně dostali na protější chodník. „Chodíte, jako kdybyste byl slepý!“ „To také jsem,“ odpověděl jí muž. „Proto jsem vás poprosil, jestli bych s vámi mohl přejít.“

Ježíš řekl o farizeích: „Nechte je: slepí vedou slepé. A když vede slepý slepého, oba spadnou do jámy.“ (Mt 15,14) Musíme si dávat pozor, abychom nesvěřili své duchovní vedení někomu, kdo se neřídí jasným učním Božího Slova. Život je příliš nebezpečný, věčnost příliš dlouhá a náš duchovní úděl příliš důležitý, než abychom riskovali při výběru vůdců, které následujeme.

Žalmista řekl: „Světlem pro mé nohy je tvé slovo, osvěcuje moji stezku.“ (Ž 119,105) Měli bychom důvěřovat pouze těm, kdo sami kráčeji ve světle této lampy a používají ji, aby vedli druhé temným labyrintem současného světa.

P.R.V.

*Jestliže ti, které Bůh povolal do vedení,
jsou příkladem Jeho pravdy a lásky,
jejich slova a skutky nám mohou dobře
sloužit a ukazovat nám náš domov nad
námi.*

D.J.D.

**Dobrý vedoucí je ten, kdo zná cestu,
jde touto cestou a ukazuje cestu.**

**4. ADVENTNÍ NEDELE
NIC NESKRÝVAT**

„*Neboj se přijmout Marii, svou manželku, neboť co v ní bylo počato, je z Ducha svatého.*“
(Mt 1,20)

Chudák Josef. Tak se snažil být správným snoubencem podle židovského způsobu, a tu zjistil, že Marie jeho snoubenka, čeká dítě. Co mohl dělat jiného, než zrušit svatbu? Jistě, to byl jediný způsob, jak se vyhnout zesměšňování, které by je oba jinak čekalo.

Pak ale přichází v příběhu nový obrat. Právě když Josef přemýšlel, co má udělat, zjevil se mu anděl a řekl mu, že nemá mít strach, vzít si Marii za manželku. Věci nebyly takové, jaké se zdály být. Ani on, ani Marie neudělali nic, za co by se měli stydět. Dítě, které Marie nosila, bylo počato z Ducha svatého. Měla porodit Mesiáše, a na tom nebylo co skrývat.

Čemu se můžeme naučit od těchto dvou mladých lidí? Toužíme-li za všech okolností potěšit Pána a být před Ním spravedliví, budeme mít čisté svědomí. Nebudeme muset trávit svůj čas úsilím skrývat své činy. Často však uklouzneme na nějakém malém hřešení a velmi se pak snažíme skrýt to před ostatními. To ale nikdy nefunguje. Naše přestupky nakonec vyústí v mučivou vinu – ať už se o nich druzí dozvědí nebo ne.

O co lepší je žít spravedlivě ve zdravé bázni před Bohem a bez upadání do hříchu! Potom nebudeme mít co skrývat.

J.D.B.

Abych měl svědomí svobodné od hříchu, nezatížené hříchem, který bych skrýval, chci zůstat pravdivý v Pánu a přebývat v Jeho lásce.

D.J.D

**Čisté svědomí ti pomáhá klidně spát.
Lépe než měkký polštář.**

**O ČEM JSOU VLASTNĚ
VÁNOCE?**

„*A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.*“
(J 1,14)

Byli byste ochotni vzdát se všeho, jen abyste někomu pomohli? S touto otázkou se setkal muž, který pravidelně navštěvoval chudinskou čtvrt jednoho velkoměsta, aby tamním obyvatelům pověděl o Kristu.

Jednoho dne, když hovořil s jednou ženou, mu tato náhle řekla: „Je pěkné, že nám sem chodíte vyprávět o Ježíši a o jeho spasení, jenže pak jdete domů, do svého pohodlného domova a trávíte tam klidný večer. Ale byl byste ochoten opustit svůj domov a své sousedy a bydlet tu s námi a s krysmi v neutěšeném prostředí proto, abyste nám pomohl?“ Muž se na chvíli zamyslel a pak váhavě odpověděl: „Musím přiznat – to bych nedokázal.“

Je však jeden takový člověk, který byl ochoten přinést daleko větší obět než jen to: Ježíš Kristus, Syn Boží, přišel z nebeské slávy, aby prožil 33 let na planetě Zemi s lidmi, kteří zde žili v duchovní chudobě. Tím, že na sebe vzal způsob služebníka a stal se jedním z lidí (Fp 2,7), byl ochoten se ztotožnit s naší slabostí. A ještě více: On zemřel na kříži, aby nás vysvobodil od soudu!

Ponížený Kristus přišel, aby s námi žil na této zemi tak, aby všichni, kdo jej přijmou za svého Spasitele, mohli s ním žít v nebi. A o tom jsou vánoce!

R.W.D.

Žádej od Boha: „Co mám udělat, abych ukázal své rodině a dalším, co znamenají vánoce?“ Necht se to stane součástí tvé přípravy svátků.

Bůh přišel bydlet s člověkem, aby člověk mohl bydlet s Bohem.

Úterý, 23. prosinec

Mt 1,18-25

PRAVÝ MUŽ

„Její muž Josef byl spravedlivý ... proto se rozhodl propustit ji v pokoji.“

(Mt 1,19)

Josef byl mladý muž Středního východu, který se těšil na den, kdy on a jeho snoubenka se stanou manželi. Byl chudý, ale to nebylo tak důležité, protože ti dva se měli rádi a byli oddáni Bohu. Byl smířen s tím, že bude vyrábět ze dřeva vše potřebné pro své spoluobčany ve vesnici.

Avšak jednoho dne hrozná zpráva otřásla jeho plány o budoucnosti: jeho dívka byla těhotná. Věděl, že není otcem, ale zachoval se slušně. Nezavrhl ji. Věděl, že ji čeká něco mnohem horšího, než jsou jeho rozpaky a zklamání – veřejné odsouzení. Tak se rozhodl, že tu záležitost s ní vyřídí soukromě a potají. Než mohl cokoliv podniknout, navštívil ho Boží posel a řekl mu, že to dítě vůbec není to nejhorší, co ho v životě potkalo, nýbrž že je to ta nejlepší zpráva pro něj i pro celý svět. Jeho snoubenka bude matkou Mesiáše, který byl počat z Ducha Svatého (v.18). Josef měl uzavřít s Marií manželství a narozenému dítěti dát jméno Ježíš. Josef pokorně a statečně učinil, jak mu bylo řečeno.

Josef byl skutečný muž. Byl spravedlivý. Byl solidární s Marií. Byl soucitný. Znal Písma. Miloval a poslouchal Boha.

Hledáš nějaký model pravého muže? Najdeš ho v Nazaretu v tesařské dílně.

J.D.B.

Skutečným mužem je ten, jehož život je pravdivý a statečný, kdo miluje Pána Ježíše celým svým srdcem a touží činit jeho vůli.

D.J.D.

Okolnosti nečiní muže mužem, ony pouze odhalují, jaký opravdu je.

Středa, 24. prosinec

L 2,1-20

ŠTĚDRÝ DEN

DŮVOD K RADOSTI

„Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost.“

(L 2,10)

Nepopsatelná nádhera „slávy Páně“ vyvolala strach u prostých pastýřů. Tito muži, pasoucí svá stáda na tichých svazích poblíž Betléma byli ohromeni jak tím zářícím jasmem, tak i oznámením, že se v tom malém městě narodil Spasitel. Toto ohromující prohlášení bylo doprovázeno množstvím nebeských zástupů oslavujících Boha.

C.H. Spurgeon napsal: „Naše malá planeta zářila mezi ostatními hvězdami oslnujícím světlem, když na ni sestoupil Stvořitel v lidské podobě. Jakmile jste poprvé uslyšeli o tom, že vtělený Bůh navštívil naši zemi, setkali jste se se zázrakem, který zůstává na věky. To je jádro evangelia – neporovnatelná skutečnost o vtělení Syna Božího, jeho působení na zemi a jeho odevzdání sebe sama jako oběť Bohu za hříchy lidstva.“

To je důvod velké radosti dnes a každý den v roce. Jak řekl Jan Hus: „Radujte se, že se narodil nesmrtelný Bůh, aby mohl smrtelný člověk žít na věčnosti. Radujte se, protože bohatý Pán všehomíra se stal chudým, aby mohl obohatit nás potřebně.“

Zpráva o narození Krista je jistě tou „zvěstí o veliké radosti“.

P.R.V.

Jak možno vyjádřit své chuály:

Zpívat vánoční koledy v rodině.

Účastnit se shromáždění v kostelích.

Číst si vánoční zvěst a přemýšlet o jejím významu.

Oslavovat a chválit Krista v modlitbě.

Nebeské sbory sestoupily na zem, aby jásaly, když nebeský Král sestoupil na zem, aby zachránil svět.

Čtvrtek, 25. prosinec

L 2,21-38

BOŽÍ HOD VÁNOČNÍ POJĎME HO OSLAVOVAT!

„Pastýři se pak navrátili oslavující a chválice Boha za všechno, co slyšeli a viděli.“ (L 2,20)

Na svém obraze „Narození Krista“ soustředil Rembrandt veškerou pozornost na dítě v jeslích tím, že namaloval proud světla, ozářující pouze dítě-Krista. Další osoby, které jsou na obraze, jsou ponořeny do stínu. Rembrandt nechtěl, aby kdokoliv jiný ubral něco z významnosti toho dítěte – Boha zjeveného v těle. Přál si, aby pouze Kristus byl tou jedinou uctívanou osobou.

Lukášovo evangelium vykresluje podobný obraz Ježíšova narození a událostí, které se ho bezprostředně dotýkaly. Na Spasitele je přena pozornost všech:

- Pastýři, kteří jako první uslyšeli tu nádhernou zvěst, se přišli na dítě Ježíše podívat a vraceli se „oslavující a chválice Boha“. (L 2,22)

- Oddaný Simeon, když bral dítě do náruče ho také pojmenoval: „Světlo, jež bude zjeveno pohanům a bude slávou pro Izrael.“ (L 2,32)

- Prorokyně Anna „mluvila o tom dítěti všem, kteří očekávali vykoupení Jeruzaléma“. (L 2,38)

- Mudrci, kteří přišli později, svědčili: „Viděli jsme na východě jeho hvězdu a přišli jsme se mu poklonit.“ (Mt 2,2)

Když my budeme oslavovat narození Ježíše, udělejme to tím jediným správným způsobem: oslavujeme ho jako Pána Ježíše Krista!
H.G.B.

*Požehnaným darem Boží milosti
je mé spasení.*

*Každý dar je hoden díků,
avšak tento dar je hoden věčných chval.
anonym*

**Nejvyšší Boží dar probouzí v člověku
nejhlubší vděčnost.**

Pátek, 26. prosinec

J 14,1-6

SVÁTEK ŠTĚPÁNA - MUČEDNÍKA

„A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já.“ (J 14,3)

V tomto životě čekají na Boží dítě těžké zkoušky, silné protivenství ze strany satana a krutá nenávisť ze strany světa, který se staví proti Kristu. Všechny tyto zápasy však můžeme přestat, protože víme, že na konci životní pouti nás očekává v nebi Pán.

Učitel Wendel Philips, který žil v 19. století, byl hluboce oddaný své postižené manželce. Jeho přednášky jej často nutily odcestovat. Když končila jednoho večera přednáška ve městě vzdáleném mnoho mil od jeho domova v Bostonu, jeho přátelé na něj naléhali, aby se nesnažil vrátit domů a počkal do rána. „Poslední vlak ti už ujel,“ říkali. „Budeš si muset najmout drožku, aby ses dostal do města. Je zima a padá mokrý sníh a tebe čeká mnoho mil cesty v takové slotě.“ On odpověděl: „Ale na druhé straně této vzdálenosti najdu svou milovanou Anne.“

My, kteří milujeme Krista, můžeme jít neúnavně životními zkouškami, protože víme, že na konci této cesty nás očekává Ježíš. Jeho zaslíbení září jako jitřenka v temnotě: „... abyste i vy byli, kde jsem já.“ (J 14,3)

Ano, jednoho dne budeme stát tváří v tvář Toho, který dal sám sebe pro naše spasení. Uvidíme našeho Spasitele a budeme s Ním. Proto také zpíváme: „... až v jeho přesvatou popatřím tvář, to bude slast, ach, to bude slast.“

P.R.V.

*Až práci všechnu zde složím a spěch,
dostihnu bezpečně krásný ten břeh,
Pán můj kde splnění tužeb dá všech,
ó jaká po věky bude to slast!*

**Možná jdeme po cestě pouští, ale tato
cesta vede do Boží zahrady.**

DOBRY NOČNÍ SPÁNEK

„Pokojně uléhám, pokojně spím, neboť ty sám, Hospodine, v bezpečí mi dávaš bydlet.“ (Ž 4,9)

Mnoho různých obav nám může zabránit v noci dobře spát, ale pro některé lidi je nejhorší strach ze smrti. Jeden milionář – návrhář hraček – mluvil o smrti jako o „hanebné porážce, výsměchu, ... urážce“. Řekl jednomu novináři, že v noci se snaží uniknout do světa fantazie, představuje si sám sebe v bezpečné a útulné pevnosti s vysokými zdmi a zabarikádovanými dveřmi. Tyto představy mu občas pomohly k několika hodinám neklidného spánku.

Jestliže si jsme jisti, že máme svůj život v pořádku před Bohem, můžeme klidně usínat a mít tak odpočinek, který potřebujeme. To je zřejmé ze žalmů 3 a 4. Tyto dvě písně napsal David v době, kdy byl jeho život ohrožen. Jeho syn Abšalom proti němu povstal a vyhnal ho z Jeruzaléma. S Davidem to vypadalo špatně.

Již v dřívějších letech ale David poznal, že může skutečně důvěřovat Bohu. A proto mohl v této těžké době ráno vstát a říct: „Ulehnu, usnu a probudím se, neboť Hospodin mě podepírá.“ (Ž 3,6) A večer mohl říct s důvěrou: „Pokojně uléhám, pokojně spím, neboť ty sám, Hospodine, v bezpečí mi dávaš bydlet.“ (Ž 4,9)

Raději bych byl spravedlivý před Hospodinem a spal jako David, než jako ustrašený milionář. Vy také?

H.V.L.

Pane Ježíši, ty jsi mi zárukou slíbeného pokoje.

Když ve Tvé lásce odcházím spát, zaháníš mé strachy a utiňuješ vřavu.

Ano, surchovaný Pane, ty víš, co je nejlepší.

D.J.D.

Když odpočíváme v Pánu, žádné strachy nebudou bránit klidnému spánku.

LÁSKA A SMUTEK

Ježíšovi ustoupily do očí slzy. Židé říkali: „Hle, jak jej miloval!“ (J 11,35-36)

Slzami skropená tvář Pána Ježíše nám zjevuje Jeho pravou lidskost. Neplakal jenom pro Lazara, mohl prostě udělat zázrak a vzkřísit ho z mrtvých. Ale když viděl, jak hluboce jeho přátelé truchlili, Jeho srdce bylo naplněno soucitem a on se s nimi ztotožnil v jejich ztrátě. Víme z vyprávění, že miloval Marii, Martu a Lazara. Nepřekvapuje nás tedy, že sdílel žal s těmi, kteří mu byli tak blízcí. Tento příběh ze života našeho Pána nám ukazuje, že slzy, které plynou ze srdce plného lásky, jsou přirozené.

Žena, které zemřel manžel, si myslela, že je špatně se tak hluboce rmoutit. Ačkoliv věděla, že její milovaný byl nyní s Pánem, mohla o něm jen stěží mluvit bez nářku. Jednoho dne jí její pastor poukázal na něco, co pro ni bylo velmi užitečné. „Když opravdu hluboce miluješ,“ řekl, „stáváš se zranitelnou. Proto je bolest tak veliká po odchodu milovaného. Ale nemilovat je ještě horší. Nemůžeš plně žít bez lásky!“

Ztratil jsi milovanou osobu? Nestyď se za svoje slzy. Hluboký smutek vyjevuje, že jsi miloval hluboce. Zármutek se nelíbí Bohu, když je plný sebelítosti a když se rmoutíme jako ten, kdo nemá žádnou naději. Ale láska a zármutek se nedají oddělit.

H.G.B.

*Šel jsem údolím pláče,
údolím smutku a bolesti,
ale Bůh veškerého potěšení byl se mnou.
Podpíral mě a byl mi oporou.*

anonym

Duše neuvidí nikdy duhu, jestliže oči neznají slzy.

Pondělí, 29. prosinec

1 K 12,20-26

ŠLAPÁNÍ MĚCHŮ A HRA

„A právě ty údy těla, které se zdají méně významné, jsou nezbytné.“

(1 K 12,22)

Před mnoha lety měl jeden varhaník koncert. V té době musel někdo v zákulisí šlapat obrovské měchy, aby varhany měly dost vzduchu. Po každé větě měl muzikant veliký potlesk.

Před poslední skladbou si stoupl a řekl „Teď zahrají ...“ a oznámil název kusu. Sedl si, připravil se na hru a zkontroloval rejstříky. S chodidly nachystanými na pedálech a rukama na klávesnici začal mocným akordem. Ale varhany nevydaly ani hlásek. Jenom ze zákulisí bylo slyšet hlas: „Řekni: My zahrajeme!“

Se sebou spokojený duch, který přehlíží podporu druhých, může zničit naše úspěchy. Žádný křesťan nemůže nikdy uskutečnit nic pro Pána bez pomoci a často oběti druhých. Matky, otcové, přátelé, manželka, manžel, děti – všichni mají podíl skrze své modlitby, povzbuzení a lásku.

Nesmíme nikdy zapomenout na náš závazek vůči druhým, ať už v církvi, nebo v našem zaměstnání. Všimněme si, co říká apoštol Pavel o slabších členech. Jsou potřební! A zaslouží si upřímné díky a uznání.

Nikdy nezapomeňme, že varhaník potřebuje toho, kdo šlapá měchy, a ten, kdo šlapá měchy, potřebuje varhaníka.

D.J.D.

Pane, pomoz mi ocenit práci, kterou dělají druzí, službu obětovanou z jejich srdce, jejich obět pro Tebe.

Sper

Křesťané jsou jako uhlíky v ohni: stejně hoří, každý zvlášť uhasíná.

Úterý, 30. prosinec

Iz 26,1-4

POKOJ V BOUŘCE

„Stvoření opírající se o tebe chráníš pokojem, pokojem, neboť v tebe doufá.“

(Iz 26,3)

Jsou doby, kdy se nám život zdá nesnesitelný. Fyzická bolest, náročná rozhodnutí, finanční problémy, smrt blízkého člověka nebo zmařené sny hrozí, že nás pohltní. Stáváme se ustrašenými a zmatenými. Když jsme souzeni pochybnostmi, může nám dokonce připadat těžké se modlit.

Ti z nás, kteří znají Pána skrze osobní víru v Krista, mají v NĚM klidné útočiště v bouřích života, dokonce i když kolem nás skučí kvilivé větry životních zkoušek. Můžeme zakoušet pokoj myslí a ztišení ducha.

Richard Fuller, baptistický kazatel devatenáctého století, vyprávěl o starém námořníkovi, který řekl: „V divoké bouři musíme dát lodi jeden kurz a udržet ji v něm.“ A Fuller dodal: „Křesťané, to je to, co musíme dělat. ...Hledání důvodů nám nemůže pomoci. Dřívější zkušenost nám nepřinese žádné světlo. ... Je jenom jeden kurz. Musíme naměřovat svou duši jedním směrem a ten kurz udržet. Musíme stát na Pánu, a ať přijde co chce – vítr, vlny, rozbouřené moře, hromy, blesky, padající skály, burácející příboj nebo cokoliv - musíme pevně držet důvěru v Boží věrnost a neutuchající lásku Ježíše Krista.“

Cítíte se ochromeni svými problémy? Upněte svou mysl na Pána. Proste o Jeho pomoc. Důvěřujte Mu. Dovolte Mu dát vám pokoj v bouři (Fp 4,6-7).

R.W.D.

Srdce upnutá na Hospodina jsou plně požehnaná. Nacházejí, jak On přislíbil, dokonalý klid a pokoj.

Havergal

Tajemství pokoje je odevzdat všechnu starostlivou péči Bohu.

Středa, 31. prosinec

J 10,11-15; 27-29

SILNÉ RUCE

„Tomu pak, který má moc uchránit vás před pádem ... buď sláva ... nyní i po všechny věky. Amen.“ (Ju 24,25)

Jeden horolezec v Alpách se dostal při výstupu na ošidné místo. Jediný způsob, jak se dostat dál, bylo postavit se nohou na natažené ruce průvodce, který se zajistil kousek nad ním. Muž se podíval dolů a zaváhal. Kdyby se to nezdařilo, spadl by a jistě by se zabil. Jeho průvodce si všiml jeho váhání a řekl: „Nebojte se, pane. Za ty roky, co tuto práci dělám, mi ještě nikdy nikdo nespadl!“

Člověk, který svůj osud vloží do Kristových rukou, si může být jist, že jej Ježíš bude pevně držet. Duchem svatým je „zapečetěn pro den vykopení“ . (Ef 4,30)

Jako průvodce a dokončovatel naší víry (Žd 12,2) mluvil Ježíš ke svému lidu slova zvláštní útěchy. Pronesl provždy platné Boží slovo: „Nezahynou navěky.“ (J 10,28) Toto zaslíbení pak ještě podtrhl, když nás ujistil, že máme dvojnásobnou ochranu, abychom nebyli vyrváni z jeho péče. Kristus řekl, že jsme v bezpečí nejen v jeho všemohoucích rukou, ale také ve věčných rukou Otcových (J 10,28-29).

Pokud jste se skrze víru v Krista pro časnost i věčnost odevzdali do Boží milující péče, nemusíte se bát. Jste v jeho silných rukou.

H.G.B.

*Nad vrchy, doly, vodami
je ruka Páně nad námi.
Jen spoléhejme pevně naň
a dál se jeho vůle staň.*

**Naše spasení je jisté, protože nás drží
BŮH.**

SCHEMATISMUS BRATRSKÉ JEDNOTY BAPTISTŮ V ČR

(e-mailové adresy v závorce jsou zatím neplatné)

Výkonný výbor

Předseda:

Ing. Miloš Šolc
Vinohradská 68, 130 00 Praha 3
Tel: 224 254 646
(e-mail: milos.solc@baptist.cz)

Tajemník:

Bc Jan Titěra,
Hluboká 1343/27, 760 01 Zlín
tel: 577 435 545
tel/fax/zázn: 577 435 696
mobil: 607 665 611
e-mail: bjbzlin@iol.cz
(jan.titera@baptist.cz)

Místopředseda:

Vladislav Donát,
Lesní 43, 466 01 Jablonec nad Nisou
tel: 483 313 174
mobil: 777 338 246
e-mail: vdonat@volny.cz
(vladislav.donat@baptist.cz)

Členové VV:

MUDr. Pavel Smilek

Kuršova 10, 635 00 Brno - Bystrc
tel: 546 221 514
e-mail: smilek@med.muni.cz
(pavel.smilek@baptist.cz)

Emanuel Opravil

Pražská 72, 566 01 Vysoké Mýto 2
tel: 465 421 207
(emanuel.opravil@baptist.cz)

Náhradníci VV:

Ing. Pavel Coufal

Jílová 5, 779 00 Olomouc
tel: 585 414 113
mobil: 603 473 4 05
e-mail: olbapt@iol.cz
(pavel.coufal@baptist.cz)

Kancelář Výkonného výboru BJB:

Na Topolce 14, 140 00 Praha 4
tel, fax, zázn: 241 434 256
e-mail: info@baptist.cz
sekretariát@baptist.cz
czechbaptist@iol.cz

Sbory Bratrské jednoty baptistů

Aš

Táborská 9, 352 01
tel: 354 525 961
e-mail: bjbas@seznam.cz
(as1@baptist.cz)
kazatel: Alois Boháček, bytem tamtéž
Ne 9.00, 1.Ne v měsíci i v 15.00
Pá 18.30, m: So 17.30

Brno

Smetanova 20, 602 00
tel: 541 213 462
e-mail: bjb.brno@volny.cz
(brno@baptist.cz)
kazatel: Ing Jan Pospíšil
bytem tamtéž, tel: 549 244 793
Ne 9.30, Čt 19.00, m: Po.18.30

stanice:

Křídla u Nového Města na Moravě 66

(u Evžena Šimka)

tel: 566 616 514

Ne 9.30 (kromě 1. Ne v měsíci)

Hrabětice u Znojma 233,

tel: 515 238 699

(u Obecního úřadu) - 2. Ne 9.00

Blansko 678 01, Sv. Čecha 11

(ateliér) - 2. a 4. Ne 9.00, Út 18.00

tel: 516 412 028

Mikulov na Moravě

misijní pracovník: BcTh Radek

Pospíšil, S.Živného 5, 69 201,

tel: 519 513 582

e-mail: pospasil.radekc@tiscali.cz

prav.setkání: ul.Růžová 1 (1poschodí),

2. a 4. neděli v měsíci v 18.00 hod.,
Út 18.00 studium bible

Broumov

Lidická 230, 550 01
e-mail: milada.kubalikova@veba.cz
(broumov@baptist.cz)
- neobsazeno
Ing. Daniel Kubalík (statutární zástupce)
- Ruprechtice 231, Meziměstí 3, 549 81
tel: 491 583 136
Ne 10.00, Čt 16.00

Cvikov

Československé armády 34,471 54
tel:487 754 441
e-mail: svoboda.milan@volny.cz
(cvikov@baptist.cz)
kazatel Mgr. Milan Svoboda,
Nádražní 89/V, 471 24 Mimoň
Ne 9.30, 1.Út 18.00

stanice:

Brněš 145 - Blahoslav Matys,
tel. 487 850 282
e-mail: martina.matys@raz-dva.cz,
Ne 14.00, m: Pá 18.00, 2 Čt17.00

Nový Bor - Petr Mertin,
tel: 487 723 131, Po 17.30

Mimoň -

kontakt: Vítek Štastný,
tel: 487 864 518
2. a 4. Ne 16.30 ZUŠ, Čt 20.00

České Budějovice

Labská 3 ,370 11
tel: 385 520 273
e-mail: archa.bjb@volný.cz
(budejovice@baptist.cz)
kazatel: Vladislav Donát
tel: 777 338 246
misijní pracovník: Ing Dalibor Novák
tel: 604 449 384
Ne 10.00
- klubovna Kulturního domu Vltava
Čt 18.30

Děčín

Šíkmá 152,Děčín 31 Křešice 407 11
tel: 412 516 662, 412 516 623

e-mail: milos.matys@quick.cz
(decin@baptist.cz)

kazatel: neobsazeno
Ne 9.30, Čt 17.00, Pá 18.00 mládež

stanice:

Jílové u Děčína

- misionář Jan Zavřel
- Teplická142, 40 701 Martiněves,
e-mail: zavrel@space.cz
Ne 9.30

Cheb I

Libušina 4, 350 02
tel: 354 431 692
e-mail: lai@telecom.cz
(cheb1@baptist.cz)
kazatel Milan Kern, bytem tamtéž
Ne 9.00, 18.00 (v zimě 15.00),
Pá 19.00, m: So 17.30

stanice:

Tři Sekery (modlitebna ČCE)
- 2. a 4. Ne 15.00
Libá u Chebu, V údolí
- 1.a 3. Ne 14.30
u s.Břeňové Údolní 7
- příležitostně v modlitebně BJB

Cheb II

shromáždění: Penzion, Mírová 6
sídlo sboru: Blanická 26, 350 02
e-mail: bjb2cheb@iol.cz
(cheb2@baptist.cz)
neobsazeno
statutární zástupce: Petr Sauer
Osvobození 58, 350 02 Cheb,
tel. 354 436 041
Ne 9.30

Jablonec nad Nisou

Máchova 39b, 466 01
kazatel: Daniel Kuc,bytem tamtéž
Tel:483 710 139
mobil: 776 345 357
e-mail: daniel .kuc@volny.cz
(jablonec@baptist.cz)
Ne 9.30, St 18.00,
m: So 15.00

Karlovy Vary

Závodu míru 112, 360 17
tel, fax: 353 565 095
e-mail: bjbkv@volny.cz
(karlovy.vary@baptist.cz)
kazatel Ivo Šrajbr, bytem tamtéž,
tel.: 353 561 025
Ne 9.30, St 18.30, m: So: 18.00

Kraslice

Fučíkova 1639,358 01
kazatel Luděk Šíp
statutární zástupce: ing Tomáš Pacovský
tel: 352 686 629
mobil: 603 726 318
e-mail: bjb.kraslice@volny.cz
(kraslice@baptist.cz)
Ne 10.00 , St 18.00

Kroměříž

Moravcova 430/16, 767 01
statutární zástupce: L.Bednář
Riegrovo nám.34/194
tel: 573 337 353
e-mail: jeanne.jb@seznam.cz
(kromeriz@baptist.cz)
Ne 9.00 , Čt 18.00

Liberec

Malé nám. 7, 460 01
kazatel: Mgr Petr Červinský, Růžová 9,
460 01 Liberec,
tel: 485 108 233
e-mail: petr.cervinsky@insky.cz
(liberec@baptist.cz)
Ne 9.30, Čt 18.00, m: Ne 16.00
(spolu s jabloneckou mládeží)

Litoměřice

modlitebna: Žižkova 3/2039, 412 01
tel: 416 732 2 67
fax: 416 731 101
e-mail: bjbldm@tiscali.cz
(litomerice@baptist.cz)
kazatel Ing. Jaroslav Poloha,
Pražská 104, 411 55 Terezín,
tel: 606 326 863
Ne 9.30 a 17.30, Čt 18.30,
m: So 17.30

stanice:

Roudnice nad Labem,

Houskova 2688, 413 01
- ing. Alois Švehla,
tel: 416 841 652
St 17.00

Velký Hubenov 69,

411 62 Sukorady - Vladislav Černý
Po 16.00

Lovosice

Dlouhá 84, 410 02,
tel: 416 535 096
e-mail: bjb.lovosice@centrum.cz
(lovosice@baptist.cz)
kazatel Jan Vychopeň, Hluboká 779/11
mobil: 605 419 474
Ne 9.30, Čt 18.30,
m: Pá 19.00, So 17.00

stanice:

Velemín 27, 411 31,
Vladislav Stehlík
Po 18.00

Olomouc

shromáždění: Teplotechna inženýring a.s.
Legionářská 8
sídlu sboru (adresa): Blažejské náměstí 9,
779 00
kazatel Ing. Pavel Coufal,
Jílová 5/byt č. 45, 779 00,
tel:585 570 495-kancelář,
585 414 113-byt
mobil: 603 473 405
e-mail: olbapt@iol.cz
(olomouc@baptist.cz)
Ne 9.30 Teplotechna,
Út 18.30 Biblická škola - Blažejské
náměstí, m: Po 17.00

Ostrava

Závori 101/32, 700 30
tel: 595 783 296
e-mail: bjbostrava@atlas.cz
(ostrava@baptist.cz)
kazatel: Mgr. Erik Poloha, bytem tamtéž,
mobil 776 018 339
Ne 9.00 a 18.00, St 18.00 biblická,
St 17.00 modlitebni

m: Pá 17.30

Krnov, Albrechtická (kostel ČCE)
- Ne 14.00

Pardubice

Sladkovského 521/38, 530 02

tel: 466 615 836

mobil: 737 334 747

kazatel Vladimír Hejl, bytem tamtéž

e-mail: julka.hejllova@tiscali.cz

(pardubice@baptist.cz)

Ne 9.00, Čt 19.00, m: Pá 18.00

stanice:

Holice, Hradecká (modlitebna ČCE)

- 1. a 3. Ne 15.30, St 18.30

Horní Jelení (modlitebna ČCE)

- 2. Ne 10.00, 4. Ne 15.30, Út 18.30

Praha 3

Vinohradská 68, 130 00

tel: 224 254 646

e-mail: bjb_praha3@centrum.cz

(praha3@baptist.cz)

kazatel Ing. Miloš Šolc, bytem tamtéž

Ne 10.00, Út 18.00, Čt 18.30,

m: Pá 18.00

stanice:

Bělá pod Bezdězem,

Masarykovo nám. 85,

tel: 326 702 516

Ne 15.00

Obchod s křesťanskou literaturou

tel: 224 255 285

L.Procházková

Praha 4

Na Topolce 14, 140 00

tel: 241 432 678

e-mail: ladya@volny.cz

(praha.pankrac@baptist.cz)

kazatel Mgr. Ladislav Mečkovský,

bytem tamtéž

Ne 10.00, St 18.00

Praha 6

Sarka Valley Community Church

Nad Habrovkou 3, Jenerálka, 164 00,

tel : 296 392 318, fax: 296 392 357,

e-mail: petraz@ibts.cz

(praha.jeneralka@baptist.cz)

kazatel Revd Keith G Jones

Ne 10.45

Sokolov

Brněnská 486, 356 01,

tel: 352 601 649

e-mail: bjb.so@volny.cz

(sokolov@baptist.cz)

kazatel Michal Jílek,

Hory 73,357 07 Oloví

mobil: 602 893 758

Ne 9.30, Čt 18.30, m: Pá 17.00

Oloví, Hory 73, Út 18.30

Suchdol nad Odrou

Malá Strana 40,742 01

kazatel Tomáš Mrázek, Dis

bytem tamtéž

tel: 556 736 429, správce 556 736 793

e-mail: bjb.suchdol@wo.cz

(suchdol@baptist.cz)

Ne 10.00, Út 18.30, ml. So 18.00

Šumperk

Štefánikova 10, 787 01,

e-mail: mjersak@seznam.cz

(sumperk@baptist.cz)

kazatel Miroslav Jersák,

788 13 Vikýřovice 190,

tel: 583 224 836

Ne 9.30, Čt 19.00 v létě, 18.00 v zimě,

Teplá

Havlíčková 42, 364 61

kazatel Jaroslav Pospíšil, bytem tamtéž

tel: 353 392 210

e-mail: bjb.tepla@tiscali.cz

(tepla@baptist.cz)

Ne 9.00, Út 18.30, m: So 18.00

stanice:

Pačín 12, okr. Tachov - Ne 10.00

Těchlovice u Stříbra 29

- 1.a 3. Ne 17.00

Stříbro (modlitebna ČCE)

- 2.a 4. Pá 18.00 (září - červen)

Konstantinovy Lázně 166

- 1. a 3. Pá 18.00 (říjen-duben)

Planá u Mar. Lázní

- Kulturní středisko
- 2.a 4. St září - červen 18.00

Teplice

Chelčického 7, 415 01,
neobsazeno
Adresa pro písemný styk: Petr Bútora,
Bílka 8, 417 63 Žalany
tel: 417 872 467
e-mail: (teplice@baptist.cz)
Ne 9.30

stanice:

Lom u Mostu, Fr. Veselého 607/8
- 2.a 4. Ne 14.30

Uherské Hradiště

Blahoslavova 419
(modlitebna ČCE) 686 01
kazatel: Pavel Novosad Dis
e-mail:novosad.pavel@volny.cz
tel: 577 218 557
e-mail: bjbuh@atlas.cz
(uherske.hradiste@baptist.cz)
Ne 14.00, Pá 17.00 modlitební
Správce sboru Ing Norbert Volf,
Ceronský dvůr 312,68 703 Babice
tel: 572 585 680

Vikýřovice

č. 272, 788 13,
tel: 583 211 443
e-mail: nick.lica@worldonline.cz
(vikyrovce@baptist.cz)
kazatel Nicolae Lica, bytem tamtéž
Ne 9.30 a 19.00 v létě, 18.30 v zimě
m: So 17.30

Vsetín

Rokytnice 273, 755 01,
tel: 571 417 886
e-mail: bjbvsetin@volny.cz
(vsetin@baptist.cz)
neobsazeno
správce sboru: Ing Jaromír Zubík,
Zdenka Fibicha 1203,
757 01 Valašské Meziříčí,
tel: 571 613 971
Ne 9.30, 18.00, St 17.45, m: So 17.30

stanice:

Valašské Meziříčí, Karasova 2
- Ne 9.30, (mimo 2. Ne) Čt 18.00

Vysoké Mýto

Pražská 72, 566 01,
tel: 465 421 207
e-mail: vysoke.myto@baptist.cz
kazatel Emanuel Opravil, bytem tamtéž
tel: 465 483 060
Ne 9.30 a 19.00 v létě, 18.00 v zimě,
Út 18.00, m: Pá 18.00

stanice:

Pustá Rybná 62, 572 01 Polička
- Ne 10.00, Čt 19.00 v létě,
18.00 v zimě

Zlín

Hluboká 1343/27, 760 01,
tel: 577 435 545,
tel/fax: 577 435 696,
mobil: 607 665 611,
e-mail: bjbzlin@iol.cz
(zlin@baptist.cz)
kazatel Jan Titěra, bytem tamtéž
Ne 8.15 a 10.15, St 19.00,
m: Pá 18.00

Žatec

Lva Tolstého 1249, 438 01,
tel: 415 740 451
e-mail: bjbzatec@wo.cz
(zatec@baptist.cz)
web. stránky: www.hyperlink.cz/bjbzatec.
kazatel Ing. Dobroslav Stehlík,
bytem tamtéž
Ne 9.30 a 18.00, Po 18.00, St 18.00,
m: So 18.00

stanice:

Kadaň, Švermova 569 (modlitebna
CČSH) - Ne 14.00, Út 17.00
Chomutov, Na Příkopěch 5
(modlitebna CB) - 1. Ne 14.30

Vyšší odborná škola sociální a teologická

Blážejské náměstí 9, 772 00 Olomouc,
tel: 585 225 728, 585 228 921
fax: 585 227 508,
sekretariát 585 208 813

ředitel 585 208 812
e-mail: vosst@vosst.cz
(vosst.olomouc@baptist.cz)
ředitel: Mgr. Petr Hlaváček, Kischova 2,
779 00 Olomouc,
tel: 585 431 429
e-mail: hlavacek.petr@seznam.cz

Mezinárodní teologický baptistický seminář

Nad Habrovkou 3, Jenerálka,
164 00 Praha 6,
tel: 296 392 318,
fax: 296 392 357,
e-mail: petraz@ibts.cz
Rektor: Revd Keith G. Jones

Odbory Bratrské jednoty baptistů

Odbor sester:

předsedkyně JUDr. Iva Kernová,
bytem Palouk 17, 634 00 Brno,
tel. 547 215 658,

Odbor mládeže:

vedoucí Petr Coufal,
bytem Frágnerova 2,
779 00 Olomouc 9,
tel: 585 414 572 mobil: 605 856 333
e-mail: petr.coufal@quick.cz

Misijní odbor:

zástupce pro EBM : Mgr. Milan Svoboda,
Nádražní 89/V, 471 24 Mimoň,
mobil:608 963 506
e-mail: svoboda.milan@volny.cz
tajemník:BcTh Radek Pospíšil
S.Živného 5, 692 01, Mikulov
tel: 519 513 582
e-mail: Pospíšil.radekc@tiscali.cz

Diakonie Bratrské jednoty baptistů

Archa České Budějovice

občanské sdružení se sídlem
Labská 3, 370 11, České Budějovice
předseda: Bc Jan Titěra,

bytem 760 01 Zlín, Hluboká 1343
tel: 607 665 611
zařízení: volnočasové aktivity pro děti
a mládež
klubovna Kulturního domu Vltava
vedoucí ing Dalibor Novák
Labská 3, 370 11 České Budějovice
tel: 604 449 384

Bethel

občanské sdružení se sídlem
Pražská 14/992, 412 01 Litoměřice
předseda: Mgr. Robert Krejčí
bytem tamtéž, tel: 416 733 074
e-mail: dkpbethel@telecom.cz

zařízení: Dům křesťanské pomoci
ředitel: Mgr. Robert Krejčí
tel: 416 733 074

zařízení: Dům na půli cesty
vedoucí: Mgr.Jan Kožešník
tel:416 731 101

Alfa - volnočasové centrum

koordinátor: Lenka Rapousková
tel: 416 733 074

Probační a mediační programy
kontakt: Mgr Robert Krejčí

Dětská zahrada

občanské sdružení se sídlem
čsl. armády 34, 471 54, Cvikov
vedoucí: Kateřina Fialová
čsl.armády 118, 471 54, Cvikov
tel: 487 751 715
zařízení: Mateřské centrum -Ovečka
maňáskový klub
klub pro dorost a mládež

Mosty

občanské sdružení se sídlem
Osvobození 58, 350 02 Cheb
předsedkyně: MUDr. Marta Sauerová,
tel: 354 436 041
<http://mosty.granosalis.cz>

zařízení: Klub mladých Genesis

vedoucí: Štěpán Křivánek,
tel/fax: 354 433 447,
mobil: 602 492 784
e-mail: krivanek@mm-bwf.cz

přednášková činnost na školách
vedoucí: Petr Sauer, tel. 354 436 041
e-mail: mosty@granosalis.cz

Granosalis: internetový projekt :
www.granosalis.cz

Pro Vás

občanské sdružení pro práci s mládeží
se sídlem Blažejské náměstí 9,
772 00 Olomouc
předseda: Ing Pavel Coufal,
bytem Jílová 5/byt č.45,
779 00 Olomouc,
tel: 585 414 113, 603 473 405
e-mail : pro.vas@quick.cz

zařízení: Klub Zóna (práce s mládeží),
Střední novosadská 48,779 00 Olomouc
vedoucí: Lenka Poskočilová,
tel.0606/432 771

Slunce svítí pro každého

občanské sdružení se sídlem Pražská 72,
566 01 Vysoké Mýto 2
předseda: Emanuel Opravil,
bytem tamtéž, tel: 465 421 207
e-mail: vysoke.myto@baptist.cz
zařízení: práce s romskými dětmi
vedoucí: Ivana Opravilová,
tel: 465 421 207

Unie Kompas

občanské sdružení se sídlem
Pod stráněmi 2505, 760 01 Zlín
předseda: Bc Jan Titěra,
Hluboká 1343/27, 760 01 Zlín
tel: 577 435 545
tel/fax:577 435 696
e-mail: bjbzlin@iol.cz

zařízení: T Klub (práce s mládeží),
Pod stráněmi 2505, 760 01 Zlín,
tel: 577 434 428

ředitelka Mgr Martina Stavjaníková

vedoucí práce na školách:
Ing Martin Čechák

vedoucí práce s mládeží:
T- Klub, Klíč . Lucie Baštecká Dis
vedoucí ekonom: Pavla Titěrová Dis
e-mail: unie -kompas@volny.cz

Útočiště

občanské sdružení se sídlem
Brněnská 486, 356 01 Sokolov,
tel: 352 601 646
e-mail: utociste@volny.cz

zařízení: Dům křesťanské pomoci
Útočiště - Hory 73, 357 07 Oloví,
tel: 352 673 235
ředitel: Antonín Srb,
tel: 352 624 455
e-mail: utociste@volny.cz

zařízení: Víceúčelové sociální centrum
Útočiště Mírové nám. 39,
357 35 Chodov
ředitel Michal Žejdl,
e-mail: vsc.utociste@volny.cz

Vězeňská duchovenská služba

vězeňský kaplan Luděk Šíp,
věznice Kynšperk ,Zlatá 52,
357 51 Kynšperk nad Ohří
e-mail: sipl@volny.cz
tel: 352 306 111,fax: 352 306 598
mobil: 737 172 575

Služba neslyšícím

Vedoucí: Dr. Mark a Vesta Sauter,
bytem Vlkova 16, 130 00, Praha 3
tel: 222 721 612, fax: 222 721 613
e-mail: msauter@attglobal.cz

Rozsieváč

Časopis Bratrské jednoty baptistů v ČR
a Bratskej jednoty baptistov na Slovensku

Redakce a administrace:
Bratská jednota baptistov, Rada v SR,
Súlovska 2, 821 05 Bratislava
tel/fax: 00421 7/ 43 42 11 45,
e-mail: rada_bjb@mail.viapvt.sk

Zpravodaj

Vydává Výkonný výbor Bratrské jednoty
baptistů v ČR
Redakce a administrace:
Daniel Kuc,
bytem Máchova 39b, 466 01
tel: 483 710 139
e-mail: daniel.kuc@volny.cz

Kazatelé v důchodu

František Hruza
Lovošská E 12, 410 02 Lovosice

Karel Kuc
Brniště 25, 471 29

Richard Novák
Pionýrská 363,
550 01 Broumov - Spořilov

Rudolf Petr
Plzeňská 1122/7,
700 30 Ostrava - Hrabůvka

ThMgr. Vlastimil Pospíšil
Kozí 12, 602 00 Brno

Daniel Průša
M. Fialy 3, 700 30 Ostrava - Dubina

Miloš Šolc st
Chorvatská 12, 101 00 Praha 10

Jiří Šperl
Sázavská 13, 460 10 Liberec 3

Vladimír Vacek
Žerotínova 33, 352 01 Aš 1

Vdovy po kazatelích

Jersáková Alma - Suchdol nad Odrou
Kolaříková Lydie - Aš
Křivánková Alžběta - Cheb
Legierská Anna - Teplá
Pallová Marta - Vsetín
Procházková Libuše - Praha
Švecová Alena - Praha
Titěrová Eva - Brno
Tučková Lydie - Šumperk
Kubalíková Jiřina - Teplice